

Подорожі душі

Майкл Ньютон

Майкл Ньютон

Подорожі душі

(Життя між життями)

Кожному з нас так чи інакше доводиться замислюватися над тим, що ж насправді відбувається з людиною після смерті.

Книга М. Ньютона "Подорожі душі" — це сенсація.

Відразу після її виходу у світ вона стала світовим бестселером.

Завдяки цій книзі широкому колу людей вперше стала доступна достовірна наукова інформація про те, що відбувається з людиною після смерті. Те, що в ній описується, остаточно знімає завісу таємниці з найзагадковішого процесу, який чекає на кожного з нас.

Все, виявляється, не так погано, як нам подавали протягом багатьох тисячоліть різні релігійні вчення.

Ця книга допомагає нам глянути на смерть оптимістичніше — не як на жахливе покарання, а як на можливість чудового переходу в інше, повне свободи та духовних переживань життя.

З цієї книги Ви дізнаєтеся, як відбувається дивовижний процес перетворення душі: хто нас зустріне після фізичної смерті, куди ми попрямуємо далі, хто є нашими Гідами та ангелами-охоронцями, чим вони займаються і чим ми займаємося після смерті, а також яка структура та ієрархія існують у тому невідомому нам світі. Ви також дізнаєтеся, чому і як ми вибираємо своє тіло, країну, в якій ми живемо, професію, друзів та навіть "ворогів".

І все це не чийсь вигадки та домисли, не легенди та міфи різних релігій, а результати науково обґрунтованих досліджень, проведених одним із найкращих гіпнотерапевтів нашого часу д-ром Майклом Ньютоном.

Ця книга побудована у вигляді діалогів з пацієнтами, яких д-р М. Ньютон своїми власними методами регресивного гіпнозу вводив у надсвідомий стан, під час якого вони згадували те, що відбувалося з ними між фізичними втіленнями. Їх дивовижні та часто несподівані відповіді стали одкровенням навіть для самого автора книги. Ця книга, безумовно, актуальна, важлива і цікава для всіх людей, що живуть на Землі. Інформація, представлена в цій книзі, ніколи раніше не публікувалася.

Погляньте на все очима безсмертної душі

Чому Ви тут, на Землі? Куди Ви підете після смерті? Що з Вами станеться, коли Ви

опинитися там? У багатьох книгах написано про минулі життя, але до появи цієї хвилюючої книги було мало інформації про існування нашої душі в період, що передує нашому новому народженню.

Коли д-р Майкл Ньютон, дипломований гіпнотерапевт вищої категорії, почав методами регресії повертати своїх пацієнтів у минуле, щоб пробудити їх спогади про попередні життя, він несподівано зробив відкриття колосальної важливості: на духовний світ можна "подивитися" через розум суб'єктів, які занурені у гіпнотичний стан надсвідомості; і в цьому зміненому стані свідомості пацієнти здатні розповісти про те, що робила їхня душа між життями на Землі.

Те, що Ви зараз прочитаєте в цій книзі, вразить основи Ваших уявлень про смерть. Протягом багатьох років автор занурював сотні людей у глибокі спогади про духовний світ. Двадцять дев'ять випадків, наведених тут, включають звіти людей різних переконань релігійних, духовно не визначених і тих, хто займає проміжне становище, і всі вони демонструють чудову послідовність у відповідях на питання про духовний світ.

Д-р Майкл Ньютон виявив, що цілющий процес знаходження свого місця у духовному світі має набагато більше значення для його піддослідних, ніж опис їхніх минулих життів на Землі. Книга "Подорожі душі" є результатом десятирічних досліджень автора, які допоможуть Вам зрозуміти, що лежить в основі Вашого життєвого вибору, а також як і чому Ваша душа і душі тих, кого Ви любите, живуть вічно.

Ця чудова, захоплююча дух книга розкриває деякі таємниці життя у духовному світі.

NAPRA Trade Journal

Книга "Подорожі душі" — це перша за багато років, справді нова метафізична інформація, що з'явилася у нашій літературі. Прочитати її важливо кожному, хто бажає знати, що чекає на нього "по той бік життя".

Дік Сатфен

Відгуки на книгу "Подорожі душі"

Ця книга видається мені дуже ясним і правильним відображенням внутрішньої потенції кожної людської істоти з погляду автора людини, яка, безсумнівно, глибоко перейнялася тим, про що вона пише, і реалізувала це на практиці. Я абсолютно впевнений, що кожен читач знайде щось значне та надзвичайно корисне для себе в цій книзі, і я однозначно рекомендую її всім, хто зацікавлений у самозціленні та духовному розвитку.

Роберт Кампаньола (Харі)

"Подорожі душі" — це шедевр, який, на відміну багатьох інших книг на цю тему, надовго залишиться в пам'яті. Вітаю!

Френк, Бостон, Массачусетс

Ваша книга допомогла мені усвідомити моє внутрішнє Я і відкрила для мене сенс і мету життя. Вона духовна без жодної релігійної догми. Як я можу Вам віддячити?

Вікі, Амстердам, Нідерланди

Купивши книгу "Подорожі душі", я ношу її з собою, куди б я не пішла, тому що я не можу відірватися від неї.

Віола, Торонто, Канада

Я переконаний, що Ваша духовно насичена книга не має аналогів серед літератури про Духовний Світ, його закони та процеси,

Джоті, Стамбул, Туреччина

Я повинен сказати Вам, що "Подорожі душі" є найбільш серйозною та цікавою з усіх книг, які я знаю про період життя між втіленнями. Жодної книги немає таких подробиць. Її сила у вашій критичній манері опитування своїх пацієнтів.

Зелко, Тюбінген, Німеччина

Книга "Подорожі душі" — це класика, і вона має бути в кожній бібліотеці. Цікаво, чи здогадуєтеся Ви про ті серця, яких вона торкнулася?

Дж. К., Дублін, Ірландія

Про автора

Доктор філософії Майкл Ньютон є дипломованим гіпнотерапевтом вищої категорії у Каліфорнії, а також членом Американської Асоціації психологів-консультантів. Він присвятив свою приватну гіпнотерапевтичну практику корекції різноманітних відхилень у поведінці, а також допомогти людям у розкритті їх вищого духовного Я. Розробляючи свою власну техніку вікової регресії, д-р М. Ньютон виявив, що пацієнтів можна поміщати в проміжні періоди між їхніми минулими життями, таким чином підтвердивши і продемонструвавши на практичних прикладах реальне, сповнене сенсом існування безсмертної душі між фізичними втіленнями на Землі.

В даний час д-р Майкл Ньютон та його дружина живуть у горах Сьєрра-Невада на півночі Каліфорнії. Якщо Ви хочете написати йому, будь ласка, надсилайте свої листи за наступною адресою:

Dr. Michael Newton z/o Llewellyn
Worldwide P.O. Box 64383. Dept.

K485-5, St. Paul, MN 55164-0383,
U.S.A.

Будь ласка, додайте до листа конверт зі зворотною адресою та купон для міжнародної поштової відповіді.

Пеггі, коханій дружині та духовному другові. Висловлюю подяку своїй дружині за її колосальний внесок, а також вдячність Норі Мейпер, Джону Фехею і тим людям, які приділили мені якийсь час свого життя, редагуючи матеріали, допомагаючи порадами та підтримуючи мене. Я також вдячний усім моїм пацієнтам, чия стійкість та мужність зробили можливим це дослідження, дозволивши мені здійснити разом із ними подорож по стежках їх пам'яті.

Дізнайся про прихований світ, де душі мешкають.
За межею смертної таємниці шлях довгий пролягає.
У тому вічному веде нас світло мерехтливе.
Побачимо його ми в трансі, хоч спогадів немає.
М.М.

Вступ

Чи боїтеся ви смерті? Чи вам хотілося б знати, що станеться після смерті? Ви питаєте — чи існує у Вас дух, який звідкись прийшов і потім повернеться назад після того, як Ваше тіло помре, чи це просто фантазії, викликані страхом?

Парадоксально, але люди — єдині істоти на Землі, які змушені пригнічувати страх смерті, щоби вести нормальне життя. Однак наш біологічний інстинкт не дає нам забути про цей квнець, який чекає на нас. З віком відчуття кінця, що наближається, посилюється в нашій свідомості. Навіть релігійні люди бояться, що смерть є кінцем нашого особистісного існування. Найбільший страх смерті наштовхує нас на думки про небуття, яке вона приносить із собою, про припинення всіх зв'язків із сім'єю та друзями. І всі наші земні цілі здаються марними та порожніми.

Якби смерть обривала все, то тоді життя справді було б безглуздом. Проте якась сила всередині нас спонукає нас вірити у майбутній, потойбічний світ і відчувати зв'язок із вищою силою і навіть із вічною душею. Якщо у нас насправді є душа, то куди вона вирушає після смерті? Чи існує за межами нашого фізичного Всесвіту якийсь небесний світ з його розумними істотами, що населяють його? Що він собою являє? Що ми робимо, коли туди потрапляємо? Чи існує вища істота, яка відповідає за цей рай? Ці питання такі ж старі, як і саме людство, і досі вони залишаються без відповіді для більшості з нас.

Справжня розгадка таємниці життя після смерті лежить з того боку духовних

дверей більшості людей. І це тому, що в нас діє механізм забуття, завдяки якому душа на рівні свідомості поєднується з людським розумом. В останні роки ми багато чули про людей, які тимчасово "вмирили" і потім поверталися до життя, розповідаючи про те, що "там" вони бачили довгий тунель, яскраве світло і навіть зустрічалися з дружніми духовними істотами. Але жодне із цих свідчень у численних книгах з реінкарнації, крім швидкоплинних перших вражень, не відкрило нам таємницю життя після смерті.

Ця книга є потаємним щоденником про духовний світ. У ній наводяться реальні випадки, які докладно описують те, що відбувається з нами після закінчення нашого життя на Землі. Ви пройдете через духовний тунель, заглянете у духовний світ і дізнаєтесь, чим займаються душі до того, як вони повертаються на Землю для іншого життя.

Я за натурою скептик, хоча, судячи з цієї книги, цього не скажеш. Як психолог-консультант і гіпнотерапевт, я спеціалізуюся на корекції поведінки за різних емоційно-психологічних розладів. В основному моя робота полягає в тому, що я займаюся зі своїми пацієнтами оперативною психологічною перебудовою, допомагаючи їм встановити зв'язок між їхніми думками та емоціями та усунути нездорові аспекти у їхній поведінці. Ми разом виявляємо значення, функції та наслідки їх переконань, оскільки я вважаю, що жодна ментальна проблема не є надуманою чи уявною. На початку своєї практики я відхилив будь-які прохання людей зазирнути у минуле життя, оскільки орієнтувався на традиційну психотерапію. Коли я використовував гіпноз та техніки вікової регресії, щоб визначити витoki неспокійних спогадів та травм дитинства, мені здавалося, що будь-яка спроба обстежити минуле життя була б нетрадиційною та виходить за рамки клінічної практики. Мій інтерес до реінкарнації та метафізики обмежувався лише інтелектуальною цікавістю, і так було до випадку з одним молодим чоловіком, якому я намагався допомогти подолати біль.

Цей пацієнт скаржився на хронічний біль у правому боці, що мордував його все життя. Один з гіпнотерапевтичних засобів регулювання больових відчуттів полягає в тому, щоб зорієнтувати пацієнтів на свідоме посилення болю, після чого вони можуть навчитися зменшувати біль і таким чином контролювати больові відчуття. Під час одного такого сеансу інтенсифікації болю ця людина для відтворення свого страждання використовувала уяву, уявивши собі, що його поранили ножом. Намагаючись встановити джерело цього образу, я зрештою виявив, що у своєму минулому житті він був солдатом першої світової війни, який був забитий багнетом у Франції, і в результаті ми змогли разом усунути його біль.

Натхненний цим успіхом, я почав експериментувати: повертав деяких пацієнтів у період, що передував їхньому останньому народженню на Землі. Спочатку я був стурбований тим, що поєднання поточних проблем, переконань та страхів викличе феєрверк фантазмагоричних образів. Однак незабаром я зрозумів, що глибоко сидяча в пам'яті інформація пропонує нам набір минулого досвіду і переживань, які надто реальні і тісно пов'язані з нами, щоб їх ігнорувати. У всякому разі, я оцінив, наскільки терапевтично важливий зв'язок між нашим тілом та подіями наших минулих життів, з

одного боку, і тим, ким ми сьогодні є — з іншого.

Потім я випадково зробив для себе відкриття величезної ваги. Я виявив можливість зазирнути в духовний світ через розум людини, яка перебуває у стані гіпнозу та здатна розповідати про життя між життями на Землі.

Двері в духовний світ відчинив для мене випадок із літньою жінкою, особливо чутливою та сприйнятливою пацієнткою. Закінчуючи згадувати своє попереднє життя у стані гіпнозу, вона раптом заговорила про своє почуття самотності та ізоляції. Ця незвичайна особистість майже мимовільно перейшла на найвищу стадію зміненої свідомості. Сам, того не розуміючи, я започаткував надзвичайно коротку команду, яка спонукала її до цього. Я запропонував їй попрямувати до початку її почуття втрати того, що вона називала товариством або братерством, і я мимоволі використав одне з ключових, командних слів, яке стало поштовхом до її духовних спогадів. Я запитав, чи не було у неї особливої групи Друзів, яких їй не вистачає.

Раптом моя пацієнтка почала плакати. Коли я попросив її розповісти мені, що трапилося, вона випалила: "Мені не вистачає деяких друзів із моєї групи, ось чому мені так самотньо на Землі". Я розгубився і почав розпитувати її про те, де ж знаходилася ця група. "Тут, там, де мій постійний дім, — відповіла вона просто, — і я дивлюся на них, на всіх прямо зараз!"

Закінчивши з цією пацієнткою та прослухавши записи, я зрозумів, що вихід на духовний світ пов'язаний із розширенням регресії у минулі життя. Є багато книг про минулі життя, але я не міг знайти жодної, яка розповідала б про наше життя як душі, або пропонувала точні методи пробудження духовних спогадів людей. Я вирішив провести своє власне дослідження, і мені вдалося на практиці розробити успішніші методи входження у духовний світ через моїх суб'єктів. Я також зрозумів, що виявлення місця людей у духовному світі має набагато більше значення для них, ніж звернення до їхніх минулих життів на Землі.

Як за допомогою гіпнозу можна досягти душі? Уявіть собі розум у вигляді трьох концентричних кіл, кожне менше за попереднє і розташоване всередині іншого, відділене від сусіднього лише шарами ментальної свідомості, пов'язаними одне з одним. Перший, зовнішній шар представлений свідомим розумом, тобто критичною, аналітичною або мислячою свідомістю. Другий шар є підсвідомістю, куди ми в першу чергу потрапляємо під час гіпнозу, щоб увійти в зону, що зберігає пам'ять про всі події, що відбувалися з нами в цьому і минулих життях. Третій шар, серцевина, є тим, що ми називаємо надсвідомим розумом. Тут знаходиться вищий центр нашого Я, і на цьому рівні ми є проявом вищої сили.

Надсвідомість є осередком нашої істинної сутності і доповнюється підсвідомістю, яка несе у собі пам'ять чисельних альтер-его (наших інших Я), набутих нами у наших колишніх людських тілах. Надсвідомість це взагалі не рівень, а душа як така. Надсвідомий розум представляє наш вищий центр мудрості і вся моя інформація про життя після смерті приходить із цього джерела розумної енергії.

Наскільки правомірно використати гіпноз для розкриття істини? Люди, які

перебувають під гіпнозом, бачать не сни і галюцинації. В даному випадку в стані керованого трансу ми не бачимо сни в їхній хронологічній послідовності, як це зазвичай буває, і ми не галюцинуємо. Коли суб'єкти вводяться в стан трансу, їх мозкові хвилі уповільнюються, тобто переходять із стадії Бета неспання стану через медитативну стадію Альфа до різних рівнів в діапазоні Тета. Тета це гіпноз, а не сон. Коли ми спимо, досягаємо кінцевого стану.

Дельта, коли інформація з мозку потрапляє у підсвідомість та виливається через наші сни. Але на стадії Тета свідомий розум зовсім не знаходиться в несвідомому стані, тому, маючи всі канали пам'яті відкритими, ми можемо і отримувати і відправляти інформацію.

Перебуваючи в стані гіпнозу, люди передають гіпнологів свої точні спостереження — картини, які вони бачать, та розмови, які вони чують у своєму несвідомому розумі. Відповідаючи на запитання, суб'єкт не може брехати, але він може неправильно інтерпретувати те, що він бачить у несвідомому розумі, як ми робимо це в стані свідомості. У стані гіпнозу людям важко приймати те, в істинність чого вони не вірять.

Деякі критично налаштовані стосовно гіпнозу люди переконані, що суб'єкт, перебуваючи у трансі, вигадує свої спогади дає такі відповіді, щоб вони відповідали теоретичній схемі, запропонованій гіпнотизером. Я вважаю, що таке узагальнення є хибним припущенням. У своїй роботі я сприймаю і аналізую кожен випадок так, ніби я вперше отримав подібну інформацію. Якщо суб'єкт зумів якимсь чином випасти з гіпнотичного процесу і спеціально вигадати щось про духовний світ, або він став висловлювати щось за асоціацією з наявними у нього ідеями про життя після життя, то в такому разі ці відповіді дуже швидко прийдуть у протиріччя зі звітами про інші випадки. Я знав і використав метод ретельної перехресної перевірки вже на початку своєї практики, і не зустрічав нагоди, щоб хтось хитрував, спотворюючи свій духовний досвід, щоб задовольнити мене. Насправді, суб'єкти у стані гіпнозу не замислюючись виправляли мене, якщо я неправильно чи неточно інтерпретував їхні повідомлення.

У міру того, як моя картотека зростала, я шляхом спроб і помилок виявив, що питання про духовний світ слід формулювати у певній послідовності. Суб'єкти в стані надсвідомості самі не мають особливих причин або мотивів, щоб виділяти ті чи інші аспекти в океані інформації про життя душі в духовному світі. Необхідно мати правильний набір ключів до тих чи інших дверей. Зрештою, мені вдалося виробити надійний метод проникнення у різні сфери духовного світу, за допомогою якого я можу відчиняти потрібні двері під час сеансу. Так як з кожним сеансом я набув великої впевненості, люди відчували, що я добре орієнтуюся в питаннях потойбіччя, і тому спокійно розповідали мені про нього. Серед моїх пацієнтів, які брали участь у цих сеансах, були як дуже релігійні чоловіки і жінки, так і ті, хто не мав особливих духовних переконань взагалі. Більшість накопичилося десь посередині, маючи набір своїх власних уявлень про життя. У ході своїх досліджень я виявив дивовижну річ: щойно суб'єкти занурювалися шляхом регресії у стан своєї душі, всі вони демонстрували чудову послідовність у відповідях на питання про духовний світ. Люди

навіть використовували одні й ті самі слова та наглядні описи, коли обговорювали своє життя як душі.

Однак, незважаючи на факт цієї гомогенності, або одноманітності досвіду багатьох пацієнтів, я продовжував перевіряти і зіставляти висловлювання моїх суб'єктів і знаходити все нові підтвердження про характерні особливості функціональної діяльності душі. Існували деякі відмінності в оповіданнях, але це швидше за все мало відношення до рівня розвитку душі, ніж до суттєвого розходження у сприйнятті кожним суб'єктом духовного світу.

Дослідження просувалося болісно повільно, але в міру того, як архів записів моїх сеансів ріс, я вибудовував і зрештою побудував модель того споконвічного світу, в якому живуть наші душі. Я виявив, що ідеї про духовний світ моїх пацієнтів містять у собі елементи всесвітніх істин, які поділяються душами всіх людей, що живуть на землі. Саме ці уявлення настільки численних типів людей, які різняться між собою, переконали мене в тому, що їх твердження правдоподібні. Я не релігійна людина, але я вважаю, що місце, куди ми вирушаємо після смерті, одноманітне за влаштуванням та управлінням, і я прийшов до переконання, що існує якийсь грандіозний план життя на Землі і того, що ми маємо після цього життя.

Коли я міркував над тим, як краще представити свої відкриття, я вирішив, що метод послідовного викладу окремих випадків дасть читачеві більше можливості оцінити розповіді пацієнтів про життя після життя. Кожен випадок, який я відібрав, це прямий діалог між мною та суб'єктом. Самі матеріали свідчень взято з магнітофонних записів моїх сеансів. Ця книга не про минулі життя моїх пацієнтів; вона скоріше є документальним викладом їхнього досвіду у духовному світі у зв'язку з цими життями.

Для читачів, у яких можуть виникнути труднощі із розумінням душі як нематеріального об'єкта, описи, що наводяться у перших розділах, пояснюють, як душі виникають і як вони функціонують. Кожна історія трохи скорочена, щоб укластися в заданий обсяг і подати читачеві систематизований, компактний виклад діяльності душі. Розділи побудовані так, щоб показати звичайний варіант просування душі у духовний світ і з нього та супроводжувати це супутньою духовною інформацією.

Опис подорожей душ в періодах між смертю та наступним втіленням складені із випадків, які я збирав протягом десяти років. Мене спочатку дивувало те, що мені траплялися люди, які чіткіше пам'ятали епізоди життя їхньої душі в проміжках між більш віддаленими їхніми життями, ніж після недавніх минулих життів. Крім того, з тих чи інших причин, жоден суб'єкт не міг згадати послідовно та повно всю діяльність своєї душі у духовному світі. Мої пацієнти пам'ятали якісь аспекти свого духовного життя досить яскраво, тоді як інші сторони були незрозумілі. В результаті, навіть у матеріалах двадцяти дев'яти випадків, представлених у цій книзі, важко було дати читачеві у повному обсязі всю зібрану мною інформацію про духовний світ. Тому різні розділи, крім опису вказаних двадцяти дев'яти випадків містять деталі з багатьох інших сеансів.

Можливо, читач визнає мої запитання в деяких випадках надто наполегливими. Коли суб'єкт перебуває під гіпнозом, потрібно тримати їх у певному руслі. У роботі з

духовним світом вимоги мають бути вищими, ніж при регресії в минуле життя. Перебуваючи в трансі, звичайний суб'єкт схильний дозволяти розуму душі блукати всюди, спостерігаючи різні цікаві сцени і картини. Іноді пацієнтам хочеться, щоб я припинив розпитування і дозволив їм просто насолоджуватися минулим досвідом та переживаннями душі, не відволікаючись на розмову. Я намагаюся бути м'яким і не дотримуватися занадто жорстких структурних рамок сеансу, але, як правило, один суб'єкт має лише один сеанс, що триває три години, і за цей час він може надто далеко піти. Люди можуть подолати великі відстані і не зможуть повернутися, втративши мене з уваги.

Варто подивитися на подив на обличчях пацієнтів після закінчення сеансу. У тих, хто мав можливість дійсно переконатися у своєму безсмерті, народжується нове глибоке розуміння себе, і з'являються нові сили. Перш ніж вивести моїх суб'єктів із стану гіпнозу, я часто закладаю в них постгіпнотичну пам'ять. Усвідомлено володіючи знанням про життя своєї душі в духовному світі і про її фізичне існування на Землі та інших планетах, ці люди знаходять сильніше почуття наряду свого розвитку та енергію для подальшого життя.

Нарешті, я повинен сказати, що те, що Ви зараз прочитаєте, може шокувати Вас, зруйнувавши Ваші уявлення про смерть. Матеріал, викладений тут, може суперечити Вашим філософсько-релігійним переконанням. Якись читачі знайдуть тут підтвердження своїх ідей та точок зору. Іншим же інформація, подана у цих випадках, здасться просто суб'єктивними історіями, що нагадують науково-фантастичні оповідання. Якими б не були Ваші переконання, я сподіваюся, що Ви замислитеся про те, яке значення це знання може мати для всього людства у випадку, якщо відомості, передані моїми суб'єктами життя після смерті, точні.

Розділ 1

Смерть та залишення тіла

Випадок 1

СУБ'ЄКТ: О, мій Боже! Насправді, я не помер? Тобто моє тіло померло — я можу бачити його внизу, піді мною, але сам я плаваю... Я можу дивитися вниз і бачити моє тіло, яке розкинулося на лікарняному ліжку. Всі довкола мене думають, що я помер, але я не помер. Мені хочеться закричати: "Гей, я насправді не помер!" Це так неймовірно... медсестри вкривають моє обличчя простиратлом... Люди, яких я знаю, плачуть. Мене вважають померлим, але я все ще живий. Це дивно, тому що моє тіло напевно мертво, в той час, як я рухаюсь над ним зверху. Я живий!

Ці слова сказані людиною, яка перебуває у стані глибокого гіпнозу і знову переживає досвід смерті. У благоговійному трепеті, він уривчасто випалює короткі захоплені фрази, бачачи і відчуючи, що це означає бути духом, який щойно відокремився від фізичного тіла. Ця людина — мій пацієнт, який сидить у зручному

кріслі, відкинувшись назад, а я просто допомагаю йому відтворювати картину його смерті у минулому житті. Дещо раніше цей Суб'єкт, слідуючи моїм інструкціям, що дозволяють зробити вікову регресію, у стані трансу занурився у спогади дитинства. Далі його підсвідомі відчуття почали зливатися коли ми разом спробували повернутися в його внутрішньоутробний період життя.

І тоді я підготував його до того, щоб за допомогою візуалізованого захисного екрану зробити ще один стрибок у часі. Завершивши важливий крок ментальної підготовки, я направив мого Суб'єкта через уявний тунель часу у його минуле життя на Землі. Це було коротке життя, тому що він помер раптово від епідемії грипу у 1918 році.

Коли початковий шок мого пацієнта через те, що він бачить себе померлим і в той же час відчуває, як його душа випливає з його тіла починає потроху проходити, він уже більш готовий до візуальних образів у своєму розумі. Оскільки невелика частина його свідомості, дуже важлива частина його розуму, все ще функціонує, він розуміє, що відтворює минулий досвід. В даному випадку це тривало трохи довше, аніж зазвичай, тому що цей Суб'єкт був досить молодою душею і не дуже звик до циклів народження, смерті і нового народження — на відміну від багатьох інших моїх пацієнтів.

Тим не менш, він досить скоро звик до цього і почав відгукуватися на мої запитання впевненіше. Я швидко вивів цього Суб'єкта з підсвідомого гіпнотичного рівня на свідомий. Тепер він був готовий розповісти мені про духовний світ, і я запитав його про те, що з ним відбувається.

СУБ'ЄКТ: Ну... Я піднімаюсь вище... Все ще плаваючи... Озирнувшись назад на моє тіло. Це як у кіно, тільки я беру участь у ньому! Лікар заспокоює мою дружину та доньку. Моя дружина ридає (Суб'єкт заговтузився у своєму кріслі). Я намагаюся проникнути в її розум і розповісти їй, що зі мною все гаразд. Але вона настільки сильно охоплена горем, що мені не вдається пробитися. Я хочу, щоб вона знала, що моє страждання пішло... Я вільний від свого тіла... Мені воно більше не потрібне... Що я чекатиму її. Я хочу, щоб вона знала, що... та вона... не слухає мене. О, тепер я переміщаюсь кудись далі...

Отже, пацієнт, який направляється моїми командами, починає процес подальшого переміщення в духовний світ. Перебуваючи під захистом у стінах мого офісу, багато інших пацієнтів робили цей шлях. Зазвичай, після того, як спогади Суб'єкта в гіпнотичному стані надсвідомості розширюються, він виявляється більш пов'язаним із цим духовним переходом. У ході сеансу ментальні картини Суб'єкта стає легше перекладати у слова. Короткі описові фрази переростають у докладні описи та пояснення входження до духовного світу.

Існує безліч задокументованих матеріалів, включаючи спостереження медичного персоналу, які описують досвід переживання клінічної смерті людьми, які отримали важкі травми внаслідок нещасних випадків. Ці люди вважалися померлими, але потім їх вдавалося повернути до життя різними медичними засобами. Душі здатні залишати і повертатися у свої тіла, особливо у небезпечних для життя ситуаціях, коли тіло

помирає. Люди розповідають про те, що вони ширяють над своїми тілами, особливо в лікарнях, спостерігаючи за тим, як лікарі намагаються їх врятувати. Після того, як вони повертаються до життя, ці враження поступово згасають у їхній пам'яті.

На ранніх стадіях гіпнотичної регресії суб'єктів у попереднє життя, їх описи ментального проходження через процес вмирання в їхньому минулому житті не суперечать оповіданням тих людей, які вважалися справді померлими протягом кількох хвилин, але потім знову повернулися до життя. Різниця між цими двома групами людей у тому, що суб'єкти, що знаходяться під гіпнозом, згадують не переживання своєї тимчасової смерті. Люди в стані глибокого трансу здатні описувати життя, яке починається після остаточної фізичної смерті.

Що спільного у спогадах про життя після життя людей, які розповідають про свій досвід перебування поза тілом, який вони отримали внаслідок фізичної травми, та Суб'єктів, які під гіпнозом згадують про свою смерть у минулому житті? І ті і інші виявляють, що плавають над своїми тілами; вони при цьому намагаються торкнутися твердих об'єктів, але не можуть їх відчути. І ті і інші розповідають, що їм, на жаль, не вдається зав'язати розмову із живими людьми, які не реагують на них. І ті і інші відчують, що якась сила відтягує їх геть від місця, де вони померли, і вони відчують скоріше полегшення та цікавість, аніж страх.

Всі ці люди повідомляють про ейфоричне почуття свободи та яскраве сяйво навколо них. Деякі мої Суб'єкти бачать сліпучу білизну, що повністю огортає їх у момент смерті, у той час як інші спостерігають яскраве світло осторонь темнішої ділянки, через яку їх тягне. Широкий публіці це явище відоме як проходження через тунель.

У другому випадку ми зможемо проникнути в досвід переживання смерті далі, ніж у Випадку 1. Тепер Суб'єкт — чоловік шести десяти років, і він описує мені обставини своєї загибелі у тілі молодої жінки на ім'я Селлі, яку вбили індіанці племені Кайова під час нападу на обоз переселенців у 1866 році. Хоча в обох випадках Суб'єкти описують досвід смерті після свого попереднього життя, конкретна дата смерті не має особливого значення, тому що це в будь-якому випадку було нещодавно. Я не знайшов істотної різниці між спогадами про життя в далекому минулому та в сучасну епоху — у сенсі наглядності та жвавості вражень про духовний світ чи якість отриманих уроків.

Я повинен також сказати, що звичайний суб'єкт у стані трансу має надприродну здатність концентруватися на датах і географічних деталях багатьох своїх минулих життів. Це так, навіть щодо дуже ранніх періодів людської цивілізації, коли національні кордони та назви місць відрізнялися від сучасних. Але не завжди легко згадати старі назви, дати і географічну місцевість свого найближчого минулого життя, проте описи повернення в духовний світ і життя в цьому світі незмінно яскраві.

Отже, дія у випадку 2 починається в рівнинній місцевості на півдні Америки в той момент, коли стріла з близької відстані потрапляє у шию Селлі. Я завжди обережний зі сценами смерті, що настає внаслідок насильницької травми в минулих життях, тому що підсвідомий розум все ще утримує в пам'яті цей досвід. Суб'єкт з другого випадку прийшов до мене зі скаргою на болючі відчуття у горлі, які його турбували протягом

цього його життя. У таких випадках зазвичай потрібна спеціальна терапія та депрограмування. Працюючи з Суб'єктами, я завжди користуюся нагодою, щоб помістити його в положення спостерігача і таким чином пом'якшити його біль та емоційні переживання.

Випадок 2

Д-р Н.: Чи відчуваєте ви біль від стріли?

СУБ'ЄКТ: Так... Вістрям розірвало моє горло... Я вмираю (Суб'єкт починає говорити пошепки, схопившись руками за горло). Я задихаюся... хлюпає кров... Віл (чоловік) тримає мене... біль жахливий... Я йду... так чи інакше, все скінчено.

Примітка: Часто душі покидають своє людське тіло за кілька миттєвостей до фактичної смерті, якщо вони відчувають сильний фізичний біль. Хто може засуджувати їх? Тим не менш, вони залишаються поряд з тілом, що вмирає. Застосувавши деякі заспокійливі прийоми, я піднімаю цього Суб'єкта з рівня підсвідомості на рівень надсвідомості, щоб перейти до духовних спогадів.

Д-р Н.: Добре, Селлі, Ви прийняли той факт, що були вбиті цими індіанцями. Чи не опишете мені відчуття, яке ви відчували в момент смерті?

СУБ'ЄКТ: Немов якась сила виштовхує мене з мого тіла.

Д-р Н.: Виштовхує Вас? Яким чином?

СУБ'ЄКТ: Мене виштовхують із верхівки моєї голови.

Д-р Н.: Що виштовхують?

СУБ'ЄКТ: Ну... мене!

Д-р Н.: Опишіть, що означає мене. Як виглядає те, чим Ви є і що виходить із голови Вашого тіла?

СУБ'ЄКТ: (Пауза)... Маленька іскра світла... сяюча...

Д-р Н.: Звідки виходить світло?

СУБ'ЄКТ: З моєї енергії. Я виглядаю як щось прозоро-біле... Моя душа...

Д-р Н.: Чи ця енергія світла залишається такою ж після того, як Ви покинули своє тіло?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Здається, що я трохи збільшилася під час переміщення.

Д-р Н.: Якщо Ваше світло розширюється, то як Ви зараз виглядаєте?

СУБ'ЄКТ: Як тонка... нитка... зависла в повітрі...

Д-р Н.: І як Ви насправді відчуваєте процес виходу зі свого тіла?

СУБ'ЄКТ: Ну, це ніби я скинула свою шкіру... як очищений банан. Я просто опинилася без свого тіла!

Д-р Н.: Це неприємне почуття?

СУБ'ЄКТ: Ні! Так чудово почуватися вільним і без будь-якого болю, але... я... дезорієнтована... Я не збиралася вмирати... (в голосі мого пацієнта з'являється смуток, і я прошу його ще хвилину продовжувати залишатися зосередженим на своїй душі, а не на тому, що відбувається на землі з його тілом).

Д-р Н.: Я розумію, Селлі. Ви як душа почуваетесь зараз трохи "не у своїй тарілці".

Це нормально у Вашій ситуації, бо щось, що Ви мали, просто закінчилося. Уважно слухайте та відповідайте на мої запитання. Ви сказали, що ви плавали. Чи здатні Ви вільно перемішатися відразу після смерті?

СУБ'ЄКТ: Це дивно... немов я повисла в повітрі, яке зовсім не повітря... немає меж... немає сили тяжіння... Я невагома.

Д-р Н.: Ви хочете сказати, що для Вас це подібно до того, як би Ви опинилися у вакуумі?

СУБ'ЄКТ: Так... навколо мене немає твердих предметів. Немає жодних перешкод, у які я могла б увігнатися... Мене відносить кудись убік.

Д-р Н.: Чи можете Ви контролювати свої рухи — куди Ви прямуєте?

СУБ'ЄКТ: Так... дещо я можу робити... але щось... тягне мене... у яскраву білизну... вона така яскрава!

Д-р Н.: Ця білизна всюди однаково інтенсивна?

СУБ'ЄКТ: Яскравіше... подалі від мене... і трохи темніше... сіра... в тому боці, де моє тіло... (починає плакати) о, моє бідне тіло... Я ще не готова йти (Суб'єкт втискається в спинку крісла, наче чомусь опирається).

Д-р Н.: Все гаразд, Селлі, я з Вами. Я хочу, щоб Ви розслабилися і розповіли мені, чи продовжує та сила, яка витягла Вас з голови в момент смерті, так само тягнути Вас геть, і чи можете Ви зупинити її.

СУБ'ЄКТ: (пауза) Коли я звільнилася від мого тіла, потяг ослаб. Тепер я відчуваю, що мене підштовхують... відводячи мене від мого тіла... Я ще не хочу йти... але щось хоче, щоб я швидко пішла...

Д-р Н.: Я розумію, Селлі, але я підозрюю, що Ви дізналися, що можете дещо контролювати. Як би ви описали те, що тягне Вас геть?

СУБ'ЄКТ: ...Щось на зразок магнетичної... сили... але... я хочу трохи затриматися...

Д-р Н.: Чи може Ваша душа чинити опір цьому відчуттю, цій силі так довго, як Ви хочете?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза, під час якої у Суб'єкта, здається, відбувається внутрішня боротьба, суперечка із собою в його минулому житті як Селлі) Так, я можу, якщо дійсно захочу залишитися (Суб'єкт починає плакати). О, жах, що ці дикуни зробили з моїм тілом. Всюди кров на моїй гарній блакитній сукні... Мій чоловік Віл намагається утримати мене і все ще бореться разом із нашими друзями проти індіанців Кайова.

Примітка: Я посилив образ захисного екрану навколо цього Суб'єкта, який дуже важливий для заспокійливих дій та процедур. Душа Селлі все ще витає над її тілом після того, як я посунув сцену вперед у часі, коли індіанці були відігнані від обозу пострілами з рушниць.

Д-р Н.: Селлі, що робить Ваш чоловік після того, як атака відбита?

СУБ'ЄКТ: О, добре... він не поранений... але... (сумно) він тримає моє тіло... плаче наді мною... він нічим не може мені допомогти, але, здається, він цього ще не зрозумів. Я холодна, але він руками тримає моє обличчя... цілує мене.

Д-р Н.: І що Ви зараз робите?

СУБ'ЄКТ: Я над головою Віла. Я намагаюся його втішити Я хочу, щоб він відчув, що моє кохання, насправді, не пішло... Я хочу, щоб він знав, що він не втратив мене назавжди, і що я побачу його знову.

Д-р Н.: Чи доходить до нього Ваше послання?

СУБ'ЄКТ: О, стільки горя, але він... відчуває мою сутність... Я знаю це. Наші друзі оточили його... і вони розлучають нас... вони хочуть виправити обози і знову зайнятися справами.

Д-р Н.: Що відбувається тепер із Вашою душею?

СУБ'ЄКТ: Я все ще чиню опір відчуттю тяги... Я хочу залишитися.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Ну, я знаю, що я померла... але я ще не готова покинути Віла і... Я хочу подивитися, як вони поховать мене.

Д-р Н.: Чи бачите Ви чи відчуваєте інших духовних істот навколо себе зараз?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Вони поруч... скоро я побачу їх... Я відчуваю їхню любов так, як я хотіла б, щоб Віл відчув мою... вони чекають, коли я буду готова.

Д-р Н.: Тим часом Ви можете втішити Віла?

СУБ'ЄКТ: Я намагаюся проникнути у його розум.

Д-р Н.: Чи це Вам вдається?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Я... думаю, трохи... він відчуває мене... він розуміє... любить...

Д-р Н.: Добре, Селлі, тепер ми пройдемо трохи вперед у часі. Чи бачите ви, як Ваші друзі по обозу поміщають Ваше тіло у могилу?

СУБ'ЄКТ: (упевненішим голосом) Так, вони поховали мене. Мені час іти... вони вже прийшли за мною... Я прямую... до яскравішого світла...

Всупереч думці деяких людей, душі часто виявляють мало інтересу до того, що відбувається зі своїм тілом після того, як вони фізично померли. Це не прояв жорстокосердя щодо ситуації та людей, яких вони залишили на Землі, а просто почуття полегшення, яке відчувають ці душі після закінчення своєї жахливої смерті. Вони хочуть швидше вирушити у прекрасний духовний світ.

Однак, є багато таких душ, які бажають затриматися в тому місці, де їх застала смерть, на кілька земних днів, як правило, до похорону. Для душ один день на Землі може здатися хвилиною. Існує безліч різних мотивів, що спонукають душу затриматись. Наприклад, той, кого несподівано вбили або з ким стався нещасний випадок, часто не хоче йти одразу. Я виявив, що нерідко ці душі відчувають розгубленість чи роздратування. Синдром зависання душі особливо уражає тих, хто помер у молодому віці.

Різке відділення від людської форми навіть після тривалої хвороби — це все ж таки удар для звичайної душі, і в такому разі в момент смерті вона також неохоче розлучається з тілом. Є тому щось символічне для душі в організації триденної чи п'ятиденної похоронної церемонії. Насправді душі не одержимі болючим бажанням побачити, як їх ховають, тому що емоції в духовному світі відрізняються від тих, які ми відчуваємо тут, на Землі. Однак, я виявив, що душі вдячні за ту повагу, яку надають їм

їхні родичі та друзі в пам'ять про їхнє фізичне життя.

Як ми бачили в останньому випадку, є одна основна причина для багатьох душ не поспішати йти з місця їхньої фізичної смерті. Це бажання подумки звернутися до близьких, щоб заспокоїти їх, перш ніж вирушити далі, у духовний світ. Ті, хто щойно помер, не журяться про свою смерть, бо вони знають, що ті, хто залишився на Землі, побачать їх знову в духовному світі, а також, можливо, пізніше й у інших життях. З іншого боку, родичі померлого зазвичай відчують, що втратили свого близького назавжди.

Перебуваючи під гіпнозом, мої Суб'єкти згадують, що були засмучені через те, що їм не вдавалося успішно використовувати свою енергію і ментально доторкнутися з людиною, яка через шок і горе виявлялася несприйнятливою. Емоційна травма тих, хто залишився жити, може захлеснути їх внутрішній розум настільки, що їх ментальна здатність до спілкування з душами заглушається. Якщо щойно відійшла душа все ж таки знаходить спосіб втішити живих — хоча б дуже швидко і коротко, вона зазвичай задовольняється і прагне потім швидко піти з астрального плану Землі.

У моєму власному житті мав місце типовий випадок такої духовної втіхи. Моя мати померла раптово через серцевий напад. У період підготовки до похорону я і моя сестра були настільки засмучені, що під час самої церемонії перебували в цілком загальмованому стані. Через кілька годин ми повернулися в порожній будинок матері разом зі своїми подружжями і вирішили відпочити. Я і моя сестра, мабуть, майже одночасно досягли Альфа-стану — стадії сну, коли загострюється чутливість і сприйнятливність. З'явившись у двох різних кімнатах, моя мати пройшла крізь наші підсвідомі розуми, подібно до видіння, очищаючого білого світла, що промайнуло над нашими головами. Доторкнувшись до нас, вона посміхнулася, повідомляючи про те, що вона прийняла свою смерть і відчувається добре. Потім вона плавно вийшла. Продовжуючи лише кілька секунд, ця дія стала своєрідним виразним завершальним актом, в результаті якого ми обидвоє занурилися в глибокий сон стадії дельта.

Ми здатні відчувати заспокійливу присутність душ близьких, що відійшли, особливо підчас або відразу після похорону. Щоб духовний контакт міг встановитися, тим, що в знаходяться у стані шоку, необхідно спробувати хоч на короткий час розслабитися, щоб їхній розум прояснився. У такі моменти наша сприйнятливність до паранормальних явищ підвищується, і ми готові отримувати позитивні послання любові, прощення, надії та підтримки, а також підтвердження, що близький, хто залишив вас, знаходиться в хорошому місці.

Коли вдова з маленькими дітьми каже мені: "Якась частинка мого чоловіка приходить до мене у важкі хвилини", я вірю їй. Мої пацієнти розповідають мені, що як душі, вони здатні допомогти тим, хто перебуває на Землі, пов'язати свій розум з самим духовним світом. Як було мудро сказано, люди насправді не йдуть, поки їх пам'ятають ті, хто залишився на Землі. У наступних розділах ми побачимо, що існує особлива пам'ять, котра є відображенням нашої власної душі, і колективні спогади, які для всіх душ є атомами чистої енергії. Смерть не перериває наш зв'язок із безсмертною душею

тих, кого ми любимо і які втратили своє персоніфіковане матеріальне тіло. Незважаючи на свою активну діяльність у духовному світі, ці душі, що відійшли, все ж таки можуть прийти, якщо їх покличуть.

Іноді стурбована душа не бажає залишити Землю після фізичної смерті. Це буває через те, що в неї залишилися не вирішені деякі проблеми, що мали сильний вплив на її свідомість. У цих аномальних випадках на допомогу приходять вищі істоти, які допомагають пройти через адаптаційний період. Ми також можемо допомогти тут, на Землі, цій розгубленій душі просто відпустивши її. Я докладніше зупинюся на цих занепокоєних душах у Розділі 4, але те, що пишуть у книгах і показують у кіно про таємничих примар — це сильне перебільшення.

Як найкраще підготуватися до нашого власного відходження? Наше життя може бути коротким або довгим, здоровим або обтяженим хворобами, але настане час, коли всі ми повинні будемо прийняти це. Якщо ми невиліковно хворі, то є сенс так чи інакше підготувати розум — як тільки пройде перший шок, заперечення та депресія. Коли ми раптово опиняємося перед смертю, наш розум сам знаходить найкоротший вихід у такого роду ситуації. Коли наближається кінець нашого фізичного існування, всі ми маємо можливість, і здатність з'єднатися з нашою вищою свідомістю. Помирання це такий момент у нашому житті, коли найлегше відновити свою духовну свідомість, коли ми можемо відчувати, що наша душа пов'язана з вічністю.

Хоча є помираючі люди, яким важко позитивно сприйняти своє відходження. Ті, хто доглядають їх, кажуть, що майже кожен із них в останні моменти набуває почуття спокою та відчуженості. Я переконаний, що помираючим людям відкривається доступ до вищого знання їхньої вічної свідомості, і це часто відбивається на їхніх обличчях. Багато хто з цих людей знаходить розуміння, що щось вічне, всесвітнє чекає їх там, і це буде добре.

Помираючі люди проходять через процес трансформації, під час якого душа відокремлюється від колись прийнятого нею тіла. Люди пов'язують смерть із втратою життєвої сили, тоді як насправді відбувається зворотне. Ми втрачаємо своє тіло під час смерті, але наша вічна, життєва енергія поєднується з силою божественної наддуші. Смерть це не темрява, а світло.

Мої пацієнти кажуть, що після того, як вони згадують досвід своєї минулої смерті, вони знову наповнюються відчуттям такої свободи від своїх тлінних тіл, що прагнуть негайно розпочати свою духовну подорож у світ спокою та знання. З наступних випадків ми дізнаємося, що являє собою життя після життя.

Розділ 2

Брама у духовний світ

Протягом багатьох тисячоліть жителі Месопотамії вірили, що небесна брама знаходиться в протилежному кінці великого вигину Чумацького Шляху, званого Річкою

Душ, і після смерті душі чекають відкриття дверей Стрільця в дні осіннього рівнодення, коли день і ніч рівні за тривалістю. Реінкарнація, або повернення на Землю, згідно з цією концепцією, могла статися лише під час весіннього рівнодення через вихід у сузір'ї Близнюків у їхньому нічному небі.

Мої Суб'єкти розповідають мені, що насправді міграція душі відбувається набагато простіше. Ефект тунелю, що вони переживають, покидаючи Землю, є входженням у духовний світ. Хоча душі покидають своє тіло швидко, входження до духовного світу видається мені ретельно вибудованим і неквапливим процесом. Пізніше, коли ми повертаємось на Землю в інше життя, шлях назад, за розповідями моїх Суб'єктів, значно коротший.

Різні Суб'єкти по-різному описують місце розташування тунелю щодо Землі. Деякі померлі люди бачать тунель відкритим, розташованим прямо над їхнім тілом, тоді як інші розповідають, що їм доводиться підніматися високо над Землею, перш ніж вони можуть увійти до цього тунелю. У всіх випадках, однак, цей відтинок часу незначний для душі, що покинула Землю. Нижче наводяться спостереження одного з моїх суб'єктів.

Як найкраще підготуватися до нашого власного відходу? Наше життя може бути коротким або довгим, здоровим або обтяженим хворобами, але настане час, коли всі ми повинні будемо прийняти це. Якщо ми невиліковно хворі, то є сенс так чи інакше підготувати розум — як тільки пройде перший шок, заперечення та депресія. Коли ми раптово опиняємося перед смертю, наш розум сам знаходить найкоротший вихід у такого роду ситуації. Коли наближається кінець нашого фізичного існування, ми маємо можливість і здатність з'єднатися з нашою вищою свідомістю. Вмирання це такий момент у нашому житті, коли найлегше відновити свою духовну свідомість, коли ми можемо відчувати, що наша душа пов'язана з вічністю.

Хоча є помираючі люди, яким важко позитивно прийняти свій відхід. Ті, хто доглядають їх, кажуть, що майже кожен з них в останні моменти набуває почуття спокою та відчуженості. Я переконаний, що помираючим людям відкривається доступ до вищого знання їхньої вічної свідомості, і це часто відбивається на їхніх обличчях. Багато хто з цих людей знаходить розуміння, що щось вічне, всесвітнє чекає їх там, і це буде добре.

Люди, що помирають, проходять через процес трансформації, під час якого душа відокремлюється від колись прийнятого нею тіла. Люди пов'язують смерть із втратою життєвої сили, тоді як насправді відбувається зворотне. Ми втрачаємо своє тіло під час смерті, але наша вічна життєва енергія поєднується з силою божественної наддуші. Смерть це не темрява, а світло.

Мої пацієнти кажуть, що після того, як вони згадують досвід своєї минулої смерті, вони наново наповнюються відчуттям такої свободи від своїх тлінних тіл, що прагнуть негайно розпочати свою духовну подорож у світ спокою та знання. З наступних випадків ми дізнаємося, що являє собою життя після життя.

Випадок 3

Д-р Н.: Зараз Ви залишаєте своє тіло. Ви бачите, як все далі і далі віддаляється від місця, де Ви померли, все далі від Землі. Розкажіть мені, що Ви зараз відчуваєте.

СУБ'ЄКТ: Спочатку... було дуже яскраво... поряд із Землею... тепер стало трохи темніше, бо я ввійшов у тунель.

Д-р Н.: Опишіть мені тунель.

СУБ'ЄКТ: Він... порожній, темний прохід... і на другому кінці видно маленьке кружальце світла.

Д-р Н.: Добре, що з Вами далі відбувається?

СУБ'ЄКТ: Я відчуваю тягу... м'яке затягування... Я думаю, що маю рухатися цим тунелем... і я просуваюся. Тепер тут не темно, а, швидше, сутінково, бо яскраве коло світла росте і наближається. Це як би... (пацієнт замовкає)

Д-р Н.: Продовжуйте.

СУБ'ЄКТ: Мене звуть уперед...

Д-р Н.: Нехай кружальце світла збільшується перед Вами в кінці тунелю, а Ви продовжуйте пояснювати, що відбувається з Вами.

СУБ'ЄКТ: Кружальце світла стає дуже великим, і... я вийшов із тунелю. Тут... приглушена яскравість... легкий туман. Я просякаю крізь нього.

Д-р Н.: Після того, як Ви вийшли з тунелю, що ще відчули Ви у своєму розумі — крім того, що немає абсолютної зорової ясності?

СУБ'ЄКТ: (знижує голос) Це такий... спокій... так спокійно... я перебуваю у світі душ...

Д-р Н.: Чи є у Вас як у душі зараз якісь ще враження?

СУБ'ЄКТ: Думка! Я відчуваю... силу думки навколо мене. Я...

Д-р Н.: Повністю розслабтеся, і нехай Ваші враження легко виявляються в міру того, як Ви точно розповідатимете мені все, що відбувається з Вами. Будь ласка продовжуйте.

Суб'єкт: Ну, це важко висловити словами. Я відчуваю... думки любові... братерства... симпатії... і все це пов'язано з... передчуттям... немов інші... чекають на мене.

Д-р Н.: Чи відчуваєте себе в безпеці, чи трохи налякані?

СУБ'ЄКТ: Мені не страшно. Коли я був у тунелі, я був більш... дезорієнтований. Так, я відчуваю себе в безпеці... Я усвідомлюю думки, що долітають до мене... турботи... підтримки. Дивно, але навколо мене є також розуміння того, хто я і чому я зараз тут.

Д-р Н.: Чи бачите Ви якісь прояви цього?

СУБ'ЄКТ: (напівголоса) Ні, я відчуваю це — гармонію думки усюди.

Д-р Н.: Ви згадували про появу хмарної субстанції навколо Вас одразу після виходу з тунелю. Ви в небі над Землею?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Ні, не так, але, здається, я плаваю в хмарах, що відрізняються від земних.

Д-р Н.: Чи видна Вам взагалі Земля? Чи є вона під Вами?

СУБ'ЄКТ: Можливо, є, але я не бачив її з того часу, як увійшов у тунель.

Д-р Н.: Чи відчуваєте Ви, що все ще пов'язані із Землею — можливо, через інший простір?

СУБ'ЄКТ: Є така можливість — так. У моєму розумі Земля здається близькою... і я все ще відчуваю зв'язок із Землею... але я знаю, що я в іншому просторі.

Д-р Н.: Що ще Ви можете мені розповісти про своє місцезнаходження?

СУБ'ЄКТ: Тут трохи нерухомо... сутінково... але я переміщаюся далі і віддаляюся звідси.

Цей конкретний Суб'єкт, пройшовши через досвід смерті і через тунель, продовжує досить спокійно у своєму розумі пристосовуватися до свого безтілесного стану, несучись при цьому все далі у духовний світ. Перші враження цього пацієнта після початкового відчуття невизначеності говорять про присутнє там почуття благополуччя. Зазвичай це відчувають усі мої Суб'єкти.

У своїй подорожі в духовний світ наші душі, що пройшли тунелем, вже залишили позаду вхідні ворота. Більшість тепер повністю усвідомлюють, що вони насправді не померли, а просто звільнилися від тягара земного тіла — воно померло. Разом із цим розумінням приходить прийняття цього факту, і ступінь цього прийняття залежить від душі. Найбільш типова реакція з усіх, які я спостерігав, це подих полегшення, за яким слідує щось на зразок: "О, чудово, я знову вдома, в цьому чудовому місці!"

Є й високорозвинуті душі, які так стрімко виходять зі свого тіла, що багато з того, що я описую тут, сприймається ними досить невиразно, коли вони повертаються назад, до першопочаткового місця свого духовного проживання. Вони свого роду "фахівці" і, на мою думку, таких душ досить мало на Землі. Звичайні душі йдуть не так швидко, а деякі навіть дуже неохоче. Я вважаю, що такі вкрай стривожені душі, які відчайдушно намагаються зберегти зв'язок із своїм померлим тілом, являють собою, як правило, категорію молодших душ, що мають всього кілька минулих життів і після смерті зберігають прихильність до Земного середовища мешкання.

Більшість моїх Суб'єктів повідомляють, що коли вони виходять із тунелю, все навколо якийсь час ще залишається незрозумілим. Я думаю, що це через щільність найближчого астрального плану, що оточує Землю, яку теософи називають камалокою. Наступний випадок описує цю сферу з погляду більш інтелектуального пацієнта. Душа цієї особи, розповідаючи про свої спостереження, демонструє значну глибину розуміння форми, кольору, рівня вібрації. Зазвичай, такі докладні описи мої Суб'єкти дають пізніше, коли проникають далі у духовний світ, після того як встигають звикнути до нового оточення.

Випадок 4

Д-р Н.: Якомога докладніше опишіть, що Ви бачите навколо себе, віддаляючись від тунелю.

СУБ'ЄКТ: Речі... у вигляді шарів.

Д-р Н.: Яких шарів?

СУБ'ЄКТ: Ну, начебто... листкового тістечка.

Д-р Н.: На прикладі тістечка, поясніть, що Ви маєте на увазі?

СУБ'ЄКТ: Я хочу сказати, що деякі тістечка мають вузький верх і розширюються донизу. Все це не схоже на те, що я спостерігав, проходячи через тунель. Я бачу шари... рівні світла... вони здаються мені... напівпрозорими... зубчастими...

Д-р Н.: Чи бачите Ви міцні структури тут, у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: Я й намагаюся це пояснити. Це не щільна субстанція, хоча спочатку так може здатися. Вона складається з шарів — рівні світла сплетені всі разом у... багат шарові "нитки". Я не хочу, щоб створювалося враження, що речі не симетричні — вони симетричні. Але я бачу різну товщину шарів та різне заломлення кольору в цих шарах. Вони також зміщуються то назад, то вперед. Я завжди помічаю це, коли віддаляюсь від Землі.

Д-р Н.: Чому, на вашу думку, так відбувається?

СУБ'ЄКТ: Я не знаю. Я цим не займався.

Д-р Н.: З Вашого опису я можу уявити духовний світ як величезний багаторівневий вертикальний ряд із затіненими перерізами зверху вниз.

СУБ'ЄКТ: Так, і перерізи округлі — вони відхиляються вбік від мене, коли я пропливаю через них.

Д-р Н.: Спостерігаючи зі своєї позиції, чи можете Ви розповісти мені, які кольори є у шарах?

Суб'єкт: Я не говорив, що шари мають різні відтінки кольорів. Всі вони — вібрації білого кольору. Тут, де я зараз проходжу, світліше... яскравіше, ніж там, де я був. Навколо мене зараз затуманений білий, який набагато яскравіший, ніж був у тунелі.

Д-р Н.: Коли ви пропливаєте через ці духовні шари, ваша душа рухається вгору чи вниз?

СУБ'ЄКТ: Ні те, ні інше. Я рухаюся впоперек, наскрізь.

Д-р Н.: Ну, добре, у такому разі, чи бачите Ви духовний світ у лінійному вимірі — в лініях і кутах, коли рухаєтеся впоперек?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Для мене це... головним чином нематеріальна енергія, що простягається, яка розбита на світлі і темні шари в різних колірних варіаціях. Я думаю, що щось... втягує мене всередину мого рівня просування, а також намагається розслабити мене...

Д-р Н.: Яким чином?

СУБ'ЄКТ: Я чую звуки.

Д-р Н.: Які звуки?

СУБ'ЄКТ: ...Відлуння... музики... музичного передзвону... музики вітру... що вібрує з моїми рухами... такою розслаблюючою.

Д-р Н.: Інші люди визначали ці звуки як вібраційні за своєю природою, подібні до різкого звуку камертону. Чи погоджуєтесь Ви з цією характеристикою?

СУБ'ЄКТ: (Киває) Так, це саме так... і я також пам'ятаю запах і смак.

Д-р Н.: Чи це означає, що наші фізичні почуття зберігаються після смерті?

СУБ'ЄКТ: Так, пам'ять про них... хвилі музичних звуків тут такі прекрасні... дзвіночки... струни... такий спокій.

Багато моїх Суб'єктів, які подорожували духовним світом, повідомляють про розслаблюючі відчуття музичних вібрацій. Шумові відчуття виникають невдовзі після смерті. Деякі Суб'єкти розповідають, що відразу після залишення фізичного тіла чують звуки, що гудуть або дзижчать. Вони подібні до шуму, який можна чути поряд з телеграфними стовпами, і рівень гучності може змінюватись, поки душа ще знаходиться в межах тієї сфери, яка, на мій погляд, є астральним планом Землі. Люди розповідають, що вони чують такі самі звуки, коли перебувають під загальним наркозом. Ці гучні, але глухі звуки стають мелодійнішими, коли ми виходимо із тунелю. І музику цю назвали відповідно енергією Всесвіту, бо вона пожвавлює душу.

Що стосується розповідей Суб'єктів про духовні рівні, то я вказав би на ймовірність того, що вони бачать астральні плани. У метафізичних книгах ми багато читали про різні плани над Землею. У стародавніх писаннях, починаючи з індійських Вед, і далі в пізніших східних текстах астральні плани представлені як ряд просторів, або вимірів, що піднімаються вгору над фізичним, відчутним світом, які поступово переходять у духовний світ. Люди, які мали досвід позатілесного ментального споглядання під час медитацій, сприймали ці невидимі сфери протягом тисячоліть. Як сказано в цих описах, у міру віддалення від важких вібрацій Землі ці астральні плани стають менш щільними.

Наступний випадок представляє душу, яка ще стривожена після проходження через духовний тунель. Це людина, яка у віці тридцяти шести років померла від серцевого нападу на вулиці Чикаго в 1902 році. Він залишив по собі велику сім'ю — маленьких дітей та дружину, яку дуже любив. Вони були дуже бідні.

Випадок 5

Д-р Н.: Чи можете Ви чітко розрізнити те, що Вас оточує, після того, як Ви вийшли з тунелю?

СУБ'ЄКТ: Я все ще проходжу через ці... пінисті хмари навколо мене.

Д-р Н.: Я хочу, щоб Ви продовжили свій шлях через них і розповіли мені, що Ви бачите.

СУБ'ЄКТ: (пауза) О... я вийшов із них... боже мій, яке просторе місце! Таке яскраве і чисте — воно навіть добре пахне. Я дивлюся на прекрасний льодовий палац.

Д-р Н.: Розкажіть докладніше.

СУБ'ЄКТ: (здивовано) Він величезний... він виглядає, як яскравий іскристий кристал... наче кольорове каміння сяє навколо мене.

Д-р Н.: Коли ви кажете "кристал", мені видається чистий колір.

СУБ'ЄКТ: Ну, тут переважно сірі та білі... але коли я пропливаю вперед, я бачу інші кольори... мозаїчні... все блищить.

Д-р Н.: Подивіться в далечінь зсередини цього льодового палацу — чи бачите Ви якісь межі?

СУБ'ЄКТ: Ні, цей простір нескінченний... такий величний... і тихий.

Д-р Н.: Що Ви зараз відчуваєте?

СУБ'ЄКТ: Я... не можу повністю насолодитися цим... Я не хочу йти далі... Меггі...
(вдова Суб'єкта).

Д-р Н.: Я бачу, що Ви все ще турбуєтеся про життя в Чикаго, чи це перешкоджає Вашому переходу в духовний світ?

СУБ'ЄКТ: (Підскакує прямо в кріслі) Отакої! Я бачу, що мій Гід-провідник прямує до мене — вона знає, що мені потрібно.

Д-р Н.: Розкажіть мені, що відбувається між Вами та Вашим Гідом-провідником.

СУБ'ЄКТ: Я кажу їй, що не можу йти далі... що я маю бути певен, що з Меггі та дітьми буде все гаразд.

Д-р Н.: І що відповідає Ваш Гід-провідник?

СУБ'ЄКТ: Вона заспокоює мене, але я відчуваю себе дуже пригнічено.

Д-р Н.: Що Ви їй кажете?

СУБ'ЄКТ: (Гучно) Я кажу їй: "Як Ви дозволили цьому статися? Як Ви могли так вчинити зі мною? Ви змусили нас з Меггі пройти через біль і повнір'яння, а тепер роз'єднали нас".

Д-р Н.: Що робить Ваш Гід-провідник?

СУБ'ЄКТ: Вона намагається заспокоїти мене. Каже мені, що я добре попрацював і можу побачити, що все йде за наміченим курсом.

Д-р Н.: Чи приймаєте Ви те, що вона каже?

СУБ'ЄКТ: (пауза) У мене в голові... з'являється інформація... про майбутнє на Землі... що моя сім'я справляється без мене... змирившись із тим, що я помер... все буде гаразд... і ми знову побачимо одне одного.

Д-р Н.: І що Ви при цьому відчуваєте?

СУБ'ЄКТ: Я відчуваю... спокій... (зітхає)... Так, тепер я готовий іти.

Перш ніж торкнутися значення зустрічі Суб'єкта зі своїм Гідом-провідником, я хочу зупинитися на його інтерпретації духовного світу як "льодового палацу". Просуваючись далі у духовний світ, мої Суб'єкти розповідатимуть про те, що бачать будівлі чи знаходяться у добре мебльованих кімнатах. Стан гіпнозу сам собою не створює ці образи. З логічної точки зору люди не повинні були б згадувати про такі фізичні конструкції в нематеріальному світі. Хіба що ми можемо припустити, сцени природного земного оточення призначені для того, щоб допомогти душі пережити перехідний етап після фізичної смерті. Ці картини мають індивідуальне значення для кожного Суб'єкта — всі вони після залишення фізичного тіла перебувають під впливом свого земного досвіду.

Те, що душа бачить у духовному світі образи, що стосуються місць, де вона жила або які відвідувала на Землі, має свою причину. Незабутні картини будинку, школи, саду, гори або берега моря відкриваються душам завдяки тому, що духовна сила великодушно дає можливість заспокоїтися, споглядаючи знайомі земні образи. Наші планетарні спогади ніколи не вмирають, вони назавжди запам'ятовуються в пам'яті

душі як казкові сні — так само, як образи духовного світу живуть у нашому розумі.

Мені дуже подобається слухати описи образів, які виникають у Суб'єктів у духовному світі відразу ж після того, як вони туди потрапляють. Вони можуть побачити поля квітів, вежі замків, що підносяться вдалині, або веселку у відкритому небі — ніби вони повернулися в своє улюблене місце після довгої відсутності. Схоже, що ці перші ефірні земні картини у духовному світі не надто змінюються від життя до життя, хоча описи можуть дещо змінюватись. Я помітив, що в міру того, як Суб'єкт просувається далі в духовний світ, продовжуючи описувати різні функціональні аспекти духовного життя, його коментарі стають одноріднішими і незмінними.

В останньому випадку представлена доволі неусталена душа, тісно пов'язана з іншою, близькою до неї душею — Меггі, яка залишилася на Землі. Безсумнівно, деякі душі несуть у собі негативний багаж важкого минулого життя довше, ніж інші, не дивлячись на заспокоюючий вплив духовного світу. Більшість людей вважають, що всі душі стають всезнаючими після смерті. Це не зовсім так, оскільки період адаптації у різних душ варіюється. Час адаптації душі залежить від обставин смерті, прихильності кожної душі до спогадів про життя, що тільки що закінчилося, і від рівня її розвитку.

Я часто чую гнів у словах Суб'єктів, минуле життя яких раптово обірвалося у молодому віці. Такі душі, повернувшись у духовний світ, нерідко відчують розгубленість через те, що їм несподівано довелося залишити людей, яких вони любили. Вони не готові до смерті, і деякі одразу після залишення свого фізичного тіла відчують почуття смутку та втрати.

Якщо душа травмована через те, що залишила незавершені справи, то зазвичай перша істота, яку вона бачить відразу після смерті, це її Гід-провідник. Ці, найвищою мірою розвинені духовні вчителі, готові прийняти на себе вибух обурення чи розчарування душі, враженої своєю тимчасовою смертю. Суб'єкт 5 зрештою нормально адаптувався у духовному світі, давши можливість своєму Гіду-провіднику допомогти йому у його подорожі.

Однак, як я з'ясував, при вході в духовний світ наші Гіди-провідники не займаються пропрацюванням наших ментальних розладів. Для цього, тобто для докладного огляду кармічних уроків життя і смерті, є спеціальний час і місце, про що я розповідатиму пізніше. У випадку 5 Гід-провідник запропонував Суб'єкту стислу візуалізацію майбутніх подій на Землі у зв'язку з його дружиною та дітьми — як засіб втіхи, щоб він міг продовжити свою подорож у більш позитивному настрої.

Незважаючи на різний стан розуму моїх Суб'єктів відразу після смерті, їхні промови сповнені захоплених вигуків про чудеса духовного світу, що заново відкрилися. Зазвичай це почуття супроводжується ейфорією, тому що їхні мирські турботи тепер позаду, особливо фізичний біль. Крім того, духовний світ є місцем найвищого спокою для подорожуючої душі. Хоча на перший погляд може здатися, що відразу після смерті ми опиняємось на самоті, насправді ми не залишаємося в ізоляції або без підтримки. Невидимі розумні сили енергії ведуть кожного з нас через цю браму.

Душі, які знову прибувають у духовний світ, мають мало часу для того, щоб плавати навколо, не розуміючи, де вони знаходяться і що з ними буде далі. Наші Гіди-провідники, а також друзі та близькі чекають нас біля вхідної брами, щоб наповнити нас розумінням, любов'ю та впевненістю в тому, що з нами все гаразд. Насправді ми відчуваємо їхню присутність з самого моменту смерті, тому що наша адаптація значною мірою залежить від впливу цих доброзичливих істот на нас.

Розділ 3

Повернення додому

Оскільки зустріч із дружніми духами, які чекають після нашої смерті, така важлива, то неодмінно постає питання про те, як же душі впізнають їх. Я виявив, що мої Суб'єкти одностайні щодо того, як душі бачать, сприймають одне одного у духовному світі. Душа може виглядати як маса енергії, але також очевидно, що неорганічна енергія душі може виявляти людські ознаки. Душі можуть проектувати форми своїх минулих життів, і вони часто роблять це, спілкуючись один з одним. Спроектowana форма людського життя — це лише один із незліченних варіантів зовнішнього вигляду, який можуть прийняти душі, черпаючи їх із субстанції своєї основної енергії. Пізніше, у Розділі 6, я розглядатиму ще одну відмітну, ідентифікаційну ознаку душі — особлива у кожної душі колірна аура.

Більшість моїх Суб'єктів повідомляють, що перша особистість, яку вони бачать у духовному світі, це їх особистий гід-провідник. Однак після життя нас також може зустрічати споріднена душа. Гіди-провідники та споріднені душі — це усім не одне й те саме. Якщо колишній родич або друг постає перед новоприбулою душею, її постійний Гід може при цьому і не бути присутнім. Я вважаю, що гіди зазвичай знаходяться десь поблизу, контролюючи прибуття душі своїм особливим способом. У наступному випадку душа мого Суб'єкта щойно пройшла через духовну браму, де її зустріла розвинута істота, яка, очевидно, мало тісні стосунки із Суб'єктом протягом багатьох минулих життів. Хоча ця споріднена душа не є першопочатковим Гідом моєї пацієнтки, вона зустрічає її та оточує любов'ю та турботою.

Випадок 6

Д-р Н.: Що Ви бачите довкола себе?

СУБ'ЄКТ: Це ніби... я пливла вперед по... чистому білому піску... який переміщується навколо мене... і я під величезною пляжною парасолькою із яскраво розфарбованими вставками — усі пароподібні, але тримаються разом...

Д-р Н.: Чи зустрічає Вас хтось?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Я... думала, що я була одна... але... (в нерішучості) на відстані... ох... світло... стрімко наближається до мене... о, мій Боже!

Д-р Н.: Що?

СУБ'ЄКТ: (схвильовано) Дядько Чарлі! (Голосно) Дядько Чарлі, я тут!

Д-р Н.: Чому саме ця особа першою прийшла Вас зустрічати?

СУБ'ЄКТ: (не звертаючи уваги на запитання) Дядько Чарлі, мені так не вистачало тебе!

Д-р Н.: Чому саме ця особа першою прийшла Вас зустрічати?

СУБ'ЄКТ: Бо з усіх моїх родичів я найбільше любила його. Він помер, коли я була дитиною, і я так і не змогла змиритися з цим (це було в минулому житті Суб'єкта на фермі в Небрасці).

Д-р Н.: Як ви дізналися, що це дядько Чарлі? Ви його впізнали за якимись ознаками?

СУБ'ЄКТ: (прийшовши від хвилювання в рух) Звичайно він такий, яким я його запам'ятала: веселий, добрий, милий,— він поряд зі мною (гигикає).

Д-р Н.: Чому Ви смієтеся?

СУБ'ЄКТ: Дядько Чарлі такий же товстий, як і раніше.

Д-р Н.: І що він далі робить?

СУБ'ЄКТ: Він усміхається і простягає мені руку.

Д-р Н.: Чи означає це, що має щось на зразок тіла?

Суб'єкт: (сміється) Ну, і так, і ні. Я плаваю, і він теж у моєму розумі... він показує мені себе... і найбільше я усвідомлюю... його руку, яку він простягає мені.

Д-р Н.: Чому він таким ніби матеріальним чином простягає Вам свою руку?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Щоб... підбадьорити мене... вести мене... далі до світла.

Д-р Н.: І що ж Ви робите?

СУБ'ЄКТ: Я йду з ним, і ми думаємо про те, як добре ми проводили час разом, граючись на фермі серед сіна.

Д-р Н.: І він дає Вам можливість побачити все це у Вашому розумі, щоб Ви дізналися, хто він такий?

СУБ'ЄКТ: Так... яким я його знала в моєму останньому житті... щоб я не боялася. Він знає, що я ще трохи шокована своєю смертю (Суб'єкт раптово загинула в автомобільній аварії).

Д-р Н.: Значить, відразу після смерті — не важливо, досвід скількох смертей ми мали в інших минулих життях — ми можемо відчувати певний страх, поки знову не звикнемо до духовного світу?

СУБ'ЄКТ: Не зовсім страх, це неправильно, скоріше я стривожена. Щоразу в мене це буває по-різному, автомобільна аварія застала мене зненацька, невідготовленою. Я досі у деякому збентеженні.

Д-р Н.: Добре, давайте підемо далі. Що зараз робить дядько Чарлі?

СУБ'ЄКТ: Він веде мене в... місце, куди я маю піти...

Д-р Н.: На рахунок три — давайте вирушимо туди. Один, два, три. Розкажіть мені, що відбувається.

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Там... навколо інші люди... і вони дивляться... дружньо... як я наближаюся... здається, вони хочуть, щоб я приєдналася до них.

Д-р Н.: Продовжуйте рухатися в тому ж напрямку. Чи здається Вам, що вони чекають на Вас?

СУБ'ЄКТ: (дізнається) Так! Насправді я розумію, що була з ними раніше... (пауза) Ні, не йди!

Д-р Н. Що відбувається?

СУБ'ЄКТ: (засмучено) Дядько Чарлі йде. Чому він іде?

Д-р Н.: (я припиняю діалог, щоб заспокоїти Суб'єкта за допомогою стандартних у такій ситуації методів, а потім ми продовжуємо розмову). Зверніться до свого внутрішнього розуму. Ви повинні зрозуміти, чому дядько Чарлі йде зараз.

СУБ'ЄКТ: (дещо спокійніше, але із жалем) Так... він живе в... іншому місці... він просто прийшов зустріти мене... і привести мене сюди.

Д-р Н.: Я думаю, що я зрозумів. Завдання дядька Чарлі було першим зустріти Вас після Вашої смерті та переконатися, що з Вами все гаразд. І я хотів би знати, чи почуваєтеся Ви краще зараз — як наче ви вдома?

СУБ'ЄКТ: Так. І тому дядько Чарлі залишив мене з іншими.

Цікавим явищем духовного світу є те, що люди, які мали для нас значення в нашому житті, завжди можуть зустрічати і вітати нас, навіть якщо вони живуть іншим життям, втілившись у новому тілі. Я поясню це пізніше у Розділі 6. Потім у Розділі 10 я перевірю здатність душі розділяти свою сутність таким чином, щоб перебувати одразу в кількох тілах одночасно на Землі.

Зазвичай на етапі переходу душі зменшується фізичний та ментальний тягар земного існування, і це відбувається з двох причин. По-перше, старанно організований порядок і гармонія у духовному світі повертають спогад про те, де ми були до того, як вибрали життя у фізичній формі. По-друге, на нас вражаючим чином впливає те, що ми бачимо людей, яких і не сподівалися будь-коли побачити після їх смерті на Землі. Ось ще один випадок.

Випадок 7

Д-р Н.: Тепер, після того, як Ви отримали можливість приєднатися до того, що Вас оточує у духовному світі, розкажіть мені, як впливає на Вас це місце.

СУБ'ЄКТ: Тут так... тепло та затишно. Я відчуваю полегшення, залишивши Землю. Я хочу залишитись тут назавжди. Тут немає напруження чи занепокоєння — лише почуття повного комфорту. Я просто плаваю... так чудово...

Д-р Н.: Ви продовжуєте плисти вперед, і яке наступне Ваше головне враження з того часу, як Ви пройшли через духовну браму?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Почуття, що все це знайоме.

Д-р Н.: Що знайоме?

СУБ'ЄКТ: (повагавшись) Ну... люди... друзі... всі, хто тут є, я думаю.

Д-р Н.: Ви бачите людей, з якими були знайомі Землі?

СУБ'ЄКТ: Я... відчуваю їхню присутність... тих, яких я знала...

Д-р Н.: Добре, продовжуйте рухатися далі. Що ви ще бачите?

СУБ'ЄКТ: Вогні... ніжні... щось на зразок хмар.

Д-р Н.: Коли ви рухаєтеся, чи залишається це світло, ці вогні такими ж?

СУБ'ЄКТ: Ні, вони ростуть... кулясті згустки енергії... і я знаю, що це люди!

Д-р Н.: Ви рухаєтеся до них, або вони до Вас?

СУБ'ЄКТ: Ми рухаємось один до одного, але я рухаюся повільніше, ніж вони, тому що... мені не зрозуміло, що робити...

Д-р Н.: Розслабтеся і продовжуйте плисти, розповідаючи мені про все, що Ви бачите.

СУБ'ЄКТ: (Пауза) Зараз я бачу наполовину проявлені людські форми тіла вище за талію. Їхні контури прозорі... я можу дивитися крізь них.

Д-р Н.: Чи бачите якісь риси у цих форм?

СУБ'ЄКТ: (Схвильовано) Очі!

Д-р Н.: Ви бачите лише очі?

СУБ'ЄКТ: Є ще слабкий обрис рота і нічого більше (З тривогою). Тепер навколо мене очі... підходять ближче...

Д-р Н.: Чи має кожна істота по два ока?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Чи виглядають ці очі так само, як у людей — з райдужною оболонкою та зіницею?

СУБ'ЄКТ: Ні... інакше... вони... більші... чорні очні яблука... що випромінюють світло... спрямоване на мене... думка... (потім зітхання полегшення) ох!

Д-р Н.: Продовжуйте.

СУБ'ЄКТ: Я починаю їх впізнавати — вони відсилають образи моєму розумові — думки про себе, і форми змінюються в людей!

Д-р Н.: Людей із людськими фізичними ознаками?

СУБ'ЄКТ: Так. Ой... подивіться! Це він!

Д-р Н.: Що Ви бачите?

СУБ'ЄКТ: (починає сміятися і плакати в той самий час) Я думаю, це... так — це Лері, він попереду всіх — він перший, кого я справді розгледіла... Лері, Лері!

Д-р Н.: (після того, як Суб'єкт оговталася від хвилювання) Душа Лері знаходиться попереду групи людей, яких Ви знаєте?

СУБ'ЄКТ: Так, тепер я знаю, що ті, кого я хочу найбільше бачити, попереду... деякі мої друзі позаду.

Д-р Н.: Чи можете ви бачити їх усіх?

СУБ'ЄКТ: Ні, ті, хто ззаду... як у тумані... на відстані... але я відчуваю їхню присутність. Лері — попереду... він підходить до мене... Лері!

Д-р М.: Лері був вашим чоловіком — як ви мені раніше розповідали — у вашому минулому житті?

СУБ'ЄКТ: (каже скоромовкою) Так — ми так добре жили разом. Гюнтер був таким сильним — всі в його сім'ї були проти нашого весілля. Жан покинув морський флот, щоб позбавити мене від жалюгідного існування в Марселі — завжди хотів мене...

Ця пацієнтка настільки збуджена, що образи її минулих життів одночасно ожили у її пам'яті. Лері, Гюнтер і Жан — всі були її чоловіками в минулих життях, і вони є втіленнями однієї і тієї ж душі — її спорідненої душі. Я був радий, що нам вдалося дізнатися про цих людей у сеансі раніше. Крім Лері, її недавнього американського чоловіка, були Жан — французький моряк, який жив у дев'ятнадцятому столітті, і Гюнтер — син німецького аристократа, який жив у вісімнадцятому столітті.

Д-р Н.: Що Ви зараз робите?

СУБ'ЄКТ: Обіймаємось.

Д-р Н.: Якби у цей момент хтось третій дивився на те, як ви обіймаєтеся, щоб він побачив?

СУБ'ЄКТ: (мовчить)

Д-р Н.: (Суб'єкт настільки занурилася у сцену зустрічі зі своєю спорідненою душею, що з її очей потекли сльози струмком. Я чекаю хвилину і потім питаю ще раз) Як ті, хто міг би зараз спостерігати за Вами з Лері в духовному світі, сприйняли б вас?

СУБ'ЄКТ: Вони б побачили... два згустки яскравого світла, що обертаються навколо один одного, я думаю... (Суб'єкт починає заспокоюватися, і я серветкою допомагаю їй витерти сльози з обличчя).

Д-р Н.: І що це означає?

СУБ'ЄКТ: Ми обіймаємось... висловлюємо любов... з'єднуючись... це приносить нам велику радість...

Д-р Н.: Після того, як Ви зустріли свою споріднену душу, що відбувається далі?

СУБ'ЄКТ: (Суб'єкт міцно схопилася за підлокітники крісла) Ой, вони всі тут, до цього я тільки відчувала їх. Тепер їх більше — тих, хто підходить до мене дедалі ближче.

Д-р Н.: І це почалося після того, як ваш чоловік підійшов до вас?

СУБ'ЄКТ: Так... Мамо! Вона підходить до мене... Мені так її не вистачало... Ой, мамо... (Суб'єкт знову починає плакати).

Д-р Н.: Добре...

СУБ'ЄКТ: Ой, будь ласка, не ставте мені зараз запитання, я хочу насолодитися цим... (схоже на те, що Суб'єкт веде тихий діалог зі своєю матір'ю зі свого минулого життя).

Д-р Н.: (я чекаю хвилину і продовжую) Тепер, я знаю, що Ви насолоджуєтеся цією зустріччю, але мені потрібно, щоб Ви допомогли мені зрозуміти, що відбувається.

СУБ'ЄКТ: (ледь чутно) Ми... ми просто тримаємо один одного... так добре бути знову разом із нею...

Д-р Н.: Як вам вдається тримати одне одного без тіл?

СУБ'ЄКТ: (злегка роздратовано) Ми оточуємо одне одного світлом, звісно.

Д-р Н.: Розкажіть мені, як це відбувається в душі?

СУБ'ЄКТ: Немов огортаєшся яскравим світлим покривом любові.

Д-р Н.: Розумію, тепер...

СУБ'ЄКТ: (Суб'єкт перериває мене дзвінким сміхом — вона когось впізнала) Тім! Це мій брат — він помер таким молодим (я вже знав, що в її минулому житті він потонув,

коли йому було чотирнадцять років). Так чудово бачити його тут (суб'єкт махає рукою). І там моя найкраща подруга Вілма, з якою ми жили по сусідству, ми зараз разом сміємося з хлопчиків як ми це робили раніше, сидячи на її мансарді.

Д-р Н.: (після того, як Суб'єкт згадала свою тітку та кілька інших Друзів) Як Ви вважаєте, чому саме в такій послідовності всі ці люди один за одним вітають Вас?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Ну, ми так багато значимо один для одного — що може бути ще?

Д-р Н.: І з деякими Ви жили багато життів разом, у той час як з іншими можливо одну чи дві?

Суб'єкт: Так... Найбільше я була зі своїм чоловіком.

Д-р Н.: Чи бачите Ви свого Гіда-провідника десь поблизу?

СУБ'ЄКТ: Він тут. Я бачу його відпливаючим убік. Він також знає деяких із моїх друзів...

Д-р Н.: Чому Ви називаєте свого провідника "він"?

СУБ'ЄКТ: Усі ми постаємо у тому образі, який хочемо продемонструвати. Він завжди постає переді мною як істота чоловічої природи. Це правильно та дуже природньо.

Д-р Н.: Чи спостерігає він за Вами у всіх Ваших життях?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, і тут після смерті теж... і він завжди мій захисник.

Група душ, яка має нас зустріти, вже чекає, коли ми повертаємось у духовний світ. Даний випадок показує, наскільки надихаючою може бути зустріч зі знайомими особами для молодої душі, що знову прибула. Я дійшов висновку, що кількість істот, які вітають ту саму душу, різниться після кожного її життя. Хоча масштаб групи варіюється залежно від особливих потреб душі, я зрозумів, що не буває випадковостей у тому, що стосується наших духовних компаньйонів, які нас зустрічають, точно знають, коли нас чекати і де зустрічати після прибуття в духовний світ.

Часто істота, яка має для нас особливе значення, чекатиме трохи попереду інших, бажаних бути поруч, коли ми проходимо через вхідну браму. Число зустрічаючих не тільки змінюється після кожного життя, а й суттєво зменшується до мінімуму — зводиться майже нанівець для більш розвинутих душ, які не дуже потребують духовної втіхи. Випадок 9, наведений наприкінці цього розділу, є прикладом такого духовного переходу.

Випадки 6 та 7 демонструють один із трьох способів повернення душ у духовний світ. Ці дві душі були зустрінуті незабаром після смерті найважливішою для них істотою, тоді як інші душі, які мали менший вплив, були далеко. У випадку 7 Суб'єкт впізнавав людей швидше, ніж у випадку 6. Коли ми відразу ж після нашої смерті зустрічаємося з такими душами, зібраними разом ми виявляємо, що в минулому житті вони були нашими подружжям, батьками, батьками наших батьків, нашими коханими, дядьками і тітками, кузинами та нашими дорогими друзями. Я був свідком кількох абсолютно щирих емоційних сцен у сеансах з моїми пацієнтами на даному етапі їхнього переходу у духовний світ.

Однак емоційні зустрічі, що відбуваються між душами на цій стадії духовного

переходу, є лише прелюдією до нашого остаточного повернення в особливу групу істот, які знаходяться на тому рівні зрілості, що й ми. Такі зустрічі є ще одним емоційним сплеском для Суб'єкта, що у процесі надсвідомого спогаду. Духовні організаційні плани та заходи — у тому числі те, як формуються групи та перевіряється сумісність душ один з одним,— будуть описані в наступних розділах.

На даний момент, важливо зрозуміти, що істоти, зустрічаючи нас, можуть не бути частиною нашої особливої навчальної групи в духовному світі. Тому що не всі люди, які були близькі до нас у наших минулих життях, знаходяться на одному з нами рівні розвитку. Те, що вони вирішили зустріти нас відразу ж після нашої смерті, ще не означає, що вони будуть входити до нашої духовної навчальної групи, коли ми прибудемо на місце нашого призначення у цій подорожі.

Наприклад, у Випадку 6, дядько Чарлі був явно більш розвинутою душею, ніж мій Суб'єкт, і міг навіть виконувати роль духовного провідника. Для мене було також очевидно, що одним з первісних завдань душі дядька Чарлі було допомогти Суб'єкту 6, як дитині в його житті, яке щойно закінчилося. Він залишався відповідальним за мого Суб'єкта одразу ж після її смерті. У випадку 7 першим важливим контактом був Лері, істинно споріднена душа, що знаходиться на одному рівні із Суб'єктом 7. Зверніть також увагу на те, що у випадку 7 духовного провідника мого Суб'єкта не було серед її колишніх родичів та друзів. Однак, коли відбувалася зустріч, можна було помітити ознаки того, що вся вона керувалася цим духовним провідником, який сам у цей час залишався в тіні. Я спостерігав таке у багатьох випадках.

Другий варіант зустрічі душ, що знову прибули, — це спокійна, багатозначна зустріч виключно зі своїм духовним Гідом-провідником — як у Випадку 5. Випадок 8 ілюструє продовження такого роду зустрічі. Хто і як нас зустрічає після смерті, визначається особливим стилем нашого духовного Гіда, а також властивостями нашого індивідуального характеру. Я дійшов висновку, що тривалість цієї першої зустрічі з нашим Гідом змінюється після кожного нашого життя, і це залежить від обставин минулого життя.

Випадок 8 показує міру близькості людей з їхніми духовними гідами-провідниками. У багатьох гідів досить дивні і гучні імена, тоді як інші мають досить звичайні. Я знаходжу цікавим те, що застарілий релігійний вислів "янгол-охоронець" використовується тепер у метафізичному сенсі, вказуючи на дух, що симпатизує нам. Правду кажучи, колись я погано ставився до цього виразу, або поняття, вважаючи його відлунням застарілої міфології, яка видає бажане за дійсне і суперечить сучасному світу. В даний час я відмовився від такого ставлення до поняття янголів-охоронців.

Мені неодноразово говорили, що душа сама по собі є андрогенною "двостатевою", і в тому ж дусі висловлювалися мої пацієнти, повідомляючи, що стать є важливим фактором. Я дізнався, що всі душі можуть і насправді приймають поперемінно то чоловіче, то жіноче ментальне обличчя по відношенню до тих чи інших істот — як різні особистісні форми. Випадки 6 і 7 показують важливість того факту, що душа, що знову прибула, бачить знайомі "особи", що мають відповідну стать. Те саме простежується і в

наступному випадку. Я вибрав Випадок 8 ще й для того, щоб показати, як і чому душі вирішують постати перед рештою у духовному світі в людській формі.

Випадок 8

Д-р Н.: Ви тільки-но почали дійсно залишати астральний план Землі і просуваєтеся все далі і далі у духовний світ. Я хочу, щоб ви розповіли мені, що ви відчуваєте.

СУБ'ЄКТ: Тиша... так спокійно...

Д-р Н.: Чи зустрічає Вас хтось?

СУБ'ЄКТ: Так, це моя подруга Рейчел. Вона завжди зустрічає мене, коли я помираю.

Д-р Н.: Чи є Рейчел спорідненою душею, яку Ви знали у минулих життях, чи вона з тих, хто завжди перебуває тут?

СУБ'ЄКТ: (Дещо обурено) Вона не завжди залишається тут. Ні, вона часто буває зі мною — в моєму розумі — коли я потребую її. Вона — мій власний захисник (у голосі звучить гордість володіння).

Примітка: якість гідів-провідників, які відрізняють їх від споріднених душ та інших істот, що надають підтримку, будуть розглянуті в Розділі 8.

Д-р Н.: Чому Ви говорите про цю істоту як про неї? чи не вважається, що духи без статі?

СУБ'ЄКТ: Це так — якщо бути точним, тому що ми маємо якості обох статей. Рейчел хоче, щоб я візуально сприймав її в жіночому образі,— це також питання ментального розпізнавання в її випадку.

Д-р Н.: Чи обумовлені Ви чоловічими чи жіночими якостями під час Вашого духовного існування?

СУБ'ЄКТ: Ні. Як у душ, у нас бувають періоди, коли ми схилиємось до однієї статі більше, ніж до іншої. Зрештою відновлюється нормальна природна перевага.

Д-р Н.: Чи не могли б Ви описати, як Ви справді бачите зараз душу Рейчел?

СУБ'ЄКТ: (спокійно) Молода жінка... така, як я й запам'ятав її... маленька, з витонченими рисами... рішучий вираз обличчя... так багато знання та любові.

Д-р Н.: Ви знали Рейчел на землі?

СУБ'ЄКТ: (відповідаючи з ноткою ностальгії в голосі) Колись давно, в одному моєму житті ми перебували в близьких стосунках... тепер вона мій захисник, піклувальник.

Д-р Н.: І що ви відчуваєте, коли дивитеся на неї?

СУБ'ЄКТ: Спокій... безтурботність... любов...

Д-р Н.: Чи дивитеся Ви з Рейчел один одному в очі — як це роблять люди?

СУБ'ЄКТ: (вагаючись) Щось подібне до цього... але інакше. Ви бачите розум позаду того, що ми сприймаємо як очі, тому що це те, до чого ми звертаємось на Землі. Звичайно, ми також можемо дивитися один на одного так, як це роблять люди на Землі.

Д-р Н.: Що з того, що Ви на Землі сприймаєте на власні очі, може бути сприйняте і в духовному світі?

СУБ'ЄКТ: Коли ви дивитеся у вічі певної людини на Землі навіть якщо ви щойно познайомилися з нею — і бачите світло, яке ви знали раніше... ну, це щось говорить вам про цю людину. Як людина ви не знаєте, що це і чому, але ваша душа пам'ятає.

Примітка: Від багатьох своїх пацієнтів я чув про відображення світла духовної особистості в очах близької їм людини — спорідненої душі. Щодо мене, то я пам'ятаю, як відчув подібне миттєве впізнання лише раз у своєму житті — коли я вперше побачив мою майбутню дружину. Вражаюче і одночасно лякаюче відчуття.

Д-р Н.: Тобто Ви кажете, що іноді, коли дві людини на Землі дивляться одна на одну, їм може здатися, що вони знали один одного раніше?

СУБ'ЄКТ: Так, це те, що називається дежавю — наче це вже було колись.

Д-р Н.: Давайте повернемося до Рейчел у духовному світі. Якщо Ваш піклувальник не спроектував би для Вас свій образ у людській формі, то чи змогли б Ви все одно впізнати її?

СУБ'ЄКТ: Ну, звичайно ми завжди можемо ідентифікувати один одного за допомогою розуму. Але візуально — краще. Я знаю, що це звучить божевільно, але це... соціальна річ... це діє заспокійливо, коли ви бачите знайоме обличчя.

Д-р Н.: У такому разі, бачити людські риси тих, кого ви знали у минулих життях, — це добре, особливо в період чергової адаптації після залишення Землі?

СУБ'ЄКТ: Так, інакше спочатку ви почуваетесь трохи втрачено... самотньо... і, можливо, спантеличено... коли ж я бачу людей такими, якими вони були, я швидше звикаю тут до всього, коли повертаюся сюди, а бачити Рейчел — це для мене завжди велика підтримка.

Д-р Н.: Чи з'являється Рейчел Вам у людській формі відразу після Вашої смерті на Землі, щоб допомогти Вам знову адаптуватися у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: (енергійно) О, так — це так! І вона дає мені захист. Я відчуваюся краще, коли бачу також інших, кого я знав раніше.

Д-р Н.: І ви розмовляли з цими людьми?

СУБ'ЄКТ: Ніхто тут не розмовляє, ми спілкуємося розумом.

Д-р Н.: Телепатично?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Чи має душа можливість мати приватні бесіди, які не можуть бути телепатично "підслухані" іншими?

СУБ'ЄКТ: (пауза)... У разі близьких стосунків — так.

Д-р Н.: Як це робиться?

СУБ'ЄКТ: Через дотик — це називається спілкуванням через дотик.

Примітка: Коли дві істоти в духовному світі підходять так близько один до одного, що практично з'єднуються, вони, як кажуть мої Суб'єкти, можуть посылати потаємні думки за допомогою дотиків, якими вони обмінюються як "електричними звуковими імпульсами". Найчастіше Суб'єкти, перебуваючи у стані гіпнозу, не хочуть розповідати мені про ці особисті бесіди.

Д-р Н.: Поясніть, яким чином Ви як душа можете спроектувати людські риси.

СУБ'ЄКТ: З... моєї маси енергії... Я просто думаю про риси, які я хочу мати... але я не можу розповісти Вам, звідки береться у мене здатність робити це.

Д-р Н.: Добре, тоді може Ви мені розповісте, чому Ви та інші душі проектується у певні образи у різний час?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Це залежить від того, де ви опинилися, переміщаючись тут... коли побачили іншого... і від вашого стану розуму.

Д-р Н.: Це те, що я хочу зрозуміти. Розкажіть мені більше про те, як ви впізнаєте один одного.

СУБ'ЄКТ: Розумієте, впізнання залежить від почуттів особистостей, коли ви зустрічаєте їх тут. Вони покажуть вам, що вони хочуть, щоб ви побачили в них, і те, що ви, на їх погляд, хочете побачити. Це також залежить від обставин вашої зустрічі з ними.

Д-р Н.: Чи можете Ви розповісти конкретніше? Як різні обставини можуть стати причиною того, що форми енергії матеріалізуються тим чи іншим чином по відношенню до інших душ?

СУБ'ЄКТ: Важливо, чи ви перебуваєте на їх території або на своїй. Вони можуть вирішити показати вам один набір характеристик в одному місці, а в іншому місці ви можете побачити щось ще.

Примітка: Що таке духовна "територія" — буде пояснено під час нашої подальшої подорожі духовним світом.

Д-р Н.: Чи маєте Ви на увазі, що душа може показати Вам біля входу в духовний світ одну особу, а в іншій ситуації іншу?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Як я вже розповідав Вам, те, як ми являємо себе один одному, залежить від того, що ми відчуваємо на той момент... які у нас стосунки з певною особистістю і де ми знаходимося.

Д-р Н.: Чи правильно я зрозумів: особистісні особливості, які душі проектують одна для одної, залежать від часу та місця у духовному світі, а також від настрою та, можливо, психологічного стану розуму в момент зустрічі?

СУБ'ЄКТ: Саме так, і це працює в обох напрямках... це взаємопов'язано.

Д-р Н.: Тоді як за таких змін в образах ми можемо дізнатися істинну природу свідомості душі?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Образ, який ви проектуєте, ніколи не приховує від інших, хто Ви є насправді. У будь-якому випадку це не супроводжується такими ж емоціями, як на Землі. Тут це... абстрактно. Причина за якою ми проектуємо певні риси та думки... полягає у... тому, що ми підтверджуємо ідеї.

Д-р Н.: Ідеї? Ви маєте на увазі Ваші почуття у цей момент?

СУБ'ЄКТ: Так... свого роду... тому що ці людські риси були частиною наших фізичних життів у різних місцях, коли ми відкривали щось... і розвивали ідеї... все це є... для нас тут продовженням розпочатого.

Д-р Н.: Ну, якщо у своїх різних минулих життях у нас були різні особи, яку ми маємо між життями?

СУБ'ЄКТ: Ми їх перемішуємо. Ви приймаєте ті риси, за якими людина, яку ви бачите, найкраще дізнається про вас,— залежно від того, що ви хочете повідомити.

Д-р Н.: Чи можна спілкуватися без проектування рис та особливостей?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, ми робимо так — це нормально, але ментально я швидше спілкуюся з людьми, які мають риси.

Д-р Н.: Чи волієте Ви проектувати якісь певні риси особи?

СУБ'ЄКТ: Ну... мені подобається обличчя з вусами... з твердою щелепою...

Д-р Н.: Ви маєте на увазі Джефа Теннера, ковбоя з Техасу, яким Ви були у тому Вашому житті, про яке ми вже говорили?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Саме так — і в інших життях у мене було таке саме обличчя, як у Джефа.

Д-р Н.: Але чому Джеф? Чи це було лише тому, що Ви були ним у своєму минулому житті?

СУБ'ЄКТ: Ні, я добре почував себе як Джеф. Це було щасливе, нічим не ускладнене життя. Чорт забирай, я виглядав чудово! Моє обличчя нагадувало обличчя красенів на тих щитах із рекламою сигарет, які ми звикли бачити вздовж шосе (Хихикає). Мені подобається демонструвати мої шикарні вигнуті вуса, які я мав, коли був Джефом.

Д-р Н.: Але це було лише одне життя. Люди, яких не було у тому Вашому житті, можуть не впізнати Вас тут.

СУБ'ЄКТ: Ну, вони досить швидко можуть зрозуміти, що це я. Я можу змінитися і показати щось ще, але зараз я найбільше подобаюсь собі як Джеф.

Д-р Н.: Отже, ми повертаємося до того, що, як Ви говорили, всі ми, насправді, маємо лише одну індивідуальну сутність, незважаючи на безліч різних образів та рис особи, які ми можемо проектувати як душі.

СУБ'ЄКТ: Так, ви кожного бачите тим, ким він насправді є. Єдине, деякі хочуть показати свою кращу сторону, дбаючи про враження, яке вони справляють на вас — вони не зовсім розуміють, що важливо те, чого ви прагнете, а не те, як ви виглядаєте. Ми від душі сміємось над тим, що деякі душі намагаються виглядати так, як, на їхню думку, їм слід виглядати, вони навіть приймають обличчя, яких у них ніколи і не було на Землі.

Д-р Н.: Ми говоримо зараз про досить незрілі душі?

СУБ'ЄКТ: Так, як правило. Вони можуть якийсь час упиратися в цьому... ми не судимо... врешті-решт вони приходять у норму.

Д-р Н.: Я вважав, що духовний світ — це місце, де панує найвища, всезнаюча, розумна свідомість, але, судячи з Ваших слів, душі можуть виявляти марнославство і перебувати в такому розумінні, немов вони на Землі?

СУБ'ЄКТ: (Розреготався) Люди є люди, незалежно від того, як вони виглядають у своїх фізичних світах.

Д-р Н.: О, Ви бачили душі, які вирушали не на Землю, а на інші планети?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Іноді...

Д-р Н.: Які риси показують Вам душі з інших планет?

СУБ'ЄКТ: (ухильно) Я... Наче більше тримаюся людей, але ми можемо прийняти за своїм бажанням будь-які риси для спілкування...

Примітка: Отримання інформації про важливі життя Суб'єктів інших фізичних світів та в інших, неземних формах, які вони могли б згадати, завжди проблематично. До обмеженого кола тих, хто може згадати цей досвід, зазвичай входять більш розвинуті душі, як ми побачимо пізніше.

Д-р Н.: Чи є ця здатність душ проектувати одна одній свої специфічні риси особливим даром, яким забезпечив нас Творець і який має у своїй основі духовну потребу?

СУБ'ЄКТ: Мені це не відомо — я не Бог!

Ідея про те, що душі у духовному світі можуть помилятися і оманюватися, декому є дивною. Висловлювання і ствердження Суб'єкта 8 та інших моїх пацієнтів вказують на те, що більшість з нас далека від досконалості у духовному світі. Найважливішою метою реінкарнації є самовдосконалення. Психологічні особливості та варіанти розвитку душі як у духовному світі, так і за його межами — це те, що є основою моєї роботи.

Ми побачили, наскільки важливо те, що душі зустрічаються з іншими істотами, вступаючи в духовний світ. Окрім опису воз'єднання душ з їхніми гідами-провідниками та іншими знайомими їм істотами, я також згадав про третю форму повернення в духовний світ після смерті. Цей варіант, коли душу взагалі ніхто не зустрічає, міг би збентежити недосвідчену душу.

Хоча це відбувається з меншістю моїх пацієнтів, мені все-таки трохи шкода цих Суб'єктів, що описують, як їх тягнуть невидимі сили — зовсім одних, без жодного супроводу — до їхнього кінцевого місця призначення, де вони нарешті вступають у контакт з іншими.

Це ніби ви прилетіли в чужу країну, де ви колись раніше були, але немає ні камер зберігання, ні будь-якого довідкового бюро, ні будь-якої підказки, що дозволяє зорієнтуватися. Найбільше мене турбує у цьому варіанті повернення те, що відсутні будь-які ознаки акліматизації душі, що знову прибула.

Ті душі, які використовують можливість пересуватися в духовному світі наодинці, не поділяють мої побоювання з приводу можливих переживань душі, яка виявилася однією після фізичної смерті. Насправді люди цієї категорії є досвідченими мандрівниками. Здається, що вони як більш старі та зрілі душі не потребують системи первинної допомоги та підтримки. Вони добре знають, куди вони вирушають після смерті. Я підозрюю, що для них також прискорений і сам процес, тому що їм вдається швидше дістатися туди, звідки вони "родом", аніж душам, яких зустрічають.

У випадку 9 пацієнт втілювався дуже багато разів — тисячі років. Приблизно вже вісім життів, крім поточного, його більше ніхто не зустрічає біля духовної брами.

Випадок 9

Д-р Н.: Що відбувається з Вами у момент смерті?

СУБ'ЄКТ: Я відчуваю полегшення і швидко віддаляюся від Землі.

Д-р Н.: Як би ви охарактеризували своє переміщення із Землі у духовний світ?

СУБ'ЄКТ: Я спалахую, як стовп світла,— і я вже в дорозі.

Д-р Н.: Чи завжди це відбувалося з Вами таким чином?

СУБ'ЄКТ: Ні, тільки після кількох останніх моїх життів.

Д-р Н.: Чому так відбувається?

СУБ'ЄКТ: Я знаю дорогу, мені немає потреби когось бачити — я поспішаю.

Д-р Н.: І Вас не турбує те, що Вас ніхто не зустрічає?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Колись це мені допомагало, але більше мені не потрібні такі речі.

Д-р Н.: Чиє це було рішення дати Вам можливість вступати в духовний світ без підтримки та супроводу?

СУБ'ЄКТ: (пауза, знижує плечима) Це було... взаємне рішення... моє і мого вчителя... коли я зрозумів, що можу справлятися.

Д-р Н.: І ви зовсім не почуваетесь зараз втраченим чи самотнім?

СУБ'ЄКТ: Ви жартуєте? Мені більше не треба, щоби хтось тримав мене за руку. Я знаю, куди я йду, і дуже хочу туди потрапити. Мене притягує наче магнітом, і я насолоджуюся цим швидким переміщенням.

Д-р Н.: Поясніть мені, як працює цей механізм тяжіння, який дозволяє Вам потрапити до свого призначення?

СУБ'ЄКТ: Я переміщаюся хвилиною...

на промені світла.

Д-р Н.: Чи є цей промінь електромагнітним?

СУБ'ЄКТ: Ну... це подібно до радіохвилі, хтось підбирає під частоту, що мені ходить.

Д-р Н.: Чи хочете Ви сказати, що Вас веде невидима сила, і що Ви не можете довільно контролювати це, наприклад, прискорити що-небудь — як Ви могли це зробити в момент смерті?

СУБ'ЄКТ: Так, я повинен слідувати відповідно до хвильового діапазону світлових частинок... хвилі мають напрямок, і я пливу разом із ними. Це просто. Вони самі роблять це для вас.

Д-р Н.: Хто це робить для Вас?

СУБ'ЄКТ: Ті, хто контролює, управляє всім... Я точно не знаю.

Д-р Н.: Отже, Ви не контролюєте та не відповідаєте за визначення напрямку свого руху?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Мій розум налаштований на хвилю руху... Я пливу в резонансі...

Д-р Н.: У резонансі? Ви чуєте звуки?

СУБ'ЄКТ: Так, хвильовий промінь... вібує... я перебуваю всередині нього.

Д-р Н.: Давайте повернемося до Вашого висловлювання про радіо. Чи впливають на Вашу духовну подорож вібраційні частоти високу, середню та низьку якість резонансу?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Це непогано — так, я на правильному шляху, наче бачу маяк — звуковий та світловий... і він є частиною моєї власної тональності — моєї частоти.

Д-р Н.: Я не впевнений, що я зрозумів, як світло та вібрації комбінують у діапазоні частот, що визначає напрямок Вашого руху.

СУБ'ЄКТ: Уявіть гігантський камертон всередині миготливого світла, стробоскопа.

Д-р Н.: О, отже, там є енергія?

СУБ'ЄКТ: Ми маємо енергію — всередині енергетичного поля. Тому це не просто лінії, якими ми переміщуємося... ми виробляємо енергію самі... ми можемо використовувати ці сили в залежності від нашого досвіду.

Д-р Н.: Отже, рівень Вашої зрілості дає Вам певний елемент контролю щодо швидкості та напрямку руху?

СУБ'ЄКТ: Так, але на початку. Пізніше, після того, як я вже влаштуюсь там, у мене з'являється більше можливості пересуватися самотійно. А зараз мене несе, і я повинен прямувати вперед разом із цим.

Д-р Н.: Добре, залиштеся з цим і опишіть мені, що далі відбувається з Вами.

СУБ'ЄКТ: (коротка пауза) Я переміщаюся один... прямуючи до свого рідного місця... з яким я пов'язаний.

У стані гіпнозу аналітичний, самоусвідомлюваний розум працює у тісній співпраці із підсвідомим розумом, щоби відповідати на послання, адресовані нашій глибинній пам'яті, та отримувати їх. Суб'єкт 9 є інженером-електриком і тому він використовує технічну мову, щоб висловити свої духовні відчуття. Я заохочував схильність цього пацієнта пояснювати свої думки про подорож душі за допомогою технічних термінів та виразів, але не нав'язував йому цього своїми натяками та припущеннями. Усі Суб'єкти приходять зі своїми специфічними знаннями, що накладає певний відбиток на їхні відповіді щодо питань про духовний світ. Суб'єкт 9 використовував знання фізичних законів, щоб описати рух, тоді як інша людина могла би сказати, що душі, рухаючись у цьому напрямку, переміщуються у вакуумі.

Перш ніж простежити подальше просування душі в духовному світі, я хочу розглянути долю тих істот, які або ще не здійснили цей перехід після фізичної смерті або повинні будуть відмовитися від звичайного маршруту.

Розділ 4

Душі, що відхилилися

Є такі душі, які були настільки серйозно пошкоджені, що відокремилися, відхилилися від основного маршруту, яким сліднують душі, що повертаються до свого духовного витоку. Порівняно із загальною кількістю істот, що повертаються, число таких аномальних душ не дуже велике. Однак те, що трапилося з ними на Землі, дуже суттєве, оскільки вони серйозно вплинули на інші втілені душі.

Є два типи душ, що відхилилися: душі, які не приймають той факт, що їх фізичне

тіло померло, і опираються поверненню в духовний світ через особисті душевні переживання і туги, і душі, які, будучи в людському тілі, постраждали через кримінальні дії або самі брали участь у них. У першому випадку душа сама вибирає відхилення, тоді як у другому випадку духовні Гіди свідомо зміщують ці душі, усуваючи їх від подальшого спілкування з іншими істотами на невизначений період. І в тому і в іншому випадку Гіди цих душ глибоко стурбовані їхньою реабілітацією-виправленням, але оскільки ситуації кожного типу душ, що відхилилися, досить різні я розгляну їх окремо.

Перший тип ми називаємо примарами. Ці духи відмовляються повертатися додому після фізичної смерті і часто неприємно впливають на тих, хто хотів би спокійно завершити своє людське життя. Ці душі, що відхилилися, іноді помилково називаються "демонічними духами" — їх звинувачують у тому, що вони вторгаються в розуми людей із згубною метою. Негативні духи стали предметом серйозних досліджень у галузі парапсихології. На жаль, ця галузь духовності також приваблює безсовісних духів, пов'язаних із окультизмом, які паразитують на емоціях сприйнятливих людей.

Неспокійні духи — це незрілі істоти, які не закінчили свої справи минулого життя Землі. Вони можуть не мати жодного відношення до живущих людей, на яких вони впливають руйнівню. Це вірно, що деякі люди є зручним та сприйнятливим посередницьким каналом для негативних духів, які бажають висловити свій буркотливий, дратівливий характер. Це означає, що хто-небудь, хто знаходиться в глибокому стані медитативної свідомості, може випадково підхопити прикрий зразок інформації від розвтілених істот, чиї форми спілкування можуть змінюватись від дріб'язкових контактів до провокаційних. Ці невлаштовані душі не є духовними Гідами.

Справжні Гіди є цілителями і не докучають саркастичними посланнями.

Як правило, ці настирливі духи прив'язані до певного географічного місця. Дослідники, які спеціалізуються на явищі примар, вказують на те, що ці неспокійні істоти локалізуються у просторі між нижчими астральними планами Землі та духовним світом. Згідно з моїми власними дослідженнями, на мій погляд, ці душі не є ні втраченими у космосі, ні демонічними. Вони вирішили після своєї фізичної смерті залишитися в межах земного плану на період, тривалість якого вони самі визначають, в силу високого ступеня незадоволеності. На мою думку, вони є пошкодженими душами, тому що вони демонструють розгубленість, відчай і навіть ворожість настільки, що не бажають вступати в контакт зі своїми Гідами. Ми знаємо, що негативну істоту, що відхилилася, можна навчити і приборкати різними способами такими як, наприклад, екзорцизм,— щоб перешкодити їхньому вторгненню в життя людських істот. Одержимих духів можна переконати піти і зрештою повернутися належним чином у духовний світ.

Якщо існує духовний світ, підпорядкований певному порядку, що має духовних Гідів, які піклуються про нас, як може бути допущене існування невлаштованих душ, які виливають негативну енергію на втілені істоти? Одне з пояснень — це те, що ми маємо свободу волі, навіть у смерті. Інша причина може бути в тому, що оскільки ми

переживаємо стільки потрясінь у нашому фізичному Всесвіті, то слід очікувати і духовних порушень і відхилень у процесі виходу душ. Розлючені, нещасні душі, які потрапили в пастку своїх помилок, мабуть, є частиною найбільш глобального плану, задуму. Коли ці душі будуть готові, їх візьмуть "за руку" і відведуть геть із астрального плану Землі, супроводять у їхнє споконвічне місце у духовному світі.

Тепер я звернуся до другого, більш масового типу неспокійних душ. Це ті душі, які були залучені до злочинних дій. Нам слід спочатку розібратися, чи вважається душа винною чи невинною, коли вона має відношення до злочинного розуму. Хто відповідальний — розум душі чи людське его, чи вони є одне й те саме? Може статися так, що пацієнт скаже мені: "Я відчуваю, що я одержимий якоюсь внутрішньою силою, яка велить мені робити погані речі". Існують ментально хворі люди, котрими керують протиборчі сили добра і зла, які, як вони вважають, вони не в змозі контролювати.

Після багаторічної роботи із надсвідомим розумом людей, які перебувають під гіпнозом, я дійшов висновку, що людські істоти, які мають п'ять типів почуттів, можуть негативно впливати на душу. Ми висловлюємо наше вічне Я через основні біологічні потреби та різні активуючі обставини навколишнього середовища, які є тимчасовими по відношенню до втіленої душі. Хоча немає якогось прихованого, поганого "Я" всередині нашої людської форми, деякі душі не в повному обсязі асимілювалися. Люди, які перебувають не у гармонії зі своїм тілом, відчувають певну відчуженість від проявів своєї особистості у житті.

Це становище не звільняє душі від необхідності робити все можливе, щоб не залучитись до актів злої волі на Землі. Ми бачимо, це у роботі людської совісті. Важливо, щоб ми розрізняли, що негативно впливає на наш розум, а що ні. Чутний нами "внутрішній голос", який може запропонувати не завдати шкоди собі чи комусь інше, не є ні демонічно-духовною істотою, присутністю чогось чужого нам, ні злісним і зрадницьким Гідом. Негативні сили виходять із нас самих, руйнівні імпульси емоційних розладів, якщо їх ігнорувати, перешкоджають розвитку душі. Ті, хто пройшли у своєму житті через особисту травму, так і не зціливши її, носять у собі насіння свого власного руйнування. Ця туга впливає на душу таким чином, що ми перестаємо сприймати себе як цілісну істоту. Наприклад, погані уподобання, які виникають як наслідок якоїсь особистої травми, болю, перешкоджають здоровим проявам душі та можуть навіть тримати її у полоні у тіла.

Чи не означає високий рівень насильства в сучасному світі, що зараз на Землі зросла, порівняно з минулим, кількість душ, які "йдуть неправильним шляхом"? Окрім іншого, проблема перенаселеності та широке поширення наркотиків та інших хімічних засобів зміни стану свідомості підтверджують цей висновок. З іншого боку, у всьому світі зростає рівень свідомості стосовно людських страждань.

Мої Суб'єкти розповідають мені, що у всіх епохах кривавої історії Землі була велика кількість душ, нездатних чинити опір і успішно протистояти людській жорстокості. Певні душі, чиї тіла мають генетичну схильність до ненормальної хімії мозку, опиняються у особливо ризикованому становищі, якщо потрапляють у несприятливе

середовище. Ми можемо спостерігати як діти, серйозно травмовані за умов фізичної та емоційної жорстокості, з якою вони зіштовхуються у сім'ях, ставши дорослими, здійснюють навмисні акти жорстокості без найменшого почуття жалю. Оскільки душі не створені досконалыми, їхня природа може бути забруднена в умовах розвитку таких форм життя.

Якщо наші провини особливо серйозні, ми називаємо їх злом. Мої Суб'єкти кажуть мені, що жодна душа спочатку не є злою, хоча вона може надбати такий ярлик у людському житті. Патологічне зло у людських істотах характеризується почуттям особистого безсилля та слабкості, що стимулюється безпорадними жертвами. Хоча душі, які виявляються учасниками справді жорстоких дій, повинні здебільшого вважатися такими, що перебувають на низькому рівні розвитку, незрілість душі не означає, що вона автоматично приваблює або провокує жорстоку поведінку пошкоджених людських істот. Еволюція душ включає перехід від недосконалості до досконалості, і це у своїй основі — процес подолання численних тілесних проблем у процесі їх життя, орієнтованої на виконання завдань. Душі можуть мати схильність до вибору таких умов існування, коли вони систематично уникають хорошої, правильної діяльності або деградують. Таким чином, душі можуть пошкодити свою особистість поганим вибором, неправильними життєвими рішеннями. Проте всі душі будуть змушені звітувати за свою поведінку в тілах, які вони займають.

У наступному розділі ми побачимо, як душам надається можливість разом зі своїм духовним гідом переглянути своє минуле життя перед тим, як вони попрямують до спільноти своїх духовних друзів. Але що трапляється з душами, які, використовуючи своє тіло, завдавали неймовірних страждань іншим людям? Якщо душа не здатна виправити або змінити свої надзвичайно збочені людські потреби в тілі, що належить їй, то як вона зможе звітувати після життя? Тут традиційно виникає питання про потрапляння в рай або в пекло за добрі чи погані вчинки, тому що необхідність звітувати тривалий час була складовою наших релігійних обов'язків.

На стіні мого офісу висить репродукція картини із давньоєгипетської Книги Мертвих "Сцена Суду", на якій зображено міфологічний ритуал смерті, що мав місце понад 7 тисяч років тому. Стародавні єгиптяни культивували ідею смерті та потойбічного існування, тому що в їхньому космічному пантеоні смерть пояснювала життя. На картині видно щойно померлу людину, яка потрапила в місце, розташоване між Землею і царством мертвих. Він стоїть поруч із терезами, і зараз його судитимуть за його минулі справи на Землі. Заправляє всією церемонією бог Анубіс, який ретельно зважує серце людини на одній чаші терезів і страусине перо істини — на іншій. Серце, а не голова, представляло втілення совісті душі людини для стародавніх єгиптян. Це напружений момент. Тут же чудовисько з головою крокодила і з розкритою пащею, готове поглинути серце людини, якщо його погані справи перевищать те, що він зробив у житті. У такому разі існуванню цієї душі настане кінець.

Деякі мої пацієнти висловлювали свою думку щодо цього. Метафізично налаштовані люди схильні стверджувати, що нікому не відмовляється у тому, щоб

увійти в духовне царство після життя, незалежно від того, наскільки несприятливою виявилася перевага поганих вчинків людини у минулому житті. Чи вірне це переконання? Чи всім душам дається однакова можливість повернутися у духовний світ, незалежно від діянь, вчинених ними у фізичному тілі?

Відповідаючи на це питання, я повинен спочатку згадати про те, що дуже багато хто в суспільстві переконаний, що різні душі йдуть у різні місця. Сучасна теологія більше не акцентує увагу на ідеї "пекельного полум'я" та "сірки" для грішників. Однак багато релігійних сект вказують на духовне співіснування двох ментальних сфер, або станів, добра та зла. Що стосується "поганих" душ, то є стародавнє філософське висловлювання, що вказує на можливість відчуження від Божественної Сутності як покарання після смерті.

Тибетська Книга Мертвих, джерело релігійних переконань, на тисячі років давніша, ніж Біблія, описує стан свідомості між життями (Бардо) як час, коли "зло, яке ми здійснили, проектує нас у духовну ізоляцію". Якщо люди на Сході вірили в особливе місце для грішників, то чи не є ця ідея подібною до ідеї чистилища на Заході?

Рання християнська доктрина визначала чистилище як перехідний стан тимчасового заслання за незначні гріховні діяння проти людства. Християнське чистилище є місцем спокутування, ізоляції та страждань. Зрештою, після того, як уся негативна карма усунута, цим душам відкривається доступ на небеса. З іншого боку, душі, які чинили смертні гріхи, вкидаються в пекло на віки вічні.

Чи існує пекло, що назавжди відокремлює добрі душі від поганих? Вся моя практична робота з душами моїх Суб'єктів переконала мене в тому, що не існує місця страшних страждань для душ, хіба що таким місцем є сама Земля. Мені розповідали, що всі душі після смерті вирушають у духовний світ, де з ними поводяться з великим терпінням та любов'ю.

Однак я дізнався, що певні душі справді ізолюються у духовному світі, і це відбувається в період їхньої попередньої орієнтації під керівництвом духовних гідів. Вони не проходять той самий шлях активації, що решта душ. Ті з моїх Суб'єктів, які були надто слабкими, щоб подолати людську "спокосу" заподіяти шкоду іншим, повернувшись у духовний світ, вирушали в "заслання". Ці душі не змішувалися, як це зазвичай відбувається, з іншими істотами досить тривалий час.

Я помітив, що ті душі-початківці, які протягом ряду своїх перших життів на Землі пристрастилися до негативної людської діяльності, також повинні зазнати індивідуальної духовної ізоляції. Зрештою їх повертають у їхню початкову духовну групу, щоб закріпити та поглибити процес навчання під пильним контролем старших. Це не покарання, а, швидше, свого роду чистилище, яке призначене для перебудови або реструктурування самосвідомості цих душ.

Оскільки провини можуть відбуватися на Землі в багатьох формах, духовні настанови і тип ізоляції різні для кожної душі. Варіанти підбираються та встановлюються під час попередньої орієнтації після кожного життя душі. Час усамітнення та перевиховання також може змінюватись. У мене були, наприклад,

повідомлення про невлаштовані, або душі, що відхилилися, які повернулися на Землю безпосередньо після періоду ізоляції з метою реабілітувати себе якнайшвидше хорошими вчинками. Нижче наводиться розповідь одного Суб'єкта, який був знайомий з однією такою душею.

Випадок 10

Д-р Н.: Чи відповідальні душі за провини, скоєні в людському тілі, які завдали шкоди і зло оточуючим і людям?

СУБ'ЄКТ: Так, особливо ті, хто у своєму житті несправедливий і жорстоко поводитися з людьми, — я знаю одну таку душу.

Д-р Н.: Що Ви знаєте про цю душу? Що сталося, коли вона повернулася до духовного світу після такого життя?

СУБ'ЄКТ: Він... завдав біль дівчині... жахливо... і не з'єднався з нашим гуртом. Йому довелося пройти всебічну обробку, тому що він зробив мерзенні провини, перебуваючи в тілі.

Д-р Н.: Якою була міра покарання?

СУБ'ЄКТ: Покарання... це неправильне визначення... швидше регенерація, оновлення. Потрібно визнати, що це залежить від вашого вчителя. Вчителі суворіші з тими душами, які залучаються до актів жорстокості.

Д-р Н.: Що в духовному світі для Вас означає вираз "суворіші"?

СУБ'ЄКТ: Ну, мій друг не повернувся до нас... до своїх друзів... після цього сумного життя, де він завдав біль дівчині.

Д-р Н.: Чи повернувся він після смерті в духовний світ через ту саму браму, що й інші душі?

СУБ'ЄКТ: Так, але він не зустрів нікого... він прямо попрямував у місце, де знаходився віч-на-віч зі своїм учителем.

Д-р Н.: І що потім з ним сталося?

СУБ'ЄКТ: Через деякий час... не дуже тривалий... він знову повернувся на Землю як жінка... туди, де люди були жорстокі... фізично грубі... це був свідомий вибір... моему другові треба було пережити це...

Д-р Н.: Чи думаєте Ви, що ця душа звинувачувала людський розум свого минулого фізичного тіла за образливе поводження з дівчиною?

СУБ'ЄКТ: Ні, він прийняв те, що він зробив... на свій рахунок... він звинувачував себе за невміння подолати людські вади, слабкість. Він захотів у наступному житті стати жінкою, яка зазнає насильства, щоб отримати розуміння... щоб оцінити ту шкоду, яку він завдав тій дівчині.

Д-р Н.: Якби цей Ваш друг так і не зрозумів би урок і продовжував би вестись з людьми, які роблять порочні дії, могли б його знищити як душу у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: (довга пауза) Не можна повністю знищити енергію... але вона може бути перероблена... негативність, з якою не вдається впоратись... у багатьох життях... може бути виправлена.

Д-р Н.: Як?

СУБ'ЄКТ: (невизначено) ...Не шляхом руйнування... а перебудови...

Суб'єкт 10 більше не відповідав на такі питання, і інші Суб'єкти, які щось знають про ці пошкоджені душі, теж мають досить мізерну інформацію. Пізніше ми дізнаємося трохи більше про формування та реставрацію розумної енергії.

Більшість душ, що збилися зі шляху, здатні вирішити проблеми свого власного забруднення. Ціна, яку ми платимо за наші провини та винагороду, яку ми отримуємо за хорошу поведінку, обертаються навколо законів карми. Злочинці, що завдають шкоди іншим людям, повинні будуть розплачуватися тим, що виступатимуть як майбутні жертви в кармічному циклі відплати. У Бхагавад-гіті, іншому древньому східному писанні, що витримало випробування багатьох тисяч років, є вірш, в якому сказано: "Душі, що потрапили під поганий вплив, повинні шляхом спокутування відновити свою втрачену чесноту".

Жодне дослідження життя після смерті не мало б жодного сенсу без з'ясування того, яке відношення має карма до причинно-наслідкового зв'язку і справедливої відплати для всіх душ. Сама по собі карма не означає добрих чи поганих вчинків. Швидше, це результат чиїхось позитивних та негативних дій у житті. Твердження про те, що в нашому житті не буває випадковостей, не означає, що карма сама себе приводить у дію. Вона просуне нас уперед, надаючи нам повчання. Наша майбутня доля визначається нашим минулим, яке ми не можемо просто так відкинути, особливо якщо ми завдали шкоди іншим людям.

Ключем до подальшого розвитку є розуміння, що дана здатність вносити поправки в наше життя, а також мужність, щоб зробити необхідні зміни, коли ми робимо щось, що не йде нам на користь завдяки тому, що ми, долаючи страх, йдемо на ризик, наша карма коригується відповідно до наслідків наших нових рішень. Наприкінці кожного життя нас не зустрічає страшний монстр, який бажає поглинути наші душі, а ми самі стаємо своїми найсуворішими критиками і суддями перед лицем наших гідів-учителів. Ось чому карма і справедлива, і милосердна. За допомогою наших духовних радників та соратників ми даємо справедливую оцінку своєї поведінки.

Деякі люди, які вірять у реінкарнацію, вважають, що якщо негативно налаштовані душі не дають жодних уроків протягом певної кількості життів, вони будуть знищені та замінені на більш доброзичливі душі. Мої суб'єкти заперечують це припущення.

Не існує заздалегідь розробленого та встановленого для всіх душ шляху або способу самопізнання. Як висловився один мій Суб'єкт, "душі відряджаються на Землю на час війни". Це означає, що душам дано час і можливість зробити зміни, необхідні їх розвитку. Душі, які продовжують негативно проявляти себе через своє людське тіло, повинні намагатися долати ці труднощі, постійно намагаючись змінити стан справ. Зважаючи на те, свідком чого я був, душа, яка готова працювати протягом багатьох життів на цій планеті врешті-решт звільняється від негативної карми.

Залишається відкритим питання про те, чи повинна душа вважатися винною повністю за нерозумні, антисуспільні та руйнівні діяння людства. Душі повинні

навчитися справлятися тим чи іншим чином із кожною своєю людською формою, приписаною ним. Постійна особистісна сутність душі надає певний характерний відбиток людського розуму, який властивий саме цій душі. Однак я помітив дивну подвійну природу стосунків між розумом душі та людським розумом. Я розглядатиму це питання в наступних розділах після того, як читач більше дізнається про життя душі в духовному світі.

Розділ 5

Орієнтуюче налаштування душі

Після того, як душі, які нас зустріли, розходяться, ми готові до того, щоб вирушити в простір, де буде здійснюватися зцілення. Далі ми прямуємо туди, де відбувається переорієнтація чи налаштування душі на духовне середовище. Найчастіше тут нас не перевіряють наші Гіди-вчителі.

Я схильний називати всі духовні зони, що описуються, просто місцями або просторами — для зручності, тому що ми маємо справу з нефізичним Всесвітом. Подібність в описах цих двох місць, які давали різні пацієнти, просто вражаюче хоч вони по-різному називали їх, наприклад: кімната, вагончик, перевалочна зона, але найчастіше — "місце зцілення".

Я уявляю таку цілительську зону, як польовий шпиталь для пошкоджених душ, що повертаються з полів битви на Землі. Як оповідача я вибрав досить розвинутого Суб'єкта, який проходив через цей відновлювальний процес багато разів.

Випадок 11

Д-р Н.: Після того, як Ви розлучаєтеся з друзями, які зустрічають Вас після Вашої смерті, куди далі прямує Ваша душа у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: Якийсь час я один... Я долаю великі відстані...

Д-р Н.: І що відбувається із Вами?

СУБ'ЄКТ: Невидима сила спрямовує мене у більш замкнутий простір — вхід у місце чистої енергії.

Д-р Н.: Як виглядає ця ділянка?

СУБ'ЄКТ: Для мене... це щось подібне до посудини, в якій відбувається зцілення.

Д-р Н.: Опишіть якомога докладніше, що ви відчуваєте там.

СУБ'ЄКТ: Мене вносить усередину, і я бачу яскравий теплий промінь. Він доходить до мене у вигляді потоку текучої енергії. Там... щось... на зразок пари, що спочатку кружляє навколо мене... потім м'яко торкається мене — ніби вона жива. Потім вона входить у мене як полум'я, і я наче омиваюся, очищаючись від усіх своїх болячок.

Д-р Н.: Хтось здійснює Ваше омовіння, або ж це світловий промінь, що Вас огортає, який з'явився невідомо звідки?

СУБ'ЄКТ: Я один, але весь цей процес кимось керується. Моя сутність омивається...

відновлюється після мого перебування на землі.

Д-р Н.: Я чув, що це подібно до освіжаючого душу, який ми приймаємо після важкого робочого дня.

СУБ'ЄКТ: (сміється) Після робочого життя. Він краще, і, крім того, ти не мокнеш.

Д-р Н.: Адже ви не маєте більше фізичного тіла — яким чином цей енергетичний душ зцілює душу?

СУБ'ЄКТ: Проникаючи у... мою істоту. Я так втомився від свого минулого життя і від тіла, яке я мав.

Д-р Н.: Ви хочете сказати, що фізичне тіло та людський розум залишають емоційний слід у душі після смерті?

СУБ'ЄКТ: Господи, так! Мій прояв — хто я є як істота, опинилось під впливом розуму і тіла, яке я займав.

Д-р Н.: Навіть незважаючи на те, що зараз Ви відокремлені від цього тіла назавжди?

СУБ'ЄКТ: Кожне тіло накладає свій відбиток на вас, принаймні, на якийсь час. У мене були деякі тіла, від яких я ніяк не можу до кінця звільнитися. Навіть якщо ви вільні від них, ви зберігаєте яскраві спогади про свої тіла у деяких життях.

Д-р Н.: Добре, тепер я хотів би, щоб процедура зі зцілюючим душем закінчилася, і Ви розповіли мені, що Ви відчуваєте.

СУБ'ЄКТ: Я перебуваю у зваженому стані, оточений світлом... він пронизує мою душу, вимиває найнегативніші віруси. Він дозволяє мені відпустити всі пута мого минулого життя... починаючи здійснювати процес моєї трансформації, що веде до відновлення моєї цілісності.

Д-р М.: Чи на всі душі цей душ впливає однаковою чиною?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Коли я був молодший і мав менше досвіду, я приходив сюди в більш пошкоджену стані і, здавалося, ця енергія була менш ефективною, тому що я не знав, як правильно використовувати її, щоб повністю очиститися від негативності. Я довше носив із собою свої старі рани, незважаючи на цілющу енергію.

Д-р Н.: Я думаю, що я зрозумів. Отже, що Ви зараз робите?

СУБ'ЄКТ: Відновившись, я йду і вирушаю в інше спокійне місце розмовляти зі своїм Гідом.

Це місце, яке я назвав зцілюючим душем, є лише прелюдією до процесу реабілітації душ, що повернулися. Період орієнтуючого налаштування, який слідує відразу за ним (особливо для молодших душ), включає важливу бесіду, або консультацію, з нашим Гідом. Освіжена душа прибуває сюди, щоб переглянути і проаналізувати життя. Процес орієнтуючого налаштування задуманий у формі співбесіди для того, щоб сприяти подальшому емоційному звільненню душі та її новій адаптації у духовному світі.

Обговорюючи під гіпнозом тип консультації, яка проходить під час періоду орієнтації, Суб'єкти розповідають, що їх гіді тихо і м'яко розмовляють з ними, але при цьому уважно перевіряють (уявіть свого улюбленого вчителя в середній школі, і ви відразу зрозумієте). Це сувора, але дбайлива істота, яка знає все про Ваші навчальні

звички, Ваші слабкі й сильні сторони та про Ваші страхи, яка завжди готова працювати з Вами стільки, скільки Ви будете продовжувати свої старання. Коли Ви зупинитесь, все у Вашому розвитку зупиниться. Учні нічого не можуть приховати від своїх духовних вчителів. Жодних хитрощів, прийомів чи обману не існує в телепатичному світі.

Існує безліч специфічних особливостей у тому, як проходить цей процес орієнтуючого налаштування, і залежить це від індивідуальної будови душі та стану її розуму після останнього життя. Часто душі повідомляють, що їхня установча орієнтація відбувається в кімнаті. Умови та інтенсивність цієї зустрічі може змінюватись після кожного життя. Наведений нижче Випадок є прикладом того, як вищі сили в процесі орієнтації прагнуть заспокоїти душу, що повернулася.

Випадок 12

СУБ'ЄКТ: У центрі цього місця я виявила свою спальню, де я була такою щасливою дитиною. Я бачу рожеві шпалери на стінах і ліжко з пологом на чотирьох опорах із скрипучими пружинами під товстою, стьобаною рожевою ковдрою, зробленою для мене моєю бабусею. Моя бабуся і я зазвичай вели тут потаємні бесіди, коли щось мене турбувало, і ось вона теж тут просто сидить на краю мого ліжка з моїми улюбленими іграшковими звірятками навколо неї і чекає на мене. Її зморшкувате обличчя, як завжди, світиться любов'ю. Через деякий час я починаю розуміти, що вона насправді мій гід Еміфес. Я розмовляю з Еміфес про сумні та щасливі моменти свого життя, яке щойно закінчилося. Я знаю, що я зробила помилки, але вона така добра до мене. Ми сміємося і плачемо разом, поки я віддаюся спогадам. Потім ми обговорюємо все, що я не зробила, але могла б зробити в цьому своєму житті. Але в кінці — все нормально. Вона знає, що я маю відпочити в цьому прекрасному світі. Я збираюся відпочити. Я не турбуюся про те, чи повернуся я знову на Землю, тому що мій справжній дім — тут.

Очевидно, що більш розвинуті душі не потребують будь-якої орієнтації на цій стадії. Це не означає, що десять відсотків моїх пацієнтів, що належать до цієї категорії, після повернення із Землі просто весело супроводжуються своїми гідями в інші простори. Кожен має звітувати за своє минуле життя. Як це відбувається залежить від того, як кожна особистість розуміла і виконувала свої життєві ролі. У більш розвинутих душ співбесіда з учителями проводиться пізніше. Менш досвідченим істотам зазвичай приділяється особлива увага, тому що перехід з фізичної форми в духовну дається їм набагато важче.

Суб'єкт із наступного випадку проходив через глибшу терапевтичну духовну настановчу орієнтацію. Дослідження налаштувань і почуттів із оглядом переорієнтованої майбутньої поведінки — те, що зазвичай роблять Гіди. Суб'єкт 13 це сильна, вражаюча жінка тридцяти двох років, вище середнього зросту, пишної статури. Одягнена у джинси, черевики та простору блузку, Естер — так її звали — прийшла до мене на прийом у стані сильного збудження.

Її проблеми зводилися до трьох речей. Вона була незадоволена своїм життям успішного агента з нерухомості, відчуваючи себе надто матеріалістичною та

нереалізованою. Естер також здавалося, що їй бракує жіночої сексуальної привабливості. Вона помітила, що в її шафі повно гарного одягу, який не хочеться носити. Ця пацієнтка розповіла мені також про те, з якою легкістю вона маніпулювала чоловіками все своє життя тому що, як вона говорила, "у мене є чоловіча агресивність, що змушує мене почуватися такою, яка не відбулася як жінка". У дитинстві вона не грала в ляльки, відмовлялася носити сукні, бо їй більше подобалося гратися з хлопчиками.

Її переважаючий чоловічий початок не змінився з віком, хоча вона зустріла чоловіка, який став її чоловіком, тому що він прийняв її домінуючу роль у їхніх взаєминах. Естер сказала, що отримує задоволення від сексуальних відносин з ним, поки вона фізично контролює процес, і що йому це подобається. На додачу, моя пацієнтка скаржилася на головний біль з правого боку над вухом, котрий лікарі, після різних медичних обстежень і перевірок, пов'язали з її стресами.

Під час нашого сеансу я дізнався, що вона була чоловіком у низці своїх минулих життів, з яких кульмінаційним було одне її рано обірване життя у якості прокурора на ім'я Рос Фелдон, який жив у штаті Оклахома в 80-х роках дев'ятнадцятого століття. Будучи Росом, моя пацієнтка скоїла самогубство у віці тридцяти трьох років у готельному номері, вистріливши собі у голову.

Рос не міг змиритися із тим, як складалося його життя судового обвинувача.

У міру розгортання діалогу ви помітите прояви сильних емоцій. Психотерапевти-регресологи називають це "перебільшеною реакцією" пацієнта, який перебуває у стані верифікації, тобто повторного, нового емоційного проживання життя — на противагу стану трансу, в якому Суб'єкти є споглядаючими учасниками.

Випадок 13

Д-р Н.: Куди Ви прямуєте тепер, після того як пройшли через зцілюючий душ?

СУБ'ЄКТ: (нерішуче) На зустріч із моїм наставником.

Д-р Н.: І хто він?

СУБ'ЄКТ: (пауза) ... Ді-і-із ... ні ... його ім'я Клоудіз.

Д-р Н.: Ви розмовляли з Клоудізом, коли вступили у духовний світ?

СУБ'ЄКТ: Я не був готовий. Я просто хотів бачити своїх батьків.

Д-р Н.: Чому Ви хочете зустрітися з Клоудізом?

СУБ'ЄКТ: Я... збираюся надати свого роду... звіт... про себе. Ми робимо це після кожного мого життя, але наразі я дійсно у скрутному становищі.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Бо я вбив себе.

Д-р Н.: Коли людина вбиває себе на Землі, чи це означає, що вона як душа отримає якесь покарання?

СУБ'ЄКТ: Ні, ні, тут немає покарання, покарання — це земна річ. Клоудіз буде засмучений, що я рано "вийшов з гри" і що мені не вистачило мужності зустрітися вічна-віч з труднощами. Моє рішення померти підводить мене до необхідності

повернутися і мати справу з тими самими проблемами, але вже в умовах іншого життя. Я просто змарнував стільки часу тим, що передчасно звів рахунки із життям.

Д-р Н.: Отже, ніхто не засуджуватиме Вас за скоєння самогубства?

СУБ'ЄКТ: (трохи подумавши) Ну, мене також і не схвалить ніхто із друзів — мені сумно через те, що я зробив.

Примітка: Це звичайне духовне ставлення до самогубства, але я хочу додати, що ті, хто намагаються звільнитися від хронічного фізичного болю або майже повної недієздатності на Землі шляхом самогубства, пізніше, як душі, не відчують жалю.

Д-р Н.: Ну, добре, давайте пройдемо до місця Вашої зустрічі з Клоудізом. Спочатку опишіть, що Вас оточує, коли Ви бачите цей простір, де повинні зустрітися зі своїм наставником.

СУБ'ЄКТ: Я вхожу до кімнати — зі стінами... (Сміється) О, це Бакхорн!

Д-р Н.: Що це?

СУБ'ЄКТ: Великий ресторан скотарів у Оклахомі. Я почував себе добре, коли був там завсідником: дружня атмосфера, чудові обшиті деревом стіни, шкіряні крісла. (Пауза) Я бачу Клоудіза, що сидить за одним зі столів і чекає на мене. Зараз ми розмовлятимемо.

Д-р Н.: Вам подобається ресторан із Оклахоми у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: Це одна з тих прекрасних речей, які вони роблять для вас, щоб заспокоїти ваш розум, але на цьому все і закінчується (глибоко зітхає). Ця розмова не буде схожою на вечір у ресторані.

Д-р Н.: Ви, схоже, трохи пригнічені перспективою особистої бесіди зі своїм Гідом про Ваше останнє життя?

СУБ'ЄКТ: (виправдовуючись) Тому що я програв! Тепер я маю зустрітися з ним, щоб пояснити, чому в мене нічого не вийшло. Життя таке важке! Я намагаюся все робити правильно... але...

Д-р Н.: Що робити правильно?

СУБ'ЄКТ: (з болем у голосі) Ми домовилися з Клоудізом, що я працюватиму над встановленням своїх завдань і потім здійснюватиму їх. Він сподівався, що мені, як Росу, це вдасться. Прокляття! Тепер мені потрібно постати перед ним ось із цим...

Д-р Н.: Ви відчуваєте, що не виконали умови контракту, який Ви уклали зі своїм Гідом-наставником щодо завдань, які Вам потрібно було виконати як Росу?

СУБ'ЄКТ: (нетерпляче) Так, я склеїв дурня і, звичайно, мені доведеться займатися цим знову. Часом здається, що ми ніколи не досягнемо успіху у цьому. (Пауза) Розумієте, якби не краса Землі — птахи, квіти, дерева я ніколи б не повернувся назад. Занадто багато занепокоєння.

Д-р Н.: Я бачу, що ви засмучені, але чи не думаєте ви...

СУБ'ЄКТ: (схвильовано перериває) І ви не можете обдурити ні себе, ні інших. Усі тут знають вас дуже добре. Я нічого не можу приховати від Клоудіза.

Д-р Н.: Я хочу, щоб Ви глибоко зітхнули, увійшли до ресторану Бакхорна і розповіли мені, що Ви зараз робите.

СУБ'ЄКТ: (зітхає і випрямляється) Я впливаю і сідаю навпроти Клоудіза за круглий стіл біля стійки.

Д-р Н.: Тепер, коли Ви поруч із Клоудізом, чи думаєте Ви, що він так само засмучений, як і Ви через Ваше минуле життя?

СУБ'ЄКТ: Ні, більше я засмучений тим, що я зробив і чого не зробив, і він знає це. Наставники можуть бути незадоволені, але вони ніколи не принижують нас — вони надто розвинуті для цього.

Консультації, або настанови, керівного Гіда допомагають процесу зцілення душі під час настановчої орієнтації, але це не означає, що перешкоди, що заважають прогресу, повністю усунуті. Болючі емоційні спогади про наше минуле життя не так швидко залишають нас, як наше тіло. Естер повинна побачити негативну сторону свого минулого життя як Роса чітко і без будь-яких спотворень.

Відтворення сцен духовної настановчої орієнтації під час гіпнозу допомагає вирішувати психотерапевтичні завдання. Я вважаю, що методи психодраматичної рольової гри корисні для виявлення почуттів та старих переконань пацієнта, пов'язаних із його сьогоdnішніми поведінковими проблемами. Суб'єкт 13 проходив через тривалий процес орієнтації, який я привів у стислому вигляді. У цей момент нашого діалогу я змінив форму бесіди, щоб включити до неї Гіда Суб'єкта.

У міру того, як розгортатиметься діалог про життя Роса Фелдона, я візьму на себе роль третьої сторони — роль посередника між Росом та Клоудізом. Зберігаючи дух консультативної бесіди, я також хочу здійснити своєрідну передачу ролі одного співрозмовника іншому — щоб Естер-Рос міг висловлювати свої думки та одночасно передавати думки Клоудіза. Об'єднання Суб'єкта з його Гідом є засобом, що дозволяє отримати допомогу від цих вищих істот та розглянути проблеми чіткіше. Іноді я відчуваю, що навіть мій власний Гід скеровує мене у цих сеансах.

Я дуже обережно ставлюся до того, щоб закликати наших Гідів-наставників без належної причини. Встановлення прямого контакту в діалозі з Гідом пацієнта завжди має наслідки у вигляді нечіткого результату. Якщо я вторгаюся в діалог незграбно або без необхідності, Гіди блокують реакцію Суб'єкта, що виражається у його мовчанні чи використанні метафоричної мови, зміст якої доволі туманний.

Траплялося, що Гіди говорили через Суб'єктів, використовуючи їхні голосові зв'язки, і звук голосу був таким деренчливим і дисонуючим, що я важко розумів відповіді на мої запитання. Коли Суб'єкти говорять від імені своїх Гідів, а не самі Гіди через Суб'єктів, модуляція голосу зазвичай не буває такою "напруженою". У даному випадку Клоудіз виявляє себе через Естер-Роса легко і надає мені певну свободу у роботі з пацієнтом.

Д-р Н.: Рос, нам обом потрібно зрозуміти, що відбувається з Вами в психологічному сенсі з початку вашої зустрічі з Клоудізом, присвяченій орієнтуючому налаштуванню. Я хочу, аби ви мені допомогли. Чи готові Ви до цього?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Добре. Зараз Ви зможете зробити щось незвичне. На рахунок три Ви

знайдете здатність представляти дві особи, грати дві ролі — Клоудіза і себе самого. Ця здатність допоможе вам ділитися зі мною своїми думками, а також передавати думки вашого Гіда. Здаватиметься, ніби Ви насправді представляєте Вашого Гіда, коли я даватиму відповідну команду. Ви готові?

СУБ'ЄКТ: (в нерішучості) Я... гадаю, що так.

Д-р Н.: (швидко) Раз, два, три! (Я поклав свою долоню на лоб Суб'єкта, щоб прискорити передачу). Станьте Клоудізом, що висловлює свої думки через Вас. Ви сидите за столом навпроти душі Роса Фелдона. Що ви кажете йому? Швидко! (Я хочу, щоб Суб'єкт відповідав, не оцінюючи, не замислюючись критично про труднощі моєї команди).

СУБ'ЄКТ: (реагує повільно, кажучи як його Гід) Ти знаєш... що ти міг зробити краще...

Д-р Н.: Тепер швидко — знову будьте Росом Фелдоном. Перейдіть на інший бік столу і дайте відповідь Клоудізу.

СУБ'ЄКТ: Я... намагався... але я не бачив мети...

Д-р Н.: Перейдіть назад. Станьте голосом, що виражає думки Клоудіза і дайте відповідь Росу. Швидко!

СУБ'ЄКТ: Якби ти міг щось змінити у своєму житті, що б ти зробив?

Д-р Н.: Дайте відповідь як Рос.

СУБ'ЄКТ: Не був би... корумпованим... владою та грошима.

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз.

СУБ'ЄКТ: Чому ти дозволив цим речам відвернути тебе від первинних зобов'язань?

Д-р Н.: (Я знизив свій голос) Ви все робите чудово. Продовжуйте рухатися за столом з одного місця на інше. Тепер дайте відповідь на питання Гіда.

СУБ'ЄКТ: Я хотів належати до... відчувати себе важливою фігурою в суспільстві... щоб піднятися над іншими та бути об'єктом захоплення... щоб захоплювалися моєю силою.

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз.

СУБ'ЄКТ: Особливо жінки. Я спостерігав за тим, як ти намагався панувати над ними і в сексуальному відношенні, завойовуючи їхню увагу, але не прив'язуючись.

Д-р Н.: Говоріть як Рос.

СУБ'ЄКТ: Так... це так... (хитає головою) Мені не треба пояснювати — Ви й так усе знаєте.

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз.

СУБ'ЄКТ: Ти маєш звернутися до своєї самосвідомості, щоби вплинути на все це.

Д-р Н.: Дайте відповідь як Рос.

СУБ'ЄКТ: (з викликом) Якби я не виявляв владу над цими людьми, вони контролювали б мене.

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз.

СУБ'ЄКТ: Це негідно тебе. Те, чим ти став, відрізняється від того, ким ти був спочатку. Ми дуже уважно обирали твоїх батьків.

Примітка: Фелдон народився в сім'ї середніх фермерів, які були чесними та терпимими людьми і багатьом пожертвували для того, щоб Рос міг вивчати право.

Д-р Н.: Дайте відповідь як Рос.

СУБ'ЄКТ: (квапливо) Так, я знаю, вони виховали мене ідеалістом, щоб допомогти мені, і я хотів цього теж, але все це не допомагало мені. Ви бачили, що діялося. Я був у боргах, коли починав як адвокат... незграбний... без статусу. Я більше не хотів миритися зі своєю злиднями, захищаючи людей, які не могли мені платити. Я ненавидів свою ферму — свиней та корів.

Мені подобалося бути серед важливих людей, і коли я, ставши прокурором, увійшов до кола таких людей, у мене була ідея реформувати систему і допомогти фермерам. Існуюча система була неправильною.

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз.

СУБ'ЄКТ: Тебе зіпсувала система, як це сталося?

Д-р Н.: Дайте відповідь як Рос.

СУБ'ЄКТ: (різко) Люди повинні були платити штрафи, але не могли заплатити, одних я садив у в'язницю за провини, які вони не хотіли чинити, інших — вішав! (Голос здригнувся) Я став "вбивцею в законі".

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз.

СУБ'ЄКТ: Чому ти відчував себе відповідальним за те, що переслідував за законом злочинців, звинувачених у завданні шкоди іншим?

Д-р Н.: Дайте відповідь як Рос.

СУБ'ЄКТ: Деякі з них... більшість були... звичайні людьми, як мої батьки, які стали жертвами системи... і потребували грошей, щоб вижити... зустрічалися такі, хто... були розумово відсталими...

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз.

СУБ'ЄКТ: Як щодо жертв злочинів тих людей, яких ти переслідував? Хіба ти не обрав життя охоронця закону, щоб допомогти суспільству та підтримати безпеку ферм та міст за допомогою правопорядку та правосуддя?

Д-р Н.: Дайте відповідь як Рос.

СУБ'ЄКТ: (голосно) Хіба Ви не бачите, що в мене не виходило, примітивне суспільство зробило з мене вбивцю!

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз.

СУБ'ЄКТ: І тому ти себе вбив?

Д-р Н.: Дайте відповідь як Рос.

СУБ'ЄКТ: Я збився з шляху... Я не міг повернутися в колишнє положення і бути ніким... і не міг продовжувати рухатися вперед.

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз.

СУБ'ЄКТ: Ти надто легко опинився серед тих, хто мотивував свої дії особистою вигодою та бажанням слави. Це не твоє справжнє обличчя. Чому ти ховався сам від себе?

Д-р Н.: Дайте відповідь як Рос.

СУБ'ЄКТ: (Сердито) Чому Ви не надали мені більше допомоги, коли я починав як державний захисник?

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз.

СУБ'ЄКТ: Що ти виграєш, якщо думатимеш, що я повинен рятувати тебе на кожному повороті?

Д-р Н.: (Я попросив Естер відповісти як Рос, але коли вона не відповіла на останнє запитання, я втрутився). Рос, дозвольте втрутитися — я вважаю, що Клоудіз намагається з'ясувати, що Ви хочете отримати за той біль, який Ви відчуваєте зараз, і через переживання у Вашому минулому житті, коли Ви звинувачували його.

СУБ'ЄКТ: (пауза) Хочеться співчуття... я гадаю.

Д-р Н.: Добре, дайте відповідь як Клоудіз на цю думку.

СУБ'ЄКТ: (повільно) А що ти ще хотів би отримати від мене? Ти недостатньо багато працював над собою. Я ж поміщав у твій розум думки про помірність, стриманість, відповідальність, першопочаткову мету про батьківську любов — але ти ігнорував ці думки і вперто не бажав робити альтернативних кроків.

СУБ'ЄКТ: (Рос відповів без моєї команди). Я знаю, що не помічав Ваших знаків — сигналів, які Ви надсилали мені... Я втрачав можливості... я боявся...

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз на Ваше висловлювання.

СУБ'ЄКТ: Що найцінніше, на твій погляд, було в тобі?

Д-р Н.: Дайте відповідь своєму Гіду.

СУБ'ЄКТ: Я мав бажання змінити стан справ на Землі. Я починав із цього — з бажання щось змінити для людей Землі.

Д-р Н.: Дайте відповідь як Клоудіз.

СУБ'ЄКТ: Ти швидко кинув це завдання, і як я бачу, ти знову впускаєш можливість, не наважуючись піти на ризик і прийняти шлях, на якому ти можеш зазнати якоїсь шкоди, і намагаючись стати тим, ким ти не є. Звідси знову сум.

При спробах відтворення під час сеансів гіпнозу процесу орієнтуючого налаштування Суб'єкта з Гідом неминуче виникають різкі переходи. Зауважте, як мова Суб'єкта 13, коли вона виступає в ролі Клоудіза, стає більш розсудливою, здоровою та рішучою, і як це відрізняється від міркувань самої пацієнтки Естер або Роса. Мені не завжди вдається домогтися від Суб'єктів проникливої передачі коментарів їхніх гідів у подібних процесах їх духовних орієнтувань. Проте пам'ять про минуле життя часто переходить у життя нинішнє і проявляється в поточних проблемах — незалежно від особливостей нового духовного середовища.

Для мене не має значення чи справді мій Суб'єкт та її Гід вели бесіду у Бакхорнському ресторані у той час, як я пересував тимчасові рамки. Зрештою, Рос Фелдон як людина — померла. Але Естер потрапила у таке ж скрутне становище, і я хочу зробити все, що у моїх силах, щоб змінити цю деструктивну форму або модель її поведінки. Протягом кількох хвилин ми разом із цим Суб'єктом переглянули те, що її Гід позначив як відсутність належної самооцінки, як відчуження від свого Я та втрату цінностей. Попросивши Клоудіза про подальше сприяння, я закрив сцену орієнтуючого

налаштування і відразу ж направив Естер до пізнішої духовної стадії, що передувала її народженню в нинішньому житті.

Д-р Н.: Перебуваючи в духовному світі, маючи всю інформацію про те, ким Ви були як Рос, і отримавши більше розуміння щодо свого істинного духовного вигляду, чому Ви обрали своє нинішнє тіло?

СУБ'ЄКТ: Я вибрав жіноче тіло, щоб люди не лякалися мене.

Д-р Н.: Справді? Тоді навіщо Ви обрали тіло такої сильної, владної жінки двадцятого сторіччя?

СУБ'ЄКТ: Вони не побачать прокурора у чорному одязі в залі суду, цього разу я — "коробочка з сюрпризом"!

Д-р Н.: "Коробочка із сюрпризом"? Що це означає?

СУБ'ЄКТ: Я знала, що як жінка я була б менш грізною для чоловіків. Я могла б захоплювати їх зненацька і лякати до смерті.

Д-р Н.: Яких чоловіків?

СУБ'ЄКТ: Великих хлопців, що складають владні структури в суспільстві, захоплювати їх зненацька, коли вони заколисані помилковим почуттям безпеки, адже я лише жінка.

Д-р Н.: Захоплюєте їх зненацька і що далі?

СУБ'ЄКТ: (вдаряє своїм правим кулаком по долоні лівої руки).

Д-р Н.: (Я переміщаю Суб'єкта в даний час, але при цьому вона залишається в свідомому стані). Допоможіть мені зрозуміти, чим Ви керувалися, вирішуючи стати жінкою в цьому житті. Ви хотіли допомогти тій самій категорії людей, яким Ви не могли допомогти у своєму попередньому житті, коли мали чоловіче тіло, вірно?

СУБ'ЄКТ: (Сумно) Так, але це не найкращий спосіб. Виходить не так, як я думала. Я все ж таки занадто сильна і енергійна. Енергія, що виходить з мене, спрямовується в неправильному напрямку.

Д-р Н.: У якому неправильному напрямку?

СУБ'ЄКТ: (замислено) Я займаюся тим самим, чим раніше: погано, неправильно поведуюся з людьми. Я обрала тіло жінки, яку чоловіки побоюються, і я не почуваюся жінкою.

Д-р Н.: Наприклад?

СУБ'ЄКТ: У сексі та бізнесі. Я знову маніпулюю владою... відкидаючи убік принципи... збиваючись із шляху, як це було раніше у вигляді Роса. На цей раз я займаюся махінаціями у сфері нерухомості. Я надто зацікавлена у грошах. Я хочу зайняти високий статус.

Д-р Н.: І яким чином це вас ранило, Естер?

СУБ'ЄКТ: Сила грошей і статус — це для мене наркотик, як і в моєму минулому житті. Те, що я зараз жінка, не допомогло мені позбавитися бажання контролювати людей. Так... що безглуздо...

Д-р Н.: Ви думаєте, що керувалися невірними мотивами, вибираючи тіло жінки?

СУБ'ЄКТ: Так, я почуваюся більш природно у ролі чоловіка. Але я думала, що як

жінка в цей період часу буду... ніжнішою. Я хотіла ще раз спробувати реалізувати свій шанс у жіночому тілі і Клоудіз дозволив мені це. (Пацієнтка відкинулася назад у кріслі). Прорахувалася.

Д-р Н.: Чи не думаєте ви, що занадто суворі до себе, Естер? Мені здається, що Ви також вирішили бути жінкою, тому що сподівалися, що жіноча проникливість та інтуїція відкриють для Вас нову перспективу, яка дозволить Вам пропрацювати свої завдання. Ви можете мати чоловічу енергію, якщо Вам хочеться її так називати, але бути жіночною.

Перш ніж закінчити з цим Випадком, я хотів би торкнутися питання гомосексуальності. Більшість моїх Суб'єктів у 75% віддають перевагу якійсь певній статі — або тільки жіночій або тільки чоловічій. Це притаманно всіх душ, крім більш розвинутих, яким властиво впадати у ту чи іншу крайність під час виборів статі. Той факт, що більшість тісно пов'язаних із Землею душ схилиються до тієї чи іншої статі, не означає, що вони відчують себе нещасними, обираючи іншу стать, тобто протягом 25% всього свого прожитого на Землі часу.

Естер не обов'язково належить до категорії геїв чи бісексуалів через свій нинішній вибір жіночого тіла всупереч своїй схильності до чоловічого. Гомосексуалісти можуть зазнавати якихось незручностей, а можуть і нормально існувати, маючи ті чи інші анатомічні особливості. Коли серед моїх пацієнтів виявляються геї, вони часто запитують, чи не є їхня гомосексуальність результатом вибору "неправильної статі" у цьому житті. Під час сеансу вони зазвичай отримують відповідь на своє запитання.

Незалежно від обставин, які спонукають душу вибрати ту чи іншу стать, це рішення приймається до втілення на Землі.

Іноді я помічаю, що люди гомосексуального типу вже до свого народження вирішують провести експеримент і прийняти стать, яку вони рідко вибирають у своїх життях.

Гомосексуалізм вважається досить грішним явищем у суспільстві і життєвий шлях геїв представляється складнішим. У тих моїх пацієнтів, які обрали цей шлях, можна виявити кармічну потребу прискорити особисте розуміння складних відмінностей між статями — у зв'язку з певними подіями їхніх минулих життів. Суб'єкт 13 вирішила бути жінкою в цьому житті, щоб спробувати подолати блоки та проблемні моменти, не пропрацьовані в її минулому житті в якості Роса Фелдона.

Чи виграла б Естер, якби вона дізналася про своє минуле як Роса не на сеансі гіпнозу через тридцять з лишком років життя, а на самому початку свого життя? Наша нездатність пам'ятати і усвідомлювати свої минулі втілення називається амнезією. Така особливість або умова людського життя здається дивною і незрозумілою для тих, хто цікавиться реінкарнацією. Чому ми змушені пробиратися навіпамацьки у нашому житті, намагаючись вирахувати, хто ми і що повинні робити, запитуючи, чи справді якась духовна, божественна істота піклується про нас? Я завершив свій сеанс із цією жінкою, поставивши їй кілька питань про її амнезію.

Д-р Н.: Чому, на вашу думку, Ви не пам'ятаєте про своє життя в тілі Роса Фелдона?

СУБ'ЄКТ: Коли ми обираємо тіло та розробляємо план перед поверненням на Землю, ми укладаємо угоду зі своїми гідами-консультантами.

Д-р Н.: Угода про що?

СУБ'ЄКТ: Ми домовляємось... не пам'ятати... інші життя.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Вчитися з нуля краще, ніж знати заздалегідь, що може статися з нами через наші старі звершення.

Д-р Н.: Але хіба не було б корисно знати про помилки свого минулого життя, щоб уникнути тих самих пасток у цьому житті?

СУБ'ЄКТ: Якби люди знали все про своє минуле, багато хто почав би звертати на нього занадто багато уваги, замість того, щоб пробувати нові підходи до тієї ж проблеми. До нового життя необхідно... ставитися серйозно.

Д-р Н.: Чи є інші причини?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Якщо ми не маємо спогадів про минуле, то, як кажуть наші Гіди, ми менш стурбовані тим, щоб намагатися... помститися за минуле... розквитатися за зло, яке нам завдали колись.

Д-р Н.: Ну, мені здається, що це певною мірою вплинуло на Вашу мотивацію та поведінку в нинішньому житті.

СУБ'ЄКТ: (енергійно) Ось тому я і прийшла до Вас.

Д-р М.: І все-таки чи не думаєте Ви, що повне безпам'ятство, що вражає нас Землі, відносно нашого вічного духовного життя необхідне прогресу?

СУБ'ЄКТ: Зазвичай так, але ми не повністю відключені. Бувають якісь проблиски чи прориви у снах... у кризові періоди життя... люди отримують, коли це необхідно, внутрішнє знання про те, в якому напрямку рухатись. А іноді наші друзі можуть трохи заплутати нас.

Д-р Н.: Під друзями Ви маєте на увазі істот із духовного світу?

СУБ'ЄКТ: Саме так... вони дають нам натяк, осяюючи ідеями — у мене так було.

Д-р Н.: Тим не менше, Вам довелося прийти до мене, щоб вашу відкрити пам'ять.

СУБ'ЄКТ: (пауза) У нас є здатність дізнаватися, коли це необхідно. Я була готова до зміни, коли почула про Вас. Клоудіз дозволив мені побачити минуле разом із Вами, тому що це корисно для мене.

Д-р Н.: Інакше, Ваша амнезія залишилася б незмінною?

СУБ'ЄКТ: Так, це означало б, що мені поки що не слід знати якісь речі.

На мою думку, якщо пацієнти в той чи інший час не здатні увійти в стан гіпнозу, або якщо у них в стані трансу виринають лише уривчасті спогади, то є певні причини існування цих блоків. Причина не в тому, що у цих людей не може бути спогадів про минуле — просто вони не готові до того, щоб дізнатися про них.

Моя пацієнтка знала, що щось заважало її розвитку, і вона хотіла це виявити. Надсвідомість душі містить нашу безперервну пам'ять та наші цілі. В певний момент життя ми повинні гармонізувати людські матеріальні потреби з метою перебування нашої душі тут. Я намагаюся керуватися здоровим глуздом, узгоджуючи та приводячи

у відповідність минулий та справжній досвід.

Наша вічна особистісна сутність ніколи не залишає нас самотніми у тілі, яке ми вибрали, незважаючи на наш нинішній статус. У процесі роздумів, медитації чи молитви, спогади про те, хто ми такі, насправді щодня пробиваються до нас у формі особливих думок. Так чи інакше через туман амнезії ми інтуїтивним способом отримуємо ключ до розгадки таємниці нашої істоти.

Після того, як я виявив і усунув джерело головного болю Естер, я завершив свій сеанс з нею, підтримавши її вибір бути жінкою — але не для того, щоб "залякати" чоловіків, а з інших причин. Я пообіцяв їй трохи послабити її оборонні механізми та допомогти їй стати менш агресивною. Ми обговорили можливості змін у її професійному житті і в цілях, акцентуючи увагу на професіях, пов'язаних із наданням допомоги людям, а також на варіантах добровільної роботи у сфері обслуговування. Зрештою, вона перестала сприймати своє життя як невдалий "вибір статі" і зуміла побачити у ній велику можливість вчитися і пізнавати.

Проводячи подібні сеанси, я не перестаю дивуватися і захоплюватися суворою правдивістю та чесністю душ. Коли душа проживає продуктивне життя, сприятливе для неї і для оточуючих, вона, як я неодноразово помічав, повертається, задоволена і сповнена ентузіазмом. Однак коли Суб'єкти, подібно до останнього Випадку, стверджують, що даремно змарнували своє минуле життя, — особливо у разі самогубства, — то, повертаючись у духовний світ, вони відчують пригніченість.

Я дійшов висновку, що якщо процес орієнтування виявляється для Суб'єкта прикритим, то основна причина — це раптовість, з якою душа знову набуває повноти розуміння. Після фізичної смерті, не обтяжена тілом душа несподівано опиняється у потоці відчуттів та знань. Дурниці, які ми зробили у житті, сильно вражають нас під час нашого орієнтування. Але коли я направляю моїх Суб'єктів далі у духовний світ, я помічаю у них зниження напруження та зростання ясності думки.

У початковій своїй матричній основі душі були породжені в любові та мудрості, і коли вони починають втілюватися на таких планетах, як Земля, і з'єднуватися із фізичними істотами, що еволюціонують з примітивного стану, то неминуче в таких умовах насильство шокує її. Людським істотам як таким властиві грубі, негативні емоції — гнів, ненависть і т.д., — які є продуктом страху і болю і пов'язані із боротьбою за виживання, починаючи з Кам'яного віку.

Позитивні та негативні емоції душі та людської істоти перемішані в тілі людини для успішнішого розвитку. Якби душа знала тільки любов і спокій, вона не мала б прозріння і ніколи по-справжньому не змогла б оцінити значення цих позитивних почуттів. Контрольне завдання реінкарнації для душі — перемогти страх у людському тілі. Душа розвивається, намагаючись подолати всі негативні емоції, пов'язані зі страхом, виявляючи при цьому завзятість і наполегливість протягом багатьох життів і нерідко повертаючись у духовний світ пораненою і побитою, як у випадку 13. Частина цієї негативності може зберігатися навіть у духовному світі і знову виявлятися у новому тілі у наступному житті. З іншого боку, тут є і компенсуючий момент. Це безмежна

радість і захоплення від того, що на Землі справжня природа індивідуальної душі розкривається у щасливій людській сутності.

Орієнтувальна зустріч із Гідом дозволяє нам розпочати у проміжку між життями тривалий процес саморозвитку. Далі ми маємо іншу зустріч — цього разу в присутності більшої кількості розвинутих істот. У попередньому розділі я згадував давньоєгипетську традицію, згідно з якою душі щойно померлих людей потрапляють до Зали Суду для того, щоб прозвітувати за своє минуле життя. Концепція болісного випробування, що чекає нас відразу ж після смерті, входить у тій чи іншій формі релігійних віровчень багатьох культур. Іноді вразливі особистості, опинившись у травматичній ситуації, описують, що вони мали досвід перебування поза тілом і мали жахливі видіння, як жахливі істоти захоплювали їх у загробну пітьму, де демонічні судді виносили їм вирок. У таких випадках я припускаю наявність сильного впливу системи переконань, що включає поняття пекла.

Перебуваючи під гіпнозом у спокійному, розслабленому стані на всіх ментальних рівнях, мої Суб'єкти повідомляють, що перша настановна зустріч із їхніми Гідами готує їх до того, щоб постати перед групою найвищих істот. Однак вони не використовують слова "зал суду" або "судовий процес", описуючи це засідання. Частина моїх Суб'єктів називають цих мудрих істот директорами і навіть суддями, але більшість посилається на них як на Раду Вчителів або Старших. Він зазвичай складається з трьох — семи членів, і оскільки душі з'являються перед ними після того, як побувають вдома, у своїй першопочатковій обителі, я розгляну це засідання більш детально в кінці наступного розділу.

Усі зустрічі, так чи інакше пов'язані з оцінкою душі, чи проходять вони з нашими Гідами, товаришами або з Радою Вчителів, мають одну спільну рису. В оцінці та аналізі нашого минулого життя, які ми отримуємо у формі авторитетного судження, враховуються як початковий мотив нашого вибору, так і наші дії, вчинені нами протягом життя. Наші спонуки уважно розглядаються і критикуються, але не засуджуються настільки, що ми починаємо страждати. Як я пояснював у Розділі 4, це не означає, що душі звільняються від відповідальності за завдання шкоди іншим, навіть якщо вони жалкують про скоєне. Кармічна розплата настане у майбутньому житті. Мені розповідали, що наші духовні вчителі постійно нагадують нам про те, що оскільки людський розум не має вродженого почуття моральності, за совість повинна нести відповідальність душа. Тим не менш, у духовному світі панує дух прощення. Цей світ не має віку, і так само — весь наш навчальний процес та наші завдання. Нам будуть надані інші можливості та шанси у нашій боротьбі за власне зростання та розвиток.

Після закінчення першої зустрічі з нашим Гідом ми залишаємо це місце орієнтуючого налаштування і потрапляємо в організовано-рухомий потік великої кількості душ, що переміщаються в місце, що нагадує центральний приймальний пункт.

Розділ 6

Перехід

Всі душі, незважаючи на свій досвід, зрештою прибувають до центрального "розподільчого пункту" духовного світу, який я називаю проміжною зоною. Я вже казав, що швидкість переміщення душі після смерті залежить від її духовної зрілості. Після того, як душа залишає місце настановного орієнтування і вступає до цього простору духовного світу, здається, що більше не буде жодного іншого маршруту для душі. Очевидно, що велика кількість душ, що повертаються, духовним чином переправляється сюди в масовому порядку.

Іноді душі супроводжуються в цю зону своїми Гідами. Я зауважив, що це особливо характерно для молодих душ. Інші прямують сюди невидимою силою, яка притягує їх у цю проміжну зону і далі до істот, що їх очікують. Зважаючи на все, саме Гід тієї чи іншої душі вирішує, чи повинні інші істоти супроводжувати її чи ні. У більшості випадків причина не у поспіху, однак, на цьому етапі своєї подорожі душі не ледарюють. Почуття, які ми відчуваємо у цей період, залежать від нашого стану розуму після кожного життя.

Зустріч і перехід душ, насправді, представляють собою дві фази. Проміжна зона не є постійним табором. Душі надходять сюди, збираються і потім вирушають у кінцеві пункти призначення. Коли я слухаю звіти про цей етап, я подумки уявляю себе тим, хто йде разом з великою кількістю мандрівників через центральний вокзал столичного аеропорту, з якого можна відлетіти в будь-якому напрямку. Один з моїх пацієнтів описував цю розподільчу зону як щось, що нагадує "центральну втулку величезного колеса, і ми переміщаємося із центру вздовж спиць у певному напрямку до призначеного нам місця".

Мої Суб'єкти розповідають, що ця ділянка є місцем, куди постійно заходить і виходить велика кількість незнайомих душ, які рухаються дуже цілеспрямовано, не утворюючи жодних натовпів і скупчень. Хтось ще назвав це місце "автострадою в Лос-Анджелесі, але без заторів". У духовному світі можуть бути й інші подібні проміжні станції, подібні до втулки колеса, з "в'їздами" або "виїздами" типу великих автострад, але кожен пацієнт вважає, що його шлях у цей центр і з нього — єдиний шлях.

Описи, що характеризують природу духовного світу, які я чую від Суб'єктів на етапі вступу в проміжну зону, абсолютно змінюються порівняно з тими першими враженнями про рівні та нечіткі нашарування. Здається, ніби душа проходить крізь довільно вигнуті відгалуження величезної галактичної хмари, прямуючи у більш одноманітне, цільне небесне поле. В той час, як душі моїх Суб'єктів блукають відкритою ділянкою проміжної зони, готуючись до майбутнього переміщення в наданий для них простір, я із задоволенням слухаю їхні захоплені описи. Вони здивовані пишнотою духовного світу, що розкинувся перед їхнім поглядом, і вони вірять, що десь усередині тут знаходиться ядро творіння.

Споглядаючи картини навколишнього простору, що відкриваються їх погляду, Суб'єкти повідомляють про різного роду світіння. Але я ні чого не чув про чорноту, з

якою у нас асоціюється глибокий космос. Скупчення душ, які пацієнти бачать на передньому плані цього "амфітеатру", здаються міріадами яскравих вогнів, що рухаються у різних напрямках. Одні рухаються швидко, інші не квапливо. Більш віддалені скупчення енергії описуються як "острова туманної пелени". Мені розповідали, що найбільш примітною особливістю духовного світу є незмінне почуття присутності могутньої ментальної сили, яка приводить все до неймовірної надприродної гармонії. Суб'єкти кажуть, це місце чистої думки.

Думка набуває численних форм. У цей момент свого повернення душі починають відчувати, передбачати майбутню зустріч із очікуваними побратимами. Декого з їхніх побратимів можна було бачити вже біля входу в духовний світ, але із більшістю зустріч ще попереду. У всіх без винятку випадках душі, які бажають вступити в контакт один з одним, особливо в процесі переміщення, роблять це просто подумавши про ту чи іншу істоту. Несподівано особистість, яка викликається, з'являється у розумі душі. Таке телепатичне спілкування духовних істот за допомогою енергії є формою невидимого контакту, хоча енергетичні форми, які насправді знаходяться поруч, мають, звичайно, більш безпосередній зв'язок. Звіти моїх Суб'єктів сходяться у тому, що стосується способів пересування, маршрутів та кінцевого місця призначення, але те, що кожна окрема особистість бачить, слідуючи своїм шляхом, має особистісні особливості.

Я шукав у моїй картотеці Випадків Суб'єктів, чиї переживання на шляху до кінцевого пункту духовного призначення були б і виразні, і характерні для багатьох моїх пацієнтів. Я вибрав досить проникливу людину у віці 41 року, графічного дизайнера, який мав зрілу душу. Душа цієї людини проходила цим маршрутом безліч разів у проміжках між її багаточисельними життями.

Випадок 14

Д-р. Н.: Тепер Ви готові розпочати завершальний етап своєї подорожі до того місця, яке є домівкою Вашої душі у духовному світі. На рахунок три всі деталі цієї останньої стадії Вашої подорожі стануть Вам зрозумілі. Ви будете легко повідомляти про все, що Ви бачите, тому що Вам знайомий цей маршрут. Ви готові?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р. Н.: (Командним тоном) Раз — ми починаємо. Два — Ваша душа покинула ділянку настановчого орієнтування. Три! Швидко — яке Ваше перше враження?

СУБ'ЄКТ: Даль... неоглядний... безмежний простір... нескінченний...

Д-р. Н.: Отже, Ви кажете мені, що духовний світ нескінченний?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Чесно кажучи, з того місця, де я плаваю, він виглядає нескінченним. Але коли я починаю справді пересуватися, він змінюється.

Д-р. Н.: Як змінюється?

СУБ'ЄКТ: ...Все залишається... безформним... але коли я... ковзаю швидше... я бачу, що рухаюся всередині гігантської чаші, перевернутої догори дном. Я не знаю, де краї цієї чаші, і чи існують вони взагалі.

Д-р. Н.: Отже, рух створює у Вас відчуття сферичності духовного світу?

СУБ'ЄКТ: Так, але це тільки почуття... замкнутої одноманітності... коли я швидко перемішаюся.

Д-р. Н.: Чому швидкий рух — Ваша швидкість — створює у Вас таке відчуття, що Ви знаходитесь у чаші?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Це дивно. Хоча коли моя душа переміщається повільно, шлях здається прямолінійним; коли я швидко перемішаюся лінією контакту, враження змінюється... виникає відчуття кола.

Д-р. Н.: Що Ви маєте на увазі під "лінією контакту"?

СУБ'ЄКТ: Шлях до особливого місця призначення.

Д-р. Н.: Чому переміщення зі швидкістю по цій маршрутній лінії привносить у Ваше сприйняття духовного світу відчуття його округлості?

СУБ'ЄКТ: Бо за великої швидкості здається, що лінії згинаються. Вони згинаються у більш очевидному мені напрямі та дають мені менше свободи пересування.

Примітка: Інші суб'єкти, також схильні до лінійних описів, говорять про переміщення по напрямних силових лініях, які мають просторові якості сітчастої енергосистеми. Одна людина назвала їх "вібраційними струнами".

Д-р. Н.: Під меншою свободою Ви маєте на увазі менший особистий контроль?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р. Н.: Чи можете Ви більш точно описати рух Вашої душі вздовж цих вигнутих контактних ліній?

СУБ'ЄКТ: Все відбувається більш цілеспрямовано, коли мою душу спрямовують по такій лінії. Це подібно до того, ніби я перебуваю у течії білої води — тільки не у такій щільній, як вода, бо ця течія легша за повітря.

Д-р. Н.: Отже, у цій духовній атмосфері у Вас немає відчуття щільності — такої, як у води?

СУБ'ЄКТ: Ні, але що я хочу сказати, то це те, що мене несе вперед, немов я перебуваю в потоці води.

Д-р. Н.: Чому у вас виникають такі відчуття?

СУБ'ЄКТ: Ну, ми ніби пливемо, нас несе кудись, у швидкій течії, яку ми не можемо контролювати... спрямованої кимось... вгору і вниз по всьому простору... не маючи жодної твердої субстанції навколо.

Д-р. Н.: Ви бачите інші душі, що рухаються цілеспрямовано над та під Вами?

СУБ'ЄКТ: Так, це подібно до того, ніби ми, повернувшись після смерті в духовний світ, починаємо свій шлях в окремих потоках і потім втягуємося всі разом в одну велику річку.

Д-р. Н.: У який момент Ви помічаєте довкола себе найбільше таких душ?

СУБ'ЄКТ: Коли річка стікається у... я не можу це описати...

Д-р. Н.: Будь ласка, спробуйте.

СУБ'ЄКТ: (пауза) Ми зібрані в... море... де кожен з нас крутиться у вирі... повільно. Потім я відчуваю, що мене ніби тягне вбік знову в маленький потік, і він спокійніший... я віддаляюся від скупчення думок такої величезної кількості розумів... і прямую до тих,

кого я знаю.

Д-р. Н.: Пізніше, у Вашому звичайному стані подорожуючої душі, Ви так само відчуваєте, ніби Вас спрямовують у потоці або річці, як ви тільки що описали?

СУБ'ЄКТ: Ні, зовсім ні. Це інше. Тут ми, подібно лососю, що підіймається у верхів'я метати ікру, повертаємося додому. Коли ми прибуваємо туди, нас уже не підштовхують. Там ми рухаємося спокійно, без поспіху.

Д-р. Н.: Хто підштовхує Вас, коли Ви прямуєте додому?

СУБ'ЄКТ: Вищі істоти. Ті, хто відповідає за наше пересування додому.

Д-р. Н.: Такі істоти, як Ваш Гід?

СУБ'ЄКТ: Я думаю, вище.

Д-р. Н.: Що ще Ви відчуваєте зараз?

СУБ'ЄКТ: Спокій. Там такий спокій, що не хочеться йти.

Д-р. Н.: Щось ще?

СУБ'ЄКТ: О, я відчуваю передчуття чогось, коли повільно переміщаюся в енергетичному потоці.

Д-р. Н.: Добре, тепер я хочу, щоб Ви продовжили рухатися далі разом із течією енергії, наближаючись до місця Вашого призначення. Подивіться навколо уважно та розкажіть мені, що Ви бачите.

СУБ'ЄКТ: Я бачу... безліч вогнів... на ділянках... відокремлених одна від одної... галереями...

Д-р. Н.: Під галереями Ви маєте на увазі ряди огорож?

СУБ'ЄКТ: Гм... більше схоже на довгий... коридор... місцями розширюється... що простирається на велику відстань.

Д-р. Н.: А вогні?

СУБ'ЄКТ: Це люди. Душі людей у розширених галереях, що відбивають світло в мій бік. Це те, що я бачу — численні скупчення вогнів довкола.

Д-р. Н.: Чи відділені одна від одної галереї з людьми в цьому коридорі якимись перегородками?

СУБ'ЄКТ: Ні, там немає стін. Немає жодних будівель з кутами та краями. Мені важко пояснити.

Д-р. Н.: У Вас все добре виходить. Тепер я хочу, щоб Ви розповіли мені, що відокремлює ці скупчення вогнів один від одного у цьому коридорі, який Ви описали.

СУБ'ЄКТ: Люди... розділені... тонкими волокнами... які роблять світло молочним, подібно до матового скла. Від їхньої енергії виходить яскраве світло, коли я проходжу повз них.

Д-р. Н.: Якими Ви бачите індивідуальні душі всередині цих скупчень?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Крапками, що світяться. Я бачу скупчення з безлічі вогників, що повисли, мов запалені виноградини.

Д-р. Н.: Чи ці скупчення представляють різні групи численних душ?

СУБ'ЄКТ: Так... вони розбиті на маленькі групи... я прямую до моєї власної групи.

Д-р. Н.: Що ще Ви відчуваєте, пропливаючи повз них дорогою до свого скупчення?

СУБ'ЄКТ: Я відчуваю вихідні від них думки... такі різні... але разом... така гармонія... проте... (замовкає).

Д-р. Н.: Продовжуйте.

СУБ'ЄКТ: Я не знаю тих, повз кого я зараз проходжу... це не важливо.

Д-р. Н.: Добре, прямуйте далі, повз ці скупчення, які здаються розширеннями коридору. Опишіть, на що схоже все це з боку.

СУБ'ЄКТ: (сміється) На довгого світляка, із здуттями і вм'ятинами з боків... ритмічно, що рухається.

Д-р. Н.: Ви хочете сказати, що сам коридор здається рухомим?

СУБ'ЄКТ: Так, його частини... похитується як стрічка на вітрі — у той час, коли я пропливаю повз нього.

Д-р. Н.: Продовжуйте плисти та розповідайте мені, що далі відбувається з Вами.

СУБ'ЄКТ: (пауза) Я на краю іншого коридору... Я сповільнюю рух.

Д-р. Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: (із зростаючим збудженням) Тому що... О, як чудово! Я наближаюся до місця, де знаходяться мої друзі.

Д-р. Н.: І що Ви відчуваєте зараз?

СУБ'ЄКТ: Фантастично! Тут знайомий розумонастрій... Долітаючий до мене... я хапаюся за "хвіст" їхнього "повітряного змія"... приєднуючись до них у думках... я вдома!

Д-р. Н.: Ваша група друзів ізолювана від інших груп, що знаходяться в інших коридорах?

СУБ'ЄКТ: Жодна по-справжньому не ізолювана, хоча деяким молодим душам може так здатися. Але я довгий час тинявся тут і там, і у мене багато зв'язків (сказано зі стриманою впевненістю).

Д-р. Н.: Тож Ви відчували зв'язки з тими іншими коридорами, навіть із душами в них, яких Ви, можливо, й не знали зі свого минулого досвіду?

СУБ'ЄКТ: Так, це завдяки зв'язкам, які я мав. Тут існує єдність.

Д-р. Н.: Коли Ви переміщуєтесь тут як душа і взаємодієте з іншими душами, у чому основна особливість такого контакту — у порівнянні з тим, що відбувається на Землі у людській формі?

СУБ'ЄКТ: Тут ніхто не є чужим, і начисто відсутня ворожість по відношенню до будь-кого.

Д-р. Н.: Ви хочете сказати, що всі душі дружньо налаштовані одна до одної, незалежно від колишніх відносин у різних ситуаціях?

СУБ'ЄКТ: Так, і це більше, ніж просто дружність.

Д-р. Н.: А саме?

СУБ'ЄКТ: Ми усвідомлюємо універсальний зв'язок між нами, який робить нас усіх одним цілим. Тут немає підозрілості стосовно один одного.

Д-р. Н.: Як ця позиція проявляється між душами, що зустрічаються вперше?

СУБ'ЄКТ: У повній відкритості та прийнятті.

Д-р. Н.: У такому разі, душам має бути важко жити на Землі?

СУБ'ЄКТ: Так, особливо молодим душам, оскільки вони вирушають на Землю, сподіваючись, що з ними поводитимуться справедливо. Коли все виявляється не так, вони шоковані. Декому потрібне не одне життя, щоб звикнути до цього.

Д-р. Н.: І якщо молоді душі борються із цими земними умовами, то використовуючи людський розум, вони виявляються менш ефективними?

СУБ'ЄКТ: Я би сказав — так, тому що людський розум вносить багато страху та агресії, багато шаленства в наші душі. Це випробування для нас, але саме тому ми приходимо на Землю... щоб подолати...

Д-р. Н.: На Вашу думку, чи може виявитися так, що молоді душі більш вразливі і потребують підтримки групи після повернення у свою спільноту?

СУБ'ЄКТ: Абсолютно правильно. Ми всі хочемо повернутися додому. Чи дозволите Ви мені зупинитися, щоб зустрітися зі своїми друзями?

Я вже наголошував на тому, що різні пацієнти при описі духовних явищ використовують схожі слова та терміни. Суб'єкт 14 також запропонував кілька образів. Те, що один називає "світляком, що має опуклості та вм'ятини в різних місцях", інший називає "плавучим ланцюжком балонів". Опис "маси величезних напівпрозорих куль" одного Суб'єкта перегукується з образом "гігантських зв'язок прозорих бульбашок" у іншого. Я постійно чую такі слова, що стосуються "водної" термінології, як "течії" і "потoki", за допомогою яких пояснюється цілеспрямований, стрімкий рух, а слово "хмари" в цих описах вказує на свободу плавного, як би дрейфуючого руху. При описі вигляду самих душ особливо часто використовуються такі візуальні образи, як "групи", "скупчення" або "маса енергії". Я сам став користуватися деякими виразами цієї духовної мови.

У тій кінцевій зоні, куди прибувають душі, спільноти очікуючих їх там споріднених душ, можуть бути великими або маленькими — залежно від рівня розвитку душі та від інших факторів, які я розгляну далі. Наступний Випадок, в порівнянні із попереднім, демонструє більш обмежене сприйняття духовного світу душею, не такою зрілою, як у попереднього Випадку.

У Випадку 15 перехід цієї душі із проміжної зони до свого дому або спільноти відбувається в її розумі досить швидко. Цей Випадок є інформативним, тому що Суб'єкт 15 відчуває сильну прихильність, почуття виняткової приналежності до своєї спільноти, а також благоговійну повагу до тих, хто керує всією цією системою. Оскільки Суб'єкт 15 менш досвідчена і трохи нервує, бажаючи все передати якомога точніше, вона дає нам іншу інтерпретацію духовних ознак місця розташування групи.

Випадок 15

Д-р Н.: Я хочу поговорити з Вами про Вашу подорож у місце духовного світу, де Ви зазвичай перебуваєте разом зі своєю групою. Зараз Ви рухаєтеся у напрямку цього місця. Поясніть мені, що Ви бачите та відчуваєте.

СУБ'ЄКТ: (знервовано) Я... просуююсь... назовні, так чи інакше...

Д-р Н.: Назовні?

СУБ'ЄКТ: (спантеличено) Я... пливу вперед... у якомусь ланцюжку. Начебто я пробираюся через ряд... зв'язуючих ланок... через заплутаний лабіринт... потім... він розкрився... ах!

Д-р Н.: Що таке?

СУБ'ЄКТ: (з благоговінням) Я опинилася в... великому просторі... я бачу багато інших душ... тих, хто снує туди-сюди навколо мене... (Суб'єкт починає відчувати зростаюче почуття дискомфорту.)

Д-р Н.: Розслабтеся — Ви зараз перебуваєте у проміжній зоні. Чи бачите Ви все ще свого Гіда?

СУБ'ЄКТ: (в нерішучості) Так... недалеко... інакше я б пропала... тут так... безмежно...

Д-р Н.: (Я кладу руку на чоло Суб'єкта) Продовжуйте розслаблятися і пам'ятайте, що Ви були тут раніше, хоча все здається Вам новим і незнайомим. Що ви зараз робите?

СУБ'ЄКТ: Я... виношуся вперед... швидко... залишаючи інших позаду... потім я опиняюся в... порожньому просторі... відкритому...

Д-р Н.: Чи означає ця порожнеча, що все навколо Вас темно?

СУБ'ЄКТ: Тут зовсім не темно... тут світло... Просто з'являються темні тіні через мою швидкість. Коли я сповільнюся, все стає яскравішим. (Інші Суб'єкти спостерігають подібне явище).

Д-р Н.: Продовжуйте повідомляти мені, що Ви бачите.

СУБ'ЄКТ: Далі я бачу... скупчення людей...

Д-р Н.: Ви маєте на увазі групи людей?

СУБ'ЄКТ: Так, вони подібні до вуликів, я бачу їх як скупчення вогнів, що рухаються... світляків...

Д-р Н.: Добре, продовжуйте рухатися та розповідайте мені, що Ви відчуваєте?

СУБ'ЄКТ: Теплоту... дружбу... симпатію... це чудово... гм-м-м?

Д-р Н.: Що таке?

СУБ'ЄКТ: Я сповільнила рух — все довкола стало іншим.

Д-р Н.: Яким?

СУБ'ЄКТ: Яснішим і певнішим (пауза) — я впізнаю це місце.

Д-р Н.: Ви дісталися своєї власної спільноти?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Я думаю, ще ні...

Д-р Н.: Подивіться навколо та опишіть, що Ви бачите та відчуваєте.

СУБ'ЄКТ: (починає тремтіти) Там... групи людей... разом... далеко від мене... але... там!

Д-р Н.: Що Ви бачите?

СУБ'ЄКТ: (злякано) Людей, яких я знаю... дехто з моєї родини... на відстані... але... (з тугою) Мені здається, я не в змозі дістатися до них!

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: (збентежено, ось-ось розплачеться) Я не знаю! Боже, невже їм не відомо, що я тут? (Напружується, сидячи в кріслі, а потім витягає руку у бік стіни і розтискає пальці). Я не можу дотягнутися до мого батька!

Примітка: Я на короткий час припиняю запитувати. Батько цієї пацієнтки мав дуже великий вплив на неї у її попередньому житті, тому вона схвильована та її потрібно заспокоїти додатковими методами. Я також вирішив посилити її захисний екран, перш ніж продовжити.

Д-р Н.: Як ви думаєте, чому ваш батько далеко і ви не можете дотягнутися до нього?

СУБ'ЄКТ: (Я скористався довгою паузою і витираю серветкою обличчя Суб'єкта) Я не знаю...

Д-р Н.: (Я кладу руку на чоло Суб'єкта і даю команду) Зв'яжіться зі своїм батьком — зараз!

СУБ'ЄКТ: (розслабившись після паузи) Все гаразд... він просить мене набратися терпіння, і тоді мені все стане зрозумілим... я хочу піти туди і бути поруч із ним.

Д-р Н.: І що ж він каже Вам із цього приводу?

СУБ'ЄКТ: (Сумно) Він каже... що він завжди може бути в моєму розумі, якщо він мені потрібен... я навчуся робити це краще (телепатично думати), але він повинен залишатися там, де він є...

Д-р Н.: Чому, на вашу думку, Ваш батько залишається в іншому місці?

СУБ'ЄКТ: (крізь сльози) Він не належить до моєї спільноти.

Д-р Н.: Щось іще?

СУБ'ЄКТ: ...Керівники... вони не... (знову плаче) Я не впевнена...

Примітка: Зазвичай я намагаюся не втручатися у процес, коли Суб'єкти описують їхні духовні переміщення. В даному випадку моя пацієнтка збентежена і дезорієнтована, тому я трохи спрямовую її сам.

Д-р Н.: Давайте проаналізуємо, чому Ви зараз не можете досягти місця, де знаходиться Ваш батько. Можливо, вищі істоти вважають, що цей час більш підходить для індивідуальних роздумів про себе і що Вам слід зараз спілкуватися лише з душами, які є на Вашому рівні розвитку?

СУБ'ЄКТ: (трохи заспокоївшись) Так, я отримую ці послання. Я маю пропрацювати свої питання... разом з іншими, подібними до мене. Керівники підтримують нас у цьому... і мій батько також допомагає мені це зрозуміти.

Д-р Н.: Чи ви задоволені цим процесом?

СУБ'ЄКТ: (Пауза) Так.

Д-р Н.: Добре, будь ласка, продовжуйте свій перехід з того моменту, коли ви побачили деяких членів своєї сім'ї. Що відбувається далі?

СУБ'ЄКТ: Ну, все ще на малій швидкості... повільно переміщаюся... Я рухаюсь у попередньому напрямку. Повз якісь інші скупчення людей. Потім я зупиняюся.

Примітка: Вхідження, зрештою, всередину своєї спільноти особливо важливе для молодіших душ. Один пацієнт, описуючи після виходу зі стану гіпнозу цю сцену,

розповідав, що він мав таке відчуття, ніби в сутінках він повернувся додому після тривалої подорожі. Пройшовши "сільську місцевість" і увійшовши в "місто", він зрештою дістався "своєї вулиці". Він ніби йшов і бачив у вікнах сусідніх будинків світло і там усередині людей, і нарешті вийшов до свого дому. Хоча в стані трансу люди можуть використовувати такі слова як "маса" і "вулик", описуючи, як виглядає простір їх "дому" здалеку, на відстані, їх сприйняття стає більш особистісним і суб'єктивним, коли вони входять всередину своєї спільноти. Тоді оточуюче Суб'єкта духовне середовище ототожнюється з містами, школами та іншими знайомими їм земними об'єктами, які асоціюються для них із безпекою чи задоволенням.

Д-р Н.: Тепер, коли Ви прибули, які Ваші враження?

СУБ'ЄКТ: Це... велике місце... тут жваво... навколо багато людей. Когось я знаю, когось — ні.

Д-р Н.: Чи можемо ми підійти ближче?

СУБ'ЄКТ: (Різка підвищує свій голос з ноткою обурення) Ви не розумієте! Я не йду туди (показує пальцем у бік стіни).

Д-р Н.: А в чому проблема?

СУБ'ЄКТ: Я не маю йти туди. Ви не можете просто ходити там, де вам заманеться.

Д-р Н.: Але ж Ви дісталися свого місця?

СУБ'ЄКТ: Це не має значення. Я туди не йду (знову вказує пальцем на об'єкт у своєму розумі).

Д-р Н.: Це стосується послань, які Ви отримали про свого батька?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Ви хочете сказати, що енергія Вашої душі не може довільно переміщатися, наприклад, за межі Вашої групи?

СУБ'ЄКТ: (вказуючи убік) Вони, ті, хто там, не в моїй групі.

Д-р Н.: Поясніть, що Ви маєте на увазі, говорячи "там".

СУБ'ЄКТ: (серйозним тоном) Ті, інші, хто поруч — це їхнє місце. (Вказує вниз, на підлогу). Тут — наше місце. Ми — тут (киває головою на підтвердження своїх слів).

Д-р Н.: Хто вони такі?

СУБ'ЄКТ: Ну, інші, це люди не з моєї групи. (Вибух нервового сміху). Ой, подивіться!.. мої люди, як чудово бачити їх знову. Вони прямують до мене!

Д-р Н.: (Я вдаю, що чую таку інформацію вперше, щоб спонукати її до спонтанних відповідей) Невже? Це чудово. Це ті самі люди, які мають відношення до Вашого минулого життя?

СУБ'ЄКТ: Більше, ніж до одного життя, можу Вам сказати. (З гордістю) Це — мої люди!

Д-р Н.: Ці люди є істотами, що належать до вашої групи?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, так. Я була так довго з ними. Ой, як радісно побачити їх усіх знову. (Суб'єкт переповнений радістю, і я даю їй можливість насолодитися цією картиною).

Д-р Н.: Я бачу, що у Вашому розумінні відбулися серйозні зміни після того, як ми

прибули сюди. Погляньте навколо, на інших, що знаходяться на відстані від Вас. Який вигляд має місце, де вони живуть?

СУБ'ЄКТ: (збуджено) Я не бажаю знати. Це їхня справа. Хіба Ви не знаєте? Я не прив'язана до них. Я надто зайнята людьми, з якими маю намір бути разом тут. Людьми, яких я знаю та люблю.

Д-р Н.: Я розумію, але кілька хвилин тому Ви сильно засмучувалися через те, що не можете підійти ближче до свого батька.

СУБ'ЄКТ: Тепер я знаю, що його люди мають своє власне місце.

Д-р Н.: Чому Вам не було відомо, коли Ви прибули сюди?

СУБ'ЄКТ: Важко сказати. Я припускаю, що спочатку я була в шоці. А тепер я знаю, як усе відбувається. Розуміння повертається до мене.

Д-р Н.: Чому поряд не було Вашого Гіда, щоб пояснити все це Вам, перш ніж Ви побачите свого батька?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Я не знаю.

Д-р Н.: Можливо, інші люди, яких Ви знали та любили, окрім Вашого батька, також перебувають у цих групах. Чи вважаєте Ви, що у Вас немає зв'язку з ними зараз, коли Ви знаходитесь на своєму місці у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: (засмучується — через мене) Ні, у мене є контакт через мій розум. Чому вам так важко це зрозуміти? Але перебувати я мушу тут.

Д. Н.: (Я знову підбурюю Суб'єкта, щоб отримати додаткову інформацію). І Ви не відвідуєте ці інші групи?

СУБ'ЄКТ: Ні! Ми не маємо цього робити! Ми не повинні йти в їхні групи втручатися в їхню енергію.

Д-р Н.: Але хіба ментальний контакт не означає втручання в їхню енергію?

СУБ'ЄКТ: Це можна, але в належний час. Коли вони не зайняті і можуть спілкуватися зі мною.

Д-р Н.: Отже, Ви кажете, що кожен тут перебуває в просторі своєї власної групи і не тиняється просто так навколо, відвідуючи інші групи або вступаючи в тривалий ментальний контакт у позаурочний час?

СУБ'ЄКТ: (заспокоюючись) Так, вони знаходяться у своїх просторах, де відбувається навчання. В навколишньому просторі переміщуються переважно керівники...

Д-р Н.: Спасибі, що прояснили це для мене. Іншими словами, ви хочете сказати, що Ви і Ваші друзі по групі особливо суворо ставляться до того, щоб не зазіхати на простір інших?

СУБ'ЄКТ: Це так. Принаймні так воно є у моєму просторі.

Д-р Н.: І Вас не обмежує це правило?

СУБ'ЄКТ: О ні, тут стільки місця і таке почуття свободи — поки що ми беремо до уваги ці правила.

Д-р Н.: А якщо не візьмете? Хто вирішує, де має розміщуватись кожна група душ?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Вчителі допомагають нам, інакше ми б не дали ради цьому.

Д-р Н.: Мені здається, що ви були розгублені, як тільки прибули сюди.

СУБ'ЄКТ: (невизначено) Я не мала зв'язку... я не була ментально налаштована... я не впоралася... Я думаю, ви не уявляєте, наскільки величезний цей простір.

Д-р Н.: Подивіться навколо себе на навколишній простір. Чи не переповнений духовний світ душами?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Іноді ми справді губимося — з власної вини — тут такий великий простір! Тому він ніколи не буває переповненим.

Два випадки у цьому розділі представляють різні реакції двох душ — початківця і більш розвинутої, — котрі згадують кінцевий етап їх повернення до духовного світу. Кожен учасник має свою інтерпретацію панорамної картини на шляху від проміжної зони до кінцевого пункту призначення — місця перебування їх спільноти. Деякі мої Суб'єкти так швидко переміщуються від вхідних воріт у духовний світ до місця розташування їхньої групи, що їм по прибутті потрібен час, щоб акліматизуватися.

Коли мої Суб'єкти згадують цей проміжок — від повернення із Землі до прибуття на місце — вони іноді виявляють занепокоєння з приводу того, що та чи інша важлива у їхньому житті особистість не була присутня у формі світла або не спілкувалася із ними телепатично. Часто йдеться про батьків або подружжя у житті, яке щойно завершилося. До кінця перехідного періоду причина цього зазвичай прояснюється. Нерідко це пов'язано із втіленням.

Ми бачили, яку радість відчуває звичайна душа, повернувшись додому. Знайомі істоти зібрані разом у хвилеподібні маси яскравого світла. Прибуття або повернення душі супроводжується резонуючими музичними звуками зі специфічними акордами. Один Суб'єкт так це описує: "Наближаючись до свого місця, я чую монотонне звучання безлічі голосів, що вимовляють хором звук "А" — як "А-а-а-а" — щоб я міг знати, і можу бачити їх усіх, швидковібруючих, як тепла, яскрава енергія, і я знаю, що це — невтілені істоти в цей момент".

Це означає, що ті душі, які в даний момент втілені в одному або декількох тілах, не можуть брати активну участь у привітальній зустрічі. Ось пояснення іншого Суб'єкта: "Вони немовби сплять на автопілоті — ми завжди знаємо, хто присутній, а кого немає зараз". Від тих душ, які ще втілені, виходить низькочастотна пульсуюча енергія, або неяскраве світло, і вони не дуже багато спілкуються з іншими. Але все одно навіть ці душі в змозі вітати душу, що повертається, роблячи це спокійно всередині групи.

Мої Суб'єкти по-різному відчувають бар'єр між різними групами душ, про який говорила Суб'єкт 15, і це залежить від віку душі. У наступному випадку буде представлено інше сприйняття степені рухливості душ у місцях їх постійного проживання. Звичайна душа, зайнята своєю основною роботою, розповідає, що її група відділена від інших, подібно до різних класів однієї і тієї ж школи. Аналогія із духовними школами, керованими Гідами-вчителями, настільки часто використовується людьми у стані гіпнозу, що я вже звик вдаватися до тієї ж термінології.

Як я вже згадував, після того, як душі повертаються до групи своїх споріднених душ, їх закликають постати перед Радою Старійших. Хоча Рада не ставить собі за мету звинувачувати та засуджувати, але найстаріші самі перевіряють діяльність душі в

минулому житті, перш ніж повернути її до відповідної групи. Багатьом моїм Суб'єктам досить важко повідомити мені всі деталі того, що відбувається на цих засіданнях, і я впевнений, що ці блоки не випадкові.

Ось звіт із одного випадку. "Після того, як я зустрівся зі своїми друзями, мій Гід Вероніка (молодший, в порівнянні зі Старійшими, вчитель Суб'єкта) веде мене в інше місце для зустрічі із моєю Радою Старійших. Вона знаходиться поруч зі мною, щоб пояснювати мені те, що я не розумію і допомагати мені пояснювати мою поведінку у минулому житті... Часом вона говорить від мого обличчя — як свого роду захисник, але голос Квозела (старшого Гіда, який прибув сюди до Вероніки) має вагоміший голос у комісії. Тут завжди присутні шість тих самих Старійших, одягнених у довгий білий одяг, у них добрі обличчя, вони оцінюють мої враження про щойно прожите життя, обговорюють, як можна було краще використати мої таланти і що сприятливого я зробив. Мені дана повна свобода висловлювати свої розчарування та бажання. Всі Старійші знайомі мені, особливо двоє з них, які звертаються до мене частіше, ніж інші, і які виглядають молодшими за інших. Я думаю, що по їх зовнішньому вигляді, я можу визначити їх стать. Кожен із них має свій особливий підхід, розпитуючи мене, але всі вони чесні та правдиві, і завжди обходяться зі мною справедливо. Я нічого не можу приховати від них, але іноді я гублюся, коли вони з великою швидкістю обмінюються між собою думками. Коли я перестаю розуміти, Вероніка переказує мені те, що вони говорять про мене, хоч у мене таке почуття, що вона каже мені не все. На мене чекає ще одна зустріч з ними до того, як я повернуся на Землю".

Душі вважають своє повернення додому остаточним, коли вони з'єднуються із знайомими їм "однокурсниками" у відповідних групах. Те, як душі підбираються для певної групи, нагадує за формою та за функціональними проявами приймання студентів до навчального закладу. Критерієм допуску до групи є певний рівень знання та розвитку. Так само, як і в будь-якому класі, в одних учнів контакт із вчителями краще, у інших гірше. У наступному розділі ми маємо розглянути процес відбору у групи душ і те, як душі сприймають себе у своєму духовному оточенні.

Розділ 7

Розподіл

У мене склалося таке враження, що люди, які вірять у існування душ, вважають, що всі душі в духовному просторі змішані у одну велику групу. Багато моїх Суб'єктів також вірять у це — до початку їхнього власного сеансу. Не дивно, що після пробудження вони бувають спантеличені тим, що кожен у духовному світі має своє призначене йому місце. Коли я тільки-но починав вивчати життя в духовному світі, працюючи з людьми, які перебували під гіпнозом, я не був готовий почути про існування організованих груп підтримки душ. Мені уявлялося, що душі, залишивши Землю, безцільно плавають в духовному просторі.

Розподіл за групами визначається рівнем душі. Після смерті душа повертається у місце знаходження своєї групи однодумців, якщо вона не є дуже молодою душею або не ізольована з причин, про які згадувалося в Розділі 4. Душі, у цих групах є старими близькими друзями, які мають приблизно однаковий рівень свідомості.

Коли люди, перебуваючи в стані трансу, повідомляють про те, що вони є частиною сукупної групи душ, вони мають на увазі маленьке первинне об'єднання істот, між якими існують тісні, прямі відносини, такі, як ми зазвичай зустрічаємо в людській сім'ї. Члени таких груп дуже чутливі та уважні один до одного — і це виходить за рамки наших земних уявлень.

Вторинні групи душ являються об'єднаннями первинних груп підтримки, і їх учасники є вже менш близькими один одному.

Ще більш масштабніші вторинні групи душ формуються із об'єднань первинних груп — і це як лілії в одному озері. Духовні озера є нескінченними. Я не чув, щоб якісь вторинні групи у просторі цих духовних озер мали у своєму складі менше тисячі душ. Деякі первинні сукупні групи, які формують одну вторинну групу, іноді вступають у контакт, інші взагалі не мають жодних контактів із первинними групами з інших вторинних об'єднань. Мені рідко доводилося зустрічати душі пов'язані одна з одною якою-небудь цілеспрямованою діяльністю, але які при цьому належать до різних вторинних груп, тому що число душ настільки велике, що в цьому немає жодної необхідності.

Найменші підгрупи первинної категорії (сукупні групи) розрізняються за своїми розмірами і можуть включати до свого складу від трьох до двадцяти п'яти душ. Мені розповідали, що середній розмір такої групи — п'ятнадцять душ, і вони становлять так зване Внутрішнє Коло. Будь-які робочі контакти з іншими сукупними групами визначаються завданнями, які мають бути пройдені під час втілень. Це може бути пов'язане з контактами у минулому житті або з якимись особистісними особливостями цих душ. Зв'язки між членами різних сукупних груп зазвичай стосуються приватних, другорядних ролей цих душ на Землі. Це як, скажімо, люди, які колись разом навчалися та були друзями, але тепер збираються разом лише на зустрічах колишніх однокурсників.

Члени однієї сукупної групи тісно пов'язані на вічні часи. Ці міцні первинні спільноти часто складаються з однаково мислячих душ із загальними цілями, які вони постійно пропрацьовують одна з одною. Зазвичай вони вирішують жити як родичі чи близькі друзі під час своїх втілень на Землі.

Судячи із розповідей моїх Суб'єктів, їхні брати і сестри з минулих життів частіше опиняються в одній із ними групі, аніж душі, які були їхніми батьками. Батьки можуть зустріти нас біля входу в духовний світ після нашої смерті на Землі, але надалі ми не так часто в духовному світі вступаємо із ними у контакт. Це відбувається не через різний ступень зрілості — душа батька може бути менш розвинена, ніж душа його людського сина.

Малюнок 1. Взаємодія між первинними групами та вторинними об'єднаннями душ.

Інтенсивна взаємодія усередині первинних груп. Нечаста взаємодія первинних груп усередині вторинного об'єднання.

Майже не існує взаємодія між вторинними об'єднаннями, що включають менш розвинуті душі.

Ця схема ілюструє взаємини між душами первинних угруповань (1 — 10) та його вторинних об'єднань (А, Б, У). Загальна кількість груп і душ, що входять до цих груп, є гіпотетичним, оскільки описи Суб'єктів різняться, залежно від їхнього розташування в духовному світі.

Малюнок 2. Взаємодія душ усередині первинної групи

Ця схема ілюструє форму взаємодії окремих членів первинних груп 9 і 10 (з мал. 1), які іноді зустрічаються одні з одними. Вибірковий контакт душ різних первинних угруповань відмічений на заштрихованій ділянці малюнка.

Це швидше питання соціальних завдань: так, подружжя є, як правило, сучасниками, на відміну від батьків і дітей. І хоча батьки, яких ми отримуємо, являють собою перший прояв наших кармічних реакцій — як хороших, так і поганих, — часто саме стосунки з подружжями, братами, сестрами та окремими близькими друзями найбільше впливають на наш особистісний розвиток протягом нашого життя. Але це анітрохи не применшує виховну роль, яку відіграють у нашому житті батьки, дядьки, тітки та батьки наших батьків.

На малюнках 1 і 2 представлені довільні духовні утворення душ. На малюнку 1 душа з первинної групи № 1, розташованої всередині більшої вторинної групи А, буде тісно працювати з усіма іншими душами групи № 1. Однак деякі душі з первинних груп № 9 та № 10 (більш детально представлені на малюнку 2) також можуть працювати разом. Молодші душі всередині вторинних груп А, Б і В, можливо, можуть мати деякі контакти або взагалі не мати жодних контактів у духовному світі чи на Землі. Тісне спілкування між душами в первинних групах пов'язане з їхньою вродженою подібністю, а також із тим загальним знанням і спорідненістю, які вони набувають у спільному земному досвіді.

Наступний Випадок є звітом однієї моєї пацієнтки про те, як у неї відбувалося повернення в її первинну групу після фізичної смерті.

Випадок 16

Д-р Н.: Залишивши проміжну зону і прибувши до духовного простору, до якого Ви належите, що Ви робите далі?

СУБ'ЄКТ: Я йду до школи зі своїми друзями.

Д-р Н.: Ви хочете сказати, що знаходитесь у приміщенні якогось духовного класу?

СУБ'ЄКТ: Так, ми там навчаємось.

Д-р Н.: Я хочу, щоб Ви провели мене цією школою, починаючи з моменту Вашого прибуття, щоб я міг зрозуміти, що з Вами відбувається. Почніть із розповіді про те, що Ви бачите зі сторони.

СУБ'ЄКТ: (без вагань) Я бачу дуже гарний давньогрецький храм з великими скульптурними колонами, що має квадратну форму. Я впізнаю його, бо саме сюди я повертаюся після кожного свого життя.

Д-р Н.: Звідки у духовному світі класичний давньогрецький храм?

СУБ'ЄКТ: (знижує плечима) Я не знаю, чому він тут — мені це видається природним... ще з того часу, коли я жила в Греції.

Д-р Н.: Добре, давайте продовжимо. Чи приходить хтось зустрічати Вас?

СУБ'ЄКТ: (Суб'єкт широко посміхається) Моя учителька Керла.

Д-р Н.: Як вона постає перед Вами?

СУБ'ЄКТ: (впевнено) Я бачу, як вона виходить з дверей храму і прямує до мене... як богиня... висока... у довгому струмуючому одязі, одне плече оголене... волосся зібране в пучок і закріплене золотою пряжкою... вона підходить до мене.

Д-р Н.: Подивіться на себе. Ви одягнені в такий самий одяг?

Суб'єкт: Здається... ми всі одягнені однаково... від нас виходить мерехтливе світло... і ми можемо змінюватися... Керла знає, що мені подобається, як вона виглядає.

Д-р Н.: Де знаходяться інші?

СУБ'ЄКТ: Керла провела мене всередину моєї храмової школи. Я бачу велику бібліотеку. Невеликі групи людей тихо розмовляють за столами. Це... статечно... тепло... почуття впевненості та надійності, яке так знайоме мені.

Д-р Н.: Чи всі ці люди виглядають як дорослі чоловіки і жінки?

СУБ'ЄКТ: Так, але у моїй групі більше жінок.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Бо це саме та "валентність", яка їх найбільше влаштовує зараз.

Примітка: Слово "валентність", що використовується цим Суб'єктом для визначення переваги статі, є дивним вибором, проте воно відображає суть ситуації. У хімії валентність є позитивною чи негативною якістю, яка у комбінації з іншими елементами дає пропорцію. Душі в групах можуть схилитися більше у бік чоловіків чи жінок, або бути змішаними.

Д-р Н.: Добре, що ви робите далі?

Суб'єкт: Керла веде мене до найближчого столу і мої друзі вітають мене. Ах, як добре знову опинитися тут!

Д-р Н.: Чому саме ці люди перебувають з Вами у цьому храмі?

СУБ'ЄКТ: Тому що ми входимо в ту саму навчальну групу. Я не можу передати Вам,

наскільки я щаслива, що знову з ними (Суб'єкт захоплюється сценою зустрічі, і мені потрібна хвилина, щоб повернути її до розмови).

Д-р Н.: Скажіть мені, скільки разом із Вами людей у цій бібліотеці?

СУБ'ЄКТ: (завмирає, подумки рахуючи) Близько двадцяти.

Д-р Н.: Чи є всі двадцять вашими близькими друзями?

СУБ'ЄКТ: Ми всі близькі — я знаю їх із незапам'ятних часів. Але п'ятеро з них — мої найдорожчі друзі.

Д-р Н.: Чи всі двадцять осіб мають приблизно однаковий рівень знання?

СУБ'ЄКТ: Ну... майже. Дехто просунувся трохи далі за інших.

Д-р Н.: Куди би Ви помістили себе в групі за рівнем знання?

СУБ'ЄКТ: Десь посередині.

Д-р Н.: Що стосується навчання, де Ви знаходитесь у порівнянні зі своїми близькими друзями?

СУБ'ЄКТ: Ну, ми приблизно на одному рівні — ми багато працюємо разом.

Д-р Н.: Як Ви їх називаєте?

СУБ'ЄКТ: (Хихикає) У нас є прізвиська один для одного.

Д-р Н.: Чому прізвиська?

СУБ'ЄКТ: Ну... щоб позначити нашу суть. Кожен відбиває якісь якості земних речей.

Д-р Н.: Яке у Вас прізвисько?

СУБ'ЄКТ: Чортополох.

Д-р Н.: І це представляє якусь Вашу особистісну якість?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Я відома своїми гострими реакціями на нові ситуації у своїх життях (життєвих циклах).

Д-р Н.: Як Ви називаєте свого найближчого друга і чому?

СУБ'ЄКТ: (тихо сміється) Спрей. Він у своїх життях розкидається на всі боки... віддаючи енергію так інтенсивно і швидко, що вона ніби розлітається у всіх напрямках, як бризки води, яку він так любить на Землі.

Д-р Н.: Ваша сімейна група виглядає дуже особливою. Будь ласка, тепер, поясніть мені, що Ви та Ваші друзі насправді робите у цій бібліотеці?

СУБ'ЄКТ: Я підходжу до мого столу, і ми дивимося книги.

Д-р Н.: Книги? Якого роду книжки?

СУБ'ЄКТ: Книги життя.

Д-р Н.: Опишіть їх докладніше.

СУБ'ЄКТ: Це книги з картинками, товсті, два-три дюйми завтовшки (5-7,5 см) і досить великі.

Д-р Н.: Відкрийте одну з книг життя та поясніть, що Ви та Ваші друзі за столом бачите.

СУБ'ЄКТ: (пауза, під час якої вона з'єднує і потім розводить у сторони руки, наче вона відкривала велику книгу) Тут немає тексту. Все, що ми бачимо — це живі картинки.

Д-р Н.: Картини дій — не такі, як фотографії?

СУБ'ЄКТ: Так, вони багатовимірні. Вони рухаються... зміщуються... із центру... кристала... у міру зміни світла, що відбивається.

Д-р Н.: Отже, картинки не плоскі, і світлові хвилі, що рухаються, мають глибину?

СУБ'ЄКТ: Так, вони живі.

Д-р Н.: Розкажіть мені, як Ви та Ваші друзі переглядаєте ці книги?

СУБ'ЄКТ: Ну, спочатку, коли ми відкриваємо книгу, вона ще не сфокусована. Потім ми думаємо про щось, що ми хочемо побачити, кристал із темного стає світлим і... налаштовується. Тоді ми можемо бачити... у мініатюрі, всі наші минулі життя та альтернативи.

Д-р Н.: Як відзначається час у цих книгах?

СУБ'ЄКТ: Рамками... сторінками... час стиснутий книгами життя.

Д-р Н.: Я не хочу докладно зупинятися зараз на Вашому минулому житті, але захирніть у книгу та розкажіть мені про те, що Ви бачите.

СУБ'ЄКТ: Нестача самодисципліни в моєму минулому житті — тому що це те, що у моєму розумі. Я бачу себе помираючою у молодому віці в любовній сварці — мій кінець був безглуздим.

Д-р Н.: Чи бачите Ви майбутні життя у книзі життя?

СУБ'ЄКТ: Ми можемо побачити майбутні можливості... але лише трохи... у формі завдань... головним чином ці варіанти приходять пізніше через інших. Ці ж книжки здебільшого акцентують увагу на наших минулих діях.

Д-р Н.: Яке у Вас враження про атмосферу, яка панує в бібліотеці навколо Вашої групи?

СУБ'ЄКТ: О, ми всі допомагаємо один одному розібратися у наших помилках. Наш учитель то приходить, то йде, і тому ми всі разом вивчаємо та оцінюємо прийняті нами рішення.

Д-р Н.: Чи є в цій будівлі навчальні кімнати для інших груп?

СУБ'ЄКТ: Ні, ця будівля — для нашої групи. Поблизу є інші будівлі, де навчаються різні групи.

Примітка: Читачі можуть звернутися до малюнка 1 (коло Б), що ілюструє цей приклад. Групи 3-4 на цій схемі представляють спільноти, що рідко взаємодіють один з одним, хоча вони знаходяться у духовному світі по сусідству.

Д-р Н.: Групи людей, які навчаються у тих будівлях, розвинуті більше чи менше, ніж Ваша?

СУБ'ЄКТ: І те, й інше.

Д-р Н.: Чи дозволено вам відвідувати ці інші будівлі?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Є одна, куди ми ходимо регулярно.

Д-р Н.: Яка?

СУБ'ЄКТ: Місце для новачків. Ми допомагаємо їм, коли їхні вчителі відлучаються. Це добре, коли ти комусь потрібний.

Д-р Н.: У чому Ви їм допомагаєте?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Виконувати їхнє домашнє завдання.

Д-р Н.: Але хіба не їхні гідн-вчителі відповідальні за це?

СУБ'ЄКТ: Розумієте, вчителі... настільки пішли вперед (у розвитку)... наша допомога представляє цінність для цієї групи тому, що ми можемо поводитися з ними легко.

Д-р Н.: А, то ви трохи займаєтеся навчанням інших душ?

СУБ'ЄКТ: Так, але у жодному іншому місці ми цього не робимо.

Д-р Н.: Чому? Чому більш розвинуті групи не можуть приходити до вашої бібліотеки і час від часу допомагати вам?

СУБ'ЄКТ: Вони не можуть, бо ми вже далеко не новачки. Та й ми самі не надто втручаємося у справи інших. Якщо я хочу вступити в контакт із кимось, я роблю це за межами навчального центру.

Д-р Н.: Чи можете ви пересуватися за межами будівлі, якщо це не заважає іншим душам у їхніх навчальних зонах?

СУБ'ЄКТ: (Дещо ухильно) Мені більше подобається залишатися поблизу мого храму, але я можу підтримувати зв'язок з ким завгодно.

Д-р Н.: У мене склалося враження, що енергія Вашої душі обмежена цим духовним простором, навіть якщо ментально Ви можете кудись відправитися.

СУБ'ЄКТ: Я не відчуваю обмеження... у нас багато кімнат тут... але не все мене приваблює.

Ствердження Суб'єкта 16 про відсутність обмежень видається таким, що суперечить факту наявності меж духовного простору. Коли я тільки вводжу Суб'єктів у духовний світ, їх враження спонтанні, особливо щодо духовного порядку та їхнього становища у спільноті душ. Хоча звичайний, середній Суб'єкт, коли ми говоримо про життя і роботу, може розповідати про закриті, відокремлені простори, ніхто не сприймає духовний світ замкнутим. У ході бесіди більшість Суб'єктів починає згадувати про те, що вони можуть вільно пересуватися в духовному світі і вирушати у відкриті зони, де душі різних рівнів навчання збираються разом і відпочивають.

У цих загальних зонах душі зайняті різними видами діяльності. Деякі досить грайливі і пустотливі, наприклад старші душі можуть "дражнити" молодих з приводу випробувань і пасток, що чекають їх попереду. Один Суб'єкт описує це так: "Ми жартуємо один над одним, як діти. Під час гри в хованки, деякі молоді можуть заблукати, і тоді ми допомагаємо їм знайти себе". Як мені розповідали, іноді серед груп душ можуть з'являтися "гості", які розважають їх або розповідають історії подібно до трубадурів у Середні віки. Інший Суб'єкт згадала, що її група любила дивитися на якогось дивака, відомого як "Гумор", який несподівано з'являвся і смішив їх усіх своїми утисками.

Часто людям у стані гіпнозу важко пояснити дивний чи незвичайний сенс різних аспектів їхнього спілкування в духовному світі. Одна розвага, про яку я чув досить часто, полягає у тому, що душі стають у коло, щоб створити більшу єдність і проектувати свою розумову енергію. І завжди тут, як повідомляють Суб'єкти, є зв'язок

із вищою силою. Деякі люди описують це так: "Розумові ритми приходять у таку гармонію, що в результаті виходить щось на кшталт співу". Душі можуть також ще й танцювати, витончено та плавно. Коли душі кружляють одна з одною, їх енергії то змішуються, то розділяються, створюючи екзотичну гру світлових та кольорних форм. У розпалі цих танців можуть також, як за помахом чарівної палички, виникати і фізичні речі, такі як святині, тварини, дерева, човни або, наприклад, берег океану. Всі ці образи мають особливе значення для груп душ як деякі загальні планетарні символи, які посилюють позитивні спогади про епізоди спільних минулих життів. Такого роду матеріальна реплікація (відтворення матеріальних об'єктів) не є проявом смутку чи туги душ, які бажають повернутися у фізичний стан, це радше радісне співпереживання тим історичним подіям, які допомогли їм сформувати їх індивідуальні особистісні особливості. Ці міфічні явища видаються мені ритуальними за своєю природою, і в той же час вони виходять далеко за межі звичайного ритуального дійства.

Хоча Суб'єкти, що у гіпнотичному стані, дають подібні визначення функціонального призначення того чи іншого місця духовного світу, їх конкретні образи у кожному з цих регіонів можуть відрізнятися. Так, зону навчання, яку Суб'єкт 16 описує як Давньогрецький храм, інший Суб'єкт представляє будівлею сучасної школи. Трапляються і більш суперечливі описи. Наприклад, багато суб'єктів, що здійснюють ментальні подорожі із одного місця духовного світу в інше, розповідають про те, що простір навколо них подібно до замкнутої сфери — як це було в минулому розділі, — але потім вони можуть додати, що духовний світ зовсім не замкнений, тому що він "безмежний".

Я думаю, нам слід пам'ятати, що люди, перебуваючи у трансі, мають схильність сприймати духовний світ крізь призму вражень та досвіду їхнього свідомого розуму на Землі. Небагато суб'єктів визнають після сеансу, що вони не можуть описати земними словами те, що вони побачили в духовному світі. Кожна людина описує досвід своєї душі в духовному світі мовою земних символів або образів, які наповнені йому певним змістом. Іноді Суб'єкт може навіть висловити недовіру до того, що він бачить, коли вперше під час сеансу він опиняється в духовному місці. Це відбувається тому, що критична зона їх свідомого розуму не припинила посилати їм свої сигнали. Але в ході сеансу люди швидко адаптуються до того, що фіксує їхній несвідомий розум.

Коли я лише починав збирати інформацію про духовні групи, основним критерієм оцінки у мене був рівень їхнього знання. Але мені було досить важко швидко ідентифікувати пацієнта за допомогою цього критерію. Суб'єкт 16 прийшов до мене, коли я лише розпочинав свої дослідження життя у духовному світі. Цей Випадок виявився для мене поворотним, тому що під час сеансу я дізнався, що душі можна розрізняти і за кольорами.

До цього випадку я не пов'язував описи кольорів та відтінків, які Суб'єкти бачили у духовному світі, з душами як такими. Мої пацієнти повідомляли про кольорні відтінки енергетичної маси душі, але я не надавав їм особливого значення, і тому не ставив

відповідних питань.

На той час я вже був знайомий з ефектом фотографії Кірліана та дослідженнями в галузі парапсихології в U.C.L.A., які свідчили про те, що кожна жива істота випромінює власну колірну ауру. У своїй людській формі ми, безперечно, маємо іонізоване енергетичне поле, що оточує і пронизує наше фізичне тіло і скріплене мережею життєвих силових точок, які називаються чакрами. Оскільки про духовну енергію Суб'єкти розповідали мені як про життєву силу, що рухається, то я припускав, що маса електромагнітної енергії, необхідної для утримання душі на фізичному плані, могла бути іншого роду фактором, який і породжує різні земні кольори.

Було також відомо, що аура людини відображає думки та емоції, пов'язані із фізичним здоров'ям індивідуума. Я захотів дізнатися, чи мають прямий зв'язок ці особистісні енергетичні особливості, що відображаються в аурі людей, із тим, що Суб'єкти розповідали мені про світло, що виходить від душ у духовному світі.

Завдяки Випадку 16 я зрозумів, що світло, що випромінюється душею, котре сприймається суб'єктами, не є білим. В розумах моїх Суб'єктів кожна душа випромінює певну колірну ауру. Цей випадок допоміг мені зрозуміти значення цих проявів енергії.

Д-р Н.: Добре, давайте перемістимося за межі Вашого Храму знань, що Ви бачите довкола?

СУБ'ЄКТ: Людей — великі скупчення людей.

Д-р Н.: Скільки їх?

СУБ'ЄКТ: Ну... вони далеко... Я не можу порахувати... сотні і сотні... їх так багато.

Д-р Н.: Чи відчуваєте Ви свою причетність до них? Чи спілкуєтеся Ви з ними?

СУБ'ЄКТ: Не зовсім — я не можу навіть розглянути їх усіх — там якийсь туман... але моя компанія поряд зі мною.

Д-р Н.: Якби я назвав Вашу компанію, що включає душ двадцять, первинною групою, то могли б Ви сказати, що зараз Ви спілкуєтеся із вторинною групою душ, яка набагато більша за Вашу первинну групу?

СУБ'ЄКТ: Ми всі... спілкуємось, але не прямо. Я не знаю тих інших...

Д-р Н.: Чи розрізняєте Ви фізичні особливості цих інших душ так само, як і ваших друзів у храмі?

СУБ'ЄКТ: Ні, у цьому немає потреби. Тут це... природно. Я сприймаю їх просто як душі.

Д-р Н.: Погляньте зі свого місця на ці душі. Як Ви їх бачите? А кого вони вам нагадують?

СУБ'ЄКТ: Різні вогні, що рухаються довкола, як світляки.

Д-р Н.: Чи можете Ви сказати, чи тримаються душі, які працюють одна з одною — наприклад, вчителі та учні — разом?

СУБ'ЄКТ: Душі у моїй компанії — так, але вчителі, якщо вони не зайняті тим, що допомагають нам із нашими завданнями, тримаються разом — окремо від нас.

Д-р Н.: Чи бачите Ви зараз якихось гідів-учителів?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Деяких... так... їх набагато менше, ніж нас, звісно. Я можу бачити

Керлу із двома друзями.

Д-р Н.: І Ви знаєте, що вони Гіди, хоча не сприймаєте тут жодних відмінних фізичних особливостей? Ви можете подивитися на всі ці білі вогні та просто ментально визначити, які з них є гідами?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, ми можемо це. Але вони не усі білі.

Д-р Н.: Ви маєте на увазі, що душі не зовсім білі?

СУБ'ЄКТ: Це частково так — наша енергія може бути більш або менш яскравою.

Д-р Н.: Значить, Керла та двоє її друзів мають різні відтінки білого?

СУБ'ЄКТ: Ні, вони зовсім не білі.

Д-р Н.: Я вас не розумію.

СУБ'ЄКТ: Вона та двоє її друзів — вчителі.

Д-р Н.: У чому різниця? Ви хочете сказати, що ці гіди випромінюють енергію, яка не є білою?

СУБ'ЄКТ: Саме так.

Д-р Н.: Ну, і якого вони кольору?

СУБ'ЄКТ: Жовтого, звісно.

Д-р Н.: О... отже, всі Гіди випромінюють жовту енергію?

СУБ'ЄКТ: Ні.

Д-р Н.: Як?

СУБ'ЄКТ: Вчителем Керли є Велей. Він випромінює голубий колір. Ми бачимо його тут інколи. Хороший чоловік. Дуже розумний.

Д-р Н.: Блакитний? Як це може бути?

СУБ'ЄКТ: Велей має світло-блакитний колір.

Д-р Н.: Я трохи розгублений. Ви нічого не говорили про іншого вчителя на ім'я Велей, який є частиною вашої групи.

СУБ'ЄКТ: Ви не питали мене. Так чи інакше, він — не в моїй групі. І Керла також. Вони мають власні групи.

Д-р Н.: І у цих гідів жовта та блакитна аура?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Енергії яких ще кольорів Ви бачите довкола себе?

СУБ'ЄКТ: Більше жодних.

Д-р Н.: Чому немає червоних та зелених відтінків енергії?

СУБ'ЄКТ: Дехто має червонуватий колір, але зелених вогнів немає.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Я не знаю, але іноді, коли я дивлюся навколо, це місце здається розфарбованим, подібно до різдвяної ялинки.

Д-р Н.: Мені цікаво більше дізнатися про Велей. Чи має кожна первинна духовна група по два Гіди-вчителі?

СУБ'ЄКТ: Ну... по-різному буває. Керла навчається у Велей, тож у нас два. Ми мало його бачимо. Крім нас, він має інші групи.

Д-р Н.: Отже, Керла займається вашим навчанням, хоч сама є ученицею?

СУБ'ЄКТ: (Дещо обурено) Вона досить розвинута для мене!

Д-р Н.: Добре, але чи не могли б Ви допомогти мені розібратися у системі колірних відповідностей? Чому енергія Керли випромінює жовтий колір, а енергія Велея — блакитний?

СУБ'ЄКТ: Це просто. Велей... перевершує всіх нас у знанні, і він випромінює більш глибоке, темне світло.

Д-р Н.: Чи вказує блакитний відтінок у порівнянні із жовтим або чисто білим на певну різницю між душами?

СУБ'ЄКТ: Я намагаюся Вам це пояснити. Блакитний глибше, ніж жовтий, а жовтий інтенсивніший, ніж білий, — ваш відтінок залежить від того, наскільки далеко ви просунулися.

Д-р Н.: А, тоді, значить, світіння Велея менш яскраве, ніж у Керли, а її світіння менш яскраве, ніж Ваша енергія, тому що Ви нижче неї за розвитком?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Набагато нижче. У них обох інтенсивніше і стійкіше світло, ніж у мене.

Д-р Н.: І як жовтий колір Керли відрізняється від Вашого білого, якщо розглядати міру розвитку душі?

СУБ'ЄКТ: (з гордістю) Мій білий колір набуває червоного відтінку. Зрештою, у мене буде світло-золотистий колір. Нещодавно я помітила, що жовте світло Керли стає темнішим. Я цього чекала. Вона має великі знання і така досвідчена!

Д-р Н.: Насправді, значить, вона зрештою підніме свою енергію до рівня, що відповідає темно-синьому кольору?

СУБ'ЄКТ: Ні, спочатку до блакитного. Це завжди відбувається поступово, у міру того, як наша енергія згущується.

Д-р Н.: Отже, ці три основні кольори — білий, жовтий та синій представляють етапи розвитку душі та візуально сприймаються всіма душами?

СУБ'ЄКТ: Так, і зміни відбуваються дуже повільно.

Д-р Н.: Подивіться ще раз. Чи рівномірно представлені кольори серед душ на цій ділянці?

СУБ'ЄКТ: Ні! В основному білі, трохи жовтих і зовсім мало синіх.

Д-р Н.: Дякую Вам за Ваші пояснення.

Я зазвичай питаю кожного Суб'єкта, що перебуває в стані трансу, про його колірні відтінки. Крім загальної, фонові білизни самого духовного світу, мої Суб'єкти сприймають різні відтінки білого у більшості інших душ. Вочевидь, що нейтральний білий чи сірий є початковою точкою розвитку. Потім до основного білого кольору духовних аур додаються червоний, жовтий та блакитний. Деякі бачать зелені тони, змішані із жовтим або блакитним.

Можна лише гіпотетично поставити знак рівності між тим, що я чув про енергію душі, з фізичними законами, що лежать в основі спектру кольорів, які ми розрізняємо на небі. Однак я знайшов і схожі моменти. Енергія випромінюваного світла холодніших зірок на небі має помаранчево-червоний колір, у той час як колір більш гарячих зірок

змінюється від жовтого до блакитно-білого. Температура впливає на світлові хвилі, які є видимими вібраціями спектра із різною частотою. Людське око фіксує ці хвилі як послідовність — від світлих до темних тонів.

Кольори енергії душ, ймовірно, мають мало спільного з такими елементами, як водень та гелій, але, можливо, тут існує зв'язок із електромагнітним полем високої енергії. Я припускаю, що світло всіх душ відчуває на собі вплив вібраційного руху, співзвучного гармонійному, єдиному духовному початку вищої мудрості. Деякі аспекти квантової фізики припускають, що Всесвіт був створений вібраційними хвилями, що впливають на маси фізичних об'єктів за допомогою різних частот, що взаємодіють. Світло, рух, звук і час — все це взаємопов'язане у фізичному просторі. Подібні ж співвідношення простежуються і в розповідях моїх Суб'єктів духовного світу.

Зрештою, я дійшов висновку, що і наша духовна, і фізична свідомість відображає і приймає світлову енергію. Я вважаю, що індивідуальні вібраційні хвилі становлять ауру кожної душі. Насиченість, колір і форма світла, яке випромінюють душі, пропорційні силі їх знання та сприйняття, що проявляється у зростаючій концентрації їх світлової матерії в міру їх розвитку. Індивідуальні зразки енергії не тільки характеризують нас такими, якими ми є, а й вказують на рівень нашої здатності зцілювати інших і відновлювати себе.

Люди в стані гіпнозу говорять про кольори, щоб описати те, як душі з'являються, особливо на відстані, коли вони здаються безформними. З моїх Випадків я дізнався, що більш розвинуті випромінюють масу часточок енергії, котрі більш швидко переміщаються, яка сприймається Суб'єктами як блакитна і, при вищому ступені концентрації — фіолетова. У видимому спектрі на Землі синьо-фіолетовий колір має найкоротші хвилі, і у своїй найвищій точці ця енергія набуває невидимого, для неозброєного ока, ультрафіолетового кольору. Якщо колір, або насиченість кольору, є відображенням мудрості, то тоді більш низькочастотні хвилі білого і жовтого кольорів, що виходять від душ, повинні представляти нижчі концентрації вібраційної енергії.

У таблиці на малюнку 3 я наводжу класифікацію душ відповідно до певного кольору — згідно з описами моїх Суб'єктів. У першій колонці перераховуються духовні ранги душ або ступені духовного розвитку. В останній колонці вказаний відповідний кольору статус гіда, а також ступінь нашої здатності і готовності служити в цій якості, про що докладніше я розповім у наступному розділі. Навчання починається одночасно із нашим народженням як душ і потім прискорюється разом із отриманням першого завдання на фізичному плані. З кожним втіленням ми ростемо у своєму розумінні, хоча у певних життях ми можемо відкочуватися назад і потім знову відновлювати своє становище і рухатися далі. Проте, якщо душею вже досягнуто певного духовного рівня, він, як правило, не втрачається.

Малюнок 3

У цій таблиці я описую шість рівнів душ, що втілюються. Хоча зазвичай я поміщаю

моїх Суб'єктів у загальні категорії початківців, середніх та більш розвинутих душ, є також і тонкі відмінності всередині цих категорій — рівні від другого до четвертого. Наприклад, щоб визначити чи почала душа переходити з рівня 1 початкової категорії на рівень 2 проміжної категорії, я повинен не тільки знати, скільки білої енергії у неї залишилося, але й проаналізувати відповіді суб'єкта на питання, що відображають рівень знання. Успіхи минулого життя, припущення щодо майбутнього, зв'язки з групою та бесіди між Суб'єктом та його Гідом — усе це формує профіль розвитку Суб'єкта.

Деякі мої Суб'єкти заперечують проти мого визначення духовного світу як місця, яке має елементи суспільної структури та організаційного управління, про що свідчить таблиця на Малюнку 3. З іншого боку, я постійно чую, як ці ж Суб'єкти описують підпорядкований певному плану та порядку процес саморозвитку душі, на який впливають як рівні за рівнем душі, так і вчителі. Якщо духовний світ нагадує велику школу із численними класами, що керуються розвинутими душами-вчителями, які контролюють наш прогрес, то він має структуру. На Малюнку 3 представлена основна модель, яку я використовую для своїх досліджень. Я знаю, що вона недосконала і сподіваюся, що майбутні дослідження психологів-регресологів доповнять мою концептуальну схему розвитку та ступеня зрілості душі.

Цей Розділ може створити у читачів враження, що у духовному світі є розподіл душ відповідно до їхньої категорії світла — так само, як у фізичному світі Землі існує поділ на класи. Суспільно-соціальні умови Землі не можна порівнювати із духовним світом. Відмінності між душами за частотністю світла відображають ступінь знання, а воно завжди виходить з одного і того ж джерела енергії. Душі об'єднані думкою. Якби всі рівні прояву в духовному світі були змішані, то душі не мали б можливості повноцінно навчатися. Стара освітня концепція "школи-класу" у людському суспільстві — коли у одному приміщенні вчать учні різного віку — обмежувала можливості цих учнів. У духовних групах душі працюють на власному рівні розвитку разом із подібними до них душами. Зрілі гід-вчителі готують найбільш успішні душі до того, щоб вони в майбутньому могли також стати гідми.

Тому у духовному світі існує практична необхідність у системі, що дозволяє вимірювати ступінь пізнання та розвитку душ. Система стимулює і спонукає душі підвищувати рівень пізнання, щоб, зрештою, здобути досконалість. Важливо зрозуміти, що хоч ми і страждаємо через наслідки своїх невірних кроків у процесі виконання своїх завдань, нас завжди захищають, підтримують і скеровують високо розвинуті душі — наші вчителі. У цьому, як на мене, і полягає система духовного керівництва душами.

Сама ідея ієрархії душ існує вже багато століть у культурах як Сходу, так і Заходу. Платон говорив про трансформацію душі, що розвивається із дитячого стану в дорослий і проходить через багато стадій моральної свідомості. Стародавні греки вважали, що покоління за поколінням людство неухильно зростає і розвивається, і люди, спочатку аморальні, незрілі та агресивні, у результаті досягають такого рівня суспільної свідомості, коли стають здатними співчувати, бути терплячими,

великодушними, правдивими та люблячими. У другому столітті нашої ери на нову християнську теологію сильний вплив мала неоплатоністська космологія Полотинуса, в якій розглядалися різні шаблі розвитку душі, тобто ієрархія душ. У цій концепції вищою істотою є трансцендентний Бог-творець, який породив духовну субстанцію, що увійшла до людських істот. Ці нижчі душі в кінцевому підсумку повинні знову з'єднатися із Всесвітньою наддушею.

Моя класифікація рівнів розвитку душі не має на меті встановити шаблі якоїсь соціальної чи інтелектуальної елітарності. Часто розвинуті душі живуть на Землі у дуже скромних умовах. Так само люди, що займають вищі соціальні шаблі людського суспільства, не обов'язково перебувають на високому рівні духовної зрілості. Часто спостерігається зворотна ситуація.

Враховуючи важливість розподілу душ відповідно до їх розвитку, важко переоцінити значення духовних груп. У розділі 9, присвяченому душам-початківцям (Рівні 1 і 2), будуть більш детально розглянуті функції цих груп. Але перш ніж йти далі, я хочу підсумувати те, що ми вже знаємо про основні принципи та завдання духовних груп взагалі.

- Незалежно від часу створення, душі-початківці після набуття ними статусу новачка приписуються до новоствореної групи душ, котрі є на одному з ними рівні сприйняття чи розуміння.

- Після того, як група підтримки нових душ сформована, до неї більше не приєднуються жодні інші душі.

- Схоже, що існує процедура ретельного розподілу душ у гомогенні або однорідні за своїм складом групи. Враховуються подібні особливості пізнавальної свідомості, проявів та бажань цих нових душ.

- Незалежно від розмірів, первинні групи не змішуються, хоча душі первинних та вторинних груп можуть спілкуватися одна з одною.

- Первинні групи на рівні 1 і 2 можуть розбиватися на невеликі підгрупи для навчання, цілісність і єдність первинної групи душ залишається незмінною.

- Швидкість навчання у членів групи може бути різною. Певні душі розвиваються швидше, ніж інші, хоча вони не обов'язково однаково встигають за всіма "предметами" загальної навчальної програми. У межах середнього рівня пізнавального розвитку, душам, які виявляють особливі таланти (у цілителстві, вчителстві, творчості тощо), дозволяється брати участь у спеціалізованих групах задля досягнення більшої досконалості, але вони продовжують залишатися членами своєї первинної групи.

- Коли за своїми потребами, мотивами та практичними навичками душі досягають рівня 3 у всіх аспектах саморозвитку, з них доволно формуються робочі групи для "незалежних занять". Зазвичай їхні старі гіді продовжують контролювати їх через їхнього нового вчителя, що належить уже до категорії Майстра. Таким чином, із душ, які досягли в усіх відношеннях рівня 3, може бути сформована нова група, і до її складу можуть увійти члени різних первинних груп, що належать до одного або кількох вторинних спільнот.

- Коли душі наближаються до рівня 4, їм надають більше незалежності за межами групи. Хоча у міру розвитку душ чисельність групи скорочується, близький зв'язок між її початковими членами ніколи не припиняється.

- У духовних гідів є безліч різноманітних навчальних методів та прийомів у навчанні, специфіка яких залежить від складу групи.

Розділ 8

Наші гід

Серед Суб'єктів, із якими я працював, не було жодного, який не мав би особистого Гіда. Деякі гід більш помітні під час гіпнотичної сесії, деякі — менше. Я завжди питаю Суб'єктів, чи бачать вони, чи відчувають присутність невітленої істоти в кімнаті. Якщо так, то ця третя особа є Гідом-охоронцем. Часто пацієнт відчуває присутність невітленої істоти ще до того, як він бачить її обличчя чи чує голос. Людям, які займаються медитацією, звісно, більш знайомі ці видіння, ніж тим, хто ніколи не звертався до свого Гіда.

Визнавши чи впізнавши свого духовного вчителя, людина занурюється в атмосферу сердечної, сповненої любові творчої сили. Через своїх гідів ми гостріше усвідомлюємо безперервність життя і свою духовну сутність. Гід уособлюють собою милість, що проявляється у всіх аспектах нашого існування, тому що вони відіграють керівну роль у процесі здійснення нашого призначення.

Гід є непростими істотами, особливо якщо це Майстри. Рівень свідомості душі певною мірою визначає те, наскільки розвинутого Гіда їй призначають. Насправді, від зрілості індивідуальних гідів залежить і те, чи мають ці вчителі одного чи багато підопічних? Гід, що відноситься за рівнем своїх здібностей до категорії Старших вчителів, зазвичай працюють із цілою групою душ як у духовному світі, так і на Землі. У цих гідів є помічники. Тобто кожна група душ зазвичай має одного або більше вчителів, які допомагають їй у навчанні. Тому у деяких людей може бути більше одного гіда.

Імена, якими Суб'єкти називають своїх гідів, бувають звичайними, не зовсім звичайними, а також старомодними або навіть дивакуватими. Часто можна простежити зв'язок цих імен із якимось особливим минулим життям вчителя, в якому він зустрічався з цим учнем. Деякі пацієнти не можуть назвати ім'я свого гіда, тому що їм важко вимовити потрібні звуки його імені, навіть якщо вони ясно бачать його в стані гіпнозу. Я кажу таким пацієнтам, що набагато важливіше зрозуміти мету чи причину, через яку той чи інший Гід був призначений їм. Суб'єкт може просто використовувати загальні визначення для свого гіда, такі як керівник, консультант, наставник або просто "мій друг".

Проте необхідно звертати увагу, як слово "друг" інтерпретується. Зазвичай, коли людина у трансі говорить про духовного друга, він, швидше за все, має на увазі споріднену душу або товаришів по групі, а не свого Гіда. Істоти, які є нашими друзями,

знаходяться на рівні, який не набагато вищий або нижчий від нашого власного. Ці друзі здатні надіслати нам ментальну підтримку із духовного світу, коли ми перебуваємо на Землі, і вони можуть втілюватися на Землі разом із нами та бути нашими супутниками на дорогах життя.

Один із найбільш важливих аспектів моєї психотерапевтичної роботи з пацієнтами полягає в тому, щоб допомогти їм у їхньому свідомому житті, розкриваючи роль, яку їхні гіді грають у їхньому житті. Ці вчителі направляють нас за допомогою своїх вправних методів. Ідеї, які ми називаємо своїми, можуть бути породжені в нас нашим дбайливим Гідом. Гіді також заспокоюють нас у період важких випробувань, особливо в дитинстві, коли ми потребуємо втіхи. Я пам'ятаю цікаві спостереження, якими поділилася зі мною одна моя пацієнтка після того, як я запитав її, коли вперше вона почала бачити свого Гіда у своєму нинішньому житті. "Ой, це сталося в моїх фантазіях, сказала вона. — Я пам'ятаю, як мій Гід був разом зі мною, коли я перший раз прийшла до школи — мені було тоді дійсно страшно. Вона (Гід) склала мені компанію, сівши на моєму столі, і потім показала мені дорогу до вбиральні, коли я була занадто перелякана, щоб запитати про це вчителя.

Поняття уособлених духовних істот корінням сягає в далеку давнину, до початкового етапу нашого існування як мислячих людських істот. Антропологічні дослідження на місцях проживання доісторичних людей свідчать, що й колективні тотемні символи давали кожному індивідуальний захист. Пізніше приблизно 5000 років тому, коли виникли міста-держави, поклоніння офіційним божествам стало ототожнюватися із державною релігією. Ці боги були вже далекі від індивіда і навіть викликали в нього страх. Тому, у повсякденному житті людей велику роль, особливо роль їх захисників, стали грати особисті та сімейні божества. Особисте божество душі служило у якості янгола-охоронця для кожної людини чи сім'ї, і у періоди кризи до нього можна було взивати про допомогу. Ця традиція збереглася і до наших днів.

Ми маємо два приклади, що стосуються культур, територіально локалізованих у протилежних кінцях Сполучених Штатів. Омейкі є персоналізованим богом гавайців. Полінезійці вірять, що предки людини можуть вступати у відносини із живущими членами сім'ї, приймаючи образ особистих божеств (у вигляді людської істоти, тварини або риби). Омейкі може хвалити або сварити людину через видіння та сни. Ірокези, що живуть на півночі Америки, вірять у те, що у людини є своя власна внутрішня духовна сила, звана Оренда, яка пов'язана із вищим особистим духом Оренда. Цей охоронець здатен протистояти силам зла, спрямованим на людину. Ця ідея про охоронців душі, які служать як наставники, є складовою системи вірувань багатьох місцевих американських культур. У міфології племен Зуні на південному заході Америки фігурують богоподібні істоти. Їх називають "творцями та хранителями життєвих шляхів", і вони вважаються відповідальними за душі. У всьому світі є багато інших культур, які також вірять у те, що хтось іще, окрім Бога, охороняє їх та діє у їхніх інтересах.

Я думаю, що людським істотам завжди потрібно мати антропоморфічні образи, що

стоять нижче Бога, щоб створити повну картину духовних сил, що оточували їх. Коли люди моляться чи медитують, вони хочуть вступити в контакт із істотою, від якої вони могли б черпати натхнення. Легше попросити допомоги у істоти, яку людина може чітко ідентифікувати у своєму розумі. Важче уявити верховного Бога, і для багатьох людей це ускладнює встановлення контакту із Ним. Незалежно від релігійної специфіки та ступеня віри, люди також відчують, що якщо і є верховний Бог, то Він надто зайнятий, щоб турбуватися про їхні особисті проблеми. Люди часто почуваються не цілком гідними або здатними прямо спілкуватися з Богом. Як наслідок, головні релігії світу завжди вдавалися до допомоги пророків, які являлись на Землі, щоб виконати функцію посередників між людьми і Богом.

Можливо через те, що деякі з цих пророків самі займають дуже високе духовне становище, вони не мають особистісного значення для окремо взятих людей. Я у жодному разі не приножую колосального духовного впливу всіх великих пророків на їхніх послідовників. Мільйони людей здобули благо завдяки вченням і настановам могутніх душ, що втілювалися на Землі як пророки. І все ж у глибині душі люди знають — і вони завжди це знали, — що є хтось, якась особисто пов'язана з ними істота, з якою можна встановити прямий контакт.

Я дотримуюсь теорії, згідно з якою гіді постають перед дуже релігійними людьми у ролі об'єктів їхньої віри. Якось у одній телевізійній передачі показували маленьку дівчинку із побожної християнської сім'ї, яка пройшла через досвід існування між життям і смертю і розповідала про те, що вона бачила Ісуса. Коли її попросили намалювати кольоровою крейдою те, що вона бачила, вона намалювала блакитну людину без певних рис, оточену сяйвом.

Випадки із моїми Суб'єктами показали мені, як сильно вони залежать від своїх духовних гідів і вдаються до їхньої допомоги протягом життя. Я дійшов висновку, що саме наші гіді несуть пряму відповідальність за нас, а не Бог. Ці мудрі вчителі залишаються з нами протягом тисячоліть, щоб допомогти нам у наших випробуваннях. Я помітив, що Суб'єкти, які перебувають у стані транс, на відміну від людей при тямі, не звинувачують Бога за біди і невдачі у їхньому житті. Частіше трапляється так, що, перебуваючи в стані транс і відчуючи себе душею, ми усе своє незадоволення виливаємо на нашого особистого Гіда.

Мене часто запитують, чи спеціально підбираються для нас певні, відповідні нам Вчителі-гіді, чи вони надаються нам випадково. На це питання важко відповісти. Схоже, що гіді призначаються нам у духовному світі в установленому порядку. Проте я помітив, що індивідуальний стиль і прийоми, які використовуються тим чи іншим Гідом у роботі з нами, підтримують нас і чудово поєднуються із нашою першопочатковою духовною сутністю.

Наприклад, я чув про те, що молодші Гіді, які у своїх минулих життях долали особливо складні, негативні якості та риси, призначалися душам, схильним до подібного типу поведінки. Очевидно, ці душі, призначені бути Гідами, класифікуються та відбираються з урахуванням того, наскільки добре вони зможуть впоратися із своїм

завданням та зробити позитивні зміни у підопічній душі.

Всі гіді відчують співчуття до своїх учнів, але підходи до навчання можуть бути різними. Я помітив, що якісь гіді постійно допомагають своїм учням на Землі, тоді як інші вимагають від своїх підопічних пропрацьовувати завдання, майже не надаючи їм видимої підтримки. Зрілість душі, звісно, є важливим чинником. Очевидно, розвинуті учні отримують менше допомоги, ніж новачки. Крім рівня розвитку, я враховую також силу індивідуального бажання, що є другим фактором, що зумовлює частоту і форму допомоги, яку людина отримує від свого Гіда протягом життя.

Що стосується прийняття тієї чи іншої статі, я не виявив закономірного взаємозв'язку між статтю Суб'єкта з одного боку і жіночою чи чоловічою зовнішністю Гіда — з іншого. У цілому люди сприймають вигляд Гіда як щось само собою зрозуміле. Хтось може припустити, що це відбувається, швидше за все, тому, що за нескінченно довгий час учні звикли до певного вигляду своїх гідів, а не тому, що одна стать більш ефективна, ніж інша, у взаєминах між тими чи іншими учнями та вчителями. Деякі гіді являються своїм підопічним то в чоловічому, то в жіночому образі, і це вкотре підтверджує, що душі насправді є андрогенними. Один пацієнт розповідав мені: "Мій Гід з'являється іноді як Алексіс, іноді як Алекс, приймаючи вигляд то чоловіка, то жінки — залежно від моєї потреби в чоловічій або жіночій пораді".

Із цього можна зробити висновок, що підбір вчителя в духовному світі здійснюється дуже ретельно. Кожна людська істота має принаймні одного Старшого або вищого Гіда-Майстра, призначеного їхній душі в момент її зародження. Багато хто з нас отримує з часом нового, додаткового Гіда, такого як Керла із Випадку 16 у попередньому розділі. Для зручності я назвав цих вчителів молодшими гідами.

Початок підготовки душі, що бажає стати Гідом, часто припадає на заключний етап рівня 3, коли вона досягає верхнього щабля проміжної стадії розвитку. Насправді, ми починаємо наше навчання як Молодші гіді задовго до досягнення рівня 4. На ранніх стадіях розвитку ми просто допомагаємо іншим душам, як у житті — виступаючи в ролі їхніх друзів, так і між життями — даючи поради своїм товаришам по групі. Молодші і Старші гіді отримують свої завдання або призначення з волі гідів-майстрів, які формують свого роду Раду, подібну до опікунської поради, що опікується молодішими гідами духовного світу. Ми побачимо як це відбувається у Розділах 10 і 11, де розглянемо Випадки із більш розвинутими душами.

Чи всі гіді мають однакові наставницькі здібності і чи впливає це на розмір групи, до якої ми входимо у духовному світі? У наведеному нижче уривку я обговорюю це питання з однією досвідченою душею.

Випадок 17

Д-р Н.: Я хотів би дізнатися про те, як душі стають вчителями у духовному світі, наскільки це пов'язано з їхньою здатністю допомагати менш розвинутим душам. Коли душі розвивають свої наставницькі здібності, чи можуть їм дозволити опікуватися певною кількістю душ?

СУБ'ЄКТ: Тільки тим, хто має більше практики.

Д-р Н.: Я можу уявити, яка це величезна відповідальність для розвинутого Гіда, навіть якщо у нього є помічник — взяти великі групи душ, які потребують Гідів.

СУБ'ЄКТ: Гіди можуть впоратися із цим. Розмір не має значення.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Якщо ви стали компетентним і вправним учителем число душ, які вам даються, не має значення. Деякі групи мають багато душ, інші — не дуже.

Д-р Н.: Отже, якщо ви Старший Гід із синьою аурую, то розмір групи, яка вам дається, не має значення, тому що ви здатні впоратися з великою кількістю душ?

СУБ'ЄКТ: Я не зовсім це мав на увазі. Багато що залежить від типів душ у групі та від досвіду лідерів. У роботі з великими групами вони одержують допомогу.

Д-р Н.: Хто отримує допомогу?

СУБ'ЄКТ: Гіди, які Ви називаєте Старшими.

Д-р Н.: Ну, а від кого вони отримують допомогу?

СУБ'ЄКТ: Від піклувальників.

Д-р Н.: Я чув, що їх також називають Майстрами.

СУБ'ЄКТ: Це непогане визначення для них.

Д-р Н.: Якого кольору вони випромінюють енергію?

СУБ'ЄКТ: ...фіолетового відтінку.

Примітка: Як зазначено на Малюнку 3 у попередньому розділі, нижчі щаблі рівня V випромінюють небесно-блакитну енергію. У міру здобуття більшої зрілості ця аура стає темнішою — насамперед приглушено-синій (кольори північного неба) і далі темно-фіолетової, яка властива піднесенням Майстрам, котрі завершили певне коло розвитку та досягли рівня VI.

Д-р Н.: Що поєднує всіх гідів, що мають різні підходи до навчання?

СУБ'ЄКТ: Вони не були б вчителями, якби вони не любили вчити і не хотіли б допомогти нам досягти їхнього рівня і також стати вчителями.

Д-р Н.: Поясніть мені, чому ту чи іншу душу обирають на роль Гіда. Візьміть типового гіда і розкажіть мені, які якості має ця більш розвинута душа.

СУБ'ЄКТ: Вона має бути співчутливою, але не надто поблажливою. Вона не схильна засуджувати вас і не змушує наслідувати її. Вона не обмежує вас та не нав'язує вам свої цінності.

Д-р Н.: Добре, це те, що Гіди не роблять. Якщо вони не обмежують душі надмірним контролем, то що важливого вони роблять, на Ваш погляд?

СУБ'ЄКТ: О... вони формують бойовий дух у своїх групах і прищеплюють впевненість — ми всі знаємо, що вони самі пройшли через багато чого. Нас приймають такими, якими ми є — як індивідуальності, які мають право на власні помилки.

Д-р Н.: Я помітив, що душі дуже віддані своїм Гідам.

СУБ'ЄКТ: Саме так, тому що вони [Гіди] ніколи не відмовляються від них.

Д-р Н.: Яка найважливіша якість, на вашу думку, властива кожному Гіду?

СУБ'ЄКТ: (без вагань) Здатність спонукати душі та вселяти в них мужність.

У моєму наступному Випадку є розповідь про діяльність Гіда, що втілюється на Землі. Цього Гіда звать Оуе, і він має всі ті якості відданого вчителя, про які йшлося у Випадку 17. Очевидно, що на ранніх етапах своєї діяльності як Гіда він повинен був наглядати за моєю пацієнткою (Суб'єктом 18) і піклуватися про неї найбезпосереднішим чином. Моя пацієнтка була вражена, коли дізналася про останню інкарнацію свого Гіда.

Вперше Оуе з'явився у житті моєї пацієнтки у якості Гіда приблизно в 50 році до нашої ери. За її описами, він був старим чоловіком, який жив у розореному римськими солдатами юдейському поселенні. Суб'єкт 18 була тоді молодою дівчиною, яка втратила батьків після облави римлян на місцевих бунтівників. Описуючи це своє життя, Суб'єкт розповідала про те, що вона прислужувала в таверні і була буквально рабинею. Господар постійно бив її, а римські солдати, які відвідували цей заклад, часом гвалтували її. Вона померла у віці двадцяти шести років через важкі навантаження, погане поводження та нестерпні страждання. Перебуваючи в стані трансу (на рівні підсвідомого розуму), вона повідомила наступне про старого чоловіка з її поселення: "Я працювала день і ніч і була зовсім змучена болем і приниженням. Він був єдиною людиною, яка виявляла доброту по відношенню до мене, який вчив мене вірити в себе — вірити у щось більш високе і прекрасніше, ніж та жорстока реальність, в якій я жила".

Пізніше, перебуваючи у надсвідомому стані, ця пацієнтка більш детально розповіла про ті моменти її інших важких життів, коли Оуе з'являвся як вірний друг, і одного разу з'явився як брат. У цьому стані трансу вона бачила, що всі ці люди були однією і тією ж особистістю, і вона змогла впізнати у ній свого Гіда на ім'я Оуе. Було багато таких життів, коли Оуе взагалі не з'являвся або фізичний контакт з ним був швидкоплинним, якщо він приходив допомогти їй. І в теперішньому її житті... Вона на хвилину задумалася, і раптом вона затремтіла, сльози потекли з очей і вона скрикнула, впізнавши образ, що сплив у її розумі.

Випадок 18

СУБ'ЄКТ: О Боже, я знала це! Я знала, що щось дивно пов'язане із ним.

Д-р Н.: З ким?

СУБ'ЄКТ: Із моїм сином! Оуе — це мій син Брендон.

Д-р Н.: Ваш син — справді Оуе?

СУБ'ЄКТ: Так, так! (сміється і плаче одночасно) Я знала це, Я відчувала це із самого його народження — щось напрочуд знайоме і особливе для мене — більше, ніж просто безпорадна дитина... Ох...

Д-р Н.: Що саме Ви знали того дня, коли він народився?

СУБ'ЄКТ: Я не те щоб знала — у мене було внутрішнє відчуття, щось більше, ніж радість, яку відчуває мати при народженні своєї першої дитини. Я відчувала, що він прийшов допомогти мені, Ви розумієте? О, це так фантастично, це дійсно правда — це він!

Д-р Н.: (Я спробував заспокоїти мою пацієнтку, і потім ми продовжили сеанс). Для чого, на вашу думку, Оуе прийшов сюди як ваш син Брендон?

СУБ'ЄКТ: (спокійніше, але все ще схлипуючи) Щоб провести мене через цей важкий час... зараз, коли довкола мене грубі люди, які не бажають приймати мене. Він, мабуть, знав, що я тривалий час переживала, і вирішив прийти до мене як син. Ми не планували це до мого народження... який чудовий сюрприз...

Примітка: У цей час моя пацієнтка боролася за визнання у професійних ділових колах. Вона мала також складні подружні стосунки — частково через те, що сім'я трималася завдяки її заробіткам. Пізніше я дізнався, що вона розлучилася.

Д-р Н.: Чи відчували Ви щось незвичне у Вашій дитині, коли Ви привезли її додому?

СУБ'ЄКТ: Так, все почалося в лікарні, і це почуття ніколи не покидало мене. Коли я дивлюся йому у вічі... я відчуваю умиротворення. Іноді я приходжу додому такою стомленою і розбитою і відпускаю няню, я буваю з ним нестриманою. Але він такий терплячий зі мною. Мені навіть не треба займатися з ним. Те, як він дивиться на мене... так мудро. Аж до сьогодні я не могла до кінця зрозуміти, що би це значило. Але ж тепер я знаю! О, яке благословення! Я не була впевнена, чи потрібно мені взагалі заводити дитину, але тепер я все бачу.

Д-р Н.: Що Ви бачите?

СУБ'ЄКТ: (впевненим голосом) Коли я намагаюся просунутися у своїй професії, люди стають... жорсткішими... не приймаючи те, що я знаю і що можу зробити. Мій чоловік і я — у нас складні стосунки. Він засуджує мене за моє завзяте прагнення просунутися... досягти. Оуе-Брендон — тут для того, щоб допомогти мені бути сильною, щоб я могла подолати...

Д-р Н.: Як ви думаєте, чи добре, що ми дізналися про те, що ваш гід присутній у цьому вашому житті як ваш син Брендон?

СУБ'ЄКТ: Так, якби Оуе не захотів, щоб я дізналася про його рішення прийти в моє життя, я б і не записалася до Вас на сеанс — це навіть не спало б мені на думку.

Цей винятковий Випадок демонструє стан особливого емоційного піднесення, який Суб'єкт відчуває, коли у своєму житті він безпосередньо пов'язаний зі своїм Гідом. Зверніть увагу на те, що Оуе, виступаючи у певній ролі, вирішив не зазіхати на найбільш типову позицію, яку зазвичай займає споріднена душа. Він не прийшов як її чоловік, і ніколи так не робив у її минулих життях. Безумовно, споріднені душі приймають різні ролі, але втілений Гід зазвичай не вступає з учнем у відносини, що виникають між двома спорідненими душами, що разом працюють над своїми життями. Так, одна з споріднених душ цієї пацієнтки виступила в ролі її "старого студентського кохання".

Судячи з отриманої інформації, Оуе зайняв позицію Молодшого Гіда, приблизно, дві тисячі років тому. Він, можливо, підніметься на рівень Старшого гіда до того, як ця пацієнтка просунеться з рівня білої аури на рівень жовтої ауричної енергії. Незалежно від того, скільки століть це займе, Оуе залишиться її Гідом, навіть якщо він більше не втілиться разом із нею у її житті.

Чи наздоженемо ми колись у своєму розвитку наших власних гідів? Зрештою, можливо, й наздоженемо, але я маю сказати, що не зустрічав жодного такого випадку в розповідях моїх Суб'єктів. Душі, які розвиваються відносно швидко, талановиті, але такі ж і гіді, які допомагають їм.

Нерідко зустрічаються і такі варіанти, коли з одним підопічним на Землі працюють два гіді, і кожен має до нього свій власний підхід. У цих випадках один із них відіграє домінуючу роль, хоча більш досвідчений Старший Гід може, насправді, бути менш помітною фігурою у повсякденному житті їхнього спільного підопічного. Причина появи такого духовного тандему зазвичай полягає у тому, що один із Гідів також знаходиться в процесі навчання (наприклад, Молодший Гід — під керівництвом Старшого), або зв'язок між двома Гідами вже настільки тривалий (як у Старшого Гіда з Майстром), що у них розвинулися постійні стосунки. Старший Гід також може входити у свою власну групу душ, яка все ще керується Майстром, який спостерігає за декількома більш розвинутими групами відразу.

Гіді, що працюють разом, не втручаються у дії один одного як у духовному світі, так і за його межами. У мене є близький друг, чиї гіді, які доповнюють один одного у спільній роботі з ним, є прикладом такого тандему. Я наводжу цей Випадок як показовий, тому що нам вдалося з'ясувати, яким чином два Гіда цієї людини взаємодіють у різних життєвих ситуаціях. Молодший Гід мого друга з'являється у формі доброї жінки із корінного населення Америки — медсестри на ім'я Куен. Вона одягається в просту замшеву сукню, що облягає фігуру, її волосся стягнуте назад, а ніжне обличчя завжди випромінює живе світло. Вона з'являється у потрібний момент і допомагає моєму другові розібратися у тих чи інших складних подіях, а також у людях, пов'язаних із цими подіями.

Бажання Куен полегшити тягар досить важкого життя, яке вибрав собі мій друг, доповнюється вічно задаючим складні завдання чоловіком на ім'я Джилз. Джилз, безсумнівно, є Старшим Гідом, який може бути близьким до рівня Майстра у духовному світі. У цій своїй якості він не так часто з'являється поряд із моїм другом, як Куен. Коли ж Джилз справді входить у його вищу свідомість, це завжди відбувається різко та несподівано. Нижче наводиться приклад того, наскільки відрізняються дії Старшого та Молодшого гідів.

Випадок 19

Д-р Н.: Коли ви занурені у роздуми над серйозною проблемою, як приходить до вас Джилз?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Повинен зауважити, він приходить зовсім не так, як Куен. Зазвичай він любить... спочатку... трохи сховатися... у тіні блакитного серпанку. Я чую, як він хихотить, перш ніж встигаю побачити його.

Д-р Н.: Ви хочете сказати, що спочатку він з'являється у формі блакитної енергії?

СУБ'ЄКТ: Так... трохи ховаючись — йому подобається ховатися, хоча це триває недовго.

Д-р Н.: Чому він так робить?

СУБ'ЄКТ: Я не знаю, можливо, щоб переконатися, що я дійсно хочу з ним спілкуватися.

Д-р Н.: Ну, а коли Джилз являє себе, яким Ви його бачите?

СУБ'ЄКТ: Як ірландського ельфа.

Д-р Н.: О, значить він — маленький чоловічок?

СУБ'ЄКТ: (знов сміється) Ельф — це чоловічок зі сплутаним волоссям і зморшкуватим обличчям — він виглядає недбало і постійно рухається у всіх напрямках.

Д-р Н.: Чому він це робить?

СУБ'ЄКТ: Джилз — дуже рухливий і нетерплячий, він часто насуплюється, бігаючи туди сюди переді мною, зі складеними за спиною руками.

Д-р Н.: І як Ви оцінюєте цю поведінку?

СУБ'ЄКТ: Джилз виглядає не дуже переконливо, на відміну від деяких (Гідів)... але він дуже розумний... хитрий.

Д-р Н.: Чи не могли б Ви зупинитися на тому, яке відношення ця його поведінка має до Вас?

СУБ'ЄКТ: (напружено) Джилз змушує мене сприймати мої життя як гру в шахи, де Земля є шахівницею. Певні ходи приносять певні результати, і простих рішень немає. Я планую щось, але потім у грі мого життя все йде так. Я іноді думаю, що він розставляє для мене на цій (шахівниці) пастки, які я повинен обійти.

Д-р Н.: Чи досягаєте Ви успіху, завдяки цій техніці Вашого розвинутого Гіда? Чи допомагає Джилз вирішувати проблеми протягом Вашої життєвої гри?

СУБ'ЄКТ: (пауза) ...Головним чином, потім... у духовному світі, але на землі він змушує мене трудитися страшенно важко.

Д-р Н.: Чи можете Ви відмовитись від нього і працювати тільки з Куен?

СУБ'ЄКТ: (з сумною посмішкою) Тут таке не пройде. Крім того, він чудовий.

Д-р М.: Отже, ми можемо вибирати собі Гідів?

СУБ'ЄКТ: Жодним чином. Вони нас обирають.

Д-р Н.: Чи є у Вас якісь міркування щодо того, чому у Вас два Гіди, чиї підходи до Ваших проблем і допомога так сильно відрізняються?

СУБ'ЄКТ: Ні, але я вважаю себе дуже щасливим. Куен... ніжна... і стабільна у своїй підтримці.

Примітка: Душі деяких корінних американців (індіанців), що колись жили у Північній Америці, стають сильними духовними гідами для тих, хто зараз живе на цій землі. Повідомлення великої кількості американців про те, що у них саме такі гіді, підкріплюють моє переконання, що душі залучаються до певних географічних територій, які вони знали під час більш ранніх втілень.

Д-р Н.: Що Вам найбільше подобається у методах навчання Джилза?

СУБ'ЄКТ: (задумливо) Те, як він, скажімо, порадиться зі мною, майже знущується з мене, щоб я зробив якісь кращі ходи у своїй грі і перестав шкодувати себе. Коли справи йдуть особливо туго, він підганяє мене і змушує продовжувати... наполягаючи на тому,

щоб я використав усі свої здібності. Джилз немає і натяку на м'якість.

Д-р Н.: І ви постійно відчуваєте, що знаходитесь у цьому тренінгу на Землі, навіть коли ми не проводимо наші сеанси?

СУБ'ЄКТ: Так, коли я медитую і заглядаю вглиб себе... або у своїх снах.

Д-р Н.: І Джилз приходить, коли Ви хочете його бачити?

СУБ'ЄКТ: (після деякого вагання) Ні... хоча мені здається, що я ніби завжди разом із ним. Куен частіше приходить до мене. Я не можу просто так взяти і вхопитися за Джилза або навіть закликати його, коли мені захочеться, хіба що тільки у разі дійсно серйозної ситуації. Він невловимий.

Д-р Н.: Узагальніть у двох словах свої почуття щодо Куен та Джилза.

СУБ'ЄКТ: Я люблю Куен як матір, але без дисципліни Джилза я не зміг би досягти того, чого досяг. Вони обидва майстерні: вони дають мені можливість отримати максимум користі із моїх власних помилок.

Ці два Гіда є командою наставників, котрі діють спільно, що є звичайним для тих людей, у яких два Гіди. У цьому випадку, Джилзу подобається ставити кармічні завдання, вдаючись до сократівського методу. Не даючи наперед жодних розгадок, він дбатиме про те, щоб процес вирішення проблем у головних питаннях ніколи не був легким для мого друга. Куен, з іншого боку, дає втіху, м'яке заохочення та підтримку.

Коли мій друг приходить до мене на сеанс гіпнозу, я бачу, що Куен залишається в тіні, якщо Джилз виходить на передній план і виявляє активність. Джилз — дбайливий Гід, як і всі Гіди, але в ньому немає і сліду поблажливості. Неприємності допускаються ним у житті мого друга настільки, щоби він був змушений виявляти максимум своїх здібностей, щоб упоратися з ними, і тільки тоді раптово починають приходити рішення. Щиро кажучи, я сприймаю Джилза як суворого наглядача. Мій друг не зовсім поділяє мою думку — він вдячний Джилзу, цьому непростому вчителю, за складні завдання, які він ставить перед ним.

Що в середньому представляє собою духовний учитель? Як показує моя практика, не існує навіть двох однакових гідів. У мене склалося враження, що по відношенню до мене, як до гіпнолога-посередника, позиція цих відданих своїй справі вищих істот коливається і змінюється від сеансу до сеансу і навіть протягом одного сеансу. Вони можуть охоче співпрацювати чи створювати перешкоди, бути терплячими чи непоступливими, ухильними чи відвертими, або просто абсолютно байдужими до того, що я роблю із моїм Суб'єктом — їхнім підопічним. Я відчуваю велику повагу до Гідів, тому що ці могутні особистості відіграють таку важливу роль у нашій долі, але я повинен визнати, що вони також можуть створювати складнощі та перешкоди у моїх дослідженнях. Я вважаю їх загадковими, тому що вони непередбачувані у своєму ставленні до мене як до того, хто в якомусь сенсі полегшує їхнім підопічним вирішення завдань.

На початку двадцятого століття для медіумів, які працювали із людьми у стані гіпнозу, було звично викликати якусь невітілену у фізичному світі істоту для "контролю", тому що з його допомогою здійснювався контакт суб'єкта з духовним

світом. Було помічено, що енергетичні характеристики контролюючої духовної істоти (Гіда чи когось іще) перебувають у емоційній, інтелектуальній та духовній співзвучності із суб'єктом. Також наголошувалося на важливості гармонійного енергетичного зв'язку між медіумом та цими духовними істотами.

Якщо контролюючий дух блокує мої заняття з пацієнтом, я намагаюся з'ясувати причини цього. Маючи справу з Гідами, які блокують інформацію, мені доводиться буквально відвойовувати її крок за кроком, тоді як інші Гіди надають мені значної свободи протягом сеансу. Я завжди пам'ятаю, що гіди мають повне право закрити доступ до проблем, пов'язаних з душами, які перебувають під їх опікою. Зрештою, я використовую цих людей як суб'єктів тільки на короткий час. Відверто кажучи, я хотів би взагалі не мати контакту з Гідом пацієнта, ніж працювати з таким, який може допомогти мені на якомусь етапі сеансу, а потім блокувати перебіг пам'яті Суб'єкта — на наступному.

Я переконаний, що причини, які спонукають Гіда блокувати інформацію, не просто у тому, щоб перешкодити конкретному напрямку, котрий прийняв психотерапевтичний сеанс. Я постійно шукаю нові дані про духовний світ. Гід, який забезпечив вільний потік спогадів про минуле життя одного з моїх Суб'єктів, може блокувати відповіді на мої подальші розпитування про життя на інших планетах, структуру духовного світу і про саме творення. Саме тому я можу збирати ці духовні таємниці лише частинами, обробляючи різну інформацію, яку видали мені мої пацієнти з дозволу їх гідів. Я також відчуваю, що отримую допомогу і від мого власного духовного гіда під час спілкування із Суб'єктами та їхніми гідами.

Іноді Суб'єкт може висловлювати невдоволення своїм Гідом. Зазвичай це тимчасове явище. Іноді людині може здатися, що його Гід занадто незрозумілий і не представляє його інтереси, або не приділяє достатньо уваги. Один Суб'єкт розповідав мені, що він довгий час намагався отримати іншого Гіда. Він казав: "Мій гід ігнорує мене, вона мало займається мною". Цей чоловік сказав мені, що його бажання поміняти Гіда не було прийнято до уваги. Я міг спостерігати за тим, що після двох своїх останніх життів, перебуваючи у духовному світі, значну частину часу він проводив на самоті, не дуже багато спілкуючись із спорідненими душами своєї групи, бо він відмовлявся займатися своїми проблемами. Він відчував гнів по відношенню до свого Гіда через те, що вона не рятувала його в неприємних життєвих ситуаціях.

Наші вчителі, насправді, якщо й засмучуються через нас, то не настільки, щоб повністю відсторонитися від наших справ, але я помітив, що вони можуть стати менш доступними, якщо роздратовані учні ухиляються від справжнього вирішення проблем. Наші гіди бажають нам найкращого, і іноді це означає, що вони повинні просто уважно спостерігати за тим, як ми витримуємо біль та страждання, необхідні для здійснення певних цілей. Гіди не зможуть допомогти нам прогресувати, доки ми не будемо готові зробити необхідні зміни та максимально використати всі ті можливості, які надає нам життя.

Чи є у нас причини боятися наших гідів? У Розділі 5 у Випадку 13 ми бачили явно

молоду душу, яка із тривогою чекала на зустріч із Гідом Клоудізом відразу ж після своєї смерті. Як правило, цей неспокій триває недовго. Ми можемо відчувати незадоволеність і прикрість з приводу того, що змушені пояснювати своїм Гідам, чому наші цілі не були досягнуті, але вони всі розуміють. Вони хочуть, щоб ми самі інтерпретували своє минуле життя і отримали благо, беручи активну участь в аналізі власних помилок.

Мої пацієнти висловлюють різні почуття по відношенню до своїх Гідів, але тільки не страх як такий. Навпаки, люди, швидше, можуть бути стурбовані тим, щоб їхні духовні наставники не покинули їх у якісь важкі періоди життя. Наші стосунки із Гідами — це стосунки учня та вчителя, а не обвинувачених та суддів. Наш особистий Гід допомагає нам під час нашого фізичного народження впоратися з ізоляцією та відокремленістю, що виникає, незважаючи на всю любов членів нашої нової сім'ї. У цьому складному світі гіді допомагають нам утвердитись у своєму Я.

Люди хочуть знати, чи завжди їх гіді приходять до них на допомогу, коли їх звуть. Гіді не обирають раз і назавжди якийсь один шлях надання нам допомоги, тому що вони дуже уважно оцінюють рівень нашої потреби у цьому. Мене також запитують, чи є гіпноз найкращим способом встановлення контакту із своїм гідом. Звичайно, я схильюся на користь гіпнозу, тому що я знаю, наскільки потужним і ефективним може бути цей засіб для отримання детальної духовної інформації. Однак, робота у стані гіпнозу з досвідченим медіумом незручна у повсякденному житті, і в такому випадку можна вдається до медитації, молитви або, можливо, ченнелінгу. Самогіпноз як форма глибокої медитації може бути чудовою альтернативою, особливо для тих, хто боїться гіпнозу або не хоче, щоб стороння людина втручалася в її духовне життя.

Незалежно від використовуваного методу, ми всі здатні відправити із нашої вищої свідомості далекосяжні розумові хвилі. Думки кожної людини є ментальним відбитком, вказівником або кодом, що допомагає Гідам визначити, хто ми і де знаходимося. Протягом життя, особливо у періоди великого стресу, більшість людей відчуває якусь присутність, яка застерігає їх від чогось. Ми, можливо, не можемо описати цю силу, але вона, все ж таки, існує.

Осягнення своєї душі — це перша сходинка на шляху здобуття нашої найвищої сили. Всі способи ментального спілкування, до яких ми вдаємося, щоб досягти Бога, контролюються і спрямовуються на цьому щаблі нашими гідами. Вони також мають своїх гідів, які займають ще більш високий щабель. Весь багатоступінчастий шлях сходження служить як безперервна послідовність, єдиний канал або сходи, що сходять до джерела всієї розумної енергії, і кожна сходинка представляє собою частину одного цілого. Для людей дуже важливо мати віру в те, що їхня молитва про допомогу буде почута їхньою власною вищою силою. Ось чому гіді життєво важливі як у нашому духовному, так і у тимчасовому фізичному житті. Якщо ми розслабляємось і при цьому нашу увагу певним чином сфокусовано, ми можемо почути внутрішній голос, який звертається до нас. І, навіть якщо ми не повністю усвідомлюємо послання, ми маємо довіряти тому, що ми чуємо.

Обстеження, проведені психологами у різних країнах, виявили, що одна людина з десяти визнає, що чує голоси, які часто бувають позитивними та повчальними за своїм характером. Це велике полегшення для багатьох людей — дізнатися, що їхній внутрішній голос не є галюцинацією. Не треба турбуватися з приводу внутрішнього голосу, це подібно до того, як мати свого власного консультанта, що знаходиться в середині вас, коли вам це потрібно. Найчастіше ці голоси є голосом нашого гіда.

Гіди, призначені різним душам, працюють спільно, передаючи миттєві ментальні послання одне одному. Люди, нездатні допомогти собі у критичних ситуаціях, можуть виявити, що деякі радники, друзі чи навіть незнайомці приходять їм на допомогу у найпотрібніший момент.

Внутрішня сила, яку ми отримуємо в нашому повсякденному житті, приходить не так через візуальний образ наших Гідів, як із почуттів та емоцій, які переконують нас, що ми не самотні. Люди, які прислухаються до себе і підтримують свій внутрішній голос через спокійні роздуми, кажуть, що вони відчувають особистий зв'язок із енергією ззовні, що пропонує їм підтримку та втіху. Якщо ви вважаєте за краще називати цю систему внутрішнього керівництва натхненням або інтуїцією — чудово, тому що система, яка допомагає нам, є аспектом як нас самих, так і вищої сили.

В особливо важкі періоди нашого життя ми схильні просити про керівництво та допомогу, що дозволяє негайно виправити стан справ. Але в стані трансу мої пацієнти бачать, що їхні Гіди зовсім не прагнуть допомогти їм вирішувати всі їхні проблеми відразу, швидше вони проливають світло на шлях, даючи той чи інший ключ до розгадки. Це одна причина, через яку я обережно ставлюся до блокування пацієнта під час гіпнозу. Краще, коли розуміння чи прозоріння, приходить із тією швидкістю, яка найбільше підходить кожній окремо взятій особистості. Зацікавлений вчитель може не захотіти, щоб усі аспекти проблеми були розкриті для його учня в даний момент часу. Всі ми маємо різну здатність правильно використовувати одкровення.

Коли ми просимо про допомогу свою найвищу духовну силу, я думаю, що найкраще не вимагати негайних змін. Наш успіх у житті передбачений, але ми маємо альтернативні шляхи, з яких ми можемо вибрати той, який допоможе нам досягти певних цілей. Щодо прохань про підтримку, я пропоную просити про допомогу лише для наступного кроку у своєму житті. Коли ви робите так, то будьте готові до несподіваних варіантів та можливостей. Майте віру та смирення і будьте відкритими для різних шляхів та способів вирішення завдання.

Після смерті ми як душі не відчуваємо смутку, наповненого тим емоційним змістом, який у фізичному світі сприймається і проживається нами як горе. І все-таки, як ми вже бачили, душі не є відчуженими істотами без почуттів. Я дізнався, що ті сили, які спостерігають за нами, також відчувають те, що я називаю духовним сумом, коли вони бачать, як ми робимо неправильний вибір у житті та проходимо через біль та страждання. Напевно, наші споріднені душі та друзі у духовному світі страждають, коли бачать, як ми страждаємо, але так само хвилюються і наші гіди. Гіди можуть не вказувати свій сум під час координаційних зустрічей і на групових обговореннях душ

між життями, але вони гостро відчують свої зобов'язання щодо нас як вчителя.

У Розділі 11 ми розглянемо Гіда, що знаходиться на рівні V. Мені ніколи не траплявся Суб'єкт, який мав би ступінь VI Майстра-гіда. Я вважаю, що таких більш розвинутих душ ніколи не буває багато на Землі. Більшість душ рівня VI надто зайняті плануванням і керівництвом у духовному світі, щоб ще втілюватися. Судячи зі звітів Суб'єктів, що знаходяться на рівні V, у душ рівня VI немає більше завдань, які їм залишилося пройти, але я підозрюю, що душі рівня V, котрі все ще втілюються, можуть не знати всі езотеричні завдання, які є у Майстрів.

Одного разу під час сеансу одна досить розвинута душа згадала про ще більш високий рівень, ніж рівень VI. Ці істоти, перед якими звітують навіть Майстри, мають енергію найтемнішого фіолетового кольору. Ці вищі істоти можуть бути поблизу Творця. Мені розповідали, що ці туманні особистості — невловимі, але вельми шановані істоти у духовному світі.

Звичайний пацієнт не знає, чи слід відносити духовних гідів до категорії, нижчої за божественну, або вважати їх "малими богами", завдяки їх високому рівню розвитку. Немає нічого поганого чи неправильного у тому, щоб мати будь-якого роду духовну концепцію — доти, доки вона приносить втіху, піднімає дух і має сенс для тієї чи іншої особистості. Хоча деякі із моїх пацієнтів схильні вважати Гідів богоподібними, вони не є Богами. На мою думку, Гіди не більш і не менш божественні, ніж усі ми, і тому їх можна побачити. Однак Бог завжди залишається невидимим — у всіх моїх Випадках. Мої Суб'єкти в стані гіпнозу кажуть, що вони відчують присутність верховної сили, що управляє духовним світом, але вони відчують незручність, використовуючи слово "Бог" для опису Творця. Можливо найкраще, це висловив філософ Спіноза: "Бог це не Він, який є, а Те, що є".

Кожна душа має найвищу духовну силу, яка пов'язана з її існуванням. Всі душі є частиною однієї і тієї ж божественної сутності, що виникла із однієї наддуші. Ця розумна енергія поширюється на весь Всесвіт, і тому ми маємо божественний статус. Якщо наша душа відображає маленьку частину наддуші, яку ми називаємо Богом, то наші гіді надають нам "дзеркало", за допомогою якого ми здатні побачити себе пов'язаними із цим Творцем.

Розділ 9

Початківці

Існує два типи душ-початківців: душі, які дійсно молоді і не мають великого досвіду існування за межами духовного світу, і душі, які тривалий час втілюються на Землі, але все ще залишаються незрілими. Початкові душі обох типів можна знайти на I та II рівнях.

Я вважаю, що сьогодні майже три чверті усіх душ, які втілюються у людських тілах на Землі, знаходяться на початкових стадіях розвитку. Я знаю, що це дуже бентежне

твердження, тому що воно означає, що більша частина людства знаходиться на нижчій стадії свого навчання. З іншого боку, враховуючи те, наскільки сильно населення нашої планети вражене негативним духом міжкультурних розбіжностей, чвар та насильства, я не схильний змінювати свою думку щодо високого відсотка душ початкових рівнів серед сучасних жителів Землі. Проте, я думаю, що кожен вік вносить якесь поліпшення у свідомість усіх людських істот.

Протягом багатьох років я проводив свого роду статистичний аналіз рівня душ моїх пацієнтів, враховуючи їх у картотеці випадків. Безсумнівно, цифри зрушувалися загалом у бік нижчих рівнів, тому що я не вибирав своїх суб'єктів навчання — до мене приходять люди з певними проблемами. Іншими словами, в моїх випадках більше душ, які перебувають на нижчих рівнях розвитку, тому що саме вони є тими людьми, які потребують допомоги і приходять до мене за інформацією.

Якщо комусь цікаво дізнатися відсоткове співвідношення рівнів душ у картотеці моїх Випадків, воно наступне: Рівень 1 — 42%; Рівень II — 31%; Рівень III — 17%; Рівень IV — 9%; Рівень V — 1%. Проеціювати ці цифри на населення світу у п'ять мільярдів душ на підставі моєї невеликої вибірки було б недоцільним. Тим не менш, я допускаю можливість існування на Землі лише кількох сотень тисяч людей, що належать до рівня V.

Мої суб'єкти заявляють, що душі припиняють втілюватися на землі, коли вони досягають повної зрілості. Істотним моментом, пов'язаним із високим відсотком душ, що є на початкових щаблях розвитку, є швидке зростання населення Землі і, відповідно, зросла потреба у нових душах для потомства, що народжується. Щодня народжується 260 тисяч дітей. Ця потреба людства в душах означає, що вони повинні у звичайному порядку надходити із духовного світу, причому з резерву менш розвинутих істот: оскільки їм потрібно частіше втілюватися, щоб прогресувати, то більша ймовірність, що вони народжуватимуться знову і знову.

Я з розумінням ставлюся до почуттів пацієнтів, які, як я знаю, знаходяться на початкових щаблях розвитку. Багато пацієнтів, які приходять до мене вперше, кажуть: "Я знаю, що я стара душа, але у мене в житті є проблеми, з якими мені важко впоратися". Ми всі хочемо бути розвинутими душами, тому що більшість людей не люблять, коли їх вважають новачками у будь-чому. Кожен випадок є унікальним. Існує безліч рухливих, мінливих рис у характері кожної душі, в індивідуальній швидкості їх розвитку та в якості Гідів, призначених ним. Я бачу своє завдання у тому, щоб пропонувати Суб'єктам пояснення чи інтерпретацію того, що вони повідомляють мені про просування своєї душі.

У мене було багато випадків, коли пацієнти втілювалися протягом багатьох тисячоліть — аж до 30 000 років — і все ще перебували на рівнях I та II. У деяких випадках спостерігалось протилежне, хоча прискорений духовний розвиток — незвичайне явище. У процесі духовного навчання, як і в будь-якій освітній системі, різні учні стикаються з різними труднощами і знаходять якісь завдання складніші за інші. Одна з моїх пацієнток за 850 років своїх численних життів не могла перемогти

заздрість, але у цьому житті їй не було важко перебороти свою нетерпимість. Інший пацієнт витратив близько 1700 років, шукаючи будь-які можливості панувати над іншими людьми. Проте, врешті-решт, він знайшов співчуття.

Наведений нижче Випадок демонструє зовсім молоду душу. Ця пацієнтка поки що не могла повідомити про якесь завдання, яке має її духовна група, тому що вона прожила всього кілька життів. У своєму першому житті вона була вбита під час нашествия монголів у Північну Сирію в 1260 році. Її поселення було захоплено та повністю вирізано усе населення, коли їй було всього п'ять років. Тоді її звали Шейбез.

Випадок 20

Д-р Н.: Шейбез, тепер, коли Ви померли і повернулися до духовного світу, розкажіть мені, що Ви відчуваєте.

СУБ'ЄКТ: (кричить) Я обдурена! Це життя виявилось таким жорстоким! Я була лише маленькою дівчинкою, нездатною нікому допомогти. Яка помилка!

Д-р Н.: Хто зробив цю помилку?

СУБ'ЄКТ: (змовницьким тоном) Мій керівник. Я довірилася його рішення, але він неправильно зробив, що послав мене в це жорстоке життя, де мене вбили до того, як я почала по-справжньому жити.

Д-р Н.: Але ви погодилися прийняти тіло Шейбез?

СУБ'ЄКТ: (засмучено) Я не знала, що Земля виявиться таким жахливим, страшним місцем — мені не розповіли про всі факти, — і все це дурне життя було помилкою, і мій керівник відповідальний за неї.

Д-р Н.: Ви не зробили жодного уроку з цього життя?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Я почала вчитися любити... так, це було чудово... мій брат... батьки... але все так швидко закінчилося...

Д-р Н.: Чи отримали Ви щось хорошого з цього життя?

СУБ'ЄКТ: Мій брат Ахмед... бути з ним...

Д-р Н.: Чи є Ахмед у Вашому нинішньому житті?

СУБ'ЄКТ: (раптом мій Суб'єкт піднімається з крісла) Не можу повірити! Ахмед — це мій чоловік Біл — та сама особистість, як це можливо?

Д-р Н.: (заспокоївши Суб'єкта, я пояснив процес переходу душі у нове тіло і потім продовжив) Чи бачите Ви Ахмеда зараз, повернувшись у духовний світ, залишивши тіло Шейбез?

СУБ'ЄКТ: Так, наш керівник зводить нас тут... де ми стоїмо.

Д-р Н.: Чи випромінює Ахмед той самий колір енергії, як і Ви, чи є відмінності?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Ми... обидвоє білі.

Д-р Н.: Опишіть, що ви там робите.

СУБ'ЄКТ: Поки наш керівник походить туди-сюди, Ахмед і я... просто працюємо разом.

Д-р Н.: Що ви робите?

СУБ'ЄКТ: Ми з'ясовуємо, що ми думаємо про себе — наш досвід на Землі. Мені ще

шкода, що нас так швидко вбили... але там було щастя... сонце... повітря Землі... кохання.

Д-р Н.: Поверніться назад, у період, що передував Вашому спільному життю з Ахмедом, коли Ви, можливо, були самі. Що Ви відчували, коли Вас творили? Що це таке?

СУБ'ЄКТ: (досить збуджено) Я не знаю... я просто була там... з думкою...

Д-р Н.: Чи пам'ятаєте Ви момент, коли під час Вашого створення Ви вперше почали думати як розумна істота?

СУБ'ЄКТ: Я усвідомлювала... я існувала... але я не знала себе як таку, доки мене не перемістили в це спокійне місце разом з Ахмедом.

Д-р Н.: Ви кажете, що Ваше усвідомлення своєї індивідуальної особистості стало більш виразним, коли Ви почали взаємодіяти з іншою душею, окрім Вашого Гіда?

СУБ'ЄКТ: Так, з Ахмедом.

Д-р Н.: Продовжуйте залишатися у тому ж проміжку часу, до зустрічі з Ахмедом. Що далі Ви відчуваєте?

СУБ'ЄКТ: Тепло... дбайливість... мій розум відкривається... потім вона була зі мною.

Д-р Н.: Вона? Я думав, що ваш керівник з'явився Вам у вигляді чоловіка?

СУБ'ЄКТ: Я не його маю на увазі... хтось був поруч зі мною... якась присутність... матері та батька... головним чином матері...

Д-р Н.: Яка присутність?

СУБ'ЄКТ: Я не знаю... ніжне світло... мінливі риси... я не можу вловити їх... звернення до мене, сповнене любові... підбадьорююча підтримка...

Д-р Н.: Це було під час Вашого створення як душі?

СУБ'ЄКТ: Так... все це туманно... були інші... помічники... коли я народилася.

Д-р Н.: Що ви можете розповісти мені про місце Вашого створення?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Інші... люблять мене... в "яслах"... потім ми пішли... і я була з Ахмедом і нашим керівником.

Д-р Н.: Хто насправді створив Вас і Ахмеда?

СУБ'ЄКТ: Єдиний.

Я дізнався, що у духовному світі, схоже, існує свого роду "пологове відділення" для новонароджених душ. Один пацієнт розповідав мені: "Це місце, де дитяче світло розподіляється по осередках, сотах, з яких, немов із яєць, ось-ось вилупляться "пташенята".

У Розділі 4 про душі, що відхилилися, ми бачили, як можуть бути "перемодельовані" пошкоджені душі. Я припускаю, що центри творення, описані Шейбез, мають аналогічні функції. У наступному Розділі, у Випадку 22, ми отримаємо більше роз'яснень щодо духовних зон створення особистості, де із сирої, невизначеної енергії можна вивести, сформулювати те, що ми називаємо нашим "Я", або особистістю.

Суб'єкт 20 має деякі очевидні риси незрілої душі. Це 67-річна жінка, життя якої складалося доволі несприятливим чином. Вона не виявляла ані великодушності та душевної щедрості по відношенню до інших, ані особистої відповідальності за свої дії.

Ця пацієнтка прийшла до мене у пошуках відповідей на питання про те, чому життя "обдурило мене і не принесло щастя". З нашого сеансу ми дізналися, що Ахмед був її першим чоловіком Біллом. Вона давно залишила його заради іншого чоловіка, з яким вона також розлучилася через свою нездатність підтримувати тісний зв'язок із людьми. Вона також не відчувала спорідненої близькості до жодного із своїх дітей.

Душа-початківець може прожити багато життів у стані розгубленості та бездіяльності, відчуваючи вплив земних умов, які відрізняються від злагожденості та підтримуючої душу гармонії духовного світу. Менш розвинені душі схильні відмовлятися від своєї волі, підкоряючись владним, регуляторним аспектам людського суспільства, соціально-економічну структуру якого зумовлює наявність великої кількості людей, які займають підлегле або залежне становище. Недосвідчені душі в таких обмежених умовах страждають на відсутність незалежного мислення. Вони також схильні бути егоцентричними і важко приймають інших такими, якими вони є.

Я не хотів би давати абсолютно безрадісний опис душ, що становлять значну більшість населення нашого світу (якщо відсоток цієї категорії душ справді високий, згідно з моїми підрахунками). Душі нижчого рівня також можуть жити життям, у якому багато позитивних елементів. В іншому випадку, ніхто не міг би розвинутися. Не слід навішувати жодних ярликів на ці душі, тому що кожна душа колись була початківцем.

Якщо ми сердимосся, обурюємось або виявляємось збитими із пантелику через наші життєві ситуації, це не обов'язково означає, що наша душа нерозвинена. Розвиток душі — це складний процес, у якому всі ми поступово прогресуємо — по-різному у різних сферах. Важливо визнавати свої помилки, уникати самовикриття, мати мужність і виявляти достатню самостійність, постійно вносячи поправки до нашого життя.

Одним із явних показників того, що душа вже виросла зі статусу новачка, є її вихід із відносної ізоляції у духовному світі. Разом з іншими новачками її переміщують із маленьких родових коконів у групи початкових душ. На цьому етапі зменшується їх залежність від пильного нагляду та особливої опіки з боку їх гідів.

Для молодих душ їхнє перше усвідомлення того, що вони є частиною групи подібних до них душ, стає джерелом великої радості. В основному, як я помітив, ця важлива духовна подія відбувається до кінця п'ятого життя на Землі, незалежно від того, як довго душа-початківець знаходилася у частковій ізоляції. Деякі істоти цих нових духовних груп є душами родичів та друзів, з якими молода душа спілкувалася у своїх перших життях на Землі. Що особливо важливо у процесі формування нової первинної групи душ, те, що ці члени групи є новими душами, вперше зібраними разом у духовному світі.

У Розділі 7, про розподіл або розміщення душ, ми бачили, як виглядала духовна група Суб'єкта 16, коли він повернувся після чергового життя, як вивчався досвід життя по живих картинках. Суб'єкт 21 більш детально розповість про динаміку духовної групи та про те, який сильний вплив мають члени групи один на одного. Здатність тієї чи іншої душі розуміти певні уроки може бути сильнішою або слабшою — залежно від схильностей, мотивації та досвіду минулого втілення. Первинні групи із

самого спочатку так задумані, щоб її члени могли підтримувати один одного, володіючи своїми специфічними особливостями і будучи особливо сприйнятливими. На Землі не існує такого тісного взаємозв'язку або "зчеплення" душ.

Хоча наступний Випадок представляє думку одного члена групи, його надсвідомий розум дає об'єктивну оцінку процесів, які відбуваються у групі. Мій Суб'єкт описуватиме велику духовну групу душ, яка має переважно чоловічу орієнтацію. Істоти цієї групи об'єднані екстравагантністю поведінки, яку можна було б назвати "нарцисизмом", схильністю до самомилування. Загальний для усіх цих душ підхід до самооцінки є одним із чинників, що дозволяє працювати їм разом.

Екстравагантна манера поведінки цих душ є певною мірою складовою їх телепатичного бачення. Оскільки всі члени групи знають усю правду про кожного у духовному світі, гумор просто необхідний. Деяким читачам, можливо, важко буде прийняти те, як душі жартують між собою про свої слабкості, але почуття гумору лежить у основі виявлення та викриття самообману, святенництва та лицемірства.

Захисні прийоми особистості настільки добре відомі кожному у духовних групах, що прояв досягнутої майстерності серед рівних є сильним стимулом змін. Духовна "терапія" відбувається завдяки чесній реакції друзів, взаємній довірі та бажанню просуватися вперед разом із іншими нескінченно довгий час. Душі можуть відчувати біль і необхідно, щоб вони були оточені дбайливими істотами. Цілюща сила спілкування у духовній групі просто вражаюча.

Члени духовної групи взаємодіють між собою за допомогою критики та галасливих вітань, і при цьому всі прагнуть спільних цілей. Найкраща допомога, яку я можу запропонувати своїм пацієнтам, ґрунтується на інформації, отриманій про їхні духовні групи. Духовні групи є первинним джерелом допоміжних засобів для навчання душі. Схоже, що члени духовної групи відіграють таку ж істотну роль у процесі пізнання та навчання кожної окремо взятої душі, як і Гіди, які контролюють цю групу.

У наведеному нижче випадку мій пацієнт завершив своє попереднє життя як голландський художник, який жив у Амстердамі. Він помер від пневмонії у молодому віці в 1841 році — саме в той час, коли він отримав визнання за свої мальовничі роботи. Ми щойно возз'єдналися з його духовною групою, і мій Суб'єкт вибухнув гучним сміхом.

Випадок 21

Д-р Н.: Чому Ви смієтеся?

СУБ'ЄКТ: Я повернувся до моїх друзів, і вони влаштували мені таку головомийку!

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Бо на мені мої химерні туфлі з пряжками та яскраво-зелений вельветовий жилет із жовтим окантуванням і великий екстравагантний капелюх із широкими полями — адже я був художником.

Д-р Н.: Вони жартують над Вами через те, що Ви спроектували себе в цьому вбранні?

СУБ'ЄКТ: Саме так! Я так пишався своїм одягом, і я справді привертав до себе увагу як художник серед завсідників амстердамських кафе. Мені подобалася ця роль, і я грав її добре. Мені не хочеться з нею прощатися.

Д-р Н.: Що відбувається далі?

СУБ'ЄКТ: Навколо мене — мої старі друзі, і ми розмовляємо про дурість життя. Ми жартуємо один над одним з приводу того, як драматично все там, на Землі, і з якою серйозністю ми ставимося до наших життів.

Д-р Н.: Ви і Ваші друзі не вважаєте, що це важливо — серйозно ставитись до життя на Землі?

СУБ'ЄКТ: Бачите, Земля — це одна велика сцена — і ми всі знаємо це.

Д-р Н.: І Ваша група одностайно поділяє цю думку?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, ми бачимо себе акторами у величезній виставі.

Д-р Н.: Скільки істот у Вашій первинній групі у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Ну, ми працюємо з... деякими іншими... але нас п'ятеро, особливо близьких один до одного.

Д-р Н.: Як вони Вас звуть?

СУБ'ЄКТ: Л... Лемм — ні, Олем... це я.

Д-р Н.: Добре, Олем, розкажіть мені про Ваших близьких друзів.

СУБ'ЄКТ: (сміється) Норкрос... він найкумедніший... принаймні він самий горластий.

Д-р Н.: Чи є Норкрос лідером Вашої групи?

СУБ'ЄКТ: Ні, він просто найгучніший. Ми всі тут рівні, але кожен з нас має свої особливості. Норкрос — грубувато-різкий та самовпевнений.

Д-р Н.: Справді? Тоді як би Ви охарактеризували його поведінку на Землі?

СУБ'ЄКТ: О, він поводить себе досить безпринципно, безсовісно, але не небезпечно.

Д-р Н.: Хто у Вашій групі спокійний і скромний?

СУБ'ЄКТ: (лукаво) Як Ви вгадали? Це Віло.

Д-р Н.: Чи робить ця його якість менш ефективним членом Вашої групи?

СУБ'ЄКТ: З чого це Ви взяли? У Віло завжди є цікаві думки щодо всіх нас.

Д-р Н.: Наведіть приклад.

СУБ'ЄКТ: Коли я жив у Голландії, одна літня голландська пара після смерті моїх батьків усиновила мене, і у них був чудовий садок. Так ось, Віло нагадує мені про мій обов'язок перед ними, тому що їх сад пробудив у мені інтерес до живопису та здатність бачити життя очима художника... а також вказує на те, як я міг би використати, але не використав свій талант.

Д-р Н.: Чи висловив Віло ще якісь зауваження?

СУБ'ЄКТ: (сумно) Він каже, що мені слід було б менше пити і вештатися всюди, а більше малювати. Що моє мистецтво... почало торкати людей... (Суб'єкт розправив плечі) Але особисто я не збирався присвячувати весь свій час цьому заняттю!

Д-р Н.: Чи шануєте Ви думку Віло?

СУБ'ЄКТ: (глибоко зітхнувши) Так, ми знаємо, що він — наша совість.

Д-р Н.: Отже, що ж Ви йому кажете?

СУБ'ЄКТ: Я кажу: "Господар заїжджого двору, подумай про свої, власні справи — ти теж встиг повеселитися".

Д-р Н.: Віло був власником заїжджого двору?

СУБ'ЄКТ: Так, у Голландії. Займався своєю справою, причому я міг би додати — заради зиску.

Д-р Н.: Вам здається, що Віло повадився якось не так?

СУБ'ЄКТ: (тоном покаяння) Ні... насправді, ні... ми всі знаємо, що він зазнав збитків, допомагаючи цим бідним людям на дорозі, які потребували їжі та прихистку. Його життя було благом для інших.

Д-р Н.: Я припускаю, що через телепатичний зв'язок Вам важко наполягати на своїх аргументах, тому що вся правда тут відома кожному?

СУБ'ЄКТ: Так, усі ми знаємо, що Віло прогресує, прокляття.

Д-р Н.: Вас турбує те, що Віло, можливо, швидше розвивається, ніж решта?

СУБ'ЄКТ: Так... є таке... (Суб'єкт потім згадує раннє життя з Віло, коли вони подорожували Індією разом як брати).

Д-р Н.: Що буде з Віло?

СУБ'ЄКТ: Він скоро покине нас — ми всі знаємо це, щоб спілкуватися з іншими, які також покинули свої групи.

Д-р Н.: Скільки душ покинуло Вашу початкову групу, Олем?

СУБ'ЄКТ: (довга пауза, і потім сумно) О... пара душ пішла... ми, зрештою, наздоженемо їх... але не зараз. Вони не зникли, ми просто не часто бачимо їхню енергію.

Д-р Н.: Назвіть інших членів Вашого найближчого оточення в групі, окрім Віло та Норкросу.

СУБ'ЄКТ: (Оживившись) Дабрі і Трайн'єн — ці двоє знають, як розважитися!

Д-р Н.: Яка найбільш відмінна риса Вашої групи?

СУБ'ЄКТ: (із задоволенням) Пригода! Хвилювання! Серед нас є справжні першопрохідники, новатори. (Суб'єкт радісно продовжує) Дабрі щойно завершив бурхливе життя морського капітана. Норкрос був вільним бродячим торговцем. Ми живемо на повну катушку, тому що нам дарована здатність брати від життя те, що воно пропонує.

Д-р Н.: Ви зараз звеличуєте себе, Олем.

СУБ'ЄКТ: (захищаючись) А що у цьому поганого? Наша група складається не з обережних фіолетових (душ), як Вам відомо!

Д-р Н.: Що було у Трайн'єна у його минулому житті?

СУБ'ЄКТ: (бурхливо реагує на запитання) Він був єпископом! Вірите? Яке лицемірство!

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Який самообман! Норкрос, Дабрі і я говоримо йому, що його рішення бути служителем церкви не мало нічого спільного з чеснотами, милосердям чи

духовністю.

Д-р Н.: І що ж душа Трайньєна, відповідаючи, ментально проектує як самозахист?

СУБ'ЄКТ: Він каже нам, що приносив втіху багатьом людям.

Д-р Н.: Що ж Норкрос, Дабрі та Ви відповідаєте йому?

СУБ'ЄКТ: Що в нього "дах їде". Норкрос каже йому, що він хотів грошей, інакше він був би простим священиком. Ха! Це відрізняє його, і я говорю те ж саме. Чи здогадуєтеся, що Дабрі думає з приводу всього цього?

Д-р Н.: Ні, розкажіть мені.

СУБ'ЄКТ: Гм! Що Трайньєн прибрав до рук велике місто з багатим собором — з якого купа грошей перекочувала прямо у великі кишені Трайньєна.

Д-р Н.: А Ви що сказала Трайньєну?

СУБ'ЄКТ: Ну, я звернув увагу на розкішний одяг, який він носив — яскраво-червоний самий розкішний одяг, його єпископську каблучку, яку він любив і все золото та срібло, що оточувало його. Я також згадав про те, що йому подобалися лестощі та низькопоклонство з боку пастви. Трайньєн нічого не може приховати від нас — йому хотілося легкого, безтурботного та ситого життя.

Д-р Н.: Чи намагається він пояснити свої мотиви, що спонукали його вибрати це життя?

СУБ'ЄКТ: Так, але Норкрос дорікає йому. Він вказав Трайньєну на те, що він спокусив юну дівчину в ризниці. (Весело) Так, це справді сталося! Яка втіха для парафіян! Ми знаємо Трайньєна таким, яким він є насправді — він запеклий шахрай!

Д-р Н.: Чи наводить Трайньєн якісь аргументи на своє виправдання?

СУБ'ЄКТ: (Суб'єкт стає спокійнішим) Ну, як завжди. Йому закрутило голову те, що дівчинка потребувала його, у неї не було сім'ї, і він сам відчував себе самотньо, будучи змушеним як священнослужитель дотримуватися цілібату. Він каже, що, пішовши до церкви, він намагався втекти від звичайного життя, яке ми всі вибираємо, і що він закохався у дівчину.

Д-р Н.: І як Ви, Норкрос і Дабрі тепер ставитеся до Трайньєна?

СУБ'ЄКТ: (суворо) Ми думаємо, що він намагається слідувати шляхом Віло (як прогресуючої душі), але він зазнав невдачі. Його благочестиві наміри просто не спрацювали у його ситуації.

Д-р Н.: Олем, Ваші слова про зусилля Трайньєна покращити себе і змінитися здаються досить цинічними. Скажіть мені чесно, що ви відчуваєте по відношенню до Трайньєна?

СУБ'ЄКТ: О, ми просто дражнимо його... зрештою...

Д-р Н.: Ви бавитесь, але виглядає так, ніби ви насміхаєтеся над добрими намірами Трайньєна.

СУБ'ЄКТ: (сумно) Ви маєте рацію... і ми всі знаємо це... але, розумієте... Норкрос, Дабрі і я... ну, ми не хочемо втратити також і його...

Д-р Н.: Що Віло говорить про Трайньєна?

СУБ'ЄКТ: Він у першу чергу захищає благі задуми Трайньєна, проте каже йому, що

він у цьому своєму житті священнослужителя потрапив у пастку самозадоволення. Трайньєн жадав занадто багато захопленої уваги до себе.

Д-р Н.: Вибачте мені мою думку про Вашу групу, Олем, але мені здається, що це те, чого ви всі, за винятком, можливо, Віло, бажаєте?

СУБ'ЄКТ: Ха, і Віло може бути досить самовдоволеним. Дозвольте мені сказати, що його проблема — це зарозумілість, і Дабрі відкрито йому про це говорить.

Д-р Н.: І Віло заперечує це?

СУБ'ЄКТ: Ні... він каже, що він принаймні працює над цим.

Д-р Н.: Хто з вас найбільш чутливий до критики?

СУБ'ЄКТ: (пауза) О, я думаю, це міг би бути Норкрос, але всім нам важко визнавати свої помилки.

Д-р Н.: Скажіть чесно, Олем, чи дратує членів Вашої духовної групи те, що нічого не можна приховати від інших — коли всі ваші недоліки минулого життя опиняються на поверхні?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Ми чутливі до цього, але не сприймаємо це болісно. Ми все добре розуміємо. Я хотів приносити людям естетичне задоволення, хотів розвиватися через мистецтво. Але чим я займався? Я роз'їжджав амстердамськими каналами і безперервно проводив ночі в іграх та розвагах. Моя початкова мета залишилася осторонь.

Д-р Н.: Якщо ви зізнаєтеся у цьому Вашій групі, то як вони реагують? Наприклад, як Ви та Норкрос оцінюєте один одного?

СУБ'ЄКТ: Норкрос часто зазначає, що я ненавиджу бути відповідальним за себе та інших. Щодо самого Норкросса, то це багатство... він любить владу... але ми обидва егоїстичні... хоча я більш пихатий. Ні він, ні я — ми не отримуємо багато "золотих зірок".

Д-р Н.: Як вписується у Вашу групу Дабрі зі своїми вадами характеру?

СУБ'ЄКТ: Йому подобається контролювати інших, здійснюючи керівництво. Він за своєю природою лідер — більше, ніж усі ми. Він був морським капітаном, піратом — така крута особистість. Вам не захотілося б опинитися у нього на шляху.

Д-р Н.: Він був жорстокий?

СУБ'ЄКТ: Ні, просто суворий. Його шанували як капітана. Дабрі був безжальний по відношенню до своїх супротивників у морських сутичках, але він дбав про своїх власних людей.

Д-р Н.: Ви говорили мені, що Віло допомагав мандрівникам, що були нужденні, але Ви не дуже багато розповіли мені про те найкраще, що було у всіх вас у ваших життях. Чи був хтось із вас у групі відзначений за безкорисливий вчинок?

СУБ'ЄКТ: (зосереджено) Можу сказати щось про Дабрі...

Д-р Н.: Що ж?

СУБ'ЄКТ: Він зробив одну чудову справу. Одного разу, під час шторму, один моряк впав із щогли в океан і почав тонути. Дабрі обмотав навколо талії лин і кинувся з палуби у воду. Він ризикував своїм життям, але врятував товариша.

Д-р Н.: Коли ця подія обговорюється у Вашій групі, як ви всі відгукуєтеся про Дабрі?

СУБ'ЄКТ: Ми хвалимо його за те, що він зробив, захоплюючись ним у своєму розумі. Ми дійшли спільного висновку, що ніхто з нас у своїх минулих життях не міг зрівнятися з ним у цьому його одному мужньому вчинку.

Д-р Н.: Я розумію, але все ж таки життя Віло, коли він був господарем заїжджого двору і давав дах і їжу людям, які не могли заплатити йому, може являти собою прояви безкорисливості протягом більш тривалого періоду, і тому більш гідне похвал?

СУБ'ЄКТ: Звісно ж, і ми віддаємо йому належне. (Сміється) Він отримує більше "золотих зірок", ніж Дабрі.

Д-р Н.: Чи дістається Вам від групи за Ваше останнє життя?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Як художник, я змушений був боротися за клієнтів, щоб вижити, але я добре ставився до людей... цього недостатньо... але мені подобалося приносити задоволення. Моя група визнала, що у мене було добре серце.

У кожного із моїх пацієнтів свій особливий зв'язок з їхньою духовною групою, незалежно від їх особистісних особливостей. Люди схильні думати, що душі у вільному стані (у духовному світі) не мають людських вад. Насправді, я думаю, існує багато спільного між духовними групами та різними типами людської сім'ї. Наприклад, я бачу Норкроса як непокірного "цапа-відбувайла" для цієї групи, і в той же час він та Олем є свого роду "інвентаризаторами" недоліків кожного. Олем сказав, що Норкрос зазвичай перший починає відкрито і прискіпливо розглядати будь-які доводи та аргументи, які кожен із членів групи призводить до виправдання своїх помилок минулого життя. Схоже, що у нього найменше сумнівів у собі і, отже, будь-якого емоційного прикриття, що виправдовує його поведінку. Це може свідчити про його власну незахищеність, тому що Норкрос, можливо, щосили бореться за те, щоб бути на рівні прогресуючої групи.

Я вважаю, що сам Олем міг бути улюбленцем групи, свого роду "талісманом" (як буває із молодшою дитиною у людських сім'ях) — з усією його клоунадою, самолюбіванням та недбалим ставленням до серйозних проблем. Деякі душі у духовних групах, насправді, здаються мені тендітнішими і мають більше захисту, ніж інші члени групи. Поведінка Віло показує, що він справжній герой (або старший член сім'ї) — з його прагненням до досконалості. У мене склалося враження, що Віло найменш зухвалий член групи, зокрема тому, що він досяг найбільшого успіху у своїх недавніх минулих життях. Так само як і в сім'ях, ролі між членами духовної групи можуть змінюватися, але, як мені сказали, кінетична енергія Віло набуває рожевого відтінку, що вказує на досягнення ним рівня II.

Д-р Н.: Олем, чи вважаєте Ви, що взаємна критика завжди конструктивна?

СУБ'ЄКТ: Тут, звичайно, немає ворожості. Ми всі отримуємо свого роду задоволення, журячи один одного — я припускаю таке, — але це просто форма... визнання того, ким ми, насправді є і куди нам слід йти.

Д-р Н.: Чи можуть у Вашій групі змусити когось відчувати свою провину у зв'язку з його минулим життям?

СУБ'ЄКТ: Це... людські засоби... і вони занадто обмежені, якщо брати до уваги те, що ми відчуваємо.

Д-р Н.: Ну, добре, торкнемося Ваших почуттів інакше. Коли Вас критично оцінюють, чи відчуваєтеся Ви більш впевнено, отримуючи відгук одних членів Вашої групи, і менш впевнено, якщо чуєте критику з боку інших?

СУБ'ЄКТ: Ні. Ми всі дуже поважаємо одне одного. Найбільший критик сидить усередині нас.

Д-р Н.: Чи відчуваєте Ви якийсь жаль з приводу своєї поведінки у Вашому минулому житті?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Так... Мені шкода, якщо я образив когось... і... потім кожному тут стає відомо всі про мої помилки. Але ми вчимося.

Д-р Н.: І що ви робите із цим знанням?

СУБ'ЄКТ: Обговорюємо між собою і намагаємося виправитися у наступному житті.

Д-р Н.: З Вашої розповіді я зробив висновок, що Ви, Норкрос і Дабрі, завантажуючи один одного, можливо, просто даєте вихід деяким своїм стримуваним почуттям щодо своїх власних недоліків.

СУБ'ЄКТ: (замислено) Ми робимо цинічні зауваження, але це не так, як у людей. Не маючи тіл, ми ставимося до критики трохи інакше. Ми бачимо один одного такими, які ми є, без обурення чи заздрощів.

Д-р Н.: Я не хочу "тягнути Вас за язика", але мені цікаво, чи не вказує вся ця пихатість і хитромудрість висловлювань на почуття власної неповноцінності, марності, що ховається за ними?

СУБ'ЄКТ: Так, це ще один момент. Ми справді впадаємо у відчай і сумніваємося у своїх здібностях... щоб протистояти самовпевненості і змінитися на краще.

Д-р Н.: Отже, для Вас нормально, сумніваючись у собі, все ж таки робити цинічні зауваження про мотиви один одного?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, але ми хочемо, щоб кожен із нас побачив щирість один одного у роботі над своїми індивідуальними програмами. Іноді гординя встає на шляху і ми використовуємо один одного, щоб подолати її.

У наступному уривку діалогу я представляю ще одне духовне явище, що відноситься до групового цілительства. Я чув про різні варіанти цього роду дій, що підтверджуються висловлюваннями Суб'єкта 21.

Д-р Н.: Олем, поки ми обговорюємо взаємовідносини між членами Вашої групи, опишіть мені духовну енергію, яка підтримує Вас у цьому процесі.

СУБ'ЄКТ: (у нерішучості) Я не впевнений, що зможу розповісти Вам...

Д-р Н.: Добре подумайте. Чи є ще якийсь механізм, за допомогою якого відносини між членами Вашої групи призводяться у гармонію розумною енергією?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) А... Ви маєте на увазі — конуси?

Д-р Н.: (Слово "конус" — незвичайне для мене, але я знаю, що я правильно зрозумів) Так, конуси. Поясніть, що Ви знаєте їх у зв'язку із Вашою групою.

СУБ'ЄКТ: (трохи повільно) Ну, конуси справді допомагають нам.

Д-р Н.: Будь ласка, продовжуйте та розкажіть мені, що роблять конуси. Я думаю, я чув про це раніше, але я хочу дізнатися про Вашу версію.

СУБ'ЄКТ: Як Ви знаєте, він має таку форму, що ми опиняємося всередині нього.

Д-р Н.: Яка у нього форма? Намагайтеся бути яснішим.

СУБ'ЄКТ: Він циліндричний, дуже яскравий — він над нами та навколо нас. Цей конус — вузький угорі і широкий у основі, так що ми всі вміщуємося у ньому, як би знаходилися під великою білою чашею, — ми можемо плавати під конусом, користуючись ним.

Д-р Н.: Ви впевнені, що це не цілющий душ, який Ви отримали одразу після Вашого повернення у духовний світ?

СУБ'ЄКТ: О ні, там було швидше індивідуальне очищення — виправлення отриманих на Землі пошкоджень. Я думав, що ви знаєте...

Д-р Н.: Я знаю. Я хочу, щоб Ви пояснили, як конус відрізняється від цілющого душу.

СУБ'ЄКТ: Конус розбризкує енергію вниз, як водоспад, через перевернуту вирву, утворюючи навколо нас коло і дозволяючи нам таким чином по-справжньому сконцентруватися на нашій ментальній схожості та одноманітності як групи загалом.

Д-р Н.: І що Ви відчуваєте, коли знаходитеся під конусом?

СУБ'ЄКТ: Ми можемо відчувати, що всі наші думки розширюються... потім вишиковуються... і повертаються назад... сповнені додаткових знань.

Д-р Н.: Чи допомагає ця розумна енергія єдності та згуртованості Вашої групи — я маю на увазі концентровані роздуми?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: (навмисне з викликом) Якщо чесно, Олем, мені б хотілося знати, чи не "промиває" цей конус Ваші першопочаткові думки? Зрештою, різні докази та розбіжності між Вами та іншими членами Вашої групи — це те, що складає Вашу індивідуальність.

СУБ'ЄКТ: (сміється) Нас не "промивають"! Ви що, нічого не знаєте про життя після життя? Це дає нам більше колективного розуміння, необхідного для спільної роботи.

Д-р Н.: Чи завжди доступний цей конус?

СУБ'ЄКТ: Він є, коли нам це потрібне.

Д-р Н.: Хто керує конусом?

СУБ'ЄКТ: Ті, хто наглядає за нами.

Д-р Н.: Ваш Гід?

СУБ'ЄКТ: (виражається сміхом) Шейтоу? Я думаю, він надто зайнятий, об'їжджаючи свою ділянку.

Д-р Н.: Що Ви маєте на увазі?

СУБ'ЄКТ: Ми думаємо про нього як про циркового майстра, або помічника режисера — для нашої групи.

Д-р Н.: Чи бере Шейтоу активну участь у ваших групових дискусіях?

СУБ'ЄКТ: (мотає головою) Насправді, ні — Гіди, як правило, не втручаються у все це. Нас, на якийсь час надають самим собі, і це добре.

Д-р Н.: Ви думаєте, є якась особлива причина, через яку Шейтоу відсутній?

СУБ'ЄКТ: (задумавшись) Ну, йому, можливо, набридло наше тупцювання на місці. Хоча йому подобається зображати себе майстром церемоній.

Д-р Н.: Як?

СУБ'ЄКТ: (хихикаючи) Несподівано, у розпалі наших гарячих дебатів, постати перед нами, розбризкуючи навколо себе блакитні іскри і виглядаючи подібно до фокусника, який при цьому відіграє роль всемогутнього арбітра!

Д-р Н.: Фокусник?

СУБ'ЄКТ: (все ще сміючись) Шейтоу з'являється у довгих, сапфірово синіх одягах і у високому гострокінечному капелюсі. Зі своєю білою бородою, що розвівається, він виглядає просто чудово, і ми дійсно захоплюємося ним.

Д-р Н.: Я уявив духовного Мерліна.

СУБ'ЄКТ: Східний Мерлін, якщо хочете. Іноді дуже загадковий. Йому подобається виходити (на сцену) при повному параді, особливо коли ми готуємось обирати інше життя. Він знає, наскільки високо ми цінуємо його виставу.

Д-р Н.: За всієї цієї театральності — мені хотілося б знати, чи має Шейтоу, як Гід, серйозний емоційний зв'язок із Вашою групою?

СУБ'ЄКТ: (посміючись над моїми словами) Послухайте, він знає, що ми навіжена, дика компанія, і він грає на цьому, сам являючись нонконформістом. Але він завжди дуже мудрий.

Д-р Н.: Шейтоу поблажливо потурає Вашій групі? Здається, він не дуже обмежує вас у вашій екстравагантності.

СУБ'ЄКТ: Шейтоу добивається від нас результатів, тому що він не деспотичний зануда і не докучає повчаннями. Це не пройшло б у нашій компанії. Ми шануємо його.

Д-р Н.: Як ви ставитеся до Шейтоу: як до консультанта, який приходить тільки одного разу, щоб поспостерігати за вами, або як до вашого активного піклувальника?

СУБ'ЄКТ: Він раптово з'являється, щоб задати тему для наших дискусій. Потім він іде і через деякий час повертається знову, щоб подивитися, до якого рішення ми прийшли з тієї чи іншої проблеми.

Д-р Н.: Наведіть приклад головної проблеми Вашої групи.

СУБ'ЄКТ: (пауза) Шейтоу знає, що ми надто ототожнюємо себе з акторами, які грають різні ролі на Землі. Він акцентує нашу увагу... на тому, що ми є поверхневими. Він хоче, щоб ми виходили з нашої внутрішньої глибини — із себе, а не навпаки.

Д-р Н.: Значить, його настанови серйозні, але він знає, що всі ви любите весь час розважатися?

СУБ'ЄКТ: Так, і тому, я думаю, Шейтоу з нами. Він знає, що ми втрачаємо можливості. Він допомагає зрозуміти нам ті скрутні ситуації, в які ми потрапляємо, і виводить на поверхню найкраще, що є у нас.

Д-р Н.: З того, що Ви розповіли мені, я зробив висновок, що Ваша духовна група діє як свого роду майстерня, котрою керує Ваш Гід.

СУБ'ЄКТ: Так, він підіймає наш бойовий дух та підтримує нас у нашому розвитку.

На відміну від навчальних класів чи терапевтичних груп на Землі, у духовному світі, як я дізнався, вчителі-консультанти не є активними лідерами груп на постійній основі. Хоча Шейтоу та його учні є колоритною сім'єю душ, у ній є багато такого, що типово для всіх первинних духовних груп. Керівна роль Гіда має більше характер батьківського піклування, ніж диктаторського втручання. У даному випадку, Шейтоу є направляючим радником, а не "власником" групи, і він також не є грізним для членів групи. Це співпереживаючий Гід, який тепло приймає молоді душі та підтримує їх енергійні, чоловічі нахили. Я завершу цей Випадок декількома питаннями про, як про єдине духовне ціле.

Д-р Н.: Чому члени Вашої групи мають переважно чоловічу спрямованість, втілюючись на Землі?

СУБ'ЄКТ: Земля — це діяльна планета, яка винагороджує за фізичні зусилля. Ми схильні грати чоловічі ролі, щоб мати можливість опановувати і управляти ходом подій... щоб проявитись у своєму оточенні... щоб здобути визнання.

Д-р Н.: Жінки також мають вплив у суспільстві. Як може Ваша група розраховувати на успішне просування, не маючи додаткового досвіду жіночих ролей?

СУБ'ЄКТ: Ми знаємо це, але ми одержимі бажанням бути незалежними. Насправді, ми часто витрачаємо надто багато енергії на те, що приносить невеликий результат, але жіночі аспекти не дуже цікавлять нас зараз.

Д-р Н.: Якщо у Вас немає жіночих двійників (Вашої пари) у Вашому найближчому оточенні у групі, то де Ви берете їх для виконання своїх завдань на Землі?

СУБ'ЄКТ: Поблизу тут є такі душі, які краще ставляться до жіночих ролей. Я ладжу з Джоусі — вона була зі мною в деяких моїх життях; Трайнєн прив'язаний до Ніяли, і є інші...

Д-р Н.: Олем, я б хотів завершити нашу бесіду про Ваші духовні зв'язки питанням про походження Вашої групи. Що Ви знаєте про це?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Я... не можу сказати Вам... ми просто прийшли всі разом одночасно.

Д-р Н.: Ну, комусь треба було звести всіх вас, котрі мають схожі якості, разом. Може, то був Бог?

СУБ'ЄКТ: (спантеличено) Ні, нижче Джерелá... це вищі істоти...

Д-р Н.: Шейтоу чи інші Гіди, подібні до нього?

СУБ'ЄКТ: Ні, вищі, я так гадаю... проектувальники... я більше нічого не знаю.

Д-р Н.: Ви казали, що деякі члени Вашої спільноти, обігнавши у своєму просуванні інших, скоротили свою активну участь у житті групи. Чи надходять до вас нові члени групи?

СУБ'ЄКТ: Ніколи.

Д-р Н.: Чи не тому, що новачкові було б складно спілкуватися з усіма вами?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Ну, ми не настільки погані! Просто ми маємо досить сильний ментальний зв'язок один з одним, і сторонні не можуть розділити разом з нами наш минулий досвід.

Д-р Н.: Обговорюючи свої минулі життя, чи вважає Ваша група, що вона робить вагомий внесок у покращення людського суспільства?

СУБ'ЄКТ: (задумавшись) Нашою присутністю у суспільстві ми хочемо кинути виклик усталеним традиціям — поставити під сумнів деякі базові налаштування та припущення. Я думаю ми вносимо енергію та мужність своїми фізичними життями — і сміх теж...

Д-р Н.: Після того, як Ваша духовна група завершує дискусію, необхідну для виявлення Ваших подальших завдань, чи очікуєте Ви нове життя?

СУБ'ЄКТ: (з жадібним інтересом) О, так! Щоразу, коли я йду, щоб зіграти нову роль на Землі, я прощаюся зі словами: "До зустрічі з усіма вами П.С. (після смерті)".

Цей випадок є прикладом однаково мислячих душ з дещо "роздутим" его, які підтримують і узаконюють почуття та позиції один одного. Тут лежить ключ до розуміння принципу формування духовних груп. Я дізнався, що багато первинних духовних груп мають у собі підгрупи, до яких входять душі, пов'язані подібними проблемами, що заважають їх розвитку. І навіть у такому разі, ці душі однаково відрізняються своїми сильними та слабкими сторонами. Кожен член групи робить свій внесок, демонструючи свої найкращі якості — для якнайшвидшого здійснення цілей всіх інших членів цієї духовної сім'ї.

Я не хочу, щоб Випадок 21 залишав враження, ніби кілька дружніх душ, що залишилися у цьому внутрішньому гуртку, є прикладом стандартної поведінки, властивої всім душам первинної спільноти. Коли формується первинна група у складі, скажімо, п'ятнадцяти-двадцяти душ, вони мають певні спільні таланти та інтереси. Але при цьому група підтримки спланована так, щоб кожен її член мав якісь свої особливості в налаштуваннях, почуттях та реакціях. Здебільшого, мої Суб'єкти повідомляють про групи змішаного складу, тобто що складаються як з душ чоловічої орієнтації, так і жіночої, які відносяться до одного або кількох характерних типів, таких як:

- 1) мужні, життєрадісні, сильні та вдалі;
- 2) м'які, спокійні, віддані їй, у певному сенсі — безневинні;
- 3) охочі до розваг, дотепні, жартівники, що люблять ризик;
- 4) серйозні, надійні, обережні;
- 5) ексцентричні, ентузіастичні, щирі;
- 6) терплячі, врівноважені, сприйнятливі;
- 7) уважні, розважливі, рішучі;
- 8) передові, кмітливі, легко пристосовуються.

Ці відмінності забезпечують рівновагу групи. Однак, якщо вся група демонструє сильну схильність до прояву ексцентричності або зухвалого безстрашся, то найбільш обережний член групи, здався б іншій групі душ, менш мужнім.

Немає сумніву, що душам у Випадку 21 чекає довгий шлях розвитку. Однак вони дійсно роблять свій внесок життєстійкості на Землі. Наступні питання Суб'єкту 21 виявили факт перетину шляхів цих душ уже у XX столітті. Наприклад, Олем —

графічний дизайнер та професійний гітарист, який має контакт із Джоусі, яка співає у їхній групі. Той факт, що тісно пов'язані між собою душі, у даному випадку орієнтовані на чоловічі ролі в їхньому фізичному житті, не применшує їх здатності спілкуватися з молодими душами, які віддають перевагу жіночим ролям. Первинні духовні групи є змішаними щодо цього. Як я вже згадував, справді розвинуті душі, вибираючи фізичне життя, не впадають ні в ту, ні в іншу крайність.

Бажання виявити своє "Я" є важливим мотивуючим фактором для душ, які вирішили прийти на Землю, щоб здобути практичні уроки. Іноді причиною дискомфорту душ нижчого рівня є розбіжність між тим, як вони сприймають своє "Я" у вільному стані душі, і тим, як вони діють у людських тілах. Душі можуть збентежитись від того, що вони являють собою у житті. Суб'єкт 21 не спостерігає протиріч у цьому відношенні, але я сумніваюся, що в останніх життях Олем швидко просувався у своєму розвитку. Проте фактичний досвід прожитого життя може певною мірою компенсувати недолік розуміння.

Наші недоліки і моральні конфлікти розглядаються у духовному світі як помилки, серйозніше, ніж на Землі. Ми бачили, як у духовних групах розбираються та аналізуються різні нюанси виборів чи можливих рішень. Члени первинної духовної групи працюють разом так довго — у земному літочисленні, — що постійно звітують один перед одним і групою загалом. Це стимулює глибоке почуття приналежності до духовної групи, і навіть може створити враження, що між різними первинними групами існують ментальні бар'єри — особливо між групами душ, що знаходяться на нижчих рівнях.

Проте, якщо у людській формі кожна душа може відчувати відкинутість і самотність, у духовному світі наше індивідуальне єго постійно підтримується дружнім оточенням товаришів по групі.

Соціальна структура духовних груп відрізняється від того, що ми спостерігаємо у групах людей на Землі. Хоч і є якісь свідчення про наявність тісно взаємодіючих пар у духовних групах, я не чув про існування там будь-яких коаліцій чи окремих осіб, які привертають до себе більш пильну увагу, ніж інші, чи ізольованих душ. Мені розповідали, що душі справді проводять якийсь час у особистих роздумах, після повернення у групу. Душі мають на Землі тісний контакт через сімейні відносини і беруть активну участь у житті групи у духовному світі. І все ж душі багато чому вчаться, перебуваючи на самоті.

Із розмов з Суб'єктами, що випромінюють у своєму духовному стані біле світло, я зрозумів, що на початкових рівнях душі часто відокремлюються від своїх груп для індивідуального опрацювання простих енергетичних проектів. Одна досить молода душа згадувала про те, як вона знаходилася на самоті в якомусь обмеженому просторі і намагалася розв'язати "рухому головоломку", виявити приховані або замасковані геометричні форми — циліндри, сфери, куби і квадрати — і поєднати їх із своєю власною енергією. Суб'єкт описував їх як "багатомірні, барвисті та топографічні" за своєю природою. Він розповідав: "Ми повинні навчитися посилювати свою енергію, щоб

зрозуміти розсіяні та перемішані об'єкти та надати їм ту чи іншу основну форму". За словами іншого Суб'єкта, "ці тести дають Спостерігачам інформацію про нашу уяву, творчі здібності та винахідливість, і вони завжди заохочують і підбадьорюють нас, а не судять".

Душі на всіх рівнях займаються ще однією дуже важливою справою, коли вони знаходяться наодинці із собою. Вони повинні присвятити якийсь час концентрації думок для допомоги тим істотам на Землі (або в інших фізичних світах), яких вони колись знали і про які дбали. Судячи із зібраної мною інформації, вони вирушають у простір, який деякі називають "місцем проектування". Тут вони входять у "міжпросторове поле рухомої сріблясто-синьої енергії" і переносяться в обрану ними географічну зону. Мені розповідали, що це — ментальна вправа, яка допомагає "утримувати і вивільняти позитивну вібраційну енергію, для того, щоб формувати територію". Це означає, що душі переносяться на хвилях своїх думок до певних людей, будівель або на задану ділянку Землі, намагаючись втішити або внести зміни.

Розділ 10

Душі проміжних рівнів

Після того, як душі у своєму розвитку піднімаються над Рівнем II та вступають у проміжні стадії розвитку, їхня активна участь у діяльності первинної групи значно скорочується. Це не означає, що вони повертаються до свого роду ізоляції, в якій знаходяться зовсім молоді душі. Душі, що піднялися на середні рівні розвитку, менше спілкуються зі своєю початковою групою тому, що вони стали зрілішими і досвідченішими і можуть діяти самостійніше. Ці душі також менше втілюються.

На рівнях III і IV ми, нарешті, готові взяти на себе більш серйозніші зобов'язання. Взаємини з нашим Гідом змінюються. Відносини типу "вчитель-учень" замінюються відносинами колег, які працюють разом. Оскільки наші попередні Гіди отримують нові групи учнів, настає черга і нам розвивати вчительські навички, щоб зрештою набути необхідної кваліфікації та взяти на себе зобов'язання бути Гідом для молодих душ.

Я вже говорив, що перехідні стадії рівнів II і IV видаються мені особливо важкими для визначення ступеня розвитку душі. Наприклад, деякі душі починають орієнтувати себе на роль вчителя ще на рівні III, тоді як інші суб'єкти, які безумовно відносяться до рівня IV, вважають, що вони не готові бути хорошими гідами.

Незважаючи на високі стандарти моралі та поведінки, істоти, що досягли проміжних рівнів зрілості, дуже скромно ставляться до своїх досягнень. Звичайно, буває по-різному, але я помітив, що пацієнтам, які перебувають на цій стадії і вище, як правило, властива велика стриманість і врівноваженість, і я схильний швидше довіряти, ніж сумніватися у щирості спонук цих Суб'єктів, які перебувають у стані гіпнозу на свідомому та підсвідомому рівнях. Ці люди виявляють далекобачність, демонструючи віру і переконаність у позитивному майбутньому людства, що обнадіює і надихає

людей, котрі їх оточують.

Мої питання до більш зрілих душ більше орієнтовані на езотеричні теми, що стосуються задуму та творіння. Я зізнаюся, що скористався шансом отримати від цих душ знання вищого порядку, якого немає в інших менш досвідчених душ. Деякі пацієнти зізнавались, що відчували, як я наполегливо спонукав їх витягувати з глибин надсвідомої пам'яті серйозні духовні спогади, і вони мають рацію. Більш розвинуті душі цього світу мають вражаючу проникливість і здатність до розуміння Всесвітнього плану життя, і я хочу отримати від них якомога більше інформації.

Мій наступний Суб'єкт досяг у своєму розвитку верхнього ступеню рівня III і як душа він випромінює жовту енергію, без будь-яких червоних відтінків. Це чоловік невисокого зросту, приблизно п'ятидесяти років, з не дуже яскравою зовнішністю. Із своєю тихою, ввічливою манерою поведінки, він здався мені надто вже чемним. Я відчував, що його неவிбагливість дещо удавана, і за нею прихайлися дещо сильніші емоції. Найдивовижніша його особливість — це темні сумні очі, які набувають ще більшої виразності, коли він починає говорити про себе, висловлюючись прямо і твердо.

Він розповів мені, що працює у благодійній організації, яка розповсюджує продукти харчування для безпритульних, і що колись він був журналістом. Цей пацієнт приїхав здалеку, щоб поговорити зі мною про його спад ентузіазму у роботі, котрий його турбує. Він сказав, що втомився і хотів би провести залишок свого життя на самоті. Під час першого сеансу ми пройшлися по основним характерним особливостям його численних минулих життів, щоб краще визначити правильний напрямок його поточного життя.

Я почав з того, що ввів мого Суб'єкта у стан регресії, і він згадав ряд своїх перших життів, починаючи із найпершого, в якому він був чоловіком на ім'я Кроу-Мегнен, який жив в умовах кам'яного віку близько 30 000 років тому. Переходячи разом з ним від життя до життя, я помітив якусь постійну тенденцію у його поведінці, яку можна назвати позицією вовка-одинака — на противагу звичайної тенденції людей триматися за свій рід чи плем'я. У проміжку між 3 тисячоліттям до н.е. і 500 р. до н.е., мій пацієнт прожив ряд життів на Середньому Сході — це був період становлення ранніх міст-держав, що належать до шумерської, вавилонської та давньоєгипетської культур. Перебуваючи навіть у тілі жінки, цей Суб'єкт прагнув уникати сімейних зв'язків і не мав дітей. Будучи ж чоловіком, він надавав перевагу кочовому способу життя.

Коли ми дісталися середньовічної Європи, я вже звик до бунтарських проявів цієї душі, що чинила опір тиранічним товариствам. Протягом цих своїх життів мій Суб'єкт працював над тим, що надихав людей, позбавляючи їх страху, але водночас не вступав у жодні угруповання. Зазнаючи важких поневірянь і численних спадів, він продовжував жити як мандрівник, одержимий пристрастю до вільного пересування.

Деякі життя були не надто ефективними, але у XII ст. я виявив його у Центральній Америці в тілі ацтека, що створив угруповання індіанців, яке виступило проти утисків найвищого жрецтва. Він був убитий як вигнанець, але при цьому завдяки йому між

традиційно ворогуючими племенами встановилися мирні відносини.

У XIV ст. ця душа була європейським літописцем, який вирушив у подорож по шовковому шляху до далекого Китаю, щоб взнати і зрозуміти народи Азії. Ніколи не маючи труднощів із мовами (як і у своєму нинішньому житті), мій пацієнт прожив і помер в Азії, у селі, щасливо доживши до глибокої старості. На початку сімнадцятого століття, живучи в Японії, він був членом клану Кровоточивий Журавель (Bleeding Crane). Ці люди були шанованими, незалежними самурайськими найманцями. Наприкінці цього життя мій Суб'єкт жив у самоті, консультуючи найслабших противників правлячих угруповань (Tokugawa shoguns) у стратегічних питаннях.

Будучи за своєю природою аутсайдером і дослідником, що подорожує країнами та континентами у пошуках істини, ця душа невпинно шукала раціональне зерно і сенс життя, надаючи при цьому допомогу тим, кого вона зустрічала на своєму шляху. Я був навіть здивований, коли дізнався, що мій Суб'єкт був у XIX столітті дружиною американського фермера-поселенця. Фермер помер незабаром після весілля. Я знав, що мій Суб'єкт свідомо вибрав життя вдови з дітьми, прив'язаної до шматка землі та майна, не маючи можливості вільно пересуватися — це було свого роду випробуванням.

Коли ця частина нашого сеансу завершилася, я знав, що працював з більш розвинутою, старою душею, причому ми не торкнулися величезної кількості інших його життів. Оскільки ця душа наближається до рівня IV, я не здивувався б, якби його перша поява на Землі відбулася 70 000 років тому, а не 30 000. Однак, як я вже згадував, душам не обов'язково мати сотні фізичних життів, щоб прогресувати. Одного разу мені довелося мати справу з пацієнтом, який, втілюючись на Землі всього 4 000 років, досяг у розвитку своєї свідомості рівня III, а це досить видатне явище.

Я поговорив зі своїм пацієнтом про його поточне життя і властиві йому методи пізнання. Він пояснив, що ніколи не був одружений і що в соціальному відношенні він вважав за краще займати позицію "неприєднання". Я запропонував йому розглянути кілька альтернативних варіантів у його поточному житті. Перш за все, я відчував, що брак близькості у відносинах з людьми протягом багатьох життів перешкоджав його прогресу. Після того, як цей сеанс закінчився, він захотів, щоб ми продовжили досліджувати його розум із метою виявлення інформації про духовний світ. Наступного дня я занурив його у стан надсвідомості, і ми знову приступили до роботи.

Випадок 22

Д-р Н.: Як Вас звуть у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: Мене звуть Ненсем.

Д-р Н.: Ненсеме, чи є зараз довкола Вас душі? Чи Ви перебуваєте на самоті?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Я разом із двома моїми дуже давніми компаньйонами.

Д-р Н.: Як їх звати?

СУБ'ЄКТ: Рауль та Сенджі.

Д-р Н.: Чи є ви трьома частинами більшої групи душ працюючих разом?

СУБ'ЄКТ: Ми були... але тепер ми працюємо... переважно кожен сам по собі.

Д-р Н.: Що ви зараз робите?

СУБ'ЄКТ: Ми обговорюємо, як краще допомагати один одному під час наших втілень.

Д-р Н.: Розкажіть мені, що ви робите одне для одного?

СУБ'ЄКТ: Я допомагаю Сенджі вибачити себе за її помилки та оцінити себе гідно. Їй треба припинити щоразу виступати у ролі матері на Землі.

Д-р Н.: А як вона вам допомагає?

СУБ'ЄКТ: ...Допомагає зрозуміти, що мені не вистачає почуття причетності або приналежності.

Д-р Н.: Розкажіть конкретно, що саме робить Сенджі, щоб допомогти Вам у вирішенні цієї проблеми.

СУБ'ЄКТ: Ну, вона була моєю дружиною в Японії після того, як я залишив спосіб життя воїна — (Щось турбує Ненсема, і після деякої паузи він вимовляє наступне) — Раулю подобається вступати в партнерські відносини із Сенджі, а я зазвичай був один.

Д-р Н.: Що Ви можете сказати про Рауля? Як ви допомагаєте один одному?

СУБ'ЄКТ: Я допомагаю йому навчитися терпіння, а він допомагає мені впоратися з моєю схильністю уникати життя.

Д-р Н.: Ви завжди втілюєтеся як двоє чоловіків та одна жінка на Землі?

СУБ'ЄКТ: Ні, ми можемо мінятися ролями — і міняємося, але нам зручніше так, як є.

Д-р Н.: Чому ви усі працюєте незалежно від інших членів вашої духовної групи?

СУБ'ЄКТ: (пауза) О, вони всі тут... дехто залишився позаду... дехто пішов уперед, вирішуючи свої завдання.

Д-р Н.: Чи є у Вас гід чи вчитель?

СУБ'ЄКТ: (м'яко) Її звать Айдіс.

Д-р Н.: Мені здається, що ви дуже шанобливо ставитеся до неї. Чи маєте Ви хороший контакт з Айдіс?

СУБ'ЄКТ: Так, але це не означає, що ми не маємо жодних розбіжностей.

Д-р Н.: У якій галузі, головним чином, виявляються ваші розбіжності?

СУБ'ЄКТ: Вона мало втілюється, і я кажу їй, що їй слід впритул доторкнутися до поточних умов на Землі.

Д-р Н.: Чи знаходитеся Ви настільки у ментальному резонансі з Айдіс, що знаєте все про історію її навчання як Гіда?

СУБ'ЄКТ: (негативно хитає головою, задумливо) Ми ставимо запитання... але ми можемо запитувати лише про те, що знаємо. Айдіс розкриває мені те, що, на її думку, має відношення до мого власного досвіду.

Д-р Н.: Чи здатні Гіди екранувати свої думки, щоб ви не могли повністю прочитати те, що у їхньому розумі?

СУБ'ЄКТ: Так, більш старші Гіди майстерні у цьому — вони знають, як фільтрувати інформацію, яка нам не потрібна, тому що це знання може збентежити нас.

Д-р Н.: Ви також навчитеся фільтрувати образи?

СУБ'ЄКТ: Я вже трохи... вмію.

Д-р Н.: Можливо тому багато людей розповідають мені, що їхні гіді дають їм відповіді не на всі запитання.

СУБ'ЄКТ: Так, і важливим є те, що стоїть за питанням... у який момент його задають і чому. Можливо, не будь-яка інформація йде на користь – якась може і зашкодити їм.

Д-р Н.: Крім того, що Ви приймаєте методи навчання Айдіс, чи подобається вона Вам у сенсі особистісного прояву?

СУБ'ЄКТ: Так... Я просто хочу, щоб вона погодилася прийти разом зі мною... одного разу.

Д-р Н.: О, Ви б хотіли втілитись на Землі разом із нею?

СУБ'ЄКТ: (пустотливо посміхається) Я сказав їй, що у нас могли би бути кращі стосунки тут (у духовному світі), якби вона погодилася якимось прийти на Землю і знаходитися там зі мною у дружніх стосунках.

Д-р Н.: І що Айдіс відповідає з приводу цієї пропозиції?

СУБ'ЄКТ: Вона сміється і каже, що подумає, якщо я зможу довести їй, що це принесе користь.

У цьому місці я запитав Ненсема, як довго Айдіс спілкувалася з ним, і дізнався, що її призначили Гідом для цих душ, коли вони піднялися на рівень III. Ненсем, Рауль і Сенджі знаходилися також під опікою їхнього улюбленого старого Майстра-гіда, який був із ними від початку їхнього існування. Помилково вважати, що більш розвинуті душі живуть самотнім духовним життям. Цей Суб'єкт розповів мені, що він контактує із багатьма душами, а Рауль і Сенджі — просто його найближчі друзі.

Рівні III і IV — це важливі для душ щаблі розвитку, тому що тепер на них покладено більше відповідальності за молоді душі. Проте, статус Гіда їм не надається одразу. Як і в багатьох інших аспектах життя, у цьому відношенні душі також піддаються випробуванню та уважній перевірці. Проміжні рівні є періодами випробувань для потенційних вчителів. Коли наша аура набуває жовтого кольору, наші наставники довіряють нам якусь душу, а потім оцінюють здійснюване нами керівництво, як під час фізичних втілень, так і в духовному світі.

Тільки у тому випадку, якщо це попереднє навчання виявляється успішним, нам дозволяється діяти на рівні Молодшого Гіда. Не кожен підходить на роль учителя, але це не заважає нам просуватися до вищих рівнів, коли аура набуває синіх відтінків. Гіді, подібно до всіх інших, мають різні здібності і таланти, а також і недоліки. До того часу, коли ми досягаємо рівня V, схильності нашої душі вже добре відомі у духовному світі. На нас покладаються певні обов'язки, котрі відповідають нашим здібностям — це буде розглянуто пізніше у цьому розділі. Різні засоби і шляхи пізнання, зрештою, призводять нас до одного і того ж результату — до набуття духовної цілісності. Багато різноманітних варіантів є частиною генерального плану вдосконалення кожної душі і я запитую Суб'єкта 22, як відбувається його просування на рівні III.

Д-р Н.: Ненсем, скажіть мені, чи Айдіс готує Вас до ролі Гіда, знаючи, що у Вас є

інтерес до такого роду діяльності?

СУБ'ЄКТ: (живо реагує) У мене справді є інтерес.

Д-р Н.: У такому разі, Ви вже розвиваєтесь як Гід?

СУБ'ЄКТ: (скромно) Не надавайте надто великого значення цьому. Насправді я просто доглядаю... допомагаючи Айдіс та отримуючи інструкції.

Д-р Н.: Чи наслідуєте Ви її вчительський стиль?

СУБ'ЄКТ: Ні, ми різні. Як початківець, чи опікуваний, я все одно не можу зробити те, що може вона.

Д-р Н.: Коли Ви дізналися, що готові бути опікуном і почати надавати духовну допомогу іншим?

СУБ'ЄКТ: Це... усвідомлення, яке приходить до Вас після великої кількості прожитих життів... Ви усвідомлюєте себе у більшій гармонії із собою, ніж раніше, і здатні допомагати людям як у духовному світі, так і на Землі.

Д-р Н.: На даний час, Ви дієте як опікун всередині духовного світу, або зовні, за його межами?

СУБ'ЄКТ: (насилу формулює відповідь) Зовні... у двох життях.

Д-р Н.: Чи живете Ви у двох паралельних життях зараз?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Де ви живете своїм другим життям?

СУБ'ЄКТ: У Канаді.

Д-р Н.: Чи важливо для Вашого канадського завдання географічне розташування?

СУБ'ЄКТ: Так, я вибрав бідну сім'ю, у невеликому селищі, де мене могли б потребувати більше всього. Я живу у маленькому гірському селищі.

Д-р Н.: Розкажіть мені докладніше про це життя у Канаді та про Ваші обов'язки.

СУБ'ЄКТ: (повільно) Я... дбаю про свого брата Біллі. Коли йому було чотири роки, він отримав жахливі опіки на обличчі та руках через полум'я, що спалахнуло на газовій плиті. Мені було десять, коли це сталося.

Д-р Н.: Вам стільки ж років у Вашому канадському житті, скільки зараз у Вашому американському?

СУБ'ЄКТ: Приблизно стільки ж.

Д-р Н.: Яке першопочаткове завдання у Вас у канадському житті?

СУБ'ЄКТ: Дбати про Біллі. Допомогати йому бачити світ, незважаючи на свій біль. Він майже сліпий і його спотворене обличчя відштовхує від нього людей. Я намагаюся допомогти йому прийняти життя і зрозуміти, ким він насправді є у середині себе. Я читаю йому і гуляю з ним лісом, підтримуючи його під руку. Я не тримаю його за руку, тому що його руки такі понівечені...

Д-р Н.: Що Ви можете сказати про своїх канадських батьків?

СУБ'ЄКТ: (без хвальби) Мені доводиться грати роль батьків. Наш батько пішов після пожежі та більше не повертався. Він був слабкою людиною, яка погано ставилася до сім'ї навіть ще до пожежі. Душа моєї матері не дуже... вміло функціонує у цьому її тілі. Їм потрібен хтось більш загартований.

Д-р Н.: Хтось фізично сильний?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Ні, я — жінка у Канаді. Я сестра Біла. Моя мати і брат потребують когось, хто був би ментально витривалим, щоб зберегти сім'ю і дати їм напрямок, яким вони могли б слідувати.

Д-р Н.: Як Ви утримуєте сім'ю?

СУБ'ЄКТ: Я печу хліб, і я ніколи не вийду заміж, бо я не можу залишити їх.

Д-р Н.: Яким є головний урок Вашого брата?

СУБ'ЄКТ: Навчитися смиренню і водночас не схибити у такому житті, яке приносить лиш саме найменше задоволення собою.

Д-р Н.: Чому Ви не обрали роль свого брата, який постраждав від вогню? Чи не поставило би таке життя більш важке завдання перед Вами?

СУБ'ЄКТ: (морщачись) Гм, я вже одного разу проходив через таке!

Примітка: Цей суб'єкт мав фізичні каліцтва у низці минулих життів.

Д-р Н.: Так, я вважаю, що це так. Цікаво знати, чи була душа Біллі в якомусь із Ваших минулих життів причиною Вашого фізичного каліцтва?

СУБ'ЄКТ: По суті, в одній із них — так. Коли я опинився у скрутному становищі, інший чоловік теж опікувався мною, і я з вдячністю приймав його допомогу. Тепер настала черга Біллі, і я тут, щоб допомогти йому.

Д-р Н.: Чи знали Ви заздалегідь, до прийняття свого канадського життя, що душа Вашого брата має намір втілюватися?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, Айдіс і я обговорювали всю цю ситуацію. Вона сказала, що душі Біллі знадобиться опікун, і так як у мене був негативний контакт з цією душею раніше, в іншому житті, я охоче прийняв цю роботу.

Д-р Н.: Крім кармічного уроку для душі Біллі, тут є дещо і для Вас — у сенсі прийняття на себе ролі жінки, яка пов'язана по рукам і ногам. Ви не можете просто зірватись і піти кудись, як Ви це робили у своїх минулих життях.

СУБ'ЄКТ: Це так. Ступінь важкості життя вимірюється тим, наскільки ситуація є проблемною саме для вас. Для мене бути опікуном Біллі — важче випробування, ніж те, яке я мав, коли отримував допомогу від іншої душі, що була моїм опікуном.

Д-р Н.: Назвіть мені найважчий момент, у цій Вашій ролі опікуна.

СУБ'ЄКТ: Підтримувати дитину... допомагаючи їй долати безпорадність, вести її... у доросле життя... вчити дитину мужньо протистояти мукам.

Д-р Н.: Життя Біллі — це винятковий випадок, але, мабуть, дітям Землі доводиться проходити через великі фізичні та емоційні страждання.

СУБ'ЄКТ: Без зіткнення із болем, без його подолання, ви ніколи не зможете по-справжньому встановити контакт із тим, хто ви є насправді, і проявляти себе у цій своїй справжній якості. Але я повинен сказати Вам, що чим більше болю та труднощів доводиться відчувати у дитинстві, тим більше у Вас шансів розширити свої можливості.

Д-р Н.: І як же у Вас справи із виконанням цієї ролі опікуна у Канаді?

СУБ'ЄКТ: У Канаді мені доводиться робити складніший вибір, ніж у моєму житті в Америці. Але я досить впевнений у собі... щоб реалізувати на практиці своє розуміння.

Д-р Н.: Чи заохочувала Вас Айдіс у Вашому прагненні прискорити розвиток, прийнявши два паралельні життя, чи вона відмовляла Вас?

СУБ'ЄКТ: Вона завжди за... Я не часто робив це у минулому.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Життєві комбінації можуть виявитися виснажливими та суперечливими, а зусилля — непродуктивними, із мінімальним ефектом в обох життях.

Д-р Н.: Ну, я бачу, що Ви допомагаєте людям у Ваших нинішніх життях, але чи доводилося Вам проживати одночасно контрастуючі одне з одним життя, коли в одному Ви не дуже добре поводитися, а в іншому краще?

СУБ'ЄКТ: Так, хоч це було давно. Це одна із переваг паралельних життєвих комбінацій. Одне життя може компенсувати інше. І все ж таки іноді це викликає труднощі.

Д-р Н.: Тоді навіщо Гіди допускають паралельні життя?

СУБ'ЄКТ: (похмуро глянувши на мене) Душі не поставлені у жорсткі бюрократичні умови. Нам усім дозволено мати помилкові погляди та думки і вчитися на цьому.

Д-р Н.: Мені здається, Ви схиляєтеся до думки, що душі середнього рівня краще жити одним життям.

СУБ'ЄКТ: Я би сказав — так, здебільшого, але є й деякі інші мотиви, які спонукають нас прискорити процес.

Д-р Н.: Наприклад?

СУБ'ЄКТ: (весело) Як винагороду за "сумісні" життя, ми отримуємо можливість довше не втілюватися, залишаючись у духовному світі, розмірковуючи та аналізуючи.

Д-р Н.: Ви маєте на увазі, що періоди між життям можуть тривати довше після паралельних втілень?

СУБ'ЄКТ: (усміхається) Звичайно, щоб проаналізувати два життя, потрібно більше часу.

Д-р Н.: Ненсеме, я маю ще кілька питань щодо механізму поділу душі. Як відбувається поділ енергії душі на різні частини?

СУБ'ЄКТ: Ми є частинками... активованих частин. Ми походимо з єдиного цілого.

Д-р Н.: Котре є первинним цілим?

СУБ'ЄКТ: Творцем.

Д-р Н.: Чи є розділені частини Вашої душі повноцінними та закінченими у собі?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Чи всі частини енергії нашої душі йдуть із духовного світу, коли ми втілюємось?

СУБ'ЄКТ: Якась частина нашої душі ніколи не покидає духовного світу: ми не повністю відокремлюємося від Творця.

Д-р Н.: Чим займається та частина, яка залишається у духовному світі, поки ми знаходимося на Землі в одному чи кількох тілах?

СУБ'ЄКТ: Вона... дрімає... в очікуванні возз'єднання із рештою нашої енергії.

Більшість моїх колег, які працюють із минулими життями пацієнтів, стикаються з

випадками хронологічно співпадаючих життів у людей, які жили на Землі одночасно у двох місцях. Іноді трапляється три або більше паралельних життів. Душі майже на будь-якій стадії розвитку здатні втілюватися у складних комбінаціях паралельних життів, але я не часто зустрічався із подібним явищем у своїх випадках.

Багатьом людям здається, що ідея поділу душі у духовному світі, та втілення її у двох або більше людських тілах, суперечить усталеним поглядам на душу, як на єдину індивідуалізовану духовну субстанцію. Зізнаюся, мені теж стало ніяково, коли мій пацієнт повідомив, що живе у паралельних життях. Я можу зрозуміти, чому концепція дуального існування душі бентежить і збиває з пантелику деяких людей, особливо, якщо одна душа одночасно живе в різних вимірах, що ми трохи пізніше і розглянемо. Але необхідно зрозуміти, що якщо наші душі є частиною енергії однієї великої наддуші, яка ділиться, тобто поширює себе, щоб створити наші душі, то чому "нащадки" розумної енергії цієї наддуші не можуть мати таку ж здатність розділятися і потім возз'єднуватися знову?

Отримання інформації про духовну діяльність від душ, що перебувають на більш високих щаблях розвитку, іноді виявляється непростою справою. Через складну природу пам'яті та знання на цих рівнях буває важко визначити, що ці люди знають, але не кажуть мені, а що вони насправді не знають. Що стосується Суб'єкта 22, то він і знав і готовий був відповідати на мої запитання. Інформація про різноманітність способів навчання душ у духовному світі, що міститься у цьому випадку, узгоджується з іншими звітами, які є у моїй картотеці.

Д-р Н.: Ненсеме, я хочу зараз звернутися до Вашої діяльності у духовному світі, коли Ви не так зайняті своїми земними втіленнями, особливо до Вашої взаємодії у духовних групах та навчання майстерності Гіда. Чи можете Ви розповісти мені про інші сфери духовного світу, де Ви буваєте чимось зайняті?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Так, є інші сфери... я знаю деякі...

Д-р Н.: Скільки?

СУБ'ЄКТ: (обережно) Я думаю - чотири.

Д-р Н.: Як би ви назвали ці сфери діяльності?

СУБ'ЄКТ: Світ без Его, Світ Всезнання, Світ Створення та Демонтування, Світ Зміненого Часу.

Д-р Н.: Ці світи існують у нашому фізичному Всесвіті?

СУБ'ЄКТ: Один — так, решта є позапросторовими сферами.

Д-р Н.: Добре, почнемо з позапросторових сфер. Чи ці три сфери духовного світу призначені для душ?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Чому Ви називаєте всі ці духовні сфери світами?

СУБ'ЄКТ: Я сприймаю їх як... обителі духовного життя.

Д-р Н.: Отже, ці три галузі є ментальними світами?

СУБ'ЄКТ: Так, саме так.

Д-р Н.: Що таке Світ без Его?

СУБ'ЄКТ: Це місце, де вчаться бути.

Д-р Н.: Я чув про це — у різних інтерпретаціях. Чи є там душі-початківці?

СУБ'ЄКТ: Так, новостворені душі знаходяться там, щоб дізнатися, хто вони. Це споконвічне місце, місце походження.

Д-р Н.: Чи виходять его-сутності із цієї сфери у довільному порядку, як вийде, або у душ-початківців є вибір?

СУБ'ЄКТ: Нова душа не здатна зробити вибір. Ви отримуєте свій характер залежно від способу, яким ваша енергія... скомбінована... зібрана для вас.

Д-р Н.: Чи існує там якийсь вид духовного обліку якостей, особливостей, які призначають душам: стільки — одного роду якостей, стільки — іншого?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Я думаю, що враховуються багато факторів при розподілі якостей, які роблять нас такими, якими ми є. Що мені дійсно відомо, так це те, що коли душі "привласнюється" его, воно стає особливим пунктом угоди між особистістю та тими, хто дав це его.

Д-р Н.: У чому це полягає?

СУБ'ЄКТ: Зробити максимум кращого, використовуючи отримане его, маючи особистісні особливості.

Д-р Н.: Отже, метою даного світу (Світу без Его) є розподіл особистостей новим душам, яке здійснюється розвинутими істотами?

СУБ'ЄКТ: Так, нова душа — це чиста енергія, яка ще не має справжнього Я. Світ без Его забезпечує вас знаками ідентифікації.

Д-р Н.: Тоді чому Ви називаєте його Світом без Его?

СУБ'ЄКТ: Тому що новостворені душі прибувають сюди без его. Ідея особистісного Я ще не увійшла до тями нової душі. Саме тут душі дається сенс її існування.

Д-р Н.: Чи відбувається цей процес створення душ із присвоєнням їм особистісної ідентифікації постійно?

СУБ'ЄКТ: Наскільки мені відомо, так.

Д-р Н.: Я хочу, щоб ви точно відповіли на моє наступне запитання. Коли Ви як душа набули своєї особистісної сутності, чи впливало з цього автоматично, що Ви призначаєтесь для втілень виключно на Землі у людській формі?

СУБ'ЄКТ: Ні, не так буквально. Ми не приписані до планет на віки вічні.

Д-р Н.: Хотілося б дізнатися, чи мають певні типи душ потяг до особливих форм фізичного життя у Всесвіті?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Не заперечуватиму цього.

Д-р Н.: На початку Вашого існування, Ненсеме, чи була у Вас можливість вибирати тіла на інших планетах, окрім людських на Землі?

СУБ'ЄКТ: О... нові душі... Гіди допомагають зробити вибір. Мене привабили людські істоти.

Д-р Н.: Чи були у Вас інші варіанти?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Так... але зараз — мені це не зовсім зрозуміло. Вони зазвичай запускають вас раз-другий у якийсь простий світ, де не дуже багато

доводиться щось робити. Потім мені запропонували працювати на цій суворій планеті.

Д-р Н.: Земля вважається суворою?

СУБ'ЄКТ: Так. В одних світах ви маєте подолати фізичні незручності, навіть страждання. Інші пов'язані із ментальними випробуваннями. На Землі є і те, і інше. Ми отримуємо славу та визнання за хорошу роботу в таких суворих світах (усміхається). Ті, хто мало втілюються, або подорожують, називають нас авантюристами.

Д-р Н.: Що насправді приваблює Вас на Землі?

СУБ'ЄКТ: Подібність, почуття спорідненості, яке мають людські істоти по відношенню один до одного, коли борються... змагаючись і співпрацюючи в один і той самий час.

Д-р Н.: Чи не суперечливо це?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Це те, що приваблює мене — бути посередником у суперечках людських істот, які гордовиті та схильні помилятися, хоча водночас відчують потребу у самоповазі. Розумієте, людський розум є досить унікальним.

Д-р Н.: Чим?

СУБ'ЄКТ: Людська істота егоцентрична, але вразлива. Вона може бути за своїм характером нікчемною і підлою, але все ж таки схильною до доброти. На Землі люди поводяться по-різному — і боягузливо, і мужньо. Відбувається постійна боротьба людських цінностей. Така різноманітність мені підходить.

Д-р Н.: Які ще особливості людської форми життя можуть привабити душу, що йде на Землю?

СУБ'ЄКТ: Гм... ті з нас, хто проходять свій розвиток на Землі, мають... бажання допомогти іншим зрозуміти, що за межами їхнього фізичного життя існує нескінченність, допомогти їм виявити справжню доброзичливість і щедрість, через їхню пристрасть. Можливість мати пристрасть, щоб боротися за життя — ось що цінне у людській формі існування.

Д-р Н.: Люди також здатні бути недоброзичливими.

СУБ'ЄКТ: Це лише частина пристрасті, і це також розвивається і змінюється, і коли люди відчують занепокоєння, вони можуть проявити себе з кращого боку і бувають досить благородними і великодушними.

Д-р Н.: Можливо, це стосується душ, які розвивають позитивні якості, про які Ви говорили?

СУБ'ЄКТ: Ми намагаємося посилити, покращити те, що вже є.

Д-р Н.: Чи повертаються якісь душі назад у Світ без Его після того, як вони вже одного разу побували там і знайшли свою особистість?

СУБ'ЄКТ: (відчуючи незручність) Так... але я не хочу говорити про це...

Д-р Н.: Ну, тоді не будемо, але мені говорили, що деякі душі справді повертаються, якщо їхня поведінка, у фізичних втіленнях, була систематично неправильною. У мене складається таке враження, що їх вважають дефективними та повертають на "фабрику" для так званої духовної операції?

СУБ'ЄКТ: (Суб'єкт негативно хитає головою з виразом розпачу на обличчі) Мене

ображає такий опис. Звідки Ви це взяли? Ті душі, які розвинули якості, що перешкоджають їх розвитку, піддаються ремонту, відновленню позитивної енергії.

Д-р Н.: Ця процедура існує лише для земних душ?

СУБ'ЄКТ: Ні, молодим душам з усіх місць може знадобитися відновлення, як остання надія на порятунок.

Д-р Н.: Чи дозволяється цим відновленим душам потім повернутися до своїх духовних груп і зрештою знову втілюватися у фізичних світах?

СУБ'ЄКТ: (глибоко зітхає) Так.

Д-р Н.: Як би Ви порівняли Світ без Его із Світом Всезнання?

СУБ'ЄКТ: Вони протилежні один одному. Світ Всезнання не для молодих душ.

Д-р Н.: Чи були Ви у Світі Всезнання?

СУБ'ЄКТ: Ні, я не готовий. Я тільки знаю про нього, як про місце, якого ми прагнемо.

Д-р Н.: Що Вам відомо про цю духовну сферу?

СУБ'ЄКТ: (довга пауза) Це місце роздуму... кінцевий ментальний світ проектування — світ усіх проектів та задумів. Я немаю що сказати Вам про цю сферу, за винятком того, що це кінцева мета всієї думки. Почуття усіх живих об'єктів координуються тут.

Д-р Н.: Тоді Світ Всезнання є найвищою формою абстракції та розумобачення?

СУБ'ЄКТ: Так, тут відбувається поєднання змісту та форми раціонального з ідеалами. Це такий вимір, де можливе здійснення всіх наших надій і бажань.

Д-р Н.: Але, якщо ви ще не можете увійти туди, то звідки ви знаєте про це?

СУБ'ЄКТ: Ми отримуємо... можливість швидко ознайомитися... як стимул, який спонукає нас зробити останні зусилля, щоб завершити нашу роботу і приєднатися до Майстрів.

Фундаментом цього духовного світу є місце знання, і, згадуючи його, мої пацієнти називають його різними назвами. Я маю лише мізерні посилання на цей вселенський абсолют, тому що навіть мої розвинуті Суб'єкти не мали безпосереднього досвіду перебування там. Всі душі прагнуть потрапити туди і бути поглиненими цим "ядром", особливо коли вони все ближче і ближче наближаються до нього і все більше приваблюються тією дещицею, що вони можуть бачити. Боюся, що Світ Всезнання може бути повністю зрозумілий лише душами, що знаходяться вище за рівень V і більше не втілюються.

Д-р Н.: Якщо Світ без Его і Світ Всезнання належать до протилежних стадій досвіду душі, то де знаходиться Світ Зміненого Часу?

СУБ'ЄКТ: Ця сфера доступна всім душам, оскільки вона представляє їх власний фізичний світ. У моєму випадку це Земля.

Д-р Н.: О, отже, Ви говорили мені про фізичний вимір?

СУБ'ЄКТ: Ні, сфера Землі лише імітується для мене.

Д-р Н.: Тоді душі в духовному світі не отримують один і той самий відтворений світ?

СУБ'ЄКТ: Ні, кожен із нас вивчає свою власну географічну планету, де він втілюється. Вони фізично реальні... тимчасово.

Д-р Н.: І Ви фізично не живете у цьому відтвореному світі, який виглядає як Земля — Ви тільки використовуєте її?

СУБ'ЄКТ: Так, правильно — для навчання.

Д-р Н.: Чому Ви називаєте цю третю сферу Світом Зміненого Часу?

СУБ'ЄКТ: Тому що ми можемо змінити послідовність часу, щоб досліджувати особливі події.

Д-р Н.: Яка основна мета всього цього?

СУБ'ЄКТ: виправити наші рішення щодо життя. Це вивчення робить нас проникливішим і готує нас до Світу Всезнання.

Примітка: Суб'єкти часто використовують слово "світ" для опису нефізичних просторових робочих зон. Ці ділянки можуть бути крихітними або неймовірно великими, залежно від душі, і можуть містити різні виміри. Я вважаю, що існують окремі реальності для різного досвіду знання — без обмежень у часі. Співіснування минулого, сьогодення та майбутнього часу у духовному світі, про який йдеться у даному випадку, буде більш детально розглянуто в наступних двох розділах у Випадку 23 та Випадку 25.

Д-р Н.: Ми не розглянули Світ Створення та Демонтування. Це, мабуть, тривимірний фізичний світ, як Ви говорили раніше.

СУБ'ЄКТ: Так, і ми із задоволенням використовуємо і його.

Д-р Н.: Чи призначений цей світ усім душам?

СУБ'ЄКТ: Ні. Я тільки-но почав там займатися. Там я вважаюся новачком.

Д-р Н.: Перш ніж ми розглянемо його, я хочу запитати, чи такий самий фізичний світ, як і Земля?

СУБ'ЄКТ: Ні, трохи інший. Він більший і трохи холодніший. Там менше води, менше океанів, але вони подібні до земних.

Д-р Н.: Чи більш віддалена ця планета від свого Сонця, ніж Земля від нашого Сонця?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Якби ми назвали цей фізичний світ Землею II, тому що він здається географічно подібним до Землі, яку ми знаємо, могли б ми помістити його недалеко від Землі у небі?

СУБ'ЄКТ: Ні.

Д-р Н.: Де знаходиться Земля II по відношенню до Землі I?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Я не можу вам сказати.

Д-р Н.: Чи знаходиться Земля II в межах "Чумацького Шляху?"

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Ні, я думаю, це далі.

Д-р Н.: Чи можу я побачити в телескоп галактику, де знаходиться Земля II?

СУБ'ЄКТ: Я... гадаю, так.

Д-р Н.: Чи могли б Ви сказати, що галактика, що включає цей фізичний світ, має форму спіралі, як наша галактика, або вона еліптичної форми? Як би вона виглядала у телескопі з великої відстані?

СУБ'ЄКТ: ...Як великий розтягнутий... ланцюг... (Суб'єкт занепокоєний) Я не можу розповісти Вам більше.

Примітка: Як астроном-аматор, який користується величезним дзеркальним телескопом, призначеним для спостереження за віддаленими небесними об'єктами, я завжди був надзвичайно допитливим, коли під час сеансу ми дістаємося астрологічних моментів. Відповіді пацієнтів на такі питання зазвичай не цілком виправдовують мої очікування. Я ніколи до кінця не впевнений, чи це відбувається через блокування інформації Гідами, чи через відсутність у Суб'єкта фізичної системи відліку, що співвідносить Землю із іншими частинами Всесвіту.

Д-р Н.: (я задаю навідне питання) Я припускаю, що Ви вирушаєте на Землю II для того, щоб втілитись там разом із якоюсь розумною істотою?

СУБ'ЄКТ: (голосно) Ні! Це те, що ми не хочемо там робити.

Д-р Н.: Коли ви вирушаєте на землю II?

СУБ'ЄКТ: Між життями на цій Землі.

Д-р Н.: Чому ви вирушаєте туди?

СУБ'ЄКТ: Ми вирушаємо туди, щоб творити там і просто насолоджуватися собою як вільними душами.

Д-р Н.: І Вас не турбують мешканці Землі II?

СУБ'ЄКТ: (з ентузіазмом) Там немає людей... такий спокій... ми блукаємо лісами, пустелями і над океанами без жодних зобов'язань.

Д-р Н.: Яка найвища форма життя Землі II?

СУБ'ЄКТ: (ухильно) О... маленькі тварини... які не мають особливого розуму.

Д-р Н.: Чи ці тварини мають душу?

СУБ'ЄКТ: Так, усі живі істоти мають душу, але у них досить прості елементи ментальної енергії.

Д-р Н.: Чи розвивалася Ваша душа та душі Ваших друзів із нижчих форм фізичного життя на Землі I після Вашого створення?

СУБ'ЄКТ: Ми не знаємо, напевно, але ніхто не думає так.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Тому що розумна енергія організується, розподіляється за... принципом висхідної переваги форм життя. Рослини, комахи, рептилії — усі входять у сім'ю душ.

Д-р Н.: І всі категорії живих об'єктів відокремлені одна від одної?

СУБ'ЄКТ: Ні. Енергія Творця об'єднує у процесі існування категорії всіх живих об'єктів.

Д-р Н.: Чи берете Ви участь у цьому елементі творіння?

СУБ'ЄКТ: (Здригнувшись) О ні!

Д-р Н.: Ну а кого відбирають для відвідування Землі II?

СУБ'ЄКТ: Сюди приходять ті з нас, хто пов'язаний із Землею. Це місце відпочинку, як відпустка — порівняно із Землею.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Тут немає боротьби, суперечок чи прагнення до переваги. Тут чиста,

незаймана атмосфера, і все життя... спокійне. Це місце спонукає нас повернутися на Землю і зробити її також більш мирною.

Д-р Н.: Я дійсно бачу, як цей "Едемський Сад" дозволяє Вам відпочивати та бути безтурботними, але Ви також казали, що приходите сюди, щоб творити.

СУБ'ЄКТ: Так, це так.

Д-р Н.: Отже, це не випадковість, що душі із Землі приходять у світ, який географічно так схожий на неї?

СУБ'ЄКТ: Правильно.

Д-р Н.: Чи відправляються інші душі, які не мають відношення до Землі, у фізичні світи, які нагадують планети, на яких вони втілюються?

СУБ'ЄКТ: Так... молодші світи, з простішими організмами... щоб навчитися створювати, не маючи якогось розумного життя навколо.

Д-р Н.: Продовжуйте.

СУБ'ЄКТ: Ми можемо експериментувати з творінням та бачити процес розвитку тут. Немов у лабораторії, де можна формувати фізичні об'єкти зі своєї власної енергії.

Д-р Н.: Чи нагадують ці фізичні об'єкти те, що Ви можете бачити на Землі І?

СУБ'ЄКТ: Так, тільки те, що на землі. Ось чому я тут.

Д-р Н.: Почніть із свого прибуття на Землю ІІ і поясніть мені, що спочатку робить Ваша душа.

СУБ'ЄКТ: (залишає без уваги моє запитання і потім, зрештою, каже) Я... не дуже добре почуваюся.

Примітка: Оскільки цей Суб'єкт відчуває опір, я протягом декількох хвилин наново вибудовую умови сеансу і закінчую словами: "На рахунок три Ви відчуєте себе більш вільно і розповісте мені те, що Ви і Айдіс вважаєте за можливе розповісти мені. Раз, два, три! Я повторюю своє запитання.

СУБ'ЄКТ: Намагаюся зрозуміти, що мені потрібно зробити на Землі — там, де я зараз перебуваю. Потім я формую об'єкт у своєму розумі і намагаюся створити те саме за допомогою невеликих порцій енергії. Вчителі допомагають... контролювати. Я повинен побачити свої помилки та зробити виправлення.

Д-р Н.: Які вчителі?

СУБ'ЄКТ: Айдіс і Малкефджил (високорозвинутий Гід Суб'єкта)... і там є інші наставники... я не дуже добре їх знаю.

Д-р Н.: Отже, постарайтеся говорити якомога ясніше і чіткіше. Що Ви робите?

СУБ'ЄКТ: Ми... формуємо речі...

Д-р Н.: Живі об'єкти?

СУБ'ЄКТ: До цього я ще не готовий. Я експериментую з основними елементами — воднем, киснем, щоб створити планетарну матерію... каміння, повітря, воду... Я роблю мініатюрні зразки.

Д-р Н.: Ви дійсно створюєте основні елементи нашого Всесвіту?

СУБ'ЄКТ: Ні, я просто використовую доступні елементи.

Д-р Н.: Як?

СУБ'ЄКТ: Я беру основні елементи та заряджаю їх імпульсами моєї енергії... і вони можуть змінюватись.

Д-р Н.: Як змінюватись?

СУБ'ЄКТ: (просто) У мене добре виходить із мінералами...

Д-р Н.: Як ви формуєте мінерали за допомогою своєї енергії?

СУБ'ЄКТ: О... навчаючись нагрівати і охолоджувати... пил... щоб зробити його твердим.

Д-р Н.: Ви робите мінерали із пилу?

СУБ'ЄКТ: Вчителі роблять це для нас... дають нам цю речовину... газ "випаровується", щоб сформувалася вода... і так далі...

Д-р Н.: Я хочу зрозуміти це чіткіше. Ваша робота полягає у тому, щоб навчитися створювати, викликаючи нагрівання, тиск та охолодження із потоку своєї енергії?

СУБ'ЄКТ: Майже так — змінюючи наші потоки енергетичного випромінювання

Д-р Н.: Отже, насправді, Ви не робите речовину каменю чи води будь-яким хімічним способом?

СУБ'ЄКТ: Як я Вам сказав, моя робота полягає в трансформації речей шляхом... змішування того, що мені дають. Я граю частотою і дозуванням моєї енергії — потрібна вправність, але це не дуже складно.

Д-р Н.: Не складно! Я думав, що природа робить усі ці речі!

СУБ'ЄКТ: (сміється) Ким є, на вашу думку, природа?

Д-р Н.: Ну тією, хто створює основні елементи Ваших експериментів первинні речовини фізичної матерії?

СУБ'ЄКТ: Творець... і ті, хто творять у більших масштабах, ніж я.

Д-р Н.: Тобто Ви створюєте неживі об'єкти, такі як мінерали.

СУБ'ЄКТ: Гм... ми швидше намагаємося копіювати те, що бачимо перед собою... що ми знаємо. (Задумливо) Мене приваблюють рослини... але я ще не можу їх робити.

Д-р Н.: І Ви починаєте з невеликих порцій, експериментуючи, доки не навчитесь?

СУБ'ЄКТ: Саме так. Ми копіюємо якісь речі та порівнюємо їх з оригіналами, щоб можна було творити більш складніші моделі.

Д-р Н.: Складається враження, ніби душі граються, наче діти у пісочниці з іграшками.

СУБ'ЄКТ: (усміхається) Ми і є діти. Управління енергетичним потоком нагадує процес ліплення із глини.

Д-р Н.: Інші члени цього навчального творчого класу входять до Вашої первинної духовної групи?

СУБ'ЄКТ: Деякі так. Більшість — з різних місць (духовного світу), але вони втілювалися на Землі.

Д-р Н.: Чи вони роблять те саме, що й Ви?

СУБ'ЄКТ: Ну, звичайно, деяким із нас краще даються якісь певні речі, але ми допомагаємо одне одному. Приходять Вчителі і дають нам підказки та поради, як зробити краще... але... (замовчав)

Д-р Н.: Але що?

СУБ'ЄКТ: (несміливо) Якщо я зроблю щось незграбно чи невдало, я демонтую деякі створені мною об'єкти, не показуючи їх Айдіс.

Д-р Н.: Наведіть приклад.

СУБ'ЄКТ: Рослини... я не дуже вміло використовую свою енергію, щоб зробити правильні хімічні перетворення.

Д-р Н.: У Вас не дуже добре йде із створенням рослинного життя?

СУБ'ЄКТ: Так, тому я ліквідовую невдалі зразки.

Д-р Н.: Саме це Ви маєте на увазі, коли кажете про демонтування? Чи можете ви зруйнувати енергію?

СУБ'ЄКТ: Енергію не можливо зруйнувати. Ми повертаємо їй колишній стан і починаємо все наново, використовуючи інші комбінації.

Д-р Н.: Я не розумію, чому Творцю потрібна ваша допомога у створенні.

СУБ'ЄКТ: Це для нашого блага. Ми беремо участь у цих тренувальних процесах, щоб коли-небудь, коли якість нашої роботи отримає високу оцінку, ми, можливо, змогли б зробити справжній внесок у життя.

Д-р Н.: Ненсеме, якщо ми всі піднімаємося сходами розвитку як душі, то складається враження, що духовний світ — це одна величезна, добре організована піраміда із верховним представником влади на її вершині.

СУБ'ЄКТ: (зітхає) Ні, Ви не маєте рації. Це не піраміда. Ми є ніби нитками того самого довгого шматка тканини. Усі ми вплетені туди.

Д-р Н.: Мені важко уявити тканину, коли існує так багато рівнів компетентності душі.

СУБ'ЄКТ: Уявіть це як смугу, що рухається, а не розподіл душ за групами переваг і недоліків.

Д-р Н.: Думаючи про душі, я завжди уявляю їх такими, що просуваються вгору у своєму розвитку.

СУБ'ЄКТ: Я знаю, але уявіть, що ми рухаємося впоперек.

Д-р Н.: Наведіть мені якийсь приклад, щоб я міг уявити це у своєму розумі.

СУБ'ЄКТ: Це ніби всі ми були би частиною всесвітнього поїзда, що рухався б рейковим шляхом нашого існування. Більшість душ на Землі знаходяться в одному вагоні, що рухається цим шляхом.

Д-р Н.: Чи є інші душі в інших вагонах?

СУБ'ЄКТ: Так, але всі — на тому самому шляху.

Д-р Н.: Де знаходяться ведучі, такі як Айдіс?

СУБ'ЄКТ: Вони рухаються між пов'язаними один з одним вагонами, але знаходяться ближче до паровоза.

Д-р Н.: Де знаходиться паровоз?

СУБ'ЄКТ: Творець? Звичайно, попереду.

Д-р Н.: Чи можете ви бачити паровоз зі свого вагону?

СУБ'ЄКТ: (сміється у відповідь на мої слова) Ні, але я можу відчувати запах диму. Я

можу відчувати подих паровоза та чути мотор.

Д-р Н.: Було б добре, якби ми опинилися ближче до паровоза.

СУБ'ЄКТ: Зрештою, ми будемо.

Я дізнався, що душам не обов'язково вирушати у фізичні світи, щоб почати використовувати свою енергію у вправах із "життєтворення". Очевидно, що ці вправи легше розпочати за умов групи, де душі, за участю їхніх наставників, можуть зібрати свою енергію разом. Один Суб'єкт пояснював це так: "Моя група сформувала коло навколо Сенви (Гіда). Ми повинні були всі разом старанно вправлятися, гармонізуючи свої думки і регулюючи здібності, щоб точно, із однаковою силою сконцентруватися на одному об'єкті. Один раз ми колективно працювали? над листом дерева, після того як Сенва продемонстрував, як він має з'явитися перед нами. Формуючи матеріал, колір, форму, ми всі разом спрямовували промені своєї енергії на об'єкт, але нерідко псували справу. Ми не завжди діяли узгоджено, тому не всі фрагменти листа отримували правильне жилкування і пігментацію. Я дуже серйозно ставлюся до навчання і успішний у своїх заняттях, але Немі (жартівник нашої групи) свідомо змінював свою енергію неправильним чином, щоб провалити експеримент — заради сміху і тому, що просто втомився від уроку. Врешті решт ми змусили його поводитися належним чином і виконали завдання".

Судячи з наявного в мене матеріалу, передбачається, що до моменту, коли душі міцно затверджуються на рівні III, вони повинні індивідуально працювати із силами творення. Здійснення фотосинтезу рослин відбувається перш, ніж душі, що навчаються, починають опрацьовувати органічний ступінь життя. Мені розповідали, що на початкових етапах навчання творенню душі, вивчають взаємозв'язки між різними субстанціями, щоб розвинути здатність поєднувати свою енергію з різними особливостями елементів. Формування неживих та одухотворених об'єктів — від простого до складного — це повільний та тривалий процес. Учнів спонукають створювати мініатюрні варіанти планетарного мікросередовища для заданого набору організмів, які змогли б пристосуватися до певних навколишніх умов. Із практикою приходить успіх і досконалість, але тільки після досягнення рівня V мої пацієнти починають відчувати, що вони дійсно могли б зробити внесок у розвиток живих об'єктів. Ми більше дізнаємося про це з Випадку 23.

Деякі душі, схоже, мають особливий дар роботи з енергією, що й проявляється на таких заняттях. Але мої Суб'єкти звертають увагу на те, що прояв здібностей на заняттях із творення не означає, що душа так само розвинута й в усіх інших аспектах духовного навчального процесу. Душа може бути добрим фахівцем, володіти технікою використання сил творення, але не володіти тонкими прийомами компетентного вчителства. Можливо, тому у мене склалося враження, що високо розвинута душа має спеціалізацію у тій чи іншій області.

У попередньому розділі, я пояснював деякі сприятливі моменти усамітнення душі, і Випадок 22 ще раз підтвердив це. Суб'єкт 22 говорить про Світ Зміненого Часу, як можливість короткочасного планетарного навчання. Для деяких моїх пацієнтів, коли

вони знаходяться у стані трансу, цей ментальний світ, що не має часу, є істинною реальністю, у той час як все інше є ілюзією, котра створюється для різних цілей. Інші суб'єкти, що знаходяться приблизно на тому ж рівні, називають ці сфери "простором трансформації" або просто "місцем для відпочинку". Тут, як мені розповідають, душі можуть перетворювати свою енергію на одухотворені та неживі об'єкти, створені для навчання та задоволення. Один Суб'єкт сказав мені: "Я думаю про те, що я хочу, і це трапляється. Я знаю, що мені допомагають. Ми можемо стати усім, що нам знайоме з минулого досвіду".

Наприклад, душі можуть стати мінералом, щоб освоїти сутність щільності, деревами — щоб випробувати безтурботність, водою — щоб зрозуміти властивість плинності, метеликами — щоб відчувти свободу та красу, і китами щоб відчувти силу та неосяжність. Причому, Суб'єкти заперечують, що ці дії відображають їх минулі земні перетворення. Я також дізнався, що душі можуть стати аморфними — без речовини або будівельного матеріалу — і повністю "інтегруватися" в особливе почуття, таке як страждання, щоб загострити свою чутливість.

Деякі Суб'єкти розповідають про те, що вони "перетворювалися" на містичних духів природи, у тому числі на істоти, яких я відношу до світу фольклору: на ельфів, гігантів і русалок. Згадують вони також про контакти з дивними міфологічними тваринами. Ці свідчення настільки живі, що мені важко зарахувати їх до категорії метафоричних образів. Чи є стародавні народні казки багатьох народів просто забобонами чи вони є проявами колективного досвіду душі? Мені здається, що багато наших легенд є симпатичними спогадами душ і були ще в незапам'ятні часи принесені на Землю з невідомих нам місць.

Розділ 11

Розвинуті душі

Люди, у яких душа була б старою і водночас розвинутою — рідкісні. Хоча, у мене немає можливості працювати з великою кількістю душ рівня V, що випромінюють синій колір, робота з ними завжди надихає — завдяки глибині їхнього розуміння і високій духовній свідомості. Насправді, людина, яка перебуває на такому рівні зрілості, не звертається до психолога-регресолога, аби вирішити життєві конфлікти. Найчастіше представники рівня V перебувають у Землі як втілені Гіди. У той час як більшість із нас, упоравшись із фундаментальними проблемами, бореться з повсякденними, розвинута душа більш зацікавлена у тому, щоб щось виправляти та покращувати, вирішуючи особливі завдання.

Ми можемо впізнати їх, коли вони з'являються у суспільстві, — такі значні постаті, як Мати Тереза; проте розвинуті душі, як правило, бувають зайняті якоюсь тихою і скромною роботою. Не потураючи своїм слабкостям, вони виконують своє завдання, покращуючи життя інших людей. Вони менше зосереджуються на громадських справах

і більше на покращенні індивідуальних людських цінностей. Тим не менш, душі рівня V є також і практичними, і їх можна знайти працюючими в основних культурних сферах, що дозволяє їм впливати на людей і події.

Мене часто запитують, чи належать особливо чутливі, естетичні люди, з домінуючим функціонуванням правої півкулі головного мозку, до розвинутих душ, оскільки, саме такі люди часто протистоять несправедливим проявам недосконалого світу. Я не бачу тут жодного зв'язку. Емоційність, почуття прекрасного, чи екстрасенсорне сприйняття, у тому числі психічні таланти, не завжди вказують на високий розвиток душі.

Ознакою розвинутої душі є терпіння і терпимість до суспільства, та вміння справлятися з проблемами та труднощами життя. Їх найбільш примітна якість — інтуїтивне та проникливе розуміння суті речей. Це не означає, що у них в житті не буває кармічних пасток, інакше вони, можливо, і не були б тут. Їх можна зустріти на різних шляхах життя, і особливо часто — у сферах діяльності, пов'язаних із наданням допомоги та підтримки людям, а також з боротьбою за справедливість, у тій чи іншій формі. Розвинута душа виявляє самовладання, доброту та розуміння стосовно інших людей. Не маючи жодного корисливого інтересу, вона може не зважати на власні фізичні потреби і жити у досить обмежених умовах.

Для розгляду рівня V, я вибрав пацієнтку у віці між 30 та 40 роками, яка працює у великому медичному центрі та надає допомогу наркозалежним людям. Мене представив цій жінці мій колега, який розповів мені про її успішну роботу, про те, як їй вдається допомогти цим людям, підвищити рівень самосвідомості.

Під час нашої першої зустрічі, я був вражений безтурботністю цієї жінки, яка працювала в умовах, де постійно виникають критичні ситуації. Вона була високого зросту і дуже худорлява, з яскраво рудим скуйовдженим волоссям. Незважаючи на свою ширість і дружелюбність, вона здавалася дещо неприступною. Її ясні, променисті сірі очі помічали те, що не бачили звичайні люди. Коли ми з нею розмовляли, вона, здавалося, дивилася швидше у мене, ніж на мене.

Мій колега запропонував нам утрюх поспілкуватись за ланчем, бо ця жінка цікавилася моїми дослідженнями духовного світу. Вона сказала, що її ніколи не занурювали у гіпнотичний стан регресії, але у своїх медитаціях вона відчувала, що пройшла довгий шлях духовної еволюції. Вона вважала, що наша зустріч не була випадковою на її шляху пізнання, і ми вирішили досліджувати її духовне знання. За кілька тижнів вона з'явилася у моєму офісі.

Було очевидно, що ця жінка не мала непереборного бажання переглядати низку своїх численних минулих життів. Я вирішив отримати від неї лише побіжний опис її ранніх життів на Землі, щоб використовувати це як трамплін у надсвідому пам'ять. Вона швидко поринула у стан глибокого трансу і миттєво встановила контакт зі своїм внутрішнім Я.

Майже одразу я виявив, що ця жінка втілювалася протягом неймовірно довгого періоду часу, починаючи з дуже віддаленого минулого людського життя на Землі.

Торкнувшись її ранніх спогадів, я дійшов висновку, що її перші життя відносяться до початку останнього міжльодовикового періоду на Землі 130 000 – 70 000 років тому. Під час потепління клімату, в середині Палеолітичного періоду, Суб'єкт, за її описами, жила у вологій, субтропічній місцевості (савані), де можна було полювати, ловити рибу і займатися збиранням. Пізніше, приблизно 50 000 років тому, коли заledenіння знову змінило клімат Землі, вона жила в печерах і страждала від сильного холоду.

Перескакуючи через великі проміжки часу, я зрештою почав помічати з її оповідань, як змінювалася її зовнішність; так, тіло її, що мало дещо зігнуте положення на самому початку, почало випрямлятися. Переходячи від життя до життя, я просив її дивитися на своє відображення у водоймах та відчувати тіло. Протягом багатьох тисяч років — від життя до життя — її похилий лоб змінювався, стаючи більш вертикальним. Надбровні дуги ставали менш вираженими, як і волосяний покрив на тілі та масивні щелепи, властиві архаїчній людині. З її розповідей, про багаточисельних життів у тілах чоловіків і жінок, я отримав достатньо інформації про довкілля, використання вогню, знаряддя, одяг, їжу та ритуальні практики, і зміг зробити зразкове антропологічне датування.

За оцінками палеонтологів, *Homo erectus*, або Людина прямоходяча, мавпоподібний пращур сучасних людей — з'явився щонайменше 1,7 мільйона років тому. Чи втілювалися душі Землі у такий далекий час у тілах цих примітивних двоногих істот, яких ми називаємо гомінідами? Декілька моїх більш розвинутих пацієнтів заявляють, що високорозвинуті душі, які спеціалізуються на пошуках відповідних тіл для молодих душ, вважають, що необхідні умови життя на Землі з'явилися понад мільйон років тому. У мене склалося враження, що, на думку цих контролюючих душ, обсяг мозку та розмір гортані ранніх гомінідів, стали відповідати вимогам розвитку душі лише 200 000 років тому, не раніше.

Архаїчний *Homo sapiens*, або Людина Розумна, котру ми і називаємо людиною, з'явилася кілька тисяч років тому. Протягом останніх 100 000 років виявляються дві очевидні ознаки духовної свідомості та спілкування. Це ритуали поховання та ритуальне мистецтво — різьблені тотеми та наскельні малюнки. Немає антропологічного свідчення про те, що подібне існувало на Землі до появи неандертальців. Людьми нас, зрештою, зробили душі, а не навпаки.

Один із моїх розвинутих Суб'єктів зауважив: "Душі заселяли Землю у різні періоди". Вся інформація, отримана на сеансах від широкого кола пацієнтів, дозволяє мені зробити висновок або припущення, що відомі нам сьогодні масиви суші на Землі, або континенти, зовсім не ті, які були колись і опустилися або піднялися внаслідок різних природних вулканічних і магнетичних катаклізмів. Наприклад, Азорські острови в Атлантичному океані, як мені повідомили, є вершинами гір континенту Атланти, що занурився на дно. І насправді мені доводилося розмовляти із Суб'єктами, які повідомляли про свої життя в давні періоди історії на таких землях, які я не можу співвіднести із сучасним географічним розташуванням материків і континентів Землі.

Таким чином, можливо, душі існували в тілах, які були більш розвинені, ніж *Homo*

erectus, і які вимерли близько чверті мільйона років тому, а їх викопні рештки виявилися прихованими від нас сьогодні через різні геологічні зсуви та зрушення. Ця гіпотеза, проте, означає, що фізична еволюція людей мала неодноразові підйоми і спади, що мені малоймовірно.

Зараз я направив Суб'єкта 23 у одне із її життів у Африці близько 9 000 років тому, яке, за її словами, було важливим наріжним каменем у її просуванні. Це було останнє життя, яке вона проводила зі своїм Гідом Кумарою. Кумара сама була в тому житті розвинутою душею, впливовою та мудрою дружиною вождя племені. За моїми розрахунками, їхнє плем'я розташовувалося приблизно в районі сучасної Ефіопії. Безсумнівно, мій Суб'єкт знала Кумару в низці ранніх життів протягом багатьох тисяч років — під час останніх втілень Кумари на Землі. Їхнє спілкування в людській формі завершилося, коли мій Суб'єкт загинула, рятуючи життя Кумари у човні на річці, прикривши його від ворожого списа.

Сповнена любові, Кумара з'являється у цьому житті мого Суб'єкта як великих розмірів жінка, із шкірою кольору полірованого червоного дерева, з копною сивого волосся, увінчаного головним убором з пір'я. Вона, фактично, оголена, окрім смужки з обробленої шкіри якоїсь тварини навколо її широкої талії. На шиї Кумари висить яскрава зв'язка різнокольорового каміння, яким вона іноді струшує над вухом мого Суб'єкта посеред ночі, під час сну, щоб привернути її увагу.

Кумара вчить її, використовуючи техніку раптового осяяння — пробудженню символічних спогадів про попередні завдання, які вже пройдено у минулих життях. Старі рішення різних проблем поєднуються із новими гіпотетичними рішеннями у формі своєрідних метафоричних візуальних образів-загадок. Такими засобами, Кумара перевіряє багате сховище знання її учениці під час медитацій та сновидінь.

Я кинув погляд на мій годинник. Більше не було часу для перегляду інформації з минулих життів мого Суб'єкта, оскільки я збирався досліджувати досвід життя між життями цієї жінки. Я швидко помістив її у стан надсвідомості, відчуваючи деякі цікаві духовні відкриття. І мої очікування справдилися.

Випадок 23

Д-р Н.: Яким є Ваше духовне ім'я?

СУБ'ЄКТ: Тіс.

Д-р Н.: А у вашого духовного Гіда збереглося її африканське ім'я Кумара?

СУБ'ЄКТ: Для мене — так.

Д-р Н.: Як ви виглядаєте у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: Як згусток світла, що яскраво світиться.

Д-р Н.: Якого кольору Ваша енергія?

СУБ'ЄКТ: Небесно-синя.

Д-р Н.: Чи є у Вашому світлі прожилки іншого кольору?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Золотистий... небагато.

Д-р Н.: Який колір енергії Кумари?

СУБ'ЄКТ: Фіолетового.

Д-р Н.: Як світло та колір відображають якість духовного досягнення душі?

СУБ'ЄКТ: Потужність ментальної сили сильніша у темніших фазах світла.

Д-р Н.: Яке походження найвищої сили розумної світлової енергії?

СУБ'ЄКТ: Знання, що несе енергію темнішого світла, виходить з Джерела і досягає нас. Наше світло пов'язане із Джерелом.

Д-р Н.: Говорячи про Джерело, ви маєте на увазі Бога?

СУБ'ЄКТ: Це слово вживається не так.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Воно робить Джерело занадто... людським, хоча ми є частиною цього єдиного цілого.

Д-р Н.: Тіс, я хочу, щоб Ви розповіли про Джерело після того, як ми поговоримо про інші аспекти духовного життя та духовного світу. Пізніше я більше розпитаю Вас про єдине ціле. Тепер давайте повернемося до енергетичних проявів душ. Чому душі іноді постають одна перед одною як сяйво із двома чорними блискучими порожнечами для очей, не демонструючи при цьому людської форми? Це викликає у мене асоціації з привидами.

СУБ'ЄКТ: (сміється і стає більш розкутою) Ось звідки з'явилися на Землі легенди про привидів — із цих спогадів! Маса нашої енергії не є однорідною. Очі, про які Ви говорите, є більш сконцентрованою силою думки.

Д-р Н.: Ну, міфи про привиди, можливо, не такі фантастичні, проте ці чорні западини очей, мабуть, є важливим виявом їх енергії.

СУБ'ЄКТ: Це не тільки очі... вони — вікна в наші старі тіла... і у всі фізичні прояви, що мали у минулому місце, розширення нашого Я. Ця чорнота є... концентрацією нашої присутності. Ми спілкуємось, поглинаючи енергетичну присутність один одного.

Д-р Н.: Коли Ви повертаєтеся у духовний світ, чи вступаєте Ви в енергетичний контакт з іншими душами, які можуть виглядати як привиди?

СУБ'ЄКТ: Так, і до того ж, зовнішній вигляд — це справа особистої переваги. Звичайно, завжди навколо мене виявляється безліч різних "думок-хвиль", які спілкуються і змішуються із моєю енергією, що повернулася у духовний світ, але я уникаю надмірних контактів.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Мені немає потреби створювати тут прихильності. Перш ніж я зустрінуся з Кумарою, мені доведеться залишитися якийсь час наодинці із собою і подумати над помилками мого останнього втілення.

Примітка: Така заява типова для розвинутих душ, що повертаються у духовний світ, і про неї згадувалося у Випадку 9. Однак, ця душа настільки розаїнута, що її зустріч та обговорення з Гідом у неї відбудеться значно пізніше — тоді, коли вона сама попросить про це .

Д-р Н.: Можливо, нам слід трохи поговорити про старіші душі. Чи втілюється ще Кумара Землі?

СУБ'ЄКТ: Ні.

Д-р Н.: Чи знаєте Ви інших, подібних до Кумарі, які бували тут, на Землі, у давнину, але тепер більше не повертаються?

СУБ'ЄКТ: (дбайливо) Кілька... так... багато хто приходив раніше на Землю і покинув її ще до того, як я прийшла туди.

Д-р Н.: Хтось із них залишився?

СУБ'ЄКТ: Що Ви маєте на увазі?

Д-р Н.: Розвинуті душі, які продовжують повертатися на Землю, незважаючи на те, що вони могли б залишатися у духовному світі.

СУБ'ЄКТ: Ви маєте на увазі Мудреців?

Д-р Н.: Так, Мудреців, розкажіть мені про них (це новий для мене термін, але, розмовляючи з розвинутими душами, я часто вдаю, що знаю більше, ніж насправді, щоб отримати більше інформації).

СУБ'ЄКТ: (із захопленням) Є троє тих, хто спостерігає за Землею, знаєте... знаходяться на Землі, щоб на місці контролювати те, що відбувається.

Д-р Н.: Як високо розвинуті душі, які продовжують втілюватися?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Мудреці не втомлюються через те, що доводиться постійно бути на Землі?

СУБ'ЄКТ: Це їхній вибір — бути тут і допомагати людям безпосередньо, бо вони присвятили себе Землі.

Д-р Н.: Де ці Мудреці?

СУБ'ЄКТ: (замислено) Вони живуть простим життям. Вперше я дізналася про деяких із них тисячі років тому. Сьогодні важко побачити їх... вони не дуже люблять міста.

Д-р Н.: Їх багато?

СУБ'ЄКТ: Ні, вони живуть маленькими громадами або у відкритих місцевостях... у пустелях та горах... у простих оселях. Вони також тиняються навколо...

Д-р Н.: Як їх можна впізнати?

СУБ'ЄКТ: (Зітхає) Більшість людей не може. Вони були відомі, як провісники істини у давнину на Землі.

Д-р Н.: Я знаю, що це звучить прагматично, але чи не могли б ці старі, найвищою мірою розвинуті душі, більше допомогти людству, якби вони взяли на себе роль всесвітніх лідерів та керівників, а не залишалися б самотниками?

СУБ'ЄКТ: Хто сказав, що вони самотники? Вони вважають за краще бути з простими людьми, на яких вони, будучи впливовими особистостями, мають сильний безпосередній вплив.

Д-р Н.: Що відчуває людина, коли вона раптом зустрічається на Землі з Мудрецем?

СУБ'ЄКТ: Ох... ви відчуваєте присутність чогось особливого. Їхня сила розуміння і поради, які вони дають вам, такі мудрі. Вони справді живуть просто. Матеріальні речі для них нічого не значать.

Д-р Н.: Вам цікаво такого роду служіння, Тіс?

СУБ'ЄКТ: Гм... ні, вони святі. Я чекаю, коли настане час, і я зможу більше не втілюватись.

Д-р Н.: Можливо, "мудрецями" можна назвати такі душі, як Кумара, чи істоти, до яких вона сама звертається за знанням?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Ні, вони інші... вони поза Мудрецями. Ми називаємо їх Старійшими.

Примітка: Я помістив би ці душі за межі рівня VI.

Д-р Н.: Чи багато таких Старійших, які працюють з душами, що знаходяться на рівні Кумари і вище?

СУБ'ЄКТ: Я не думаю... порівняно з усіма іншими... але ми відчуваємо їхній вплив.

Д-р Н.: Що Ви відчуваєте у їхній присутності?

СУБ'ЄКТ: (розмірковуючи) ...Концентровану силу просвітлення... та керівництва...

Д-р Н.: Чи можуть Старійші бути втіленнями самого Джерела?

СУБ'ЄКТ: Це питання поза моєю компетенцією, але я все ж таки думаю, що ні. Вони мають бути близькі до Джерела. Старійші репрезентують найчистіші елементи думки... зайнятої плануванням та організацією... субстанцій.

Д-р Н.: Чи не могли би Ви трохи пояснити, що Ви маєте на увазі під близькістю цих високо піднесених душ до Джерела?

СУБ'ЄКТ: (невизначено) Тільки те, що вони мають бути близькими до злиття.

Д-р Н.: Чи розповідала Кумара колись про ці істоти, що допомагають їй?

СУБ'ЄКТ: Мені — зовсім небагато. Вона прагне того, щоб стати однією з них, так само, як кожен з нас.

Д-р Н.: Чи наблизилась вона до найстаріших за своїм знанням?

СУБ'ЄКТ: (тихо) Вона... наближається до них, як я наближаюся до неї. Ми намагаємося рівнятися на це Джерело, тому що ми не досконалі.

Після того, як розвинута душа бере на себе обов'язки Гіда, доводиться, образно кажучи, жонглювати одночасно двома м'ячами. Крім необхідності довести до кінця свій власний цикл втілень (які вже досить нечасті), вона також має допомагати іншим душам у духовному світі, між інкарнаціями. Тіс розповідає мені про цей аспект життя її душі.

Д-р Н.: Повернувшись у духовний світ і потім, вийшовши із своєї добровільної ізоляції, що Ви зазвичай робите?

СУБ'ЄКТ: Я приєднуюсь до членів моєї компанії.

Д-р Н.: Скільки душ у Вашій компанії?

СУБ'ЄКТ: Дев'ять.

Д-р Н.: (роблячи надто поспішний висновок) О, отже, ці десять душ є групою, якою керує Кумара?

СУБ'ЄКТ: Ні, це мій обов'язок.

Д-р Н.: Тоді ці дев'ять істот є учнями, яких Ви навчаєте?

СУБ'ЄКТ: Гм... можна сказати й так...

Д-р Н.: І всі вони — в одній групі, яка, я вважаю, і становить Вашу компанію?

СУБ'ЄКТ: Ні, моя компанія складається із двох різних груп.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Вони знаходяться на різних етапах (рівнях) розвитку.

Д-р Н.: І все ж таки, Ви є духовним учителем для всіх дев'яти?

СУБ'ЄКТ: Я волію називати себе спостерігачем. Троє з моєї компанії — також спостерігачі.

Д-р Н.: Ну, а хто ж такі шість?

СУБ'ЄКТ: (ніби констатує факт) Душі, які не спостерігають.

Д-р Н.: Я хочу уточнити свої терміни, які використовую, Тіс. Якщо Ви старший спостерігач, то троє з Вашої компанії повинні бути молодшими Гідами, як я їх називаю?

СУБ'ЄКТ: Так, але слова "старший" та "молодший" — визначають нас, як авторитарних представників, якими ми не є!

Д-р Н.: Я не хочу встановлювати категорії, мені просто легше у такий спосіб визначити ступінь відповідальності. Вважайте, що слово "старший" означає більш розвинений вчитель. Кумару я назвав би Майстром-вчителем, або, можливо, освітнім директором.

СУБ'ЄКТ: (знижує плечима) Це нормально, я думаю, якщо "директор" не означає "диктатор".

Д-р Н.: Не означає. Тепер, Тіс, надішліть свій розум туди, де Ви можете побачити кольори енергії усіх членів Вашої компанії. Як виглядають ті шестеро, котрі не є спостерігачами?

СУБ'ЄКТ: (усміхається) Сніжки брудно-білого кольору!

Д-р Н.: Якщо ці душі — білі, то як щодо інших?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Ну... двоє — жовтого кольору.

Д-р Н.: Залишився ще один. Як щодо цього дев'ятого члена?

СУБ'ЄКТ: Це Енрес. У нього справи йдуть досить непогано.

Д-р Н.: Опишіть колір енергії.

СУБ'ЄКТ: Він... набуває синюватого кольору... відмінний спостерігач... він скоро покине мене...

Д-р Н.: Давайте звернемося до іншої частини Вашої компанії. Яким членом групи Ви найбільше стурбовані і чому?

СУБ'ЄКТ: Одженоуїн. За багато життів, у неї сформувалося переконання, за яким любов і довіра приносять лише біль. (Задумавшись) Вона має чудові якості, які я хочу виявити, активувати, але це її переконання тягне її назад.

Д-р Н.: Одженоуїн розвивається повільніше за інших?

СУБ'ЄКТ: (захищаючи її) Зрозумійте мене правильно: я пишаюся її зусиллями. Вона має велику чутливість і цілісність, які мені подобаються. Просто їй потрібно більше моєї уваги.

Д-р Н.: Будучи вчителем, яку якість, що є у Енреса, Ви хотіли би бачити у Одженоуїн?

СУБ'ЄКТ: (не вагаючись) Вміння пристосовуватися до нових умов.

Д-р Н.: Мені цікаво, чи однаково розвиваються усі дев'ять членів Вашої компанії під Вашим загальним керівництвом?

СУБ'ЄКТ: Це абсолютно нереально.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Тому що вони різняться за характером та за ступенем цілісності.

Д-р Н.: Ну, якщо швидкість навчання різна у різних душ через їх характер і ступінь цілісності, то як вона співвідноситься із ментальними здібностями людського розуму, обраного душею?

СУБ'ЄКТ: Ніяк. Я говорила про мотивацію. Ми використовуємо багато варіантів фізичного розуму під час нашого розвитку на Землі. Проте кожна душа керується, чи спонукається, своєю чесністю та цілісністю.

Д-р Н.: Це те, що Ви, говорячи про душу, називаєте "мати характер"?

СУБ'ЄКТ: Так, і сила бажання — це частина характеру.

Д-р Н.: Якщо характер є індивідуальною своєрідністю душі, то яке місце займає тут бажання?

СУБ'ЄКТ: Потреба перевершити досягнуте є всередині кожної душі, але це також може коливатися від життя до життя.

Д-р Н.: І як виявляється тут чесність і цілісність?

СУБ'ЄКТ: У стійкості. Цілісність — це сильне бажання бути чесним щодо себе та своїх мотивів, яке дозволяє повністю усвідомити шлях до Джерела.

Д-р Н.: Якщо вся основна розумна енергія єдина, чому душі різняться за своїм характером і цілісністю?

СУБ'ЄКТ: Тому що вони змінюються під впливом індивідуального досвіду своїх фізичних життів, і це відбувається свідомо та навмисно. Всі ці зміни додають до сукупного розуму кожної душі нові, специфічні компоненти.

Д-р Н.: І це сенс втілення Землі?

СУБ'ЄКТ: Втілення — це важливий засіб, так. Деякі душі спонукаються більше за інших розширюватися і реалізовувати свої можливості, але всі ми зрештою проходимо через це. Перебування у багатьох фізичних тілах та різних ситуаціях, розширює природу нашого істинного Я.

Д-р Н.: І така самоактуалізація особистісної сутності душі, є метою життя у нашому світі?

СУБ'ЄКТ: У будь-якому світі.

Д-р Н.: Ну, якщо душа так зайнята собою, чи не пояснює це те, що наш світ це — світ егоцентрованих людей?

СУБ'ЄКТ: Ні, Ви не так зрозуміли. Самореалізація не означає культивування свого Я із корисливою метою — вона дозволяє об'єднатися у житті із іншими. Це також показник характеру та цілісності. Це — етична поведінка.

Д-р Н.: У Одженуїн менше чесності, ніж у Енреса?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Боюся, що вона займається самообманом.

Д-р Н.: Я дивуюся, як Вам вдається ефективно діяти, як духовний Гід, для дев'яти

членів Вашої компанії і водночас втілюватися на Землі, для завершення своїх власних уроків.

СУБ'ЄКТ: Це зазвичай впливає тією чи іншою мірою на мою концентрацію, але зараз конфлікту не існує.

Д-р Н.: Чи змушені ви розділяти енергію вашої душі, щоб завершити це?

СУБ'ЄКТ: Так, ця здатність душі дає можливість впоратися і з тим і з іншим. Перебування на Землі також дозволяє мені допомагати членам моєї компанії і одночасно допомагати самій собі.

Д-р Н.: Мені важко осмислити ідею поділу.

СУБ'ЄКТ: Слово "поділ" не зовсім точне, як суть явища. Кожна частина залишається цілою. Я просто хочу сказати, що до цього потрібно звикнути, якщо ви одночасно працюєте над кількома програмами.

Д-р Н.: Тож ефективність Вашої діяльності як вчителя, не зменшується через те, що Ви залучені до різних процесів?

СУБ'ЄКТ: Анітрохи.

Д-р Н.: Де відбувається основний процес Вашої наставницької діяльності — на Землі, коли Ви у людському тілі, чи у духовному світі, коли Ви — вільна істота?

СУБ'ЄКТ: Це два різні положення. Залежно від цього, мої настанови можуть змінюватись, але вони не стають від цього менш ефективними.

Д-р Н.: Але підхід до члена компанії може відрізнитися залежно від становища?

СУБ'ЄКТ: Так, може.

Д-р Н.: Чи можна сказати, що духовний світ — це головний центр навчання?

СУБ'ЄКТ: Це центр оцінки та аналізу, але сама душа тут відпочиває.

Д-р Н.: Коли ваші учні живуть на Землі, чи знають вони, що Ви їхній Гід і що ви завжди разом з ними?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Так, одні — більше, інші — менше, але всі вони час від часу відчують мій вплив.

Д-р Н.: Тіс, зараз на Землі Ви знаходитесь у тілі жінки. Чи спроможні Ви і зараз бути у контакті із членами Вашої компанії?

СУБ'ЄКТ: Я сказала Вам, що так.

Д-р Н.: Я намагаюся зрозуміти, наскільки це важко для Вас — навчати на власному прикладі, якщо зараз Ви рідко з'являєтесь на Землі.

СУБ'ЄКТ: Якби я приходила занадто часто і працювала б з ними безпосередньо, як одна людина працює з іншою, то я б втручалася в їхній природний процес саморозкриття.

Д-р Н.: Ви також обговорюєте умови та ступінь втручання — так само, як невітлений учитель, який діє з духовного світу?

СУБ'ЄКТ: Так... але способи різні.

Д-р Н.: Методи ментального контакту?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Я хотів би дізнатися більше про здатність духовних вчителів контактувати із

своїми учнями. Що саме Ви робите, коли перебуваєте у духовному світі, щоб заспокоїти, чи дати пораду комусь із дев'яти членів Вашої компанії, які перебувають на Землі?

СУБ'ЄКТ: (мовчить)

Д-р Н.: (умовляючи її) Ви розумієте, про що я питаю? Як ви вселяєте ідеї?

СУБ'ЄКТ: (заговоривши, нарешті) Я не можу розповісти Вам про це.

Примітка: Я підозрюю, що тут є блокування, але я не можу скаржитися. Досі Тіс вільно передавала інформацію — як і її Гід. Я вирішив на хвилину зупинити сеанс, щоб звернутися безпосередньо до Кумари. Ось слова, які я промовив.

Д-р Н.: Кумаро, дозвольте мені поговорити з Вами через Тіс. Моя робота тут має добрі цілі. Запитуючи Вашу ученицю, я хочу поповнити своє знання про цілительство та наблизити людей до найвищої творчої сили, яка є всередині них. Моя найбільша мета — допомогти людям подолати страх смерті, давши їм розуміння природи їхньої душі, та їхнього духовного дому. Чи допоможете Ви мені у цьому?

СУБ'ЄКТ: (Тіс відповідає мені голосом із незнайомими інтонаціями) Ми знаємо, хто Ви.

Д-р Н.: У такому разі, чи не могли б ви обидві допомогти мені?

СУБ'ЄКТ: Ми говоритимемо з Вами... як вважатимемо за потрібне.

Примітка: Це вказівка для мене, що якщо я перетну якісь межі надто нав'язливими розпитуваннями, то я не отримаю відповіді.

Д-р Н.: Добре, Тіс, на рахунок три Ви відчуєте себе вільніше і розкажете мені про те, як душі діють у ролі Гідів. Почніть з того, як члени компанії, знаходячись на Землі, можуть подати сигнал про те, що їм потрібна Ваша увага. Один, два, три! (Я клацнув пальцями — для додаткового ефекту).

СУБ'ЄКТ: (після довгої паузи) По-перше, вони повинні заспокоїти свій розум і віднести свою сфокусовану увагою геть від навколишнього оточення.

Д-р Н.: Як вони це можуть зробити?

СУБ'ЄКТ: За допомогою мовчання... проникнувши всередину себе... зосередившись на своєму внутрішньому голосі.

Д-р Н.: Саме таким чином людина просить про духовну допомогу?

СУБ'ЄКТ: Так, принаймні у моєму випадку. Вони повинні розширити свою внутрішню свідомість, щоб залучити мене до центральної думки.

Д-р Н.: Чи повинні вони зосередитися на Вас або на тій проблемі, яка їх непокоїть?

СУБ'ЄКТ: Вони мають вийти за межі того, що їх непокоїть, щоб стати сприйнятливими до мене. Це важко, якщо вони не спокійні.

Д-р Н.: Чи здатні всі дев'ять членів компанії звертатися до Вас за допомогою?

СУБ'ЄКТ: Ні.

Д-р Н.: Можливо, у Одженоуін найбільше проблем?

СУБ'ЄКТ: Ммм... вона одна з тих, кому найважче...

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Прийняти сигнали мені не важко. Людям на Землі зробити це найважче.

Енергія спрямованої думки має домінувати над людською емоцією.

Д-р Н.: Перебуваючи у духовному світі, як у загальному потоці сигналів лиха, що надсилаються мільярдами інших душ, Ви вловлюєте послання саме Вашої компанії?

СУБ'ЄКТ: Я їх відразу впізнаю. Усі спостерігачі впізнають, тому що люди посилають власні індивідуальні форми думок.

Д-р Н.: Подібно до вібраційного коду у полі частинок думок?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Я думаю, що так також можна назвати ці енергетичні форми.

Д-р Н.: Добре, тоді як би Ви відповіли тому, хто потребує допомоги?

СУБ'ЄКТ: (посміхається) Шепчучи відповіді їм на вухо!

Д-р Н.: (напівжартома) Саме так і чинить дружній дух по відношенню до стривоженого розуму на Землі?

СУБ'ЄКТ: Це залежить...

Д-р Н.: Від чого? Можливо, вчителі-духи досить байдужі до повсякденних проблем людей?

СУБ'ЄКТ: Не байдужі, інакше ми не спілкувалися б. Ми оцінюємо кожну ситуацію. Ми знаємо, що життя мине. Ми більш... неупереджені, тому що, не маючи людського тіла, ми не відчуваємо тягар нагальної важкості людської емоції.

Д-р Н.: Але коли ситуація справді потребує духовного керівництва, що Ви робите?

СУБ'ЄКТ: (серйозно) Як спостерігачі, які перебувають у спокої, ми визначаємо значущість, важливість... занепокоєння... за слідом тривожної думки. Тоді ми обережно з'єднуємося з ним і м'яко торкаємося розуму.

Д-р Н.: Будь ласка, докладніше поясніть процес встановлення зв'язку.

СУБ'ЄКТ: (пауза) Цей потік думки, що походить від людини, яка перебуває у скрутному становищі, найчастіше буває неспокійним, бурхливим, і спочатку у мене не все виходило гладко, та й зараз у мене ще немає майстерності Кумари. Вступати в потік слід дуже обережно... дочекавшись моменту найкращої сприйнятливості людини.

Д-р Н.: Як може спостерігач відчувати труднощі і бути незграбним? У нього ж тисячі років досвіду!

СУБ'ЄКТ: Умови бувають різні, і спостерігачі також мають різні здібності. Якщо хтось із моєї компанії перебуває у кризовому стані — відчуває фізичний біль, смуток, занепокоєння, каяття, — він надсилає велику кількість неконтрольованої негативної енергії, яка попереджає мене, але виснажує його. Це складне завдання для спостерігача — вирішувати, коли і як вступати у контакт. Коли люди бажають миттєвого полегшення, вони можуть бути у настрої, який не підходить для роздумів.

Д-р Н.: Що стосується здібностей: чи можете Ви розповісти мені, у чому Ви були незручні, коли були ще не дуже досвідченим Гідом?

СУБ'ЄКТ: Я хотіла занадто поспішно, швидко допомогти, не координуючи форми думки, про які ми говорили. Люди можуть просто відключитися, оніміти. Ви не проб'єтесь до них, коли вони перебувають, наприклад, у стані сильного горя. Вони Вас не чують, тому що розум приходить у безлад, увага порушена і розумова енергія розсіяна.

Д-р Н.: Чи відчувають дев'ять членів Вашої компанії Ваше вторгнення у їхній розум у відповідь на їх поклик про допомогу?

СУБ'ЄКТ: Спостерігачі не повинні вторгтися. Це, скоріше... м'яке з'єднання. Я вселяю ідеї, які вони сприймають як натхнення, щоб допомогти їм знайти спокій.

Д-р Н.: Через що у Вас виникає найбільше проблем під час контакту із людьми на Землі?

СУБ'ЄКТ: Мені слід бути обережною, щоб не зіпсувати моїх людей, надто полегшуючи їм життя... дозволяючи основній частині їхніх труднощів вирішуватися без їхнього безпосереднього вникнення у проблему. Вони ще більше страждають, якщо спостерігач приходить дуже швидко, тобто до того, як вони зроблять свій перший крок. Кумара дуже вправна у цьому...

Д-р Н.: Чи є вона, зрештою, відповідальною за Вас та Вашу компанію?

СУБ'ЄКТ: Ну, ми всі під її впливом.

Д-р Н.: Ви коли-небудь зустрічаєтеся з кимось із своїх товаришів? Я маю на увазі тих, хто перебуває на вашому рівні розвитку, з ким Ви можете обговорювати методи навчання.

СУБ'ЄКТ: Ви маєте на увазі тих, з ким я розвиваюся разом?

Д-р Н.: Так.

СУБ'ЄКТ: Так... особливо з трьома.

Д-р Н.: Вони керують своїми компаніями?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Ці більш розвинуті душі відповідають за таку ж кількість душ, як і Ви?

СУБ'ЄКТ: Так... Окрім Уа-ру. Його компанія більш ніж удвічі перевершує мою. У нього добре виходить. Йому додали ще одну групу.

Д-р Н.: Скільки всього вищих істот, до яких Ви та Ваші друзі, керівники таких компаній, звертаєтеся за порадою та вказівками?

СУБ'ЄКТ: Одна. Ми всі йдемо до Кумари, щоб обмінятися спостереженнями та обговорити шляхи розвитку.

Д-р Н.: Скільки душ, подібних до Вас і Уа-ру курує Кумара?

СУБ'ЄКТ: О... я не можу цього знати...

Д-р Н.: Спробуйте визначити хоча б приблизно.

СУБ'ЄКТ: (подумавши) Щонайменше п'ятдесят, можливо більше.

Додаткові розпитування про духовну діяльність Кумари ні до чого не призвели, тому я перейшов до того, як Тіс навчається творити. Її досвід (опис якого я ущільнив) веде нас далі, ніж ті тренувальні вправи, які були описані Ненсемом у попередньому розділі. Для читачів із науковими нахилами я хочу підкреслити, що, коли Суб'єкт повідомляє мені про творіння, її точка зору, система відліку не ґрунтується на земній науці, і мені доводиться докладати певних зусиль, щоб точніше тлумачити інформацію, яку я отримую.

Д-р Н.: Тіс, здається, є велика різноманітність програм навчання душ. Я хочу звернутися до ще одного аспекту Вашого навчання. Чи використовує Ваша енергія

якості світла, тепла та руху у створенні життя?

СУБ'ЄКТ: (здивовано) О... Ви знаєте і про це...

Д-р Н.: Що Ви можете мені розповісти?

СУБ'ЄКТ: Тільки те, що це мені знайоме...

Д-р Н.: Я не хочу говорити ні про що таке, що може створити для Вас якісь незручності, але я буду вдячний, якщо Ви підтвердите певні біологічні результати діяльності душ.

СУБ'ЄКТ: (нерішуче) О... я не думаю...

Д-р Н.: (я швидко перейшов до справи) Чи вдалося Вам останнім часом створити щось таке, що викликало у Кумари почуття гордості за Вас?

СУБ'ЄКТ: (без опору) У мене добре виходять риби.

Д-р Н.: (я продовжую із навмисно перебільшеною увагою, щоб вона не зупинялася) О, значить, Ви можете створити цілу рибину за допомогою Вашої ментальної енергії?

СУБ'ЄКТ: (досадливо)... Ви, мабуть, жартуєте з мене?

Д-р Н.: Тоді, із чого Ви насправді починаєте?

СУБ'ЄКТ: З ембріона, звісно. Я думала, що ви знаєте...

Д-р Н.: Просто уточнюю. Коли, на вашу думку, Ви будете готові зайнятися ссавцями?

СУБ'ЄКТ: (мовчання)

Д-р Н.: Послухайте, Тіс, якщо Ви погодитеся поговорити про це ще кілька хвилин, я обіцяю, що не довго займатиму Вас своїми розпитуваннями на цю тему. Ви згодні?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Подивимося...

Д-р Н.: Добре, для більшої чіткості, скажіть мені, що Ви фактично робите із своєю енергією, щоб розвинути життя до стадії риб.

СУБ'ЄКТ: (неохоче) Ми даємо вказівки... організмам... в навколишніх умовах...

Д-р Н.: Ви робите це в одному чи кількох світах під час Вашого навчання?

СУБ'ЄКТ: Більше, ніж в одному (Не конкретизує, лише вказує на те, що це планети "земного типу").

Д-р Н.: У якого роду середовищі Ви зараз працюєте?

СУБ'ЄКТ: В океанах.

Д-р Н.: З морськими організмами, такими як водорості та планктон?

СУБ'ЄКТ: Я з них починала.

Д-р Н.: Ви маєте на увазі — до того, як Ви приступили до ембріона риби?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: У такому разі, коли душі починають створювати форми життя, вони починають з мікроорганізмів?

СУБ'ЄКТ: ...З маленьких клітинок, так, і цьому дуже важко навчитися.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Клітини життя... наша енергія не може оволодіти майстерністю, доки ми не навчимося спрямовувати її на... зміну молекул.

Д-р Н.: Отже, ви справді виробляєте нові хімічні структури, змішуючи основні

молекулярні елементи життя потоком вашої енергії?

СУБ'ЄКТ: (Киває)

Д-р Н.: Чи не могли б Ви відповісти більш розгорнуто?

СУБ'ЄКТ: Ні, я не можу.

Д-р Н.: Давайте я спробую підсумувати це, і, будь ласка, виправте мене, якщо я скажу щось не те. Душа, яка стає справді майстерною у створенні життя, має бути здатна ділити клітини та давати ДНК вказівки, і Ви робите це, направляючи частинки енергії у протоплазму?

СУБ'ЄКТ: Ми маємо навчитися це робити, так — узгоджуючи це із сонячною енергією.

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: Бо кожне сонце має різний енергетичний вплив на світ навколо нього.

Д-р Н.: Тоді навіщо Вам втручатися в те, що сонце природним чином зробить за допомогою власної енергії на планеті?

СУБ'ЄКТ: Це не втручання. Ми перевіряємо нові структури... мутації... щоб побачити, що реально здійснено, а що ні. Ми організовуємо субстанції, речовини для їхнього ефективнішого застосування у взаємодії із різними сонцями.

Д-р Н.: Коли види життя розвиваються на планеті, чи є умови навколишнього середовища, в якому відбувається відбір та адаптація, природними, або те, що відбувається, є результатом розумової роботи розуму душ?

СУБ'ЄКТ: (ухильно) Зазвичай планета, придатна для життя, має свої спостережені душі, і все, що ми робимо, природно...

Д-р Н.: Як душі можуть спостерігати та впливати на біологічні особливості розвитку, якщо він розгортається протягом мільйонів років у первісному світі?

СУБ'ЄКТ: Час для нас не вимірюється земними роками. Ми використовуємо його для зручності експериментів.

Д-р Н.: Ви особисто створюєте сонця у нашому Всесвіті?

СУБ'ЄКТ: Сонце у повному масштабі? О ні, це вище за моє розуміння... і вимагає об'єднаних зусиль. Я творю лише у невеликих масштабах.

Д-р Н.: Що Ви можете створити?

СУБ'ЄКТ: О... маленькі згустки висококонцентрованої матерії... розігрітої.

Д-р Н.: Але як виглядає ваша робота, коли ви закінчуєте?

СУБ'ЄКТ: Невеликі сонячні системи.

Д-р Н.: Чи відповідають за своїми розмірами Ваші мініатюрні сонця та планети каменям, будинкам, місяцю — про що йдеться?

СУБ'ЄКТ: (сміючись) Мої сонця — розміром із баскетбольний м'яч, а планети... як мармурові кульки... і це — найкраще, що я можу зробити.

Д-р Н.: Чому ви робите це у невеликих масштабах?

СУБ'ЄКТ: Для практики, щоб навчитися робити сонця більшого розміру. В результаті достатнього стиснення атоми вибухають і згущуються, але я не можу самотужки зробити щось насправді велике.

Д-р Н.: Що Ви маєте на увазі?

СУБ'ЄКТ: Ми маємо навчатися працювати разом, щоб об'єднати нашу енергію для найкращих показників.

Д-р Н.: Ну, а хто здійснює повномірні термоядерні вибухи, внаслідок яких виникають фізичні всесвіти і сам космос?

СУБ'ЄКТ: Джерело... концентрована енергія Старійших.

Д-р Н.: О, значить – Джерелу допомагають?

СУБ'ЄКТ: Я думаю, так...

Д-р Н.: Чому Ваша енергія прагне створити всесвітню матерію і більш складне життя, якщо Кумара і істоти, які вищі за неї, вже вправні в цьому?

СУБ'ЄКТ: Передбачається, що ми приєднаємось до них, — так само, як вони бажають об'єднати свою досконалу енергію із Старійшими.

Питання творіння відразу порушують питання про Першопричину. Чи був вибух міжпланетної маси, що призвів до народження наших зірок і планет, випадковим явищем природи чи спланованим розумною силою актом? Коли я слухаю Суб'єктів, подібних до Тіс, я запитую себе, навіщо душам вчитися викликати ланцюгові реакції енергетичної матерії у невеликих моделях, якщо вони не мають наміру створювати більші небесні тіла? У мене не було жодного Суб'єкта рівня VI і вище, які б пояснили, як вони можуть використати сили творіння у подальшому. Звісно ж, якщо душі справді прогресують, то істоти цього рівня можуть, імовірно, бути залучені до народження планет та розвитку форм життя, які потенційно володіють вищим розумом і придатних для практичного використання душами.

Після деяких міркувань про те, чому душі, нижчі за рівень досконалості, взагалі пов'язані із творінням, я дійшов наступного висновку: всім душам дається можливість брати участь у розвитку нижчих форм розумного життя з метою їхнього власного розвитку. Цей принцип можна розглядати у ряді причин втілення душ у фізичній формі. Тіс припускає, що верховний розум, який вона називає Джерелом, створений союзом творців (Старійших), які об'єднують свою енергію для породження всесвітів. Різні Суб'єкти по-різному висловлювали цю думку, описуючи комбіновану силу старих душ, які більше не втілюються.

Ця концепція не нова. Наприклад, ідея про те, що ми маємо не одного єдиного Бога, характерна для філософії секти Джайністів у Індії. Джайни вірять, що досконалі душі, яких називають Сідхами, є групою всесвітніх творців. Ці душі повністю вільні від подальших втілень. Деяко нижче їх — душі-Архати, розвинуті просвітителі, які все ще втілюються разом із душами, що розвиваються, котрі відносяться до трьох інших, наступних градацій. Для джайнів реальність є нествореною і вічною. Таким чином, Сідхам не потрібен творець. Більшість східних філософій відкидають цей постулат Джайнізму, віддаючи перевагу ідеї божественної "ради управителів", створеної "головою". Це заключення є більш прийнятним і для західної думки.

Із деякими суб'єктами вдається коротко розглянути широке коло тем. Трохи раніше, говорячи про космічне навчання душ, Тіс згадувала про розумне життя, яке

існує у інших світах. Це розкриває інший аспект життя душі, який, можливо, важко прийняти деяким із нас. Невеликий відсоток моїх Суб'єктів, як правило, старих і розвинутих душ, здатні згадати своє життя у дивних, нелюдських, розумних формах життя у інших світах. Їхні спогади досить розпливчасті і туманні щодо обставин цих своїх життів, фізичних деталей та місця розташування у космосі по відношенню до нашого Всесвіту. Я хочу дізнатися у Тіс, чи не мала вона подібний досвід у давнину, тому я протягом декількох хвилин збираюся ставити їй питання на цю тему.

Д-р Н.: Трохи раніше Ви згадали про інші фізичні світи, які, поряд із Землею, доступні для душ.

СУБ'ЄКТ: (нерішуче) Так...

Д-р Н.: (спонтанно) І на деяких із цих планет існує розумне життя, яке прийнятне для душ, які бажають втілюватися, чи не так?

СУБ'ЄКТ: Ймовірно, є багато шкільних майданчиків.

Д-р Н.: Ви коли-небудь розмовляли з іншими душами про їхні планетарні шкільні майданчики?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Зазвичай ні — мене не приваблюють інші школи.

Д-р Н.: Може, Ви могли б щось сказати щодо того, що вони собою представляють?

СУБ'ЄКТ: О, деякі є... аналітичними школами. Інші — переважно ментальні світи... тонкі місця...

Д-р Н.: Що Ви думаєте про земну школу порівняно з ними?

СУБ'ЄКТ: Земля все ж таки небезпечне місце. Вона сповнена образ та обурення багатьох людей, тому що їм увесь час щось нав'язують, а самі лідери ворогують між собою. Там доводиться долати так багато страху. Цей світ перебуває у протиріччях, тому що багато людей там мають дуже багато відмінностей. В інших світах чисельність населення менша і більше гармонії. Зростання чисельності населення Землі випереджає його ментальний розвиток.

Д-р Н.: Тоді чи не краще Вам було б вчитися на іншій планеті?

СУБ'ЄКТ: Ні, поряд із розбратами та жорстокістю, на Землі існує пристрась та мужність. Мені подобається працювати у кризових ситуаціях. Затверджувати порядок за умов безладдя. Ми всі знаємо, що Земля — це важка школа.

Д-р Н.: Отже, людське тіло не є легким для душі?

СУБ'ЄКТ: ...Є легші форми життя... менш суперечливі...

Д-р Н.: Ну, а як Ви могли дізнатися про це, якщо Ваша душа не була в іншій формі життя?

Після цих моїх вступних слів, Тіс почала розповідати про те, як вона була маленькою істотою, що літає в якомусь незвичному середовищі помираючого світу, де було важко навіть дихати. Сонце цієї планети явно вступало у стадію "нової зірки". При розповіді вимова Тіс стала плутаною, а дихання прискореним.

Тіс сказала, що в цьому світі вона жила у вологих джунглях, і нічне небо там було настільки густо всипане зірками, що між ними неможливо було побачити темні проміжки. Це навело мене на думку, що описуваний нею світ знаходився поблизу

центру галактики, можливо нашої власної. Вона також сказала, що жила там недовго, дуже молодою душею, а Кумара була її керівником. Після того, як цей світ більше не міг забезпечувати їм умови для існування, вони перейшли на Землю, щоб продовжити спільну роботу. За її розповідями, ментальна еволюція життя на Землі чимось нагадує те, що вона переживала на тій планеті. У цієї раси людей, що літають, з'явився страх, вони почали ізолюватися, являючи один для одного небезпеку. Як і на Землі, сім'ї тут мали велике значення, будучи виразом вірності та відданості. Коли я вже завершував цю лінію розпитувань, сплив ще один цікавий момент.

Д-р Н.: Чи думаєте Ви, що на Землі є й інші душі, які також фізично жили на цій, тепер мертвій, планеті?

СУБ'ЄКТ: (пауза, потім наче не в силах стримати себе) Власне, я зустріла одного.

Д-р Н.: За яких обставин?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Деякий час тому я зустріла чоловіка на одному вечорі. Він пізнав мене — не фізично, але розумом. То була дивна зустріч. Я була вибита з рівноваги, коли він підійшов і взяв мене за руку. Я подумала, що він просто настирливо чіплявся, коли він сказав, що знає мене.

Д-р Н.: Що ж сталося згодом?

СУБ'ЄКТ: (м'яко) У мене запаморочилося в голові, що було незвично для мене. Я знала, що між нами щось було. Я подумала, що це щось сексуальне. Зараз я можу бачити все це ясніше. Це був... Айкек (це ім'я прозвучало, як гортанний звук). Він сказав мені, що одного разу ми були разом у далекому звідси місці, і що тут була ще одна така пара.

Д-р Н.: Чи розповів він щось про них?

СУБ'ЄКТ: (слабо) Ні... я б хотіла знати... я мушу їх знати...

Д-р Н.: Чи сказав Айкек ще щось про ваші минулі фізичні відносини у тому світі?

СУБ'ЄКТ: Ні. Він бачив, що я зніяковіла. Я все одно не розуміла тоді, що він говорив.

Д-р Н.: Як він міг свідомо пам'ятати про цю планету, коли Ви не могли?

СУБ'ЄКТ: (завзято) Але він... попереду мене... він знає Кумару. (Потім радше собі, аніж мені) Що він тут робить?

Д-р Н.: Чому б вам не розповісти, що ще відбувалося на тому вечорі?

СУБ'ЄКТ: (Знову сміється) Я думала, що він просто намагався підчепити мене. Це виглядало незграбно, бо мене тягло до нього. Він сказав, що я дуже приваблива, — це те, що чоловіки зазвичай мені не кажуть. Були якісь спалахи спогадів у моєму розумі, що ми були раніше разом... як фрагменти сну.

Д-р Н.: Як закінчилася Ваша розмова з цим чоловіком?

СУБ'ЄКТ: Він бачив, що я відчуваю себе ніяково. Я думаю, що він вирішив не мати зі мною подальших контактів, бо я його більше не бачила. Але все ж таки я про нього думала, і, можливо, ми побачимо один одного знову...

Я переконаний, що душі знаходять одна одну, минаючи час і простір. Нещодавно я працював з двома Суб'єктами, які були найкращими друзями і прийшли до мене

одночасно. Вони були не тільки спорідненими душами у багатьох минулих життях на Землі, але також товаришували в якомусь чудовому водному світі, будучи розумними рибоподібними істотами. Обидва згадували, як вони насолоджувалися підводними іграми і піднімалися на поверхню, щоб "швидким поглядом" окинути навколишній простір. І той, і другий трохи могли розповісти про цю планету або про те, що трапилося з їхньою расою морських істот. Можливо, вони були частиною невдалого експерименту на Землі задовго до того, як земні ссавці стали найперспективнішими на Землі видами істот, для душ, що втілюються. Я підозрюю, що це була не Земля, тому що деякі інші Суб'єкти також розповідали про життя у водному середовищі, яке, за їхніми словами, було неземним. Один із цих Суб'єктів розповідав: "Мій водний світ був дуже теплим і прозорим, тому що у нас було три сонця над головою. Повна відсутність темряви під водою була зручна і полегшувала нам будівництво наших жител". Я не рідко задаюся питанням, чи не пов'язані сні, в яких ми літаємо, дихаємо під водою і вчиняємо інші не властиві людині фізичні дії, із нашим більш раннім фізичним досвідом існування в іншому середовищі?

Ще на початку моїх досліджень я мав деякі надії, що ті Суб'єкти, які зможуть згадати інші світи, підтвердять, що це відбувалося в нашій галактиці, поблизу сонця. Це припущення мало певні підстави. Земля розташована на ділянці Чумацького шляху, що має лише вісім зірок, які знаходяться на відстані десяти світлових років від Сонця. Ми знаємо, що наша власна галактика має понад двісті мільярдів зірок. Світи навколо сонця, які можуть підтримувати життя, вражають. Подумайте, якби тільки невелика частка одного відсотка зірок у нашій галактиці мала планети із розумним життям, прийнятним для душ, то вони обчислювалися б мільйонами.

Із зібраних мною матеріалів бесід із Суб'єктами, які бажали і здатні обговорювати свої минулі завдання, можна зробити висновок, що душі посилаються у будь-який світ, де є відповідні розумні форми життя. З усіх зірок, які нам відомі, лише чотири відсотки подібні до нашого Сонця, але, насправді, це не має великого значення для душ. У своїх планетарних втіленнях вони не прив'язані до світів земного типу або до відомого нам виду розумних двоногих істот, що пересуваються суходолом. У мене було трохи суб'єктів, які могли згадати специфічні подробиці життя в інших світах. Можливо, це через брак досвіду, пригніченої пам'яті або блоків, накладених Майстрами-гідами з метою уникнення незручностей, які можуть виникнути при згадці про неземні тіла.

Ті Суб'єкти, які здатні обговорювати свій досвід в інших світах, розповідають мені, що до приходу на Землю душі часто поміщаються в тіла істот, які мають менший розум, ніж людські істоти (на відміну від випадку з Тіс). Однак, потрапивши в людське тіло, душі не відправляються назад, вниз ментальними еволюційними сходами. І все ж фізичні контрасти можуть бути сильними, і вкотре вирушати у віддалені від Землі місця не завжди приємно. Один пацієнт проміжного рівня розвитку висловив це так: "Після довгої серії людських, я сказав своєму Гіду, що хочу зробити невелику перерву і відпочити від Землі, втілившись в іншому середовищі. Він попередив мене, сказавши: "Тобі може не сподобатися ця зміна зараз, тому що ти дуже звик до якостей людського

розуму і тіла". Мій пацієнт наполог, і отримав життя у світі, який він описав так: "Пастельний світ з расою маленьких, товстеньких істот. Вони недурні, але похмурі, з крихітними, білими, як крейда, обличчями, на яких ніколи не побачиш усмішки. Без людського сміху та фізичної гнучкості я вийшов з ладу і зовсім недалеко просунувся у своєму розвитку". Таке завдання мало виявитися особливо важким для цієї особи, якщо ми врахуємо, що почуття гумору та сміх є також важливою особливістю життя душі у духовному світі.

Я вже наближався до завершальної фази мого сеансу із Суб'єктом 23. Необхідно було застосувати додаткові поглиблюючі методи, тому що я хотів, щоб Тіс досягла найвищих схованок свого надсвідомого розуму і поговорила зі мною про простір і час, а також про Джерело.

Д-р Н.: Тіс, ми підходимо до кінця нашого сеансу, і я хочу, щоб Ви ще раз скерували свій розум до Джерела-творця. (Пауза) Чи зробите це для мене?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Ви казали, що кінцева мета душі — це досягти об'єднання з верховним Джерелом творчої енергії, Ви пам'ятаєте?

СУБ'ЄКТ: ...Акт з'єднання, так.

Д-р Н.: Розкажіть мені, чи живе Джерело у якомусь особливому центральному просторі духовного світу?

СУБ'ЄКТ: Джерело є духовним світом.

Д-р Н.: Тоді чому душі говорять про досягнення якоїсь глибинної сутності, ядра духовного життя?

СУБ'ЄКТ: Коли ми ще молоді як душі, ми відчуваємо, що сила оточує нас усюди, і водночас ми відчуваємо, що... знаходимося на краю цієї сили. У міру дорослішання ми більше усвідомлюємо її концентрованість, але це те саме відчуття.

Д-р Н.: Незважаючи на те, що Ви назвали це (концентровану силу) місцем Старійших?

СУБ'ЄКТ: Так, вони є частиною концентрованої сили Джерела, яке підтримує нас як душі.

Д-р Н.: Розглядаючи цю силу в цілому як одне Джерело енергії, чи можете Ви описати Творця більш звичними, людськими словами?

СУБ'ЄКТ: Абсолютна, безкорислива істота, якою ми всі прагнемо стати.

Д-р Н.: Якщо Джерело представляє весь духовний світ, як це ментальне місце відрізняється від фізичних Всесвітів із зірками, планетами та живими істотами?

СУБ'ЄКТ: Всесвіти — простори, де живуть і помирають, — створені для користі Джерела. Місце душ... це Джерело.

Д-р Н.: Здається, що ми живемо у Всесвіті, який розширюється і може стиснутись знову і, зрештою, померти. Оскільки ми живемо у просторі, що має рахунок часу, як сам духовний світ може бути безчасовим?

СУБ'ЄКТ: Бо тут ми живемо у непросторовому середовищі, у якому немає часу... за винятком певних зон.

Д-р Н.: Будь ласка, поясніть, що це за зони.

СУБ'ЄКТ: Вони є... сполучними дверима... місцями, через які ми потрапляємо у фізичний Всесвіт, який вимірюється ходом часу.

Д-р Н.: Як можуть ворота часу існувати поза простором?

СУБ'ЄКТ: Ці входи є як пороги між реальностями.

Д-р Н.: Ну, якщо духовний світ непросторовий, якою реальністю він є?

СУБ'ЄКТ: Це стан постійної реальності — протилежної змінним реальностям просторових світів, які є матеріальними та мінливими.

Д-р Н.: Чи мають минуле, сьогодення та майбутнє якесь значення для душ, що живуть у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: Тільки як засіб для розуміння послідовності існування фізичних форм. Живучи там (у духовному світі)... перебувають у... незмінності... ті з нас, які не переступають поріг у Всесвіт матерії та часу.

Примітка: Використання душами порогів часу буде розглянуто у наступному розділі про вибір життя.

Д-р Н.: Ви говорите про Всесвіт у множині. Маються на увазі інші фізичні Всесвіти — окрім того, що включає Землю?

СУБ'ЄКТ: (туманно) Існують... реальності, що розрізняються між собою, зручні для Джерела.

Д-р Н.: Ви хочете сказати, що душі можуть увійти у різні простори різних фізичних реальностей через духовну браму?

СУБ'ЄКТ: (Киває) Так, вони можуть і роблять це.

Перш ніж завершити сеанс із цим високо розвинутим Суб'єктом, я повинен додати, що більшість людей, які перебувають у стані глибокого гіпнозу, здатні сприймати не лише тривимірний простір земної реальності, а й альтернативні реальності, які не мають часу. У підсвідомому стані мої Суб'єкти спостерігають тимчасовий порядок, послідовність своїх минулих та справжніх життів, що нагадує їм те, що вони сприймають, коли перебувають у стані свідомості. Все змінюється, коли я занурюю їх у надсвідомий стан і вони опиняються у духовному світі. Тут вони бачать миттєвість часу як єдиного однорідного сплаву минулого, сьогодення та майбутнього. Здається, що секунди у духовному світі представляють роки на Землі. Після закінчення сеансу пацієнти часто висловлюють подив щодо того, наскільки не диференційований час у духовному світі.

Квантова механіка є сучасною галуззю фізики, яка досліджує усі субатомні рухи з погляду рівнів електромагнетичної енергії, тому всі об'єкти видаються в кінцевому підсумку нетвердими і існуючими в єдиному полі. Якщо вийти за рамки фізичних законів гравітації Ньютона, складові частини або фрагменти, дії в часі так само вважаються об'єднаними частотою світлової хвилі і кінетичною енергією. Чи не суперечить у такому разі той факт, що душі, за моїми даними, відчують хронологічну послідовність перебігу часу у духовному світі, концепції одноразовості минулого, сьогодення та майбутнього? Ні. Моє дослідження показує, що ілюзія перебігу часу

створюється і підтримується для тих душ, які йдуть у фізичні простори та повертаються назад (які звикли до таких біологічних реакцій, як старіння), — для того, щоб їм було легше оцінити своє просування. Таким чином, мені бачиться сенс у припущеннях квантових фізиків, що час є не так абсолютною реальністю трьох фаз, скільки виразом змін.

Коли мої Суб'єкти розповідають про свої переміщення у духовному світі по вигнутих лініях, я уявляю теорії простору і часу тих астрофізиків, які переконані, що світло і рух є об'єднанням часу і вигнутого назад, на себе простору. Вони кажуть, що, якщо воно надто сильно вигнуте, час зупиняється. Насправді, коли я слухаю своїх пацієнтів, які розповідають про зони часу і тунелі, що ведуть до інших вимірів, я думаю про схожість цієї інформації із сучасними астрономічними теоріями, згідно з якими фізичний простір деформований, або спотворений, у космічні петлі, що створюють "входи" в гіперпростір і чорні дірки, які можуть бути виходом із нашого тривимірного Всесвіту. Можливо, концепції простору та часу астрофізиків та метафізиків межують і тісно дотикаються між собою.

Якось я поділився із своїми Суб'єктами припущенням, що якщо духовний світ представляється їм круглим і здається, що він згинається, коли вони переміщуються на великій швидкості, це може свідчити про те, що духовний світ — це кінцева, що має межі замкнута сфера. Але вони відкинули ідею про будь-які просторові кордони, хоча поряд із метафорами висловили ще й деякі ідеї про духовний світ. Так, Суб'єкт 23 говорить, що духовний світ сам є джерелом творіння. Деякі назвали це місце серцем, чи диханням, Бога. Суб'єкт 22 визначив простір душ як свого роду "тканину", а інші Суб'єкти — як "складки безшовного одягу, що вільно розвівається". Іноді вони відчують ефекти м'якого, хвилеподібного руху світлової енергії, яка описується як "хвилі (або кола), що розходяться в сторони від потривоженого центру резервуару води". Зазвичай люди у надсвідомому стані сприймають місця мешкання душ як сфери, де має місце спокійна і вільна взаємодія і відсутні такі властивості та якості, як сила тяжіння, температура, тиск, матерія або час, які асоціюються з хаотичним фізичним Всесвітом. Однак коли я намагаюся охарактеризувати весь духовний світ як порожній, люди, які перебувають у трансі, опираються цій точці зору.

Хоча мої Суб'єкти не в змозі повністю пояснити місце, де живуть їхні душі, всі вони прямо і чесно висловлюються про абсолютну реальність цього світу для них. Суб'єкти у стані трансу не бачать духовний світ, що знаходиться поблизу або далеко від нашого фізичного Всесвіту. Проте вони намагаються описати духовну субстанцію як важку чи легку, товсту чи тонку, велику чи маленьку — коли порівнюють свій досвід існування як душ у духовному світі із життям на Землі.

У той час, як абсолютна реальність духовного світу сприймається в розумах людей, що знаходяться під гіпнозом, як щось постійне, вони інакше відгукуються про інші, фізичні, простори. Мені здається, що Всесвіт, який відрізняється від нашого, створений, щоб забезпечити середовище, що підходить для розвитку душ у тілах істот, яких ми навіть не можемо собі уявити. Один розвинутий Суб'єкт розповідав мені, що

він за свій довгий період існування прожив багато життів на різних планетах, ніколи не поділяючи свою душу більш ніж на дві частини (для двох втілень) в один і той самий час. Деякі його дорослі життя тривали лише місяці — згідно із земним часом — через місцеві планетарні умови і коротку тривалість життя домінуючої на тій чи іншій планеті життєвої форми. Говорячи про "райську планету", де трохи людей і яка є більш спокійним, простим варіантом Землі, він додає, що цей світ знаходиться недалеко від Землі. "О, — перервав я його, — тоді він повинен бути на відстані кількох світлових років від Землі?" Він терпляче пояснив мені, що планета не знаходиться у нашому Всесвіті, але вона ближче до Землі, ніж багато планет нашої власної Галактики.

Важливо, щоб читачі зрозуміли, що коли люди дійсно згадують про своє життя у інших світах, вони, схоже, не відчують просторових обмежень нашого Всесвіту. Коли душі вирушають на планети у різні галактики або простори, вони відзначають час, за який вони переходять із духовного світу через тунель у місце свого призначення. Суб'єкти також визначають розміри відповідної просторової області розташування цих світів по відношенню один до одного. Після того як я послухав висловлювання деяких моїх Суб'єктів про багаточисельні просторові реальності, у мене склалося враження, що вони переконані, що всі ці різні просторові "потoki" зливаються в одну велику "річку" духовного світу. Якби я міг стати позаду і відокремлювати всі ці реальності, що чергуються, представлені в розумах моїх Суб'єктів, це було б подібно до очищення артишоку від усіх його шарів, що покривають серцевину. Однак, я вже досить довго розпитую Тіс, і бачу, що вона трохи втомилася. Небагато суб'єктів можуть бути на цьому рівні духовного сприйняття протягом дуже довгого часу. Я вирішив закінчити наш сеанс декількома питаннями про Генезис — початок всього творіння.

Д-р Н.: Тіс, я хочу закінчити сеанс, поговоривши ще трохи про Джерело. Ви як душа живете вже довгий час, тому, як Ви бачите свою взаємодію із цілісною єдністю творіння, про яке Ви розповідали мені раніше?

СУБ'ЄКТ: (Довге мовчання) Через відчуття свого руху. На початку відбувається переміщення енергії нашої душі з Джерела назовні. Потім у процесі життя проходить переміщення всередину... до з'єднання і возз'єднання...

Д-р Н.: Цей процес, за Вашими словами, виглядає так, ніби живий організм розширювався і стискався.

СУБ'ЄКТ: ...Відбувається подібне до вибуху вивільнення... за тим повернення... Так, Джерело пульсує.

Д-р Н.: І Ви рухаєтеся до центру цього енергетичного Джерела?

СУБ'ЄКТ: Насправді центру немає. Джерело навколо нас, так наче ми є... всередині серця, що б'ється.

Д-р Н.: Але ж Ви казали, що рухалися назад, у вихідну точку, у міру того, як Ваша душа розвивалась у знанні?

СУБ'ЄКТ: Так, коли мене "викинуло" назовні, я була "дитиною". Зараз, коли моя "юність" закінчується, я йду назад...

Д-р Н.: Назад куди?

СУБ'ЄКТ: Далі, всередину Джерела.

Д-р Н.: Можливо, Ви могли б описати це джерело енергії у барвах, щоб пояснити рух душі і масштаби творіння.

СУБ'ЄКТ: (зітхає) Це як би душі були частиною грандіозного електричного вибуху, що створює... гало ефект (сяйво). У цьому... колоподібному гало є темно-фіолетове світло, яке розширюється... світліше до білизни по краях. Наша свідомість починається по краях іскристого світла, і в міру нашого розвитку... ми поглинаємося все більш темним світлом.

Д-р Н.: Мені важко уявити Бога-творця у вигляді холодного темного світла.

СУБ'ЄКТ: Це тому, що я не досить близька до злиття, щоб це добре пояснити. Темне світло саме по собі є... покриттям за яким ми відчуваємо сильне тепло... всезнаючи присутність, яка існує для нас всюди, і... воно живе!

Д-р Н.: Що Ви відчули, коли вперше усвідомили своє існування як душі, опинившись на краю цього гало?

СУБ'ЄКТ: Бути (існувати)... це схоже на те, як розкривається перша весняна квітка, і квітка — це ти сама. І коли вона розкривається більше, то ви починаєте усвідомлювати інші квіти у чудовому полі, і там... безмежна радість.

Д-р Н.: Якщо це багатобарвне джерело енергії, що вибухає, зруйнується саме у собі, чи загинуть, зрештою, всі квіти?

СУБ'ЄКТ: Ніщо не руйнується... Джерело нескінченне. Як душі ми ніколи не вмираємо — ми знаємо це тією чи іншою мірою. Коли ми об'єднуємося, наша зростаюча мудрість робить Джерело сильнішим.

Д-р Н.: Напевно, тому Джерело і зацікавлене у здійсненні цього процесу?

СУБ'ЄКТ: Так, щоб дати нам життя, і тоді ми змогли б досягти стану досконалості.

Д-р Н.: Яка необхідність у подальшому створенні розуму, який нижчий за досконалість, якщо вже існує абсолютно досконале Джерело?

СУБ'ЄКТ: Щоб він допомагав Творцю творити. Таким чином, трансформуючи себе та піднімаючись на вищі щаблі реалізації, ми вносимо свій внесок у будівництво блоків життя.

Д-р Н.: Чи були змушені душі покинути Джерело і опинитися в місцях, подібних до Землі, через якийсь початковий гріх або гріхопадіння в духовному світі?

СУБ'ЄКТ: Це нонсенс. Ми прийшли, щоб... зрости, піднятися... у чудовому розмаїтті творіння.

Д-р Н.: Тіс, я хочу, щоб Ви уважно вислухали мене. Якщо Джерелу потрібно стати сильнішим або мудрішим за допомогою поділу своєї Божественної енергії та створення носіїв меншого розуму, який, як Він сподівається, зросте, чи це не означає, що Його власна досконалість не повна?

СУБ'ЄКТ: (Пауза) Джерело творить для здійснення, реалізації Себе самого.

Д-р Н.: У цьому й полягає моє питання. Як може те, що є абсолютним, ставати абсолютнішим, якщо у нього все є?

СУБ'ЄКТ: (Вагається) Те, що ми сприймаємо як наше Джерело... це все, що ми

взагалі можемо знати, і ми вважаємо, що Творець бажає висловити Себе через нас, через... народження.

Д-р Н.: І Ви думаєте, що Джерело дійсно стає сильнішим, завдяки нашому існуванню як душ?

СУБ'ЄКТ: (Довге мовчання) Я бачу, що досконалість Творця... підтримується і збагачується... завдяки тому, що Він ділиться з нами можливістю досконалості, і це є абсолютним розширенням Його самого.

Д-р М.: Тому Джерело починає з того, що свідомо створює недосконалі душі та недосконалі форми життя для цих душ і спостерігає за тим, що відбувається для Його власного розширення?

СУБ'ЄКТ: Так, і нам доводиться вірити у таке рішення та довіряти процесу повернення до початку життя. Потрібно поголодувати, щоб оцінити їжу, випробувати холод, щоб зрозуміти благо тепла, і побувати дитиною, щоб побачити цінність батьків. Трансформація дає нам мету і сенс.

Д-р Н.: Чи бажаєте Ви бути батьком душ?

СУБ'ЄКТ: ...Участь у породженні самих себе — це... моя мрія.

Д-р Н.: Якби наші душі не мали досвіду фізичного життя, могли б ми взагалі знати те, про що Ви мені розповідаєте?

СУБ'ЄКТ: Ми знали б це (як факт), але не знали б про це (по суті). Це якби Вашу духовну енергію попросили зіграти на фортепіано гаму за наявності лише однієї ноти.

Д-р Н.: І Ви переконані, що якби Джерело не створило душі, які виховуються і розвиваються, Його піднесена енергія зменшилася б через нестачу вираження?

СУБ'ЄКТ: (Зітхає) Можливо, у цьому і полягає Його мета (і сенс усього).

Цим пророчим висловом Тіс ми завершили сеанс. Коли я вивів цього Суб'єкта із стану її глибокого трансу, вона, здавалося, повернулася до мене крізь час і простір. Коли вона сіла і стала спокійно розглядати мій офіс, я висловив їй свою подяку за надану можливість попрацювати з нею на такому рівні. Усміхаючись, леді сказала, що, якби вона знала, що її допитуватимуть з такою пристрастю, вона відмовилася б.

Коли ми попрощалися, я подумав про її останнє висловлювання щодо Джерела життя. У давній Персії, у суфіїв, була приказка, що, якщо Творець представляє абсолютне благо і, тому, абсолютну красу, то природа краси — бажати прояву.

Розділ 12

Вибір майбутнього життя

Наступає час, коли душа повинна знову залишити середовище духовного світу, для наступної подорожі на Землю. Не так просто прийняти це рішення. Душа має бути готова до того, щоб залишити світ абсолютної мудрості де вона існує, у блаженному відчутті свободи, — заради фізичних та ментальних потреб людського тіла.

Ми бачили, якими стомленими можуть бути душі, коли вони повертаються у

духовний світ. Багато хто не хоче і думати про повернення на Землю. Це абсолютно вірно у тих випадках, коли до кінця свого минулого фізичного життя душа не повністю досягнула своєї цілі. Залишившись знову у духовному світі, вона відчуває побоювання щодо майбутнього, навіть тимчасового залишення світу, де вона розуміє себе — світу братерства та співчуття — заради планети, де панує невизначеність та страх, створенні агресивними, конкуруючими між собою людськими істотами. Не дивлячись на сім'ю та друзів, багато хто із втілених на Землі душ, відчувають самотність та безликість у величезній імперсональній масі людського суспільства. У духовному світі вірно зворотне, і я сподіваюсь, що із моїх Випадків видно, що там наші душі знаходяться у постійних близьких взаємовідносинах одна з одною. Наша духовна сутність відома і високо цінується багатьма іншими сутностями, чия підтримка ніколи не припиниться.

Відновлення своєї енергії та особиста оцінка свого Я після повернення у духовний світ, у одних душ займає більше, у інших менше часу, але зрештою душу знову спонукають почати процес втілення. Хоча нам важко залишити духовне середовище, ми як душі все ж таки із ніжністю і навіть ностальгією згадуємо про фізичні радощі життя на Землі. Коли рани минулого життя зцілені і ми знову знаходимо єднання із самим собою, ми відчуваємо пробудження до нового фізичного вираження нашої сутності. Навчальні зустрічі з нашими консультантами та товаришами по групі забезпечує колективне духовне зусилля, необхідне для нашої підготовки до наступного життя. Карма наших минулих справ відносно людства, помилки та досягнення — все це отримує належну оцінку, необхідну, щоб визначити найкращий напрямок наших майбутніх зусиль. Тепер душа має засвоїти всю цю інформацію і свідомо ухвалити рішення, ґрунтуючись на трьох головних принципах:

- Чи готовий я до нового фізичного життя?
- Через які особливі уроки мені необхідно пройти, щоб просунутися у своєму навчанні та розвитку?
- Куди мені слід відправитися і ким стати у моєму наступному житті, щоб отримати найкращі можливості для здійснення своїх цілей?

Старіші душі втілюються рідше, попри потреби зростаючого населення запропонованої їм планети. Коли світ помирає, ці істоти із своїми незавершеними справами переміщуються до іншого світу, у якому є підходяща форма життя у тій галузі роботи, яку вони виконують. Цикли втілень для вічної душі, схоже, регулюються більше внутрішніми бажаннями самої душі, аніж потребами тіл, що приймають душу, котрі розвиваються на планетах Всесвіту.

Проте, на Землі явно зростає потреба у душах. Сьогодні населення планети перевищує п'ять мільярдів людей. Демографи розходяться у своїх підрахунках загальної кількості людей, які жили на Землі протягом останніх 200 000 років. За середніми оцінками — це приблизно 50 мільярдів людей. Ця цифра, яка, на мою думку, занижена, не рівнозначна кількості душ, які відвідували Землю. Пам'ятайте, що ті самі душі продовжують втілюватися, і є такі, які займають одночасно більше одного тіла. Є реінкарністи (дослідники процесу перевтілень), які переконані, що кількість людей, які

сьогодні живуть на Землі, близька до загальної кількості душ, які коли-небудь жили тут. Частота втілень на Землі душ нестійка. Зрозуміло, що Землі сьогодні потрібно більше душ, ніж у минулому. Населення Землі у першому столітті нашої ери оцінюється у 200 мільйонів. До 1800 року, населення збільшилося в чотири рази, і ще раз збільшилося в чотири рази через 170 років. Очікується, що в період між 1970 та 2010 роками чисельність населення у світі має подвоїтися.

Коли я вивчаю послідовність втілень у пацієнта, то зазвичай виявляю тут тривалі проміжки у сотні і навіть тисячі років між їхніми життями в епоху палеолітичних номадичних культур. У Неолітичну епоху, із виникненням землеробства і скотарства 7000-5000 років тому вони, за повідомленнями моїх Суб'єктів, втілювалися вже частіше. І все-таки нерідко проміжки становили щонайменше 500 років. Із процвітанням міст, розвитком торгівлі та зростанням кількості доступної їжі — частота втілень душ, за моїми спостереженнями, стала збільшуватися разом із зростанням населення. Між 1000 та 1500 роками нашої ери мої пацієнти втілювалися один раз на два сторіччя. Після 1700 — раз на одне століття. До 1900 року, судячи із моїх Випадків, звичайним для душі стає мати більше ніж одне життя протягом століття.

Існує думка, що це видиме почастищення інкарнацій душі має місце лише тому, що спогади про найближчі минулі життя людей, які перебувають під гіпнозом, чіткіше і краще, ніж віддалені. Це може бути справедливо лише до певної міри, але якщо те чи інше життя було важливим, то спогади про нього будуть однаково яскравими, незалежно від часу та століття. Безсумнівно, колосальне зростання чисельності населення Землі є основною причиною частішого повернення сюди душ. Чи може статися так, що в умовах перенаселення Землі не вистачить душ, яким наказано тут реалізуватися?

Коли я питаю пацієнтів про кількість наявних душ, вони кажуть мені, що більше слід турбуватися про небезпеку загибелі нашої планети через перенаселення, ніж виснаження резерву душ. Існує переконання, що є невичерпне джерело нових душ, які можуть задовольнити потреби населення Землі. Якщо врахувати, що наша планета є лише однією із багатьох інших спільнот розумних істот у цьому Всесвіті, то число наявних душ має бути воістину астрономічним.

Я вже казав, що душі справді мають свободу вибору — коли, де і ким вони хочуть бути у своєму фізичному житті. Деякі душі проводять менше часу у духовному світі, щоби прискорити розвиток, тоді як інші дуже неохоче втілюються. Безперечно, наші гіді мають великий вплив у цій справі. Так само, як ми маємо можливість розмовляти з ними в період настановного орієнтування душі, одразу після смерті ми проходимо через підготовчу стадію бесід із духовним наставником, який перевіряє нашу готовність до нового народження. Наступний випадок ілюструє типову духовну сцену із душею початкового рівня.

Випадок 24.

Д-р Н.: Коли ви починаєте розуміти, що настав час повертатися на Землю?

СУБ'ЄКТ: Я чую у своєму розумі тихий голос: "Настав час, як ти думаєш?"

Д-р Н.: Чий це голос?

СУБ'ЄКТ: Мого наставника. Деякі душі доводиться підштовхувати, коли наставники вирішують, що вони готові.

Д-р Н.: Чи відчуваєте Ви, що готові повернутися на Землю?

СУБ'ЄКТ: Думаю, так... Я підготувався до цього. Але в цілому для мого навчання знадобиться ще багато часу в земному літочисленні перш ніж я повністю реалізуюся. Я сказав би — навіть занадто багато.

Д-р Н.: І Ви думаєте, що все ж таки вирушите на Землю, коли цикл Ваших втілень підійде до кінця?

СУБ'ЄКТ: (довга пауза) О... може, ні... є інший світ, крім Землі... але із земними людьми.

Д-р Н.: Що це означає?

СУБ'ЄКТ: На Землі буде менше людей... вона буде менш населена... це мені незрозуміло.

Д-р Н.: Де, на вашу думку, Ви можете тоді опинитися?

СУБ'ЄКТ: Мені здається, що є ще якась колонія — мені це не зрозуміло.

Примітка: Крім регресії в минулі життя, існує також прогресія у майбутнє життя, яка дозволяє деяким Суб'єктам миттю побачити деякі сцени майбутнього. Наприклад: хтось казав мені, що населення Землі сильно скоротиться до кінця двадцять другого століття через несприятливі зміни в ґрунті та атмосфері. Вони також бачили людей, які живуть у дивних куполоподібних будинках. Подробиці майбутнього завжди досить незрозумілі через, я підозрюю, властиву людям амнезію, пов'язану із стримуючими кармічними факторами. Докладніше це буде розглянуто у Випадку 25.

Д-р Н.: Давайте повернемося до того, що Ви говорили про наставників, які нагадують душам про необхідність залишити духовний світ. Вважали б Ви за краще, щоб вони цього не робили?

СУБ'ЄКТ: О... мені хотілося б залишитися... але наставники не хочуть, щоб ми знаходилися тут занадто довго — інакше це увійде у нашу звичку.

Д-р Н.: Чи можете Ви наполягти, щоб залишитися?

СУБ'ЄКТ: Ну... так... наставники не змушують нас йти, бо вони добрі (Сміється). Але вони мають свої способи... спонування, коли приходить час.

Д-р Н.: Чи знаєте Ви когось, хто не хотів знову народжуватися на Землі з якоїсь причини?

СУБ'ЄКТ: Так, мій друг Марк. Він сказав, що йому нема чого там робити. Він втомився від життя на Землі і не хотів повертатися назад.

Д-р Н.: Він прожив багато життів?

СУБ'ЄКТ: Ні, насправді, ні. Але в нього не все гаразд.

Д-р Н.: Як вчителі учинили з ним? Йому дозволили залишитись у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: (замислено) Ми вирішуємо народитись, коли вони бачать, що ми готові. Вони не змушують нас щось робити. Марку дали зрозуміти, що він, насправді, приносив благо людям, які оточували його на Землі.

Д-р Н.: І що далі було з Марком?

СУБ'ЄКТ: Через деякий час... навіювання, обробка... Марк зрозумів, що не мав рації щодо своїх здібностей і, зрештою, повернувся на Землю.

Д-р Н.: Обробка! Це наводить на думку про примус.

СУБ'ЄКТ: (Стривожений моїм зауваженням) Зовсім ні! Просто Марк був розчарований, і йому була потрібна впевненість, щоб продовжувати докладати зусиль.

Примітка: Суб'єкт 10 у Розділі 4, присвяченому душам, що відхилилися, розповідав нам про те, як душі, які увібрали в себе занадто багато негативної енергії із Землі, були "реконструйовані". Суб'єкт 22 також згадував необхідність відновлення деяких пошкоджених душ. Там відбувалася серйозніша перебудова, ніж у випадку з Марком, чия душа втомилася і потребувала просто деяких загальних поправок.

Д-р Н.: Якщо гіді не змушують вас повертатися, чи може душа відмовитися від нового народження?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Так... Я вважаю, що ви можете залишитись тут і взагалі ніколи не народжуватися, якщо вам це так не подобається. Але наставники сказали Марку, що без життя у фізичному тілі його навчання займе набагато більше часу. Якщо ви втрачаєте можливість отримати прямий життєвий досвід, ви втрачаєте дуже багато.

Д-р Н.: А як щодо зворотної ситуації, коли душа наполягає на негайному поверненні на Землю — скажімо, після тимчасової смерті?

СУБ'ЄКТ: Я бачив і таке. Це спонтанна реакція, і вона насправді через деякий час проходить. Наставники підводять вас до розуміння, що нетерпляче бажання відразу ж повернутися як новонародженого туди, звідки пішов, не змінить обставин вашої минулої смерті. Інша річ, якби ви могли заново народитися дорослим стразу після своєї смерті. Зрештою, кожен приходить до розуміння, що йому треба відпочити та подумати.

Д-р Н.: Що ж, поділіться своїми думками про перспективу нового життя.

СУБ'ЄКТ: Мене це тішить. Я не міг би почуватися задоволеним, якби не мав моїх фізичних життів.

Д-р Н.: Коли ви вже готові до нового втілення, що відбувається?

СУБ'ЄКТ: Я вирушаю в одне особливе місце.

Коли душа вирішує знову втілитися, починається процес повернення, перший етап який проходить в окремому місці вибору життя. Душі спочатку вирішують, коли і де вони хочуть народитися на Землі, а потім — ким вони будуть у своєму новому житті. Відповідно до цієї послідовності, я описав весь процес — спочатку етап вибору життя, а потім наш остаточний вибір тіла — у двох розділах.

Вибір часу та місця майбутнього втілення та тіла, яке ми хочемо прийняти — це взаємопов'язані рішення. Спочатку ми отримуємо можливість переглянути фрагменти майбутнього часу і вирішити, наскільки ми будемо відповідати певним навколишнім умовам. Потім наша увага повертається до людей, які живуть у цих місцях. Я, треба сказати, був трохи спантеличений цим процесом, поки не зрозумів, що, здійснюючи вибір, душа відчуває сильний вплив культурних умов і подій, що мали місце в його

минулих життях, а також учасників цих подій.

Я переконався, що духовний світ як єдине ціле не є функціонально одноманітним. Видно, що різні духовні регіони, де переміщуються душі, подібні до своїх ефірних якостей, однак ці якості мають різне застосування. Наприклад, простір для настановного орієнтування новоприбулих після чергового життя душ може контрастувати із простором вибору майбутнього життя. І тут, і там відбувається оцінка життя душ, яка передбачає перегляд сцен життя Землі, але на цьому подібність закінчується. Судячи із розповідей моїх Суб'єктів, простори для настановного орієнтування являють собою невеликі ділянки для зустрічі та обговорення, задумані таким чином, щоб душі, що знову прибули, відчували себе тут затишно, проте їх ментальний стан, або позиція, в цьому просторі може бути дещо захисною. Це тому, що душі усвідомлюють, що могли б краще прожити життя. У цьому просторі гід завжди безпосередньо взаємодіє з ними.

З іншого боку, коли ми вступаємо в простір вибору майбутнього життя, ми сповнені надій та очікувань. Тут душі фактично знаходяться одні, без візуальної присутності їх Гіда, і вони самі оцінюють можливості нового життя. Це активне, спонукальне місце описується набагато більшим за розміром, ніж інші навчальні зони духовного світу. Суб'єкт 22 вважав навіть, що це окремий світ, де трансцендентна енергія маніпулює хронологічним часом, щоб дати можливість отримати планетарну інформацію.

Якщо якісь духовні простори Суб'єктам буває важко описати, то про місце вибору життя більшість із них розповідає із задоволенням, і їхні описи чудово перегукуються між собою. Як мені розповідали, це нагадує кінотеатр, у якому душі можуть побачити себе у майбутньому житті, що грають різні ролі у різних ситуативних постановках. Завершивши перегляд, душі вибирають собі якийсь один сценарій. Це нагадує генеральну репетицію вистави перед майбутньою прем'єрою нового життя. Як оповідача я вибрав чоловіка, який усвідомлює те, як його душі допомагають у прийнятті правильних рішень.

Випадок 25

Д-р Н.: Після того, як Ви вирішили повернутися на Землю, що сталося далі?

СУБ'ЄКТ: Ну, ми з моїм учителем вирішили, що настав вдалий час, для завершення справ, і я посилаю свої думки...

Д-р Н.: Продовжуйте.

СУБ'ЄКТ: Мої повідомлення отримують координатори.

Д-р Н.: Хто це? Хіба не Ваш Учитель-гід влаштовує все для інкарнації?

СУБ'ЄКТ: Не зовсім. Він розмовляє із координаторами, які насправді й допомагають нам переглядати наші життєві можливості у Колі.

Д-р Н.: Що це за Коло?

СУБ'ЄКТ: Це те місце, куди я вирушаю зараз. Ми називаємо його Колом Долі.

Д-р Н.: У духовному світі лише одне таке місце?

СУБ'ЄКТ: (пауза) О, я думаю, їх має бути багато, але я їх не бачу.

Д-р Н.: Добре, давайте разом вирушимо до Кола на рахунок три. Коли я закінчу рахувати, Ви зможете згадати всі деталі цього досвіду. Ви готові вирушити?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Раз, два, три! Ваша душа зараз рухається у напрямку вибору життя. Поясніть, що ви бачите.

СУБ'ЄКТ: (довга пауза) Я... пливу до Кола... це круглий... гігантський міхур...

Д-р Н.: Продовжуйте. Що ще Ви можете мені розповісти?

СУБ'ЄКТ: Там є... концентрована енергетична сила... світло таке сильне. Мене всмоктує всередину... через воронку... стає трохи темніше.

Д-р Н.: Вам страшно?

СУБ'ЄКТ: Гм... ні, крім того, я був тут раніше. Стає цікаво. Я згораю від цікавості та хвилювання — що там придумано для мене?

Д-р Н.: Добре, коли Ви впливаєте в Коло, яке у Вас перше враження?

СУБ'ЄКТ: (каже тихіше) Я... трохи стривожений... але енергія розслаблює мене. Я усвідомлюю, що мною займаються... дбають... Я не почуваюся самотнім... і відчуваю також присутність мого вчителя.

Д-р Н.: Продовжуйте все розповідати. Що Ви бачите далі?

СУБ'ЄКТ: Коло оточене екранами — я дивлюся на них.

Д-р Н.: Екрани на стінах?

СУБ'ЄКТ: Вони самі виглядають як стіни, але вони не тверді... все це... еластичні... екрани згинаються навколо мене... рухаючись...

Д-р Н.: Розкажіть мені більше про екрани.

СУБ'ЄКТ: Вони порожні... ще нічого не відображають... вони мерехтять як скляні площини... дзеркала.

Д-р Н.: Що відбувається далі?

СУБ'ЄКТ: (нервуючи) Якийсь час панує тиша і спокій — це завжди так — потім ніби хтось включає проектор у широкоекранному кінотеатрі. Екрани оживають, з'являються образи... фарби... дії... повні світла та звуку.

Д-р Н.: Продовжуйте розповідати. Де Ваша душа по відношенню до екранів?

СУБ'ЄКТ: Я зависаю у середині і спостерігаю за панорамою життя навколо мене... місця... люди... (весело) я знаю це місто!

Д-р Н.: Що Ви бачите?

СУБ'ЄКТ: Нью-Йорк.

Д-р Н.: Ви попросили, щоб Вам показали Нью-Йорк?

СУБ'ЄКТ: Ми говорили про моє повернення туди... О, так, так! Він змінився — більше будівель... і машини... як завжди, гамірно.

Д-р Н.: Ми повернемося до Нью-Йорка за кілька хвилин. А зараз я хочу, щоб Ви розповіли мені, що від Вас очікується у цьому Колі.

СУБ'ЄКТ: Я збираюся подумки керувати пультом.

Д-р Н.: Що це таке?

СУБ'ЄКТ: Сканер перед екраном. Я бачу його як безліч вогників та кнопок. Це як у

кабіні пілота.

Д-р Н.: І Ви бачите механічні предмети у цьому духовному середовищі?

СУБ'ЄКТ: Я знаю, що це здається неймовірним, але те, що відбувається, я можу пояснити Вам, що я роблю.

Д-р Н.: Прекрасно, не турбуйтеся про це. Просто розкажіть мені, що Вам потрібно робити із цим пультом.

СУБ'ЄКТ: Я допомагатиму контролерам змінювати образи на екранах, подумки керуючи сканером.

Д-р Н.: О, Ви керуватимете проектором, як би Ви працювали в кінотеатрі?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Не проектором — сканером. Так чи інакше, це насправді не кінофільм. Я спостерігаю життя, яке реально відбувається на вулицях Нью-Йорка. Мій розум зв'язується зі сканером, щоб контролювати рух сцен, які я переглядаю.

Д-р Н.: Чи можна сказати, що цей пристрій нагадує комп'ютер?

СУБ'ЄКТ: Щось подібне до цього... він працює як система стеження, яка... перетворює...

Д-р Н.: Що перетворює?

СУБ'ЄКТ: Мої команди... фіксуються на пульті, тому я можу простежувати дію.

Д-р Н.: Помістіть себе за пульт та станьте оператором, продовжуючи пояснювати мені все, що відбувається.

СУБ'ЄКТ: (Пауза) Я взяв на себе керування. Я бачу... лінії, що сходяться в різних точках у серії сцен... Зараз я переміщаюся в часі лініями і спостерігаю за тим, як на екрані змінюються образи.

Д-р Н.: Сцени постійно рухаються довкола Вас?

СУБ'ЄКТ: Так, потім крапки на лініях запалюються, коли хочу зупинити сцену.

Примітка: Лінії переміщення — це вираз, який я чув раніше у зв'язку з іншими духовними регіонами, коли описувалися переміщення душі (наприклад, Випадок 4).

Д-р Н.: Навіщо ви все це робите?

СУБ'ЄКТ: Я сканую. Зупинки — це головні поворотні моменти на життєвому шляху, що включають важливі рішення... можливості... події, які змушують розглянути альтернативні варіанти у часі.

Д-р Н.: Отже, лінії відзначають шляхи через серію подій у часі та просторі?

СУБ'ЄКТ: Так, шлях контролюється у Колі та передається мені.

Д-р Н.: Чи Ви створюєте сцени життя, ведучи спостереження?

СУБ'ЄКТ: О ні! Я просто контролюю їхнє пересування у часі лініями.

Д-р Н.: Що ще Ви можете мені розповісти про лінії?

СУБ'ЄКТ: Лінії енергії... це дороги з розкиданими на них кольоровими вогниками — вказівниками, які я можу переміщати вперед, назад чи зупиняти.

Д-р Н.: Якби Ви переглядали відеокасету, натискаючи на кнопки пуску, прискореного перемотування вперед, зупинки, перемотування назад?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Саме так!

Д-р Н.: Добре, Ви рухаєтеся по дорозі, скануючи сцени, і Ви вирішили зупинитись.

Розкажіть мені, що ви робите потім.

СУБ'ЄКТ: Я зупиняю сцену на екранах, щоб увійти до неї.

Д-р Н.: Що? Ви хочете сказати, що самі стаєте частиною сцени?

СУБ'ЄКТ: Так, тепер маю прямий доступ до дії.

Д-р Н.: Як? Чи стаєте Ви персонажем на сцені, чи Ваша душа ширяє над людьми, що рухаються навколо?

СУБ'ЄКТ: І те і інше. Я можу відчувати, яке життя у будь-кого в цій сцені, чи просто спостерігати за ними з будь-якої зручної позиції.

Д-р Н.: Як Ви можете залишити пульт і увійти у сцену на Землі, продовжуючи водночас тримати під контролем дії в Колі?

СУБ'ЄКТ: Я знаю, що Ви, можливо, це не зрозумієте, але частина мене може залишатися біля контрольного пульта, так що я можу запустити сцену знову і зупинити її в будь-який час.

Д-р Н.: Можливо, я розумію. Чи можете ви розділяти свою енергію?

СУБ'ЄКТ: Так, і я можу посилати думки назад, собі. Звичайно, контролери також допомагають мені, коли я входжу та виходжу з екранів.

Д-р Н.: Отже, Ви, по суті, можете пересувати час уперед, назад і зупиняти, поки переглядаєте?

СУБ'ЄКТ: Так... у Колі.

Д-р Н.: Чи існує час поза Колом з Вами в духовному світі, чи він рухається вперед?

СУБ'ЄКТ: Воно співіснує тут, але ми все ж таки можемо бачити, що воно рухається вперед на Землі.

Д-р Н.: Мені здається, що коли душі знаходяться у Колі Долі, вони використовують час майже як знаряддя.

СУБ'ЄКТ: Як душі, ми використовуємо час... суб'єктивно. Речі та події переміщуються... і стають об'єктами у часі... але для нас час незмінний.

Д-р Н.: Парадокс, з яким я стикався у зв'язку із подорожами у часі, полягає у тому, що щось ось-ось має трапитися — вже траплялося, так що Ви можете зустріти свою власну душу в якійсь людській істоті коли ви відвідуєте життєві сцени із майбутнього.

СУБ'ЄКТ: (загадково усміхається) Вступаючи у контакт із духовним світом, душа затримується на мить. Це відносно швидко. Ми не порушуємо життєвих циклів, коли простежуємо свій шлях у часі.

Д-р Н.: Ну якщо минуле, сьогоднішнє та майбутнє, насправді, не розділені, коли ви простежуєте, чому Ви зупиняєте сцени, щоб розглянути варіанти вибору, коли Ви вже можете зазирнути у майбутнє?

СУБ'ЄКТ: Боюся, ви не розумієте справжньої мети використання часу контролерами Кола. Життя все ж таки умовне. Прогресуючий час створено для перевірки нас. Нам не показують усі можливі заключні частини сцени. Частина життя залишається прихована від нас.

Д-р Н.: Отже, час використовується як каталізатор для отримання інформації через перегляд життів і Вам не дається побачити все, що станеться?

СУБ'ЄКТ: Так, щоб перевірити нашу здатність знаходити рішення. Ми вимірюємо наші здібності щодо складних подій. Коло ставить різні досліди, експерименти, з яких можна вибрати. На Землі ми спробуємо їх вирішити.

Д-р Н.: Перебуваючи у Колі, чи можете Ви подивитися на життя на інших планетах окрім Землі?

СУБ'ЄКТ: Я не можу, тому що я запрограмований простежувати час на Землі.

Д-р Н.: Ваша здатність перескакувати з екранів одного періоду часу до іншого нагадує рух м'яча!

СУБ'ЄКТ: (посміхається) О, це, безсумнівно, стимулює, але ми не можемо просто так бавитися тут і там, бо необхідно прийняти серйозні рішення для наступного життя. Мені потім доведеться мати справу із наслідками своїх помилкових рішень... якщо я не зможу добре пропрацювати дане життя.

Д-р Н.: Я все ж таки не розумію, як Ви можете зробити багато серйозних помилок у своїх рішеннях, якщо Ви насправді вже проживаєте частину життя, в якому Ви плануєте жити.

СУБ'ЄКТ: Мої варіанти умов життя не безмежні. Як я й казав, я, можливо, не зможу побачити всю сцену повністю в одному проміжку часу. Оскільки вони не все показують вам, існує певний ризик будь-яких варіантів пропонованих тіл.

Д-р Н.: Якщо, як Ви кажете, наша майбутня доля не повністю визначена, то чому називають цей простір Коло Долі?

СУБ'ЄКТ: Доля існує. Життєві цикли — визначені. Просто є багато альтернатив, які ще не зрозумілі.

Коли я поміщаю своїх Суб'єктів у просторові зони вибору життя, вони бачать Коло минулого, сьогодення та майбутнього часу — так, як у даному випадку. Розуміючи, що вони залишають духовне Зараз всередині Круга, душі переміщаються туди-сюди на резонуючих хвилях під час своїх спостережних пробіжок. Їм пропонується розглянути всі аспекти часу як реальності, що повторно відбуваються — як припливи і відливи.

Мені було не зовсім зрозуміло, чому мої Суб'єкти не повністю бачать майбутнє, перебуваючи в умовах простору всезнаючої реальності духовного світу. Намагаючись розібратися з цим, я зрештою дійшов висновку, що духовний світ влаштований так, щоб захистити інтереси кожної душі. Здебільшого люди, з якими я працюю, є молодими душами, що втілюються. Вони не можуть ясно бачити значні події далекого майбутнього, тому що чим далі ці душі відходять від існуючих нині шансів, тим більше виникає різноманітних варіантів альтернативних реальностей, що ускладнює їхні образи. Хоча те саме можна сказати про час віддаленого минулого, але тут є одна відмінність. Власне минуле життя душі легше ідентифікувати. Тому що вже була зафіксована в минулому єдина реальність з певним напрямком дій, яка забезпечувала умови навчання цієї душі, і таким чином вона міцно закарбувалася в її пам'яті.

У Розділі 5 Суб'єкт 13 продемонстрував, як амнезія блокує нашу пам'ять, коли ми вступаємо у своє нове життя, щоб досвід минулого життя не завадив пошуку себе у теперішньому. Те саме справедливо і щодо знання про своє майбутнє життя. З

незрозумілих причин, більшість людей вірять, що їхнє життя має план. Звичайно, вони мають рацію. Хоча амнезія перешкоджає повному усвідомленню цього плану, підсвідомий розум контролює духовну пам'ять про генеральний проект кожного життя. Механізм вибору життя забезпечує свого роду машину часу для душ, де вони бачать деякі альтернативні маршрути їхнього головного шляху. Хоча ці маршрути не повністю демонструються нам як душам, якусь "дорожню карту" ми все ж таки приносимо із собою на Землю. Один пацієнт одного разу сказав мені: "Кожного разу, коли я не знаю, що мені робити у житті, я спокійно сідаю і думаю про те, де я вже був і порівнюю це з тим, куди б я хотів вирушити у майбутньому. Відповідь про наступний крок сама приходить до мене зсередини".

Прийняття того, що відбувається з нами в житті як "дії Бога", не означає, що наше існування має бути замкнене в колі духовної обумовленості (детермінізму) і ми змушені підкоритися раз і назавжди встановленим нам долі. Якби все було в такий спосіб зумовлено, то наша боротьба не мала б сенсу і не була б правомірною. Коли трапляються нещастя, зовсім не передбачається, що ми сидітимемо склавши руки у фаталістичному розумонастрої і не боротимемося за покращення ситуації, намагаючись внести якісь поправки та зміни. Протягом життя ми маємо можливості змін, пов'язані з ризиком. Ці шанси можуть з'явитися не у найзручніший час. Ми можемо не скористатися ними, але завжди надаються варіанти рішень. Сенс реінкарнації — вправляти свій вільний вибір. Без цієї здібності ми справді були б безсилими та безпорадними істотами.

Таким чином, кармічна доля не означає, що ми просто потрапляємо в кругообіг подій, над якими не владні. Це означає, що у нас є кармічні уроки та обов'язки. Закон причин та наслідків завжди діє, і тому цей Суб'єкт не хотів зробити помилку, обираючи дане життя. Але що б не трапилося з нами у житті, важливо розуміти, що наше щастя чи страждання не відображає ні благословення, ні зради з боку Бога, Наддуші, наших гідів чи координаторів вибору життя. Ми є господарями нашої долі. Наведена нижче заключна частина розмови із Суб'єктом 25 може вразити читачів тим, що, судячи з особливих музичних цілей і планів цього індивіда щодо його наступного життя, він піклується, в основному, про власні інтереси. Визначено, однак, його бажання бути відомим музичним талантом несе в собі елементи особистісної компенсації, які були б менш очевидними у разі більш розвинутої душі. Однак ми зможемо побачити, що ця душа хоче також послужити іншим людям.

Д-р Н.: Тепер я хочу поговорити про сцени, які ви бачите у Нью-Йорку. До того, як Ви потрапили до Кола, чи підготували Вас до вибору Вашого народження?

СУБ'ЄКТ: Так, певною мірою. Ми разом із моїм інструктором говорили про те, що у своєму минулому житті я помер у Нью-Йорку, будучи ще молодим чоловіком. Я хотів повернутися до цього динамічного міста і вивчати музику.

Д-р Н.: Можливо Ви говорили з Вашим інструктором про інші душі — ваших друзів, які могли б втілитися разом з Вами?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, це було частиною розмови. Деякі з нас починають намічати

нове життя з того, що вирішують, яке середовище буде найбільш сприятливим для усіх зацікавлених душ. Я повідомив, що хочу знову почати в тому місці, де я був убитий у своєму минулому житті. Мій інструктор та друзі внесли свої пропозиції.

Примітка: Цей Суб'єкт у своєму минулому житті приїхав до Америки як російський емігрант. Він загинув під час нещасного випадку на залізничному об'єкті у віці двадцяти двох років у 1898 році. Його наступне народження сталося у цьому ж місті у 1937 році.

Д-р Н.: Які пропозиції?

СУБ'ЄКТ: Ми говорили про моє сильне бажання бути піаністом. У минулому житті я грав на акордеоні — знаєте, підробляв на банкетах, весіллях тощо.

Д-р Н.: І цей досвід став причиною вашого інтересу до фортепіано?

СУБ'ЄКТ: Так. Коли я продавав морозиво на вулицях Нью-Йорка, я зазвичай проходив повз концертний зал. І я поставив собі за мету коли-небудь отримати музичну освіту, "вибитися в люди" і самостійно зробити собі ім'я у великому місті. Я ледве почав здійснювати цю мету і раптово помер.

Д-р Н.: Чи бачили Ви ранню смерть у Нью-Йорку під час свого минулого відвідування Кола?

СУБ'ЄКТ: (Сумно) Так... і я прийняв це... як умову життя. Це було хороше життя, проте коротке. Тепер я хочу повернутися назад, почавши життя у кращому становищі, і самостійно здобути популярність у музичній сфері.

Д-р Н.: Ви могли б попросити про якесь інше місце на Землі?

СУБ'ЄКТ: Гм... певною мірою. Якщо ми маємо бажання, їх співвідносять з тим, що є.

Д-р Н.: Ви маєте на увазі — з тими тілами, які є?

СУБ'ЄКТ: Так, у певних місцях.

Д-р Н.: Коли Ви сказали, що хочете мати найкращі вихідні можливості для заняття музикою, я зробив висновок, що це одна з причин, через які Ви хочете повернутися до Нью-Йорка.

СУБ'ЄКТ: Це місто дасть мені найкращі можливості для реалізації мого бажання опанувати мистецтво гри на фортепіано. Я хотів жити у великому, космополітичному місті з музичними школами.

Д-р Н.: Чим гірше, скажімо, Париж?

СУБ'ЄКТ: Мені не пропонували тіло у Парижі.

Д-р Н.: Я хочу краще розібратися з варіантами Вашого вибору. Коли Ви починаєте попередній перегляд життєвих сцен у Колі, Ви насамперед дивитеся на людей чи на місця?

СУБ'ЄКТ: Ми починаємо з місць.

Д-р Н.: Добре, і зараз Ви дивитеся на вулиці Нью-Йорка?

СУБ'ЄКТ: Правильно, і це чудово, тому що я роблю щось більше, ніж просто дивлюся. Я плаваю навколо, вдихаючи запахи їжі в ресторанах... я чую гудки автомобілів... слідую за людьми, що проходять повз магазини на П'ятій Авеню... я знову відчуваю це місце.

Д-р Н.: На даний момент Ви дійсно проникаєте в розуми людей, що йдуть вулицями?

СУБ'ЄКТ: Ні, ще ні.

Д-р Н.: Що Ви далі робите?

СУБ'ЄКТ: Я вирушаю до інших міст.

Д-р Н.: О, а я вирішив, що Ваш вибір тіл обмежений лише Нью-Йорком.

СУБ'ЄКТ: Я вам цього не говорив. Я також міг піти до Лос-Анджелеса, Буенос-Айреса або в Осло.

Д-р Н.: Зараз я порахую до п'яти, і коли я скажу "п'ять", Ви почнете переглядати ці міста, продовжуючи нашу бесіду... раз... два... три... чотири... п'ять! Повідомте, що ви робите.

СУБ'ЄКТ: Я відвідую концертні зали та музичні академії та спостерігаю за навчальною практикою студентів.

Д-р Н.: Ви просто оглядаєте навколишнє оточення вцілому, плаваючи навколо цих студентів?

СУБ'ЄКТ: Не лише. Я бачу деякі з них, щоб подивитися, як вони... сприймають музику.

Д-р Н.: Вам потрібне особливе місце, таке як Коло, щоб перевірити ментальні процеси у людей?

СУБ'ЄКТ: Що стосується минулих та майбутніх подій, то так. Встановити контакт з будь-ким із живучих зараз на Землі можна звідки завгодно (у духовному світі).

Д-р Н.: Чи можете Ви описати спосіб встановлення контакту Вашої душі із будь-ким?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Це як... легкий дотик пензля.

Примітка: Душі здатні обмінюватися посланнями між собою — ті, хто у духовному світі, і ті, хто у минулому — багато хто з нас мали такий досвід. Однак ці тимчасові контакти руйнуються так само швидко, як і встановлюються. З'єднання душі із тілом немовляти для народження у новому житті набагато складніше, і це буде описано далі у Випадку 29.

Д-р Н.: Зараз, коли Ви переглядаєте ці варіанти життя, який рік на Землі?

СУБ'ЄКТ: (вагаючись) Зараз... 1956 рік, і всі мої потенційні об'єкти знаходяться приблизно у підлітковому віці. Я перевіряю їх — до і після... наскільки мені дозволяє Коло.

Д-р Н.: Значить, Коло дає Вам можливість дійсно бути різними людьми, які нині на Землі ще не народилися?

СУБ'ЄКТ: Так, щоб зрозуміти, чи добре це підійде мені, тобто перевірити їх таланти, їхніх батьків, і таке інше. (Рішуче) Я хочу до Нью-Йорка!

Д-р Н.: Ви вважаєте, що досить уважно розглянули інші міста?

СУБ'ЄКТ: (нетерпляче) Так, але я не хочу туди.

Д-р Н.: Хвилинку. А що, якби вам сподобався студент-музикант в Осло, але хотілося б жити у Нью-Йорку?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Між іншим, у Лос-Анджелесі — дівчина, що подає надії, але все ж я хочу в Нью-Йорк.

Д-р Н.: Добре, продовжимо. Оскільки Ваш час у Колі закінчується, опишіть мені деталі Вашого можливого вибору життя.

СУБ'ЄКТ: Я вирушаю до Нью-Йорка, щоб стати музикантом. Я ще вибираю між двома варіантами, але я думаю, що зупинюся на... (сміється) сумній на вигляд дитині, яка має великий талант. Його тіло не матиме такої ж життєвої сили, що моє попереднє, але мають перевагу батьки із грошима, які заохочуватимуть мої нескінченні заняття.

Д-р Н.: Гроші важливі?

СУБ'ЄКТ: Я знаю, що справляю враження... жадібного... егоїстичного... але у моєму минулому житті в мене не було грошей. Якщо я хочу висловити красу музики і приношу задоволення собі та іншим людям, то мені необхідне відповідне навчання і заможні батьки, інакше я зіб'юся зі шляху... я знаю себе.

Д-р Н.: Якби Вам не сподобався жоден варіант, представлений Вам у Колі, могли б Ви попросити показати Вам інші місця та людей?

СУБ'ЄКТ: У цьому немає потреби — принаймні для мене. У мене був досить великий вибір.

Д-р Н.: Дозвольте, я сформулюю питання інакше — більш прямо. Якщо Вам потрібно вибрати життя з того, що Вам показують у Колі, звідки Ви знаєте — чи не підтасовують координатори карти? Можливо, вони програмують вас на певні рішення?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Не думаю. Судячи з усіх моїх відвідин Кола, ми не потрапляємо туди, поки у нас не сформується у розумі певне уявлення про життя, яке ми хочемо прожити, і в мене завжди були цікаві варіанти, що ґрунтуються на моїх власних ідеях.

Д-р Н.: Добре, після того, як Ви закінчили перегляд життів у Колі, що відбувається далі?

СУБ'ЄКТ: Контролери... заходять у мій розум, щоб подивитися, чи я задоволений тим, що мені показували.

Д-р Н.: Це завжди ті самі істоти?

СУБ'ЄКТ: Думаю, так... наскільки я пам'ятаю.

Д-р Н.: Вони чинили якийсь тиск на Вас в ухваленні рішення до того, як Ви покинули Коло?

СУБ'ЄКТ: Зовсім ні. Я вплив назовні і вирушив назад поговорити зі своїми товаришами, перш ніж приймати остаточне рішення.

Звичайно, у таких місцях, як Коло, дозволяють переглядати не лише нашу планету. Мені дозволили побачити, як деякі душі, які приходять на Землю, насолоджуються втіленням у інших світах. У Розділі 10 я пояснював, як душам, для їхньої власної освіти, у короткостроковому відпочинку дають можливість поекспериментувати з різними формами в особливій просторовій зоні трансформації у духовному світі. Однак, як розповідають мої Суб'єкти, для здійснення справжньої інкарнації у нашому Всесвіті та в інших місцях потрібно проходити через особливі тунелі часу та простору, або канали, які розташовані поруч із місцезнаходженням їхньої групи. (Пізніше, у Випадку 29 буде

дано опис переходу через ті чи інші канали перед новим народженням).

Люди розповідають, що ці входи у різні світи є рядом величезних арок, подібних до великої залізничної станції. Одна жінка висловила це таким чином: "Ці проходи виглядають як світліші або більш темні порожнечі простору. Для мене світліші тунелі символізують шлях до більш інтерактивних спільнот істот. Більш темні поля ведуть до менш щільно населених ментальних колоній, де мені доведеться набагато більше часу проводити на самоті". Коли я попросив її навести приклад останнього варіанту, вона сказала: "У світі Ернс, ми — як кулі із бавовняної солодкої макухи, що переміщаються на хвилях газу, де немає нічого твердого чи щільного. Обертання одне навколо одного — дає оргазмічні відчуття". Інший Суб'єкт, описуючи свій перехід через світліший тунель, розповідав: "Іноді між людськими втіленнями я вирушаю разом з іншими душами у світ вогню Джеста. У цій вулканічній атмосфері ми можемо відчувати фізичне та емоційне збудження від того, що ми стали розумними молекулами полум'я. Тепер я знаю, чому я люблю перебувати в умовах температури вище 100 градусів (за Фаренгейтом) на Землі".

Фізичний прихисток душі дуже важливий. Суб'єкт 25 розповів нам, що його вибір місця народження був обмежений чотирма містами. Кількість сцен, які душі переглядають перед новим життям, звичайно, буває різним у кожному окремому випадку. Пропозиції для кожного життя ретельно відібрані, що вказує на те, що інші духовні істоти активно працюють у наших інтересах, щоб побудувати відповідні сцени у різних місцях, перш ніж ми прибудемо до Кола. Здається, що істот, які допомагають душам у просторі вибору життя, ніколи не буває забагато. Мої Суб'єкти представляють їх досить туманно, хоча більшість вважають, що до складу групи цих координуючих істот, включені члени їхньої Ради Старійших та їхні особисті Гіди.

Мої пацієнти згадують, що на зорі людської історії, коли світ був малонаселеним, вони завжди народжувалися у розкиданих рідкісних людських поселеннях. Згодом, із зростанням невеликих міст, а потім більших центрів стародавніх цивілізацій, душі, як повідомляють мої Суб'єкти, схильні повертатися у своїх нових втіленнях у знайомі їм місця. І знову географічні рамки при виборі життя розширюються, коли настає час масового переселення народів, що колонізують нові землі — особливо у останні чотириста років. У перенаселеному світі нашого часу більшість душ вибирають життя в місцях, де вони бували раніше.

Чи ця тенденція свідчить про те, що душі бажають повернутися в ті країни, де жили раніше, через свою прихильність до тієї чи іншої нації? Ні, душі не схильні будувати свій вибір виходячи з етнічних та націоналістичних уподобань. Все це — продукти людського сепаратизму, якому навчають у дитинстві. Крім міркувань зручності, якими керуються душі, вибираючи країну зі знайомою культурою (що не має нічого спільного з національними забобонами), існує ще фактор потягу багатьох душ до місцевостей певного типу — пустель, гір або моря. Душі можуть також віддавати перевагу сільському або міському життю.

Чи відчувають душі потяг до однієї і тієї ж географічної місцевості тому, що вони

хочуть мати нове життя у тій сім'ї, яка була в їхньому минулому житті? Згідно з традицією корінних жителів Америки, душі обирають один і той самий рід (сімейну кровну лінію). У моїй практиці рідко зустрічалися душі, які повторюють свій вибір народження в тому самому генетичному роді, тому що це стало б перешкодою в їх подальшому розвитку і обмежувало б їх можливості.

Час від часу мені доводилося чути про душі, що повертаються в сім'ю своїх родичів із минулого життя через якісь незвичайні кармічні обставини. Наприклад, якщо брат і сестра мають сильну прихильність один до одного, і один з них раптово помирає, будучи ще юним, душа померлого може захотіти повернутися в якості дитини цього брата або сестри, що залишилася в живих, щоб відновити перерваний життєвий зв'язок і завершити важливе завдання.

Найчастіше у моїй практиці зустрічаються випадки, коли душі маленьких дітей, які помирають незабаром після свого народження, повертаються до тих же батьків як їхня наступна дитина. Ці плани заздалегідь вибудовуються душами, що у трагічних сімейних подіях, і пов'язані зі складним переплетенням кармічних питань. Нещодавно у мене був Випадок, коли мій пацієнт помер у своєму минулому житті, тільки-но народившись. Я запитав його: "Яка була мета Вашого життя, що закінчилося, коли Вам було всього кілька днів?" Він відповів: "Це було навчанням для моїх батьків, а не для мене, і тому я прийшов до них як "філлер" (filler), або наповнювач". Коли душа отримує коротке життя, щоб допомогти комусь щось зрозуміти, а не заради вирішення своїх проблем, то, оскільки це дуже короткий проміжок часу, деякі називають таке життя "життям філлера". У даному випадку, батьки цієї дитини в одному із минулих спільних життів грубо поводитися з нею і врешті-решт довели її до смерті. Хоча в останньому житті мого пацієнта ці батьки були вже люблячою молодого парою, їм потрібно було отримати досвід гіркого переживання через втрату дитини, яку вони так відчайдушно хотіли. Переживання туги через цю жахливу втрату дало душам цих батьків глибше розуміння наслідків грубого розриву кровних зв'язків. Приклад на цю тему буде наведено у Випадку 27.

Душі не обов'язково наперед бачать свою смерть у майбутніх життях. Якщо душі обирають життя, де їхня смерть буде передчасною, вони часто бачать її ще у духовному світі, перебуваючи у просторі вибору життя. Я виявив, що ці душі, по суті, добровільно обирають тіла, які будуть раптово вражені невиліковною хворобою, будуть убитими кимось або їхнє життя буде різко обірване разом із багатьма іншими у якихось лихах чи катастрофах. Душі, які виявилися залученими у ці трагічні події, не є жертвами, які опинилися в невдалому місці в невдалий момент з волі "норовливого" та "примхливого" Бога. Кожна душа має свій власний мотив для участі у тих чи інших подіях. Один пацієнт розповідав мені, що його останнє життя за попереднім планом мало закінчитися у віці семи років у тілі хлопчика-індіанця. Він сказав: "Я шукав швидкий урок смирення, і це життя голодуючої дитини-напівкровки, яка страждала від грубого поводження, із собою, була досить хорошим уроком".

Інший, більш схематичний приклад душі, що добровільно обрала жахливе завдання

для себе, був наведений однією моєю пацієнткою, яка обрала у своєму минулому житті (разом із трьома іншими членами її духовної групи) тіло єврейської жінки. Всі вони були викрадені з Мюнхена до табору смерті Дахау в 1941 році і поміщені в однакові бараки (які теж були заздалегідь намічені). Там моя пацієнтка і померла у 1943 році у віці 18 років, заспокоюючи та втішаючи дітей, допомагаючи їм таким чином вижити. Вона мужньо виконала свою місію.

Хоча події, нація, культура та географічне розташування часто стоять на першому місці при виборі майбутнього життя, вони не є єдиними та найважливішими факторами вибору для душі. Крім вищезгаданих міркувань, душа втілюється у певному тілі, заздалегідь вираховуючи, чого вона зможе навчитися, використовуючи розум цієї людської істоти. Наступний Розділ присвячено аналізу причин — біологічних і психологічних — за якими душа вибирає своє тіло.

Розділ 13

Вибір нового тіла

Перебуваючи у просторі духовного світу, де відбувається вибір майбутнього життя, душі, зазвичай, попередньо переглядають кілька варіантів тіл, які відносяться до одного й того ж періоду часу. Залишаючи цей простір, душі, найчастіше, вже схилиються до якогось одного із запропонованих їм варіантів. Однак наші духовні наставники дають нам достатньо часу та можливості подумати над побаченими картинками майбутнього, перш ніж ухвалити остаточне рішення.

Наші роздуми над альтернативними варіантами майбутнього тіла починаються ще до того, як ми вирушаємо до місця вибору життя. Таким чином душі готуються до майбутнього перегляду конкретних варіантів з певними людьми у конкретних культурних умовах на Землі. Мені здається, що ті істоти, які відповідають за оглядовий простір, заздалегідь знають, що саме показувати тій чи іншій душі, враховуючи її власні думки та ідеї. Душі повинні надзвичайно уважно та ретельно відбирати найбільш підходяще тіло, яке служитиме їм у майбутньому житті. Як я вже казав, Гіди та члени нашої духовної групи беруть участь у процесі вибору та оцінки — до відвідування місця вибору життя і після цього.

Розповіді моїх Суб'єктів про всі їхні приготування до вибору нового фізичного тіла постійно нагадують мені проплинність духовного часу. У просторі вибору життя наші вчителі призводять у рух відносний час (майбутнє), щоб дати душам можливість оцінити, наскільки те чи інше тіло буде вдалим або корисним для їх роботи над незавершеними завданнями.

Чорнові варіанти майбутнього життя різняться за ступенем складності, який розум душі встановлює собі. Якщо ми у минулому житті мали легке життя і зробили невеликий прогрес у розвитку своєї особистості, наша душа може побажати вибрати таке тіло в наступному житті, в якому їй доведеться пережити серйозні переживання і,

можливо, трагедію. Досить часто мені доводиться бачити, як якийсь Суб'єкт, проживши безхмарне життя, змушений потім надто сильно напружувати себе занепокоєннями і складними проблемами в наступному житті, щоб надолужити якісь упущені завдання.

Розум душі далекий від непогрішності, так він працює разом із біологічним розумом людини — з мозком. Незалежно від рівня нашої душі, бути людиною означає, що всі ми будемо робити помилки, і протягом свого життя нам доведеться робити різноманітні поправки та корекції. Це справедливо у всіх випадках, хоч би яке тіло ми вибрали.

Перш ніж звернутися до складніших ментальних факторів, що впливають на прийняття душею рішення з'єднатися з розумом людського немовляти, я розгляну фізичні аспекти вибору тіла. Незважаючи на те, що душі заздалегідь знають, як вони виглядатимуть у своєму майбутньому втіленні, 90% чоловіків і жінок США, як свідчать дані статистики, не задоволені фізичними характеристиками свого тіла. Така сила амнезії свідомості. Багато неприємних переживань приносять створювані суспільством стереотипи ідеальної зовнішності. Однак це також є частиною навчальної програми душі.

Скільки разів ми всі дивилися у дзеркало і казали: "Невже це я? Чому я так виглядаю? Чи справді я такий?" Подібні питання є особливо болісними, коли тип тіла, який ми маємо, не дозволяє нам робити те, що, по-нашому, нам слід робити у житті. Мені зустрічалося чимало пацієнтів, які були переконані, що їхнє тіло заважає їм досягти задоволення у житті.

Багато людей із фізичними або ментальними вадами думають, що якби не генетична помилка або нещасний випадок, внаслідок якого вони отримали каліцтво, вони могли б краще реалізувати себе. Як не бездушно це може здатися, але, згідно з описами моїх Суб'єктів, лише небагато нещасних випадків, які тягнуть за собою тілесні ушкодження, відносяться до категорії тих, які не були добровільно обрані душею. Як душі, ми обираємо наші тіла з тієї чи іншої причини. Жити в пошкодженому тілі не обов'язково означає кармічний обов'язок, який ми змушені відпрацьовувати за те, що у своєму минулому житті винні за чийсь страждання. Як покаже наступний Випадок, каліцтво може бути результатом свідомого вибору, що дозволяє через важкий досвід отримати якісно новий результат.

Важко переконати людину, котра щойно отримала каліцтво і намагається впоратися із своєю фізичною неповноцінністю, яка раптово настала, що він або вона мають можливість просуватися у своєму розвитку швидше, ніж ті з нас, у кого здорове тіло і розум. Це розуміння має прийти через процес самопізнання. Історії моїх пацієнтів переконують мене у тому, що зусилля, які потрібно докласти для подолання проблем тіла, прискорюють розвиток та просування особистості. Ті, кого суспільство вважає менш повноцінними, страждають через таку дискримінацію, котра ще більше обтяжує тягар. Долаючи обставини фізичних недоліків та біль, ми стаємо у цих тяжких випробуваннях сильнішими.

Наше тіло є важливою частиною випробування, яке ми вибрали для себе у житті. Свобода вибору, яку ми маємо щодо свого тіла, базується більше на психологічних факторах, ніж на особливості генетичного фонду (100 000 ген) обраного нами людського тіла. Але на початку наступного Випадку я хочу показати, як, прагнучи отримати певне тіло, душа керується, головним чином, міркуваннями фізичного характеру, які не мають якихось складних психологічних мотивів. Цей Випадок демонструє, як душа приймає рішення мати у черговому житті тіло, яке контрастно відрізняється від тих, які вона мала у попередніх життях. Після цього Випадку ми розглянемо інші причини, через які душа вибирає те чи інше тіло.

Суб'єкт 26 — це висока, струнка, пропорційно складена жінка, яка любить займатися спортом, незважаючи на хронічний біль у ногах, що докучає їй все життя. Із попередньої розмови я дізнався, що вона відчувала біль у середній частині стегон і побувала у багатьох лікарів, але вони не могли виявити жодних відхилень у її ногах. Зрозуміло, що жінка була змучена і хотіла будь-якими засобами домогтися полегшення.

Дізнавшись про заключення лікарів, що її проблема, можливо, має психосоматичний характер, я припустив, що причини болю у цієї жінки лежать у її минулому житті. Перш ніж звернутись безпосередньо до джерела її проблеми, я вирішив занурити мою пацієнтку у кілька минулих життів, щоб з'ясувати мотиви, якими вона керувалася при виборі тіл у своїх минулих життях. Коли я попросив її розповісти про найщасливіше життя у людському тілі, вона почала описувати своє життя в тілі вікінга на ім'я Лес, який жив близько 800 року нашої ери.

За її словами, Лес був "дитиною природи", і він перепливав на своєму судні Балтійське море, щоб потрапити в західні землі давньої Русі.

Лес, за її описами, носив накидку з хутряною підкладкою і м'які, облягаючі шкіряні штани, обхоплені знизу взуттям, перетягнутим мотузками, а також мав головний убір, обрамлений металом. Він носив із собою сокиру і важкий, з широким лезом, меч, яким він віртуозно володів під час битв. Мою пацієнтку заінтригував цей образ у її розумі: вона знову відчула себе воїном, що має могутню статуру, із "брудними пасмами світло-рудого волосся, що спадають на плечі". Маючи зріст вище шести футів (1,83 м), він у ті часи повинен був здаватися гігантом, що володіє неймовірною силою, з широкими грудьми і потужним тілом. Надзвичайно витривалий Лес здійснював далекі плавання з іншими скандинавами, долаючи річки, пробираючись через незаймані ліси, грабуючи поселення, що зустрічалися на шляху. Лес був убитий під час одного такого грабіжницького рейду.

Випадок 26

Д-р Н.: Що було найголовніше для Вас у цьому житті вікінга Леса, якого Ви щойно згадали?

СУБ'ЄКТ: Відчути могутність свого тіла та відчути первісну фізичну силу. У мене ніколи більше не було такого тіла на Землі. Я була безстрашна, бо моє тіло не

реагувало на біль, навіть коли було поранене. Воно не мало жодної вади. Я ніколи не хворіла.

Д-р Н.: Чи був Лес колись ментально стурбований? Чи були Ви у тому житті емоційно чутливі?

СУБ'ЄКТ: (заходиться сміхом) Ви жартуєте? Ніколи! Я жила лише сьогоднішнім днем. Для мене не становило проблеми битися з кимось, розграбувати селище, мати достатньо їжі, питва або сексу. Оце було тіло!

Д-р Н.: Добре, проаналізуємо Ваше рішення про вибір цього могутнього тіла ще до початку того життя. У той час, коли Ви робили свій вибір у духовному світі, чи просили Ви тіло із добрими генетичними завдатками, чи Ваш Гід просто підібрав його для Вас?

СУБ'ЄКТ: Радники так не роблять.

Д-р Н.: Тоді поясніть мені, як ви обирали це тіло.

СУБ'ЄКТ: Я хотіла отримати один із найкращих фізичних типів тіл на Землі в той час, і мені запропонували Леса як такий варіант.

Д-р Н.: У Вас був лише один варіант?

СУБ'ЄКТ: Ні, я могла вибрати між двома людьми того часу.

Д-р Н.: А що, якби Вам не сподобалося жодне із запропонованих тіл на той період часу?

СУБ'ЄКТ: (розмірковуючи) Альтернативні варіанти зазвичай завжди відповідають тому, що я хочу пережити у своїх життях.

Д-р Н.: Чи є у Вас таке почуття, що Радники знають заздалегідь, які варіанти тіл точно підходять Вам, або ж вибір відбувається похапцем — як вийде?

СУБ'ЄКТ: Безладу не буває. Радники все організовують як слід.

Д-р Н.: Цікаво, чи можуть Радники іноді щось переплутати? При такій величезній кількості народжених — колись приписати дві душі одному немовляті чи залишити на якийсь час новонародженого без душі?

СУБ'ЄКТ: (сміється) Ми не на складальному конвеєрі. Я казала вам, що вони знають, що вони роблять. Вони не роблять подібного роду помилок.

Д-р Н.: Я вірю Вам. Тепер, що стосується Вашого вибору, я хотів би знати, чи достатньо Вам двох різних тіл для перевірки у місці вибору життя?

СУБ'ЄКТ: Нам не потрібні багато варіантів вибору життя, оскільки Радники всі разом радяться про наші бажання. У мене вже було якесь уявлення про те, якого розміру, форми, а також статі має бути тіло, перш ніж мені надали два варіанти.

Д-р Н.: Який варіант ви відкинули на користь тіла Леса?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Це тіло солдата з Риму... теж сильне тіло, яке я хотіла мати в той час.

Д-р Н.: Що поганого в тому, щоб бути італійським солдатом?

СУБ'ЄКТ: Я не хотіла... ніякого контролю з боку держави (Суб'єкт негативно хитає головою)... це занадто обмежує...

Д-р Н.: Наскільки я пам'ятаю, більша частина Європи до дев'ятого століття була під владою Священної Римської Імперії.

СУБ'ЄКТ: Це вносило занепокоєння в життя солдата. Як вікінг я ні перед ким не відповідала. Я була вільна. Я могла вирушати зі своєю групою воїнів у дикі землі без жодного контролю будь-яких вищих авторитетів.

Д-р Н.: У такому разі свобода також була одним із факторів вашого вибору?

СУБ'ЄКТ: Так, безумовно. Свобода пересування... шаленство бою... використання своєї власної сили та нічим не обмежені дії. Життя на морі та у лісах було здоровим, енергійним і незмінним. Я знаю, що життя було також важким, але це були жорстокі часи. Я була не краща і не гірша від усіх інших.

Д-р Н.: Ну, а які ще міркування у Вас були, наприклад, щодо особистості?

СУБ'ЄКТ: Ніщо не турбувало мене, доки я була здатна фізично виражати себе у всій повноті.

Д-р Н.: Чи була у Вас подруга, діти?

СУБ'ЄКТ: (знижує плечима) Ні, це занадто обмежує. Я була весь час у русі. Як Лес, я мала багато жінок — одні самі хотіли, інші ні, і це задоволення також було проявом моєї фізичної сили. Я не хотіла бути пов'язаною жодним чином.

Д-р Н.: Отже, Ви віддали перевагу тілу Леса як суто фізичне розширення Вашого відчуття себе?

СУБ'ЄКТ: Так, я хотіла випробувати всі відчуття тіла повною мірою — і нічого більше.

Я відчував, що тепер мій Суб'єкт була готова почати працювати над її проблемою. Вивівши її із стану підсвідомості і ввівши у стан надсвідомості, я попросив її звернутися до того життя, яке могло б бути пов'язане із болем у ногах.

Майже миттєво ця жінка потрапила у своє попереднє життя і виявилася шестирічною дівчинкою на ім'я Ешлі, яка живе в Новій Англії в 1871 році. Коли Ешлі їхала в перевантаженому екіпажі, вона раптово відчинила дверця та випала. Вона вдарилася об бруківку, і одне із задніх коліс карети переїхало їй ноги в тому самому місці над колінами, роздробивши кістки. Описуючи це падіння, мій Суб'єкт заново зазнала гострого болю у ногах.

Незважаючи на всі зусилля місцевих лікарів та тривалого носіння шин, кістки на ногах Ешлі так ніколи по-справжньому і не зцілилися. Вона так і не змогла більше повернути собі здатність стояти і ходити, а поганий кровообіг призвів до повторного запалення ніг і вплинув на все її, досить коротке, життя. Ешлі померла в 1912 році, продуктивно проживши ряд років як письменниця і вихователька важких дітей. Коли розповідь про життя Ешлі була закінчена, я повернув Суб'єкта у духовний світ.

Д-р Н.: Якщо взяти Вашу історію вибору тіл, чому, отримавши досвід життя у тілі фізично сильного чоловіка, Ви дочекали тисячу років, щоб обрати жіноче понівечене тіло?

СУБ'ЄКТ: Ну, я, поза сумнівом, за цей час, протягом низки життів розвинула найкраще відчуття самої себе. Я вирішила стати інвалідом, щоб досягти інтелектуальної концентрації.

Д-р Н.: Для цього ви обрали понівечене тіло?

СУБ'ЄКТ: Так. Розумієте, оскільки я не могла ходити, я мусила більше читати і вчитися. Я розвивала свій розум... прислухалася до свого розуму. Я вчилася добре спілкуватися та майстерно писати, бо мене ніщо не відволікало. Я завжди була у ліжку.

Д-р Н.: Чи проявлялася якась особливо характерна риса Вашої душі в обох цих тілах — Ешлі та вікінга Леса?

СУБ'ЄКТ: І в тому і в іншому тілі —спрага палкого прояву.

Д-р Н.: Я хочу, щоб Ви звернулися до того моменту, коли Ви знаходились у процесі вибору життя як Ешлі. Розкажіть мені, як ви зупинилися саме на цьому пошкодженому тілі?

СУБ'ЄКТ: Я обрала сім'ю у заселеній та добре облаштованій частині Америки. Я хотіла жити в місці, де були б бібліотеки і де мене доглядали б люблячі батьки, щоб я могла таким чином, присвятити себе гуманітарним наукам. Я постійно писала багатьом нещасним людям і стала добрим учителем.

Д-р Н.: Як Ешлі, що Ви зробили для тієї люблячої сім'ї, яка доглядала Вас?

СУБ'ЄКТ: Це завжди працює у двох напрямках, даючи як переваги, так і обов'язки. Я вибрала цю сім'ю, тому що їм потрібно було любити когось, хто повністю залежав би від них усе його життя. Ми були дуже близькі один одному в нашій сім'ї, тому що мої батьки почували себе самотніми до мого народження. Я прийшла пізно і була їхньою єдиною дитиною. Вони хотіли дочку, яка не вийшла б заміж і не залишила б їх знову одних.

Д-р Н.: Отже, це був обмін?

СУБ'ЄКТ: Найймовірніше.

Д-р Н.: Тоді давайте пройдемо за цим рішенням назад, у той момент у просторі вибору життя, коли Ваша душа вперше побачила життя Ешлі. Ви бачили подробиці цього нещасного випадку з дівчинкою?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, але це не було нещасним випадком, це було заплановано.

Д-р Н.: Вже на Землі, хто був відповідальним за випадання Ешлі із карети? Розум Вашої душі чи біологічний розум Ешлі?

СУБ'ЄКТ: Ми працювали разом, в унісон. Вона хотіла подуріти з ручкою від дверцят карети і... я зіграла на цьому...

Д-р Н.: Розкажіть мені, що відбувалося в розумі Вашої душі, коли, перебуваючи у просторі вибору життя, Ви побачили сцену падіння Ешлі з карети та все, що відбувалося з нею після цього?

СУБ'ЄКТ: Я думала про те, як це понівечене тіло могло б якнайкраще бути використане. У мене були деякі інші варіанти тілесних травм, але я віддала перевагу цьому, тому що я не хотіла мати можливість занадто багато пересуватися.

Д-р Н.: Я хочу розглянути тут питання причинного зв'язку. Чи випала б Ешлі і в тому випадку, якби в неї була не ваша, а інша душа?

СУБ'ЄКТ: (захищаючись) Ми добре підходили одне одному...

Д-р Н.: Це не відповідь на моє запитання.

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Існують сили поза моїм знанням як душі. Коли я вперше

побачила Ешлі... я могла бачити її без моєї душі... здорову... дорослішу... з іншими життєвими можливостями...

Д-р Н.: Це вже дещо. Отже, Ви кажете, що якби Ешлі отримала іншу душу, вона могла б і не впасти?

СУБ'ЄКТ: Так... це можливість... одна з багатьох... вона також могла б мати менш серйозні пошкодження і пересуватися хоча б на милицях.

Д-р Н.: Ну, Ви бачили фізично здорову Ешлі, яка щасливо живе без Вашої душі?

СУБ'ЄКТ: Я бачила... дорослу жінку... нормальні ноги... нещаслива з чоловіком... розчарування через безплідність життя... засмучені батьки... але легше. (Голос стає твердішим) Ні! Цей варіант не спрацював би на користь ні їй, ні мені — я була найкращою для неї душею!

Д-р Н.: Чи були Ви головним ініціатором падіння, якщо Ви вирішили бути душею Ешлі?

СУБ'ЄКТ: ...Ми обидвоє... ми були одним у той момент... вона була пустотливою, тинялася по екіпажу, дуркувала з ручкою дверцят, хоча мати звеліла їй припинити це. Тоді... я була готова і вона була готова...

Д-р Н.: Наскільки незмінною була Ваша доля? Якщо Ви були душею Ешлі, чи був якийсь спосіб уникнути саме такого результату нещасного випадку?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Я можу сказати Вам, що я мала миттєве осяяння перед падінням. Я могла відскочити назад і не випасти. Але голос у моєму розумі сказав: "Це можливість, більше не чекай, падай, це те, чого ти хотіла — це найкращий варіант дій".

Д-р Н.: Чи був важливим саме цей період часу?

СУБ'ЄКТ: Я не хотіла, щоб Ешлі була набагато старшою (у такій ситуації).

Д-р Н.: Але біль і страждання, через які пройшла ця дитина?

СУБ'ЄКТ: Це було жахливо. Агонія тих перших п'яти тижнів була неймовірною. Я майже вмирала, але я багато чого навчилася, виносячи все це, і тепер я бачу, як пам'ять про здатність Леса справлятися з болем допомогла мені.

Д-р Н.: Чи відчував Ваш внутрішній розум якісь жалі в ті моменти, коли біль був найсильнішим?

СУБ'ЄКТ: Коли я приходила до тями і потім знову втрачала свідомість у найважчі хвилини випробування, мій розум починав набувати сили. Беручи гору над своїм тілом, я починала краще контролювати біль... лежачи в ліжку... бачачи безпорадність лікарів. Майстерність, яку я розвинула, справляючись з болем, була пізніше використана для концентрації у моїх заняттях, і мій Наставник також допомагав мені — невидимо.

Д-р Н.: Отже, ви досягли багато чого у цьому житті, не маючи змоги ходити?

СУБ'ЄКТ: Так, я стала слухачем та мислителем. Я листувалась з багатьма людьми і навчилася писати натхненно. Я знайшла здатність навчати молодь, і я відчувала, що мною керує внутрішня сила.

Д-р Н.: Чи був Ваш Наставник задоволений Вашими досягненнями після того, як Ви повернулися у духовний світ?

СУБ'ЄКТ: Дуже, хоч і сказав, що мені надто потурали і бавили (сміється), але це

нормальний обмін.

Д-р Н.: Як Ваш досвід із сильним тілом Леса та слабким тілом Ешлі допомагає Вам зараз, чи тут немає зв'язку?

СУБ'ЄКТ: Я щодня отримую благо від розуміння необхідності союзу розуму та тіла для того, щоб пройти завдання.

У той момент, коли моя пацієнтка знову переживала сцену, де вона отримала травму ніг, я вжив заходів, що десенсибілізують. Наприкінці нашого сеансу я повністю депрограмував пам'ять її минулого життя, пов'язану із болем у ногах. Ця жінка пізніше повідомила мені, що біль її більше не турбує і вона може отримувати задоволення від гри в теніс.

Два останніх життя, які я представив у цьому випадку, були головним чином присвячені фізичному вибору з метою актуалізації душі у абсолютно різних умовах. Душі шукають вираження, розвиваючи різні аспекти свого характеру. Незалежно від того, які фізичні чи ментальні знаряддя діють у різних тілах, переважний вплив мають закони карми. Якщо душа вибирає одну крайність, то згодом їй доведеться вибрати іншу, протилежну крайність, і це дозволить вирівняти або збалансувати її розвиток. Фізичні життя Леса та Ешлі є прикладом кармічної компенсації. Індуси вірять, що багата людина рано чи пізно має стати жебраком, щоб його душа могла відповідно розвиватися.

Витримавши різні випробування, сутність нашої душі, наша індивідуальність набуває великої сили. Слід правильно розуміти слово "сила". Мої Суб'єкти кажуть, що вони дійсно отримують справжні уроки життя, коли визнають та приймають той факт, що вони є людськими істотами. Навіть як жертви ми отримуємо благо, виграємо, тому що саме таким чином ми можемо навчитися сміливо протистояти невдачам та обмеженням нашої свободи, що означає для нас реальний прогрес у житті. Іноді одним із найголовніших уроків, який ми маємо засвоїти, це просто вміти відпустити минуле.

Хоча душі дуже уважно розглядають фізичні якості свого майбутнього земного тіла у різних культурних умовах, вони набагато більше уваги приділяють психологічним аспектам людського життя. Облік цих чинників є найважливішою частиною всього процесу вибору душі. Перед вступом у простір вибору життя, душа може із користю для себе розглянути чинники спадковості і оточення, які б могли вплинути на функціонування її майбутньої біологічної форми. Я чув, що духовна енергія душі має певний вплив на те, чи буде за темпераментом її майбутнє людське тіло екстравертним чи інтровертним, раціоналістичним чи ідеалістичним, емоційним чи з аналітичними нахилами. Тому душі необхідно заздалегідь подумати про типи тіл, які якнайкраще послужать їй у майбутньому житті.

Виходячи із зібраного мною матеріалу, я можу припустити, що думки і бажання душі щодо можливих варіантів людської поведінки в їхньому наступному житті відомі їх Гідам і тим Майстрам, які відповідають за функціонування місць вибору життя. Мені здається, що одні душі з більшою відповідальністю ставляться до можливості попередньо все обмірковувати, інші — з меншою. У період перегляду та вибору

майбутнього життя душа може розмірковувати тільки про те, наскільки їй підійде те чи інше запропоноване тіло. Коли душі закликаються до місця вибору життя, час припущень закінчується. Тепер вони повинні зіставити свою духовну сутність із варіантом запропонованої їм фізичної істоти. Через які психологічні причини душа може прийняти два цілком певні людські тіла, які поділяють тисячі років, ми розглянемо в моєму наступному Випадку 27.

Суб'єкт 27 — це техаський бізнесмен Стів, який володіє великою, успішною швейною фірмою. Будучи у відпустці в Каліфорнії, він за порадою свого друга прийшов до мене на прийом. Попередньо поговоривши з ним, я помітив, що він був у стані напруженого збудження та надмірної настороженості. Під час бесіди, пальці його рук були міцно зчеплені, і він неспокійно озирнувся, ніби обмацуючи бігаючим поглядом мій офіс. Я запитав його, чи не нервує він, боячись процесу занурення у гіпноз, і він відповів: "Ні, я найбільше боюся того, що Ви розкриєте".

Цей пацієнт розповів мені, що його підлеглі дуже вимогливі і нелояльні, і він більше не міг терпіти безліч вихідних від них скарг. Він вирішив підвищити дисципліну та звільняти таких співробітників. Я дізнався також, що він мав два невдалі шлюби і любив випити. Він сказав, що нещодавно він спробував здійснити відновлювально-оздоровчу програму, але нічого не вийшло, тому що "вони стали надто критично ставитись до мене".

Під час нашої розмови Стів розповів мені, що його мати залишила його на сходах церкви у Техасі за тиждень після народження. Провівши кілька самотніх і нещасливих років у притулку, він був усиновлений однією літньою парою. Він додав, що ці люди були прихильниками суворої дисципліни і, здавалося, завжди були незадоволені ним. Залишивши цей будинок, коли йому не було ще й двадцяти, Стів часто вступав у конфлікт із законом і одного разу навіть намагався покінчити життя самогубством.

Я помітив, що за своїм характером він був надто наполегливим, агресивним і не довіряв владі. В основі його гніву лежало його почуття ізольованості та покинутості, та пов'язані із цим проблеми. Стів сказав, що відчуває, як втрачає контроль над своїм життям, і готовий зробити будь-що, щоб "знайти своє істинне Я". Я погодився на нетривалий сеанс, щоб досліджувати його підсвідомий розум, за умови якщо він пізніше звернеться до психотерапевта у своєму власному місті для більш тривалих консультацій.

У ході сеансу ми побачимо, як душа Стіва намагається виявити свою сутність, реагуючи на ті чи інші обставини свого фізичного життя у тілі людини. Інтенсивність такого зв'язку зазвичай збільшується під гіпнозом, коли мої суб'єкти обговорюють мотиви вибору тіла. Я наводжу цей Випадок, щоб показати, як такий складний бар'єр, а саме травма дитинства ускладнює процес виявлення нашої сутності. Душі, які приймають такі тіла, у яких рано розвиваються різні порушення особистості, свідомо вибрали собі важке життя. Перш ніж помістити мого пацієнта у духовний світ і дізнатися, чому його душа вибрала таке життя, необхідно пожвавити його ранні дитячі спогади. У короткому фрагменті, з якого починається цей Випадок, Суб'єкт знову

побачить свою справжню матір. Це одна з найбільш несамовитих сцен, які я коли-небудь зустрічав у своїх випадках.

Випадок 27

Д-р Н.: Зараз Ви новонароджене немовля. Вам лише тиждень, Ваша мати дивиться на Вас востаннє. Незважаючи на те, що ви маленька дитина, ваш внутрішній дорослий розум знає все, що відбувається. Опишіть мені, що відбувається.

СУБ'ЄКТ: (Суб'єкт починає тремтіти) Я... я в кошику... я загорнутий у стару синю ковдру... Мене кладуть на якісь сходинки... холодно...

Д-р Н.: Де ці сходинки?

СУБ'ЄКТ: ...Перед церквою... у Техасі.

Д-р Н.: Хто кладе Вас на сходи церкви?

СУБ'ЄКТ: (тремтіння посилюється) Моя мати... вона схилилася наді мною... прощається... (починає плакати)

Д-р Н.: Що Ви можете сказати мені про причину, через яку Ваша мати залишає Вас?

СУБ'ЄКТ: Вона... молода... не заміжня за моїм батьком... він уже одружений. Вона... плаче... я можу відчувати її сльози, що падають на мене.

Д-р Н.: Подивіться на неї. Що ще Ви бачите?

СУБ'ЄКТ: (задихаючись) Спадає чорне волосся... вона така прекрасна... я дотягуюсь до її рота... вона цілує мене... м'яко ніжно... вона страждає, залишаючи мене тут.

Д-р Н.: Чи каже вона вам що-небудь, перш ніж піти?

СУБ'ЄКТ: (Суб'єкт насилу каже) "Я повинна залишити тебе для твого власного блага. У мене немає грошей, щоб піклуватися про тебе. Мої батьки не допоможуть нам. Я дуже люблю тебе. Я завжди любитиму тебе, і ти залишишся в моєму серце назавжди".

Д-р Н.: Що відбувається далі?

СУБ'ЄКТ: Вона... береться за важкий дверний молоток... на ньому зображення якоїсь тварини... і стукає у двері... ми чуємо кроки, що наближаються... і вона йде.

Д-р Н.: Що Вам каже Ваше внутрішнє почуття про все, що Ви побачили?

СУБ'ЄКТ: (дуже емоційно) О... вона як-не-як хотіла мене... не хотіла залишати мене... вона любила мене!

Д-р Н.: (я помістив свою руку на лоб Суб'єкта і почав серію постгіпнотичних навіювання, які закінчилися наступними вказівками) Стів, Ви зможете відновити ці підсвідомі спогади у своєму свідомому розумі. Ви збережете цей образ своєї матері до кінця життя. Зараз Ви знаєте, як вона насправді ставилася до Вас, і ця її енергія все ще з Вами. Це зрозуміло?

Суб'єкт: Так... зрозуміло.

Д-р Н.: Тепер перейдіть на кілька років вперед і розкажіть, що Ви відчуваєте щодо своїх прийомних батьків?

СУБ'ЄКТ: Завжди незадоволені мною... змушують мене почуватися винним із будь-

якого приводу... контролюють і засуджують мене... (обличчя Суб'єкта стало вологим від сліз та поту) ...не знаю, що від мене хочуть... я якийсь не справжній...

Д-р Н.: (я заговорив голосніше) Скажіть мені, що не справжнє у Вас.

СУБ'ЄКТ: Вдаю... (замовкає)

Д-р Н.: Продовжуйте!

СУБ'ЄКТ: Я не контролюю себе по-справжньому... постійний гнів... погано поводжуся з людьми... доходжу навіть до... безнадійності...

Примітка: Після додаткових навіювань я почну переміщати мого Суб'єкта із підсвідомого розуму в надсвідомий і назад.

Д-р Н.: Чи було у Вас із цією душею (з душею матері) якесь спільне життя на Землі, в якому вас пов'язував фізичний чи емоційний біль?

СУБ'ЄКТ: (через мить Суб'єкт вчепився руками в поручні крісла) О, прокляття — так і є — звичайно — це вона!

Д-р Н.: Постарайтеся розслабитися і говоріть трохи повільніше. Я хочу, щоб на рахунок три Ви увійшли в це життя, яке побачили у своєму розумі, у найкритичніший момент ваших взаємин із цією душею. Один два три!

СУБ'ЄКТ: (глибоке зітхання) О... це та сама особистість... інше тіло... але і тоді вона була моєю матір'ю...

Д-р Н.: Утримуйте свою увагу на цій сцені (на Землі). День це чи ніч?

Суб'єкт: (пауза) Яскравий день. Палюче сонце та пісок...

Д-р Н.: Опишіть, що відбувається у цих пісках під палючим сонцем.

СУБ'ЄКТ: (запинаючись) Я стою перед моїм храмом... перед великим натовпом людей... позаду мене моя охорона.

Д-р Н.: Як Вас звуть?

Суб'єкт: Хейрем.

Д-р Н.: Що на Вас надіто, Хейрем?

СУБ'ЄКТ: Довге біле вбрання та сандалі. У руці у мене жезл із золотими зміями на ньому — символ моєї влади.

Д-р Н.: У чому твоя влада, Хейрем?

СУБ'ЄКТ: (Гордо) Я верховний жрець.

Примітка: У ході подальшої бесіди з'ясувалося, що ця людина була вождем племені, яке мешкало на Аравійському півострові біля Червоного моря близько 2000 років до нашої ери. У давнину цей регіон був відомий як Королівство Шеба (або Сейба). Я також дізнався, що храм являв собою величезну овальну форму споруди з глинистих цегли та каміння, і був присвячений богу Місяця.

Д-р Н.: Що ви робите перед вашим храмом?

СУБ'ЄКТ: Я стою на сходах і виношу вирок жінці. Вона моя мати. Вона повалена навколішки переді мною. Коли вона піднімає на мене свої очі, я бачу в них співчуття та страх.

Д-р Н.: Як можуть її очі висловлювати одночасно співчуття та страх?

СУБ'ЄКТ: Співчуття в її очах — через ту владу, яка поглинула мене... тому що я

здійснюю контроль над повсякденним життям моїх людей. І в її очах є страх через те, що я зараз зроблю. Це мене турбує, але мені не можна цього показувати.

Д-р Н.: Чому Ваша мати стоїть навколішки перед Вами на сходах храму?

СУБ'ЄКТ: Вона вломилася у сховище та вкрала їжу, щоб роздати її людям. Багато хто голодує в цей час року, але я один можу дати дозвіл на роздачу їжі. Частку, що видається, необхідно ретельно відміряти.

Д-р Н.: Чи порушила вона правила нормування їжі? Чи це було питання виживання, життя і смерті?

СУБ'ЄКТ: (Різно) Більше, ніж це — її непокоря підриває мій авторитет. Я вдаюся до розподілу їжі як до засобу... контролю над моїми людьми. Я хочу, щоб усі вони були віддані мені.

Д-р Н.: Що Ви збираєтеся зробити зі своєю матір'ю?

СУБ'ЄКТ: (Переконано) Моя мати порушила закон. Я можу врятувати її, але вона повинна бути покарана в настанову всім. Я вирішив, що вона помре.

Д-р Н.: Що ви відчуваєте, вбиваючи свою власну матір, Хейрем?

СУБ'ЄКТ: Це має відбутися. Вона як більмо на оці, як постійне джерело неприємностей для мене. Через її позицію мої люди приходять у занепокоєння. Я більше не можу вільно правити, коли вона поряд. І навіть зараз вона непокірна. Я віддаю наказ про виконання вироку, ударяючи своїм жезлом об кам'яні сходи.

Д-р Н.: Пізніше Ви відчували смуток, бо засудили свою матір до страти?

СУБ'ЄКТ: (його голос стає напруженим) Мені... не можна замислюватися про такі речі, якщо я хочу підтримувати свою силу та владу.

У цей момент розум Стіва вивільнив дві емоційно болючі події, пов'язані з добровільними актами розриву між матір'ю та сином. Хоча він встановив кармічний зв'язок, важливо, що його становище покинутої дитини не повинно розглядатися як факт суто історичної відплати. Щоб розпочати зцілення, ми повинні піти далі.

На наступному етапі нашого сеансу ми маємо виявити особисту сутність душі Стіва. Щоб зробити це, я помістив його у духовний світ. У кожному із моїх випадків я намагаюся повернути Суб'єкта в найбільш відповідну духовну зону, щоб досягти кращих результатів. У Випадку 13 я використав місце духовної орієнтації. У випадку 27 ми повернулися у момент його повернення з місця вибору життя. Я хотів, щоб Стів у цих обставинах побачив причини вибору свого нинішнього тіла та роль інших душ, які беруть участь у його житті.

Д-р Н.: Як Вас звуть у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: САМЕС.

Д-р Н.: Добре, Самесе, оскільки ми знову у духовному світі, я хочу, щоб ми вирушили в період після Вашого попереднього перегляду життя людини на ім'я Стів. Що ви думаєте з цього приводу?

СУБ'ЄКТ: Такий скривджений чоловік... він такий злий на свою матір, що вона кинула її на порозі... і ці жорсткі реалісти, люди, які візьмуть на себе роль його батьків... Я не знаю, чи хочу я навіть прийняти це тіло!

Д-р Н.: Я розумію, але чому б нам не відкласти на кілька хвилин це рішення та не подивитися, як розвиваються події? Розкажіть мені, що ви зазвичай робите відразу після повернення із простору вибору життя?

СУБ'ЄКТ: Іноді мені хочеться якийсь час побути наодинці із собою. Але зазвичай мені цікаво дізнатися думку моїх друзів про ті життя, які я переглянув, і особливо мені цікаво поговорити з ними про цей варіант.

Д-р Н.: У Вас, звичайно, крім цього варіанта були й інші?

СУБ'ЄКТ: (негативно хитає головою) Ні, це єдиний, який я повинен прийняти... це важке рішення.

Д-р Н.: Скажіть мені, Самесе, після того, як Ви повертаєтеся до групи своїх друзів, чи обговорюєте Ви можливості взаємодії із деякими з них у своєму наступному житті?

СУБ'ЄКТ: Так, найчастіше ці друзі збираються брати участь у моєму майбутньому житті, як і я в них. Декого не буде в якихось моїх життях. Але це не має значення. Ми всі обговорюємо один з одним наші життя. Я хочу детально почути їхню думку. Розумієте, ми всі так добре знаємо один одного — наші сильні та слабкі сторони, минулі успіхи та невдачі і чого нам слід остерігатися... такі моменти.

Д-р Н.: Чи обговорюєте Ви з ними якісь деталі щодо того, якою людиною Вам слід бути у Вашому наступному житті?

СУБ'ЄКТ: Так, загалом. Нічого конкретного. Тепер, коли я побачив Стіва і те, в яких стосунках з ним можуть бути інші, нам є про що поговорити. Тому я говорю з Джором.

Д-р Н.: Джор — це Ваш гід?

СУБ'ЄКТ: Перед тим, як вирушити на перегляд моїх майбутніх життів, я вже висловлював йому свою думку про те, ким мені слід бути.

Д-р Н.: Добре, Самесе, Ви щойно повернулися до своєї духовної групи із місця вибору життя. Що Ви спочатку робите?

СУБ'ЄКТ: Я розповідаю про цього хлопця Стіва, який такий нещасний... немає матері... і таке інше... якого роду люди навколо нього там... а також їхні плани... це має підійти нам усім.

Д-р Н.: Ви маєте на увазі ті душі, які мають намір прийняти певні тіла?

СУБ'ЄКТ: Так, нам треба закріпити це.

Д-р Н.: Чи є зараз завдання душі ще на стадії обговорення, чи після того, як душі залишають місце вибору життя, все вже вирішено?

СУБ'ЄКТ: Нікого не змушують щось робити. Ми знаємо, що має бути зроблено. Джор... та інші допомагають нам внести поправки... вони завершують загальну картину... (обличчя Суб'єкта стає серйозним)

Д-р Н.: Вас щось турбує, Самесе?

СУБ'ЄКТ: (безрадісно) Так... мої друзі йдуть... інші приходять... ох...

Д-р Н.: Як я розумію, зараз розпочнуться якісь обговорення з іншими душами. Намагайтеся розслабитися. За моєю командою, Ви чітко викладатимете мені все, що відбувається. Ви зрозуміли?

СУБ'ЄКТ: (нервуючи) Так.

Д-р Н.: Починайте! Скільки істот Ви бачите?

СУБ'ЄКТ: Тут... четверо... підходять до мене... Джор у тому числі.

Д-р Н.: Хто перший?

СУБ'ЄКТ: (Суб'єкт хапає мене за руку) Це... Ієн... вона хоче бути... знову моєю матір'ю.

Д-р Н.: Це душа жінки, яка була матір'ю Хейрема та Стіва?

СУБ'ЄКТ: Так, це вона... о... я не хочу...

Д-р Н.: Що відбувається?

СУБ'ЄКТ: Ієн каже мені, що настав час... залагодити наші справи... знову бути разом... матір'ю та сином.

Д-р Н.: Але Самесе, хіба Вам це не було відомо, коли Ви знаходились у просторі вибору життя і бачили, як мати Стіва приносить свою дитину до порога церкви?

СУБ'ЄКТ: Я бачив людей... можливі ситуації... це було все ж таки... абстрактно... це ще не був, насправді, я. Думаю, що мені потрібно щось переконливіше — адже не випадково тут з'явилася Ієн.

Д-р Н.: Хтось із новостворених істот є членом Вашої духовної групи?

СУБ'ЄКТ: (зітхає) Ні, ніхто.

Д-р Н.: Чому Ви та Ієн чекали 4000 років, щоб обговорити питання про те, як компенсувати Ваше ставлення до неї в Аравії?

СУБ'ЄКТ: Земні роки нічого не означають; це могло бути вчора. Я просто не був готовий відшкодувати те зло, яке завдав їй як Хейрем. Вона каже, що зараз якраз підходящі обставини для того, щоб це здійснити.

Д-р Н.: Якщо Ваша душа з'єднається із тілом Стіва в Техасі, чи вважає Ієн це кармічною розплатою за те, як Ви з нею обійшлися?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Моє життя як Стів не було задумане як покарання.

Д-р Н.: Я радий, що це Ви розумієте. Отже, який урок Ви маєте засвоїти?

СУБ'ЄКТ: ...Відчути, що означає виявитися покинутим у сімейних стосунках... свідомий розрив...

Д-р Н.: Свідомий розрив зв'язку між матір'ю та сином?

СУБ'ЄКТ: Так... щоб зрозуміти, що означає бути знедоленим.

Д-р Н.: Дозвольте Ієн піти, і нехай інші істоти наблизяться до нас, Самесе.

СУБ'ЄКТ: (розчаровано) Ієн пливе назад до... Джор... хтось наближається... О, чорт — це Тейлу і Кейліш! (Суб'єкт згинається в кріслі і, викинувши вперед долоні рук, намагається відсторонитися від двох духів у його розумі).

Д-р Н.: Хто це?

СУБ'ЄКТ: (випалює) Тейлу та Кейліш зголосилися бути прийомними батьками Стіва, тобто — моїми. Вони багато працюють разом.

Д-р Н.: А в чому проблема?

СУБ'ЄКТ: Просто я не хочу знову бути з ними так швидко!

Д-р Н.: Будь ласка, повільніше, Самес. Ви вже працювали із цими душами раніше?

СУБ'ЄКТ: (все ще бурмочучи щось про себе) Так, так, але мені так важко бути разом з ними — особливо, з Кейлішем. Це дуже швидко. Вони були родичами моєї дружини, коли я жив у Німеччині.

Примітка: Ми відволікаємось на кілька хвилин від теми, поки Самес коротко розповідає про минуле життя у Європі як офіцера високого рангу, який нехтував своєю сім'єю і був, у свою чергу, зневажений впливовими батьками своєї дружини.

Д-р Н.: Тобто ви хочете сказати, що Тейлу та Кейліш не здатні впоратися із завданням — бути Вашими прийомними батьками в Техасі?

СУБ'ЄКТ: (негативно хитає головою) Ні, вони знають, що роблять. Просто Кейліш — вона завжди виступає як "об'їзниця коней". Вона вибирає тіла таких людей, які критичні, вимогливі, холодні.

Д-р Н.: Вона завжди поводитьсь таким чином у людських тілах?

СУБ'ЄКТ: Ну, це її стиль зі мною. Кейліш — не з тих душ, які легко ладнають з іншими. Вона незалежна і дуже рішуча.

Д-р Н.: Що Ви скажете про Тейлу, як про Вашого прийомного батька?

СУБ'ЄКТ: Суровий... він дозволяє Кейліш бути лідером... може бути занадто безпристрасним... емоційно закритий... Я збираюся по-справжньому повстати проти них цього разу.

Д-р Н.: Добре, але чи навчать вони Вас чогось?

СУБ'ЄКТ: Так, я знаю, що навчать, але я все ж таки вступаю у дискусію. Джор та Іен підходять.

Д-р Н.: Що Ви далі кажете у цьому Колі?

СУБ'ЄКТ: Я хочу, щоб Іен була моєю прийомною матір'ю. Вони сміються з мене. Джор не приймає мої пояснення. Він знає, що я близький до Іен.

Д-р Н.: Вони підсміюються над Вами, Самесе?

СУБ'ЄКТ: О, ні, це зовсім не так. Тейлу та Кейліш обговорюють моє небажання рішуче виправити мої промахи разом із ними.

Д-р Н.: Ну, у мене склалося враження, що Ви думаєте, ніби ці душі об'єдналися проти Вас, щоб змусити Вас погодитись прийняти тіло техаського немовляти.

СУБ'ЄКТ: Тут не так все відбувається. Ми обговорюємо мої побоювання щодо життя загалом.

Д-р Н.: Але я думав, що Вам не подобаються Тейлу та Кейліш?

СУБ'ЄКТ: Вони знають мене... Мені потрібні поруч суворі люди, інакше я був би зухвалим. Кожен тут бачить, що в мене є схильність потурати собі. Вони переконують мене, що легке життя без них буде подібне до поверхневої "ходьби по воді". Вони обоє дуже дисципліновані.

Д-р Н.: Ну, здається, ви майже вирішили відправитися з ними у Техаське життя.

СУБ'ЄКТ: (замислено) Так... вони збираються пред'являти мені як дитині безліч вимог... саркастична Кейліш... вибагливий педант Тейлу... втративши Іен... чекає важке випробування.

Д-р Н.: Що дає Тейлу та Кейліш виконання ролі Ваших батьків?

СУБ'ЄКТ: Кейліш і Тейлу знаходяться в інших структурах, або конфігураціях, ніж я. У мої плани не входить вплутуватись у їхні справи. Все це якось пов'язане із тим, що вони тверді люди і їм треба подолати гордість.

Д-р Н.: Коли Ви знаходитесь на Землі, чи завжди розум Вашої душі знає причину, через яку певні люди, які впливають на Вас позитивно чи негативно, важливі у Вашому житті?

СУБ'ЄКТ: Так, але це не означає, що людина, якою я є у цьому житті, розуміє те, що знає моя душа. (Усміхається) Але цьому нам слід навчитися на Землі.

Д-р Н.: Це те, чим ми зараз займаємось?

СУБ'ЄКТ: Так... і я хитрую трохи за Вашою допомогою, але це нормально, я можу цим скористатися.

Справді, є загадкою той факт, що багатьом з нас досить важко досягнути через свідомий розум те, ким ми насправді є як душі. Але тепер, я впевнений, читач зрозумів, що й у свідомому стані ми зберігаємо здатність спостерігати за собою з деякою участю критичного центру нашого свідомого менталітету. Допомога пацієнтам у досягненні ними їх внутрішньої сутності через поєднання всіх аспектів розуму є найважливішою частиною моєї роботи у гіпнотерапії.

Я хочу, щоб Стів зумів зрозуміти мотиви своєї поведінки, пізнаючи свою душу. Наступний фрагмент діалогу ще більше розкриває причини прийняття Самесом тіла Стіва. Духовна нарада з Джор, Ієн, Тейлу та Кейліш закінчилася, і я помістив Самеса у спокійне середовище, щоб продовжити наше обговорення.

Д-р Н.: Скажіть мені, Самесе, яка частина тієї духовної особистості, якою Ви реально є, відображається в людських істотах, якими Ви стаєте?

СУБ'ЄКТ: Досить велика, хоч у кожному тілі по-різному. (Сміється) Знаєте, не завжди відбувається злиття душі із хорошим тілом. Якись свої минулі тіла я згадую з більшою цікавістю, ніж інші.

Д-р Н.: Чи могли б Ви сказати, що Ваша душа або домінує, або підкоряється людському розуму?

СУБ'ЄКТ: На це питання важко відповісти, тому що є тонкі відмінності у розумі кожного тіла, який впливає на те, як ми... проявляємо себе в цьому тілі. Людські істоти були б досить порожні без нас... проте ми ставимося до людських тіл з повагою.

Д-р Н.: Якими, на вашу думку, людські істоти були б без душі?

СУБ'ЄКТ: О, підлеглими почуттям та емоціям...

Д-р Н.: І Ви вважаєте, що кожен людський розум спонукає Вас реагувати по-різному?

СУБ'ЄКТ: Ну, той, ким я є... може використовувати якісь тіла краще, ніж інші. Я не завжди відчуваю повністю прив'язаною до людської істоти. Але деякі фізичні емоції бувають непереборними, і я... виявляюсь не дуже успішним.

Д-р Н.: Сильний гнів, пов'язаний з темпераментом Стіва, можливо, результат дії центральної нервової системи цього тіла?

СУБ'ЄКТ: Так, ми успадковуємо такі речі...

Д-р Н.: Але ви знали, яким буде Стів, ще до того, як ви обрали його тіло?

СУБ'ЄКТ: (з огидою) Так, і це типовий випадок, як я можу погану ситуацію зробити ще гіршою. Я здатний інтерпретувати тільки тоді, коли тиск людського розуму помірний, але все ж таки я хочу бути шаленою, бурхливою людиною.

Д-р Н.: Що Ви маєте на увазі, говорячи про інтерпретацію?

СУБ'ЄКТ: Інтерпретувати ідеї... отримувати сенс із реакцій Стіва на різні проблеми.

Д-р Н.: Чесно кажучи, Самесе, Ви здається зовсім стороннім прибульцем усередині тіла Стіва.

СУБ'ЄКТ: Мені шкода, що у Вас склалося таке враження... ми не контролюємо людський розум... ми намагаємось своєю присутністю... підняти його, щоб зрозуміти... сенс у світі і бути сприйнятливими до моралі... щоб дати це розуміння.

Д-р Н.: Це дуже добре, але Ви використовуєте людські тіла і для свого власного розвитку, чи не так?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, це... поєднання... ми даємо та беремо свою енергію.

Д-р Н.: Ви пристосовуєте свою енергію до цього тіла?

СУБ'ЄКТ: Краще сказати — я використовую різні межі прояву залежно від емоційних потреб кожного тіла.

Д-р Н.: Давайте будемо конкретнішими, Самесе. Що відбувається між Вами та розумом Стіва на Землі?

СУБ'ЄКТ: Я... почуваюся... зануреним... іноді моя енергія втомлюється і стає несприйнятливою до такої великої кількості негативу.

Д-р Н.: Якщо озирнутися назад і подивитися на вибрані колись Вами тіла Хейрема, Стіва та інших, чи всі вони мають якісь спільні риси, які приваблюють Вас?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Я контактна істота. Я шукаю такі людські тіла, чи істоти, які вступають у стосунки з іншими... агресивним чином.

Д-р Н.: Коли я чую слово "агресивність", це означає для мене ворожість, на відміну від наполегливості. Це те, що ви хотіли сказати?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Ну, мене приваблюють такі варіанти людських істот, які можуть впливати на інших людей... енергійно, щосили.

Д-р Н.: Чи є Ви такою душею, якій подобається контролювати інших людей?

СУБ'ЄКТ: Я б не сказав, що саме контролювати. Я намагаюся не вибирати тих, які не втягуються у інтенсивні стосунки з людьми, що їх оточують.

Д-р Н.: Самесе, хіба Ви не контролюєте, коли намагаєтеся керувати іншими душами у їхньому житті?

СУБ'ЄКТ: (мовчить)

Д-р Н.: Що б Джордж сказав про ваші людські стосунки?

СУБ'ЄКТ: Гм... що я люблю владу як засіб впливу на людей, які ухвалюють рішення. Що я прагну перебувати у соціальних та політичних групах, де я можу керувати.

Д-р Н.: Отже, Вам би не сподобалося бути у людському тілі, яке було б тихим і скромним?

СУБ'ЄКТ: Безперечно ні.

Д-р Н.: (я посилюю тиск) Самесе, адже це вірно, що Ви отримували задоволення від того, що в тілі Хейрема в Аравії зловживали владою, а також тому, що, будучи в тілі Стіва, погано поведіться зі своїми підлеглими у Техасі?

СУБ'ЄКТ: (голосно) Ні, це не так! Легко вибитися з колії, коли намагаєшся керувати людьми. Все псують обставини земного життя. Тут не лише моя вина.

Д-р Н.: Чи може бути таке, що і Хейрем і Стів доходять до крайнощів у поведінці тому, що Ваша душа опинилася в їхніх тілах?

СУБ'ЄКТ: (важко) Я повадився не найкращим чином, я знаю це...

Д-р Н.: Послухайте, Самесе, Я сподіваюся, Ви знаєте, що я не вважаю Вас поганою душею. Але, можливо, Ви легко потрапляєте у пастки людської влади, і тепер Ви відчуваєте свій конфлікт із суспільством.

СУБ'ЄКТ: (схвильовано) Ви починаєте нагадувати мені Джора!

Д-р Н.: Я не претендую на його функції. Можливо, Джор допомагає нам обом зрозуміти, що відбувається всередині вас.

СУБ'ЄКТ: Можливо.

Разом зі Стівом ми досягли того, що він досяг найкращого контакту зі своєю душею. Я звертаюся до цього Суб'єкта, як наче він вмістив у собі двох людей, і водночас закріплюю зв'язок між його свідомим та підсвідомим Я. Після додаткових прийомів зі з'єднання цих двох сил я завершив наш сеанс заключною серією питань. Важливо не дозволяти його спогадам вирушати убік. Щоб стимулювати реактивність Суб'єкта, я прискорююсь і починаю швидко ставити йому прямі питання.

Д-р Н.: Самесе, почніть з того, чому Ви спочатку прийняли тіло Стіва.

СУБ'ЄКТ: Щоб... піднятися над моєю пристрастю контролювати інших... і бажанням завжди бути на чолі...

Д-р Н.: Чи є сутність Вашої душі у конфлікті із напрямком, яке прийняло життя Стіва?

СУБ'ЄКТ: Я не люблю ту його частину, яка бореться за лідируючу позицію і водночас має думки, що руйнівні діють на нього самого і відводять від реальності.

Д-р Н.: Якщо це суперечить Вашій сутності, чому це відбувається?

СУБ'ЄКТ: ...дитинство... сум... (зупиняється)

Д-р Н.: Кого я зараз слухаю? Самесе, чому б Вам не стати більш активним і не допомогти собі як Стіву подолати "сором покинутої дитини" і гнів, що зародився у дитинстві, коли Ви жили з Тейлу та Кейліш, страждаючи від нестачі любові?

СУБ'ЄКТ: ...Зараз я дорослий... і керую іншими... і більше не дозволю людям ображати мене.

Д-р Н.: Самес, якщо Ви і Стів розмовляєте зі мною зараз як один розум, я хочу знати, чому Ви ведете такий спосіб життя, який руйнує Вас?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Тому що моя слабкість полягає в тому, щоб використовувати владу з метою власного виживання на Землі.

Д-р Н.: Може Вам здається, що якщо Ви, будучи вже дорослою людиною, послабите свій контроль над людьми, то життя зміниться таким чином, що до Вас ставитимуться

так само, як і в дитинстві?

СУБ'ЄКТ: (сердито) Так!

Д-р Н.: І коли ви не досягаєте самозадоволення у тілі, яке ви обрали, що ви як душа робите?

СУБ'ЄКТ: Я... відключаюсь...

Д-р Н.: Я розумію, і чим це закінчується, Самесе?

СУБ'ЄКТ: Тим, що я перестаю... бути надто активним.

Д-р Н.: Тому що ви налякані тим, що ваше тіло знаходиться у "емоційному штопорі"?

СУБ'ЄКТ: Ну... я йду до своєї шкаралупи.

Д-р Н.: Таким чином, Ви ухиляєтеся від активної роботи над головним завданням Вашого життя на Землі?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Стіве, Ваші прийомні батьки були суворі з Вами, чи не так?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Чи ви тепер розумієте, чому?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Щоб дізнатися, що це означає, коли тебе постійно засуджують.

Д-р Н.: Що ще?

СУБ'ЄКТ: Щоб... подолати це... і бути цілісним. (Гірко) Я не знаю...

Д-р Н.: Я думаю, що Ви знаєте, Стіве. Розкажіть мені про те своє спотворене Я, яке Ви демонструєте оточуючим Вас людям.

СУБ'ЄКТ: (уповільнивши) Вдаю, що в мене все гаразд — ховаю свої почуття, випиваючи і погано поводжуючись з людьми.

Д-р Н.: Чи хочете Ви звільнитися від цього прикриття та взятися за роботу?

СУБ'ЄКТ: Так, хочу.

Д-р Н.: Поясніть, ким насправді Ви хочете бути.

СУБ'ЄКТ: (сумно) Я... ми не хочемо вороже ставитися до людей... але й не хочемо наражатися на ризик і стати... нікчемною особистістю... без поваги та визнання.

Д-р Н.: Тож Ви займаєте вичікувальну позицію?

СУБ'ЄКТ: (тихо) Так, життя таке болюче.

Д-р Н.: Ви вважаєте, що це випадково?

СУБ'ЄКТ: Ні, я розумію, що ні.

Д-р Н.: Стів і Самес, повторюйте за мною: "Я збираюся повернути назад біль Ієн, Тейлу та Кейліш, яку вони ж і дали мені для моєї ж користі, і почну жити, реалізуючи у собі особистість, якою я дійсно хочу бути" (Він повторює за мною ці слова тричі).

Д-р Н.: Стів, що Ви збираєтеся далі робити, щоб проявити себе і взяти на себе відповідальність за покращення стану справ, за саморозвиток?

СУБ'ЄКТ: (після квількох невдалих спроб висловити думку) Навчитися бути чеснішим.

Д-р Н.: І вірити, що ви не жертва суспільства?

СУБ'ЄКТ: Так.

Закінчуючи сеанс зі Стівом, я зміцнив його розуміння того, ким він насправді є і яка його місія у житті. Я хотів допомогти йому — щоб він звільнився як особистість, яка має цінність, здатна зробити свій внесок у суспільство. Ми говорили про його любов і страх перед вибором, а також про необхідність частіше вступати у контакт із собою. Я відчував, що ми заклали фундамент для його подальшої роботи з почуттям образи та нестачею близькості у взаєминах. Я нагадав Стіву про необхідність подальших консультацій. Приблизно через рік він написав мені про те, що процес його відновлення йде добре, і що він знайшов втрачену дитину в собі. Стів зрозумів, що його минулі помилки були не невдачами, а засобом, спробою поліпшити свою ситуацію.

Випадок 27 демонструє те, як складні завдання, які ми ставимо собі, часто починаються у дитинстві. Ось чому в духовному світі таке важливе значення надається вибору душею сім'ї. Деяким людям важко прийняти думку, що кожен із нас добровільно погодився бути дитиною у цій сім'ї ще до того, як ми прийшли у це життя. Хоча в основному люди отримують любов своїх батьків, у багатьох із нас залишилися незрозумілі, болісні спогади про тих, хто був поруч із нами у дитинстві і мав дати нам захист, але не дав. Ми виростаємо, думаючи про себе, як про жертв наших біологічних батьків і членів сім'ї, яких, як нам здається, ми отримали, не обираючи. Це не так.

Коли пацієнти розповідають мені про те, як вони страждали через дії членів своєї сім'ї, моє перше питання до їхнього свідомого розуму буває наступним: "Якби Ви не були дитиною цієї людини, чого б Вашому розумінню сьогодні бракувало?" Можливо на відповідь і знадобиться якийсь час, але вона є в нашому розумі. Існують духовні причини, через які у дитинстві нас оточують одні люди, а пізніше, у нашому дорослому житті — інші.

Знати себе духовно — це означає розуміти, чому ми об'єдналися в цьому житті з душами наших батьків, коханих, подружжя та близьких друзів. Зазвичай, існує якась кармічна мета, сенс у тому, що ми відчуваємо біль чи задоволення через наших близьких. Пам'ятайте, що поряд з отриманням власних уроків, ми приходимо на Землю також і для того, щоб зіграти певну роль у повчальних драмах інших людей.

Є люди, які через те, що живуть у поганому оточенні, вважають, що духовний світ зовсім не є центром божественного співчуття. Однак, це вищий вияв співчуття, коли істоти, духовно пов'язані одна з одною, за попередньою домовленістю вступають у складні відносини любові та ненависті. Подолання труднощів у таких взаєминах може означати, що нам не доведеться повторно вступати у певні суперечливі відносини у майбутніх життях. Витримуючи такі важкі випробування на Землі, ми щоразу — із кожним новим життям піднімаємося на вищий щабель сприйняття, зміцнюючи та посилюючи особистісну сутність своєї душі.

Людам у стані гіпнозу нелегко буває провести кордон між сутністю своєї душі та своїм людським его. Якщо людська особистість не має дуже складної структури, яка виходила б за межі п'яти почуттів та основних життєвих потреб виживання, то в такому разі душа ідентична нашій особистості. Це означає, наприклад, що людина не може

мати одночасно заздрісне людське его і душу, вільну від заздрості.

Однак Випадки з моїми Суб'єктами показують, що є тонкі відмінності між сутністю душі і тим, що людські особистості виявляють у вибраних нею тілах. Суб'єкт 27 демонструє подібності та відмінності в особах Хейрема та Стіва. Наша постійна сутність душі є головним елементом людського характеру, але ми можемо виражати себе у кожному тілі по-різному.

Цілком очевидно, що душі моїх Суб'єктів вибирають тіла, які своїми людськими якостями так чи інакше відповідають вадам їх характеру — щоб забезпечити специфічні можливості зростання. Так, у якомусь одному своєму житті надто обережна душа, що має невисоку енергетику, може опинитися у поєднанні із спокійним, досить покірним, за своїми характеристиками, людським тілом. І ця ж душа, що спонукається взяти на себе більший ризик в іншому житті, може вибрати для себе роботу, специфіка якої суперечить її справжній природі, з'єднавшись із дуже темпераментним, легко збудливим, агресивним типом тіла на Землі.

Душі у земному житті можуть як давати, так і отримувати ментальні дари через симбіоз клітин людського мозку та розумної енергії. Глибокі почуття, що породжуються вічною свідомістю, поєднуються із людськими емоціями в житті однієї особистості, яка є такою, якою їй і слід бути. Нам немає необхідності змінювати себе у сенсі життєвого досвіду — лише нашу негативну реакцію на події життя. В Азії буддисти кажуть, що просвітлення полягає у тому, щоб бачити абсолютне его душі відображенням у відносному людському его і діючим через нього протягом життя.

У розділах, присвячених початковим, проміжним і більш розвинутим душам, я наводив практичні приклади різних рівнів зрілості душі. Я думаю, що душі справді виявляють у тілах, у яких вони живуть, своє специфічне его, яке чинить на них сильний вплив. Однак, складаючи поспішні судження про зрілість душі, на основі виключно особливостей поведінки, ми легко можемо впасти в оману. За попереднім планом душі, якісь частини її енергії у деяких життях можуть залишатися прихованими, невикористаними. Іноді душа, у всіх відношеннях розвинена, вибирає якусь негативну роль для виконання особливого завдання у певному тілі.

Ми вже бачили, як душа вибирає особистість, з якою вона бажає з'єднатися у пропонованому житті. Це не означає, що вона має абсолютний контроль над цим тілом. У крайніх випадках зламана особистість, опинившись у внутрішньому конфлікті і борючись із собою, може розвинути відчужені відносини з навколишньою реальністю. Мені здається, що це ознака того, що душа не завжди здатна регулювати та врівноважувати людський розум. Я згадував про те, що душа може виявитися настільки обтяженою нестійкими людськими емоціями в тілі, що на момент смерті вона забруднюється. Якщо в союзі душі і тіла починає домінувати наше фізичне тіло або нас несуть кудись убік хвилі емоцій, душа може бути придушена своїм зовнішнім Я.

Багато великих мислителів історії людства вважали, що душа може бути повністю однорідною із людським тілом і що люди мають два інтелекти. Я вважаю, що людські ідеї та уява походять від душі, яка для людського мозку є свого роду каталізатором. Ми

не можемо знати, якою силою мислення ми володіли б без душі, але я відчуваю, що наявність душі забезпечує нас здатністю розуміння, прозрінням і абстрактним мисленням. У моєму розумінні душа пропонує людським істотам якісну реальність і підпорядкована умовам спадковості та навколишнього середовища.

Якщо вірно, що кожен людський мозок має існуючі окремо від душі біологічні характеристики, у тому числі недосконалий розум, а також можливості для пошуків та відкриттів, тоді виникає одне важливе питання у зв'язку із вибором тіла. Чи вибирають душі тіла, чиї інтелектуальні можливості відповідають їхньому власному рівню розвитку? Наприклад, чи залучаються більш розвинуті душі до людського мозку, що має розвинений інтелект? Розглядаючи вчені та академічні досягнення моїх пацієнтів, я виявив, що ні у випадках із більш розвинутими душами, ні у випадках із незрілими душами, які гіпотетично можуть вибрати тіла з низькими інтелектуальними здібностями, такої відповідності не спостерігається.

Філософ Кант писав, що людський розум — це лише функція свідомості, а не джерело істинного знання. Я виявив, що, незалежно від обраного тіла, душа дійсно демонструє свою індивідуальність через людський розум. Людина може бути надзвичайно розумною і все ж таки не бути готовою прийняти нові ситуації або не мати великого інтересу до світу. Для мене це є ознакою душі, що тільки починає. Якщо я бачу когось у рівному, гармонійному стані розуму, чиї інтереси та здібності цілком і повністю об'єднані та спрямовані на підтримку прогресивного розвитку людства, я припускаю, що це — більш розвинута душа, яка перебуває у процесі своєї роботи. Це такі душі, які шукають особисті істини, піднімаючись над вимогами свого людського еґо.

Справді, для душі може здатися важким тягарем те, що у кожному новому житті, у новому тілі їй доводиться повторно шукати своє істинне Я. Проте духовні вчителі, не байдужі до нашого стану, іноді надсилають нам просвітлення, що прориваються крізь щільні покрови амнезії. Щодо зустрічі із спорідненими душами на Землі та пригадуванням моментів життя, які ми переглядали у просторі вибору життя, для цього у духовному світі існує майстерна форма тренування, яка пропонується душам безпосередньо перед наступним життям. Ми побачимо, як це відбувається у наступному розділі.

Розділ 14

Підготовка до входження у тіло

Після того, як душа обговорила з Гідами та друзями різні фізичні та психологічні деталі нового життя та тіла, рішення про інкарнацію вважається прийнятим. Було б логічним припустити, що тепер вона негайно вирушить на Землю. Однак цього не відбувається, доки не пройдено ще один важливий етап підготовки,

Я впевнений, що вже зрозуміло, що душа, повернувшись з місця вибору життя,

повинна не тільки вибрати найкращий із запропонованих їй варіантів майбутнього життя, але й узгодити це рішення з іншими учасниками, які виконують свої ролі у майбутній драмі. Якщо порівняти життя з однією великою виставою, то ми граємо в ньому провідну роль — як актор чи акторка. Все, що ми робимо у виставі, впливає на інших, другорядних за сценарієм героїв (другорядних просто тому, що вони не є нами). Їхні ролі можуть бути нами змінені, а наші — ними, тому що по ходу дії, до сценарію можуть вноситись зміни — результат вільного вибору. Ті душі, які збираються мати тісні відносини з нами на сцені життя представляють наших партнерів по сцені, і кожен грає якусь значну роль. Але як ми дізнаємося про них?

Як знайти свої споріднені душі та інших важливих у своєму житті людей — головна турбота багатьох моїх пацієнтів, які приходять до мене для гіпнотичної регресії. Зрештою, більшість моїх Суб'єктів відповідають на свої власні питання у стані надсвідомості, тому що питання про зустріч із цими душами було складовою їхньої підготовки до відходу із духовного світу для нового втілення. Простір духовного світу, куди душі вирушають для цього, зазвичай називається місцем або класом пізнання. Мені розповідали, що діяльність тут нагадує зубріння перед останнім іспитом. Тому, мої Суб'єкти також використовують вираз "підготовчий клас", щоб описати цей процес духовного запам'ятовування, який має місце перед тим, як їхні душі вирушають на Землю. Наступний випадок розповідає про такий досвід.

Для того, щоб ясно зрозуміти, що стоїть за духовною діяльністю у класі пізнання, можливо, необхідно більш точно визначити значення виразу "споріднена душа". Однак, як ми вже бачили у попередніх випадках, важливі в наших життях душі можуть бути також членами нашої сім'ї або близькими друзями. Проміжок часу, протягом якого вони знаходяться на Землі, може бути довгим або коротким. Що важливо, то це вплив, який вони мають на нас у цей час.

Ризикуючи надто спростити складне питання, я поділю наші взаємини на кілька основних категорій. По-перше, є відносини любові, настільки глибокої, що обидва партнери щиро переконані, що не можуть існувати одне без одного. Ця ментальна і фізична прихильність настільки сильна, що жодна з них не має жодного сумніву, що вони були призначені один для одного.

По-друге, є відносини, що базуються на дружбі, товаристві та взаємній повазі. І, нарешті, бувають стосунки, в основі яких лежить більш-менш випадкове знайомство, яке робить якийсь важливий внесок у наше життя. Таким чином, споріднена душа може прийняти різні ролі, і зустріч людей, які підпадають під одну з цих категорій — це не гра у російську рулетку.

Споріднені нам у нашому житті душі — це заздалегідь намічені компаньйони, що допомагають нам і собі якнайкраще здійснити спільні цілі, що можливо завдяки взаємній підтримці в різних ситуаціях. Впізнавання споріднених душ у відносинах дружби і любові пов'язане із нашою вищою свідомістю. Це дивовижний містичний досвід — як у фізичному, так і у ментальному відношенні.

Зв'язок з істотами, яких ми знали у духовному світі, в якому б фізичному образі

вони не поставали перед нами, може бути гармонійним або розчаровуючим. Урок, який ми повинні винести із людських взаємин, полягає в тому, що нам слід приймати людей такими, якими вони є, не розраховуючи на те, що наше щастя буде повністю залежати від будь-кого з них. У мене були пацієнти, які припускали, що люди, з якими вони перебувають у взаєминах, можливо, не є їхніми спорідненими душами, тому що у шлюбі чи в інших відносинах з ними у них виникає так багато заплутаних ситуацій та розчарувань. Вони не розуміють, що кармічні уроки встановлюють складні стандарти для кожного з нас, і болісний досвід, що торкається серця, спочатку був передбачений як випробування чи перевірка у їхньому житті.

Якими б не були обставини, взаємини між людьми є найважливішою частиною нашого життя. І що це може бути — збіг обставин або свого роду екстрасенсорне сприйняття, пригадування чогось давно забутого або співпадіння — коли в потрібний час і в потрібному місці ви вперше зустрічаєте когось, хто вносить новий сенс у Ваше життя? Чи промайнуло при цьому у Вашій пам'яті щось знайоме, що лежить у глибині Вашої свідомості? Я попросив би читачів покопатися у своїй пам'яті і згадати особливі зустрічі з якимись людьми, які мали для них велике значення. Чи це було у школі? Чи мешкала ця людина по сусідству? Може, Ви зустріли його на роботі або на відпочинку? Чи познайомив Вас хтось, чи це була випадкова зустріч? Що Ви відчули на той момент?

Я не хочу якимось чином втручатися у ваші потаємні спогади про, здавалося б, випадкові зустрічі у минулому, але такі визначення як випадковість чи порив душі не застосовуються до контактів, що мають вирішальне значення в житті, хоч і не робить їх менш романтичними. У Випадках, пов'язаних із спорідненими душами, я чув багато щирих розповідей про те, як близькі духовні істоти долали час і простір, щоб знайти одне одного у фізичних тілах у певному місці та у певний момент на Землі. Правильно й те, що амнезія нашої свідомості може ускладнити зустріч значущих людей, і ми можемо піти у неправильному напрямку та прогавити у якийсь момент цей зв'язок. Проте іноді "випадкові" збіги обставин можуть повторитися.

У наведеному нижче випадку я почну діалог у тому місці нашого сеансу, коли я запитую Суб'єкта про його діяльність у духовному світі в момент, що безпосередньо передує народженню в його нинішньому житті.

Випадок 28

Д-р Н.: Чи скоро ви залишите духовний світ для наступного втілення?

Суб'єкт: Так... Я майже готовий.

Д-р Н.: Після того, як Ви залишили простір вибору життя, чи ухвалив Ваш духовний розум рішення щодо того, ким Ви будете і кого з людей Ви зустрінете на Землі?

СУБ'ЄКТ: Так, все починає приходити до згоди.

Д-р Н.: Що, якщо Ви передумаєте щодо тимчасових рамок чи конкретного тіла? Чи можете Ви повернути все назад?

СУБ'ЄКТ: (зітхає) Так, і я робив так раніше, чи всі ми так робили — у всякому разі, люди, яких я знаю. Але зазвичай відчуваєш цікавість, думаючи, що знову потрапиш на

Землю.

Д-р Н.: А що буде, якщо Ви відмовитесь повертатися на Землю незадовго до того, як Вам уже потрібно втілюватися?

СУБ'ЄКТ: Це не так... жорстко. Я зазвичай завжди обговорюю різні можливості... якісь мої занепокоєння, щодо майбутнього життя зі своїм наставником та товаришами, ще до прийняття твердого рішення. Наставники знають, коли ми гальмуємо, але я вже ухвалив рішення.

Д-р Н.: Ну, я радий. Тепер розкажіть мені, чи відбувається що-небудь важливе для Вас у духовному світі після того, як Ви твердо вирішили повернутися на Землю?

СУБ'ЄКТ: Я маю відправитися до класу для впізнання.

Д-р Н.: Що це таке?

СУБ'ЄКТ: Це ознайомча зустріч... з моїми (майбутніми) супутниками, компаньйонами... для того, щоб я міг дізнатися їх пізніше.

Д-р Н.: Коли я клацну пальцями, Ви негайно вирушите до цього класу. Ви готові?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: (клацнувши пальцями) Розкажіть мені, що ви робите.

СУБ'ЄКТ: Я... впливаю всередину... разом з іншими... щоб слухати промовця.

Д-р Н.: Я хотів би вирушити з Вами, але Вам доведеться бути моїми очима — добре?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, але ми маємо поспішити.

Д-р Н.: Як виглядає це місце?

СУБ'ЄКТ: Гм... це кругла аудиторія із піднесенням посередені — там, де перебувають виступаючі.

Д-р Н.: Ми зараз вплинемо і сядемо на свої місця?

СУБ'ЄКТ: (негативно хитає головою) Навіщо нам сідати?

Д-р Н.: Просто питаю. Скільки душ довкола?

СУБ'ЄКТ: Ну... близько десяти чи п'ятнадцяти... люди, які будуть у близьких стосунках зі мною у моєму новому житті.

Д-р Н.: Інших душ там нема?

СУБ'ЄКТ: Ви запитали, скільки їх поряд зі мною. Але є й інші... на відстані, зібралися в групах... щоб послухати своїх ораторів.

Д-р Н.: Ці десять чи п'ятнадцять душ навколо Вас — усі вони з Вашої духовної групи?

СУБ'ЄКТ: Деякі з них.

Д-р Н.: Чи подібна до цієї зустрічі та зустріч, яка відбулася біля вхідних воріт у духовний світ, коли Ви зустріли кількох людей відразу після Вашого попереднього життя?

СУБ'ЄКТ: О ні, та зустріч була набагато спокійніша... тільки з моєю сім'єю.

Д-р Н.: Чому та зустріч була набагато спокійнішою, ніж зустріч, у якій ми зараз беремо участь?

СУБ'ЄКТ: Тоді я все ж таки був розгублений, бо втратив своє тіло. А тут багато розмов і руху... очікування та передчуття... наша енергія справді на підйомі.

Послухайте, нам треба рухатися швидше, я маю послухати, що кажуть оратори.

Д-р Н.: Чи є ці промовці Вашими Гідами-наставниками?

СУБ'ЄКТ: Ні, вони просто підказники.

Д-р Н.: Це душі, які спеціалізуються на таких справах?

СУБ'ЄКТ: Так, вони повідомляють нам знаки, підказують оригінальні ідеї.

Д-р Н.: Добре, давайте підійдемо ближче до цих підказників, а Ви тим часом продовжуйте розповідати мені, що відбувається.

СУБ'ЄКТ: Ми оточуємо піднесення. Підказник перебуває у русі, підпливаючи то до одного, то до іншого, вказуючи на кожного з нас і говорячи, на що нам потрібно буде звертати увагу. Мені треба бути уважним!

Д-р Н.: (стишивши голос) Я розумію і не хочу, щоб Ви щось упустили, але, будь ласка, поясніть, що Ви маєте на увазі, говорячи про знаки.

СУБ'ЄКТ: Цей підказник повідомляє нам, що нам слід шукати у нашому наступному житті. Зараз ці знаки поміщаються в наш розум, щоб впливати у нашій пам'яті пізніше, коли ми будемо знаходитися у людському тілі.

Д-р Н.: Які знаки?

СУБ'ЄКТ: Прапорці-дороговкази на шляху життя.

Д-р Н.: Чи не могли б Ви пояснити це детальніше?

СУБ'ЄКТ: Дорожні знаки спонукають нас зробити новий поворот у житті саме у ті моменти, коли має статися щось важливе... і нам необхідно побачити ці знаки, щоб впізнати один одного.

Д-р Н.: Такий клас проводиться для душ перед початком кожного нового життя?

СУБ'ЄКТ: Звичайно. Нам потрібно запам'ятати різні дрібниці.

Д-р Н.: Але хіба Ви вже не переглянули деталі Вашого наступного життя в просторі вибору життя?

Суб'єкт: Так, це так, але не дрібні деталі. Крім того, тоді я ще не знав усіх людей, які взаємодіятимуть зі мною. Цей клас є завершальним оглядом... на якому ми збираємося всі разом.

Д-р Н.: Ті, хто матиме вплив на життя?

СУБ'ЄКТ: Правильно. Це, в основному, підготовчий клас, тому що спочатку ми можемо не впізнати одне одного на землі.

Д-р Н.: Чи бачите Ви головну споріднену душу тут?

СУБ'ЄКТ: (оживившись)... Вона тут... тут також інші люди, з якими мені належить вступити у контакт... або вони якимось чином встановлять зв'язок зі мною... іншим також потрібні їхні знаки.

Д-р Н.: Тому тут зібралися душі з різних груп. Вони збираються зіграти якусь важливу роль у майбутньому житті кожного.

СУБ'ЄКТ: (нетерпляче) Так, але розмова з Вами заважає мені слухати те, що тут кажуть... Тсс!

Д-р Н.: (Знову понизивши голос) Добре, на рахунок три я зупиню цей клас на кілька хвилин, щоб Ви нічого не пропустили. (М'яко) Раз, два, три. Промовець зараз мовчить,

поки Ви пояснюєте мені значення прапорців та знаків. Добре?

СУБ'ЄКТ: Я... згоден.

Д-р Н.: Я назву ці знаки важелями пам'яті. Чи будуть у кожного з цих людей свої особливі важелі щодо Вас?

СУБ'ЄКТ: Для цього ми зібралися всі разом. Якоїсь миті ці люди з'являться у моєму житті. Я мушу спробувати... запам'ятати якісь... їхні дії... їхню манеру дивитися... рухатися... говорити.

Д-р Н.: І кожен натисне на свій важіль вашої пам'яті?

СУБ'ЄКТ: Так, і якісь я пропущу. Передбачається, що знаки включають нашу пам'ять відразу і скажуть нам: "О, чудово — ти тут". Всередині нас... ми можемо сказати собі: "Настав час вступити до наступної фази". Ці прапорці можуть здатися незначними дрібницями, але вони є поворотними моментами нашого життя.

Д-р Н.: А що, якщо люди пропускають ці прапорці-дороговкази або розпізнавальні знаки, тому що, як Ви сказали, Ви можете забути, що підказник казав Вам? Або що буде, якщо Ви вирішите проігнорувати свій напрямок і піти іншим шляхом?

СУБ'ЄКТ: (пауза) У нас є можливості зробити інший вибір, і ці нові рішення не будуть такими вже й хорошими — ви можете бути впертими, але... (зупиняється)

Д-р Н.: Але що?

СУБ'ЄКТ: (впевнено) Після цього класу ми зазвичай не забуваємо важливих знаків.

Д-р Н.: Чому нашим Гідам просто не давати нам відповіді, яких ми потребуємо, прямо на Землі? Навіщо вся ця метушня зі знаками, які треба запам'ятовувати?

СУБ'ЄКТ: Саме тому ми вирушаємо на Землю, не маючи заздалегідь повної інформації про все. Сила нашої душі зростає разом із кожним відкриттям. Іноді ми засвоюємо наші уроки досить швидко... але зазвичай ні. Найцікавіші ділянки нашого шляху — це повороти, і найкраще не ігнорувати дороговкази у нашому розумі.

Д-р Н.: Добре, зараз я рахуватиму від десяти до одного, і, коли я скажу "один", Ваш клас почнеться із самого початку, і Ви послухаете підказника, що вказує Вам на знаки. Я не говоритиму доти, доки Ви не піднімете вказівний палець Вашої правої руки. Це буде для мене сигналом, що вказує на те, що Ваш клас закінчився і Ви можете розповісти мені про знаки, які Ви повинні запам'ятати. Ви готові?

СУБ'ЄКТ: Так.

Примітка: Я закінчив рахунок і почекав кілька хвилин, поки мій Суб'єкт не підняв свій палець. Це простий приклад того, чому безглуздо порівнювати перебіг часу на Землі та у духовному світі.

Д-р Н.: Це не зайняло багато часу.

СУБ'ЄКТ: Так. Промовець пройшовся по багатьох важливих для всіх нас питаннях.

Д-р Н.: Я вважаю, що тепер Ви добре запам'ятали подробиці розпізнавальних знаків?

СУБ'ЄКТ: Я сподіваюся, що так.

Д-р Н.: Добре, тоді розкажіть мені про останній знак, який Ви отримали.

СУБ'ЄКТ: (пауза) Срібна підвіска, краса... Я побачу її, коли мені буде сім років...

на шиї у жінки на вулиці... вона завжди її носить.

Д-р Н.: Як цей срібний предмет стане важелем Вашої пам'яті?

СУБ'ЄКТ: (абстрактно) Воно сяє на сонці... щоб привернути мою увагу... я мушу згадати...

Д-р Н.: (командним тоном) Ви здатні поєднати Ваше духовне та земне знання. (Помістивши руку на лоб Суб'єкта) Чому Вам важливо впізнати душу цієї жінки?

СУБ'ЄКТ: Я зустрічаю її, вона катається на нашій вулиці на велосипеді. Вона посміхається... срібна прикраса така яскрава... я питаю про неї... ми стаємо друзями.

Д-р Н.: І що потім?

СУБ'ЄКТ: (сумно) Я буду знайомий з нею недовго, і потім ми переїдемо, але цього буде достатньо. Вона читатиме мені і розповідатиме про життя, і вчитиме мене... поважати людей...

Д-р Н.: У міру того, як ви ставатимете старшими, чи можуть люди самі по собі бути знаками або показувати знаки, щоб допомогти Вам встановити контакт?

СУБ'ЄКТ: Так, вони можуть підготувати зустріч у потрібний час.

Д-р Н.: Ви вже знаєте (побувавши у місці вибору життя) велику частину душ, які будуть важливими для вас людьми на землі?

СУБ'ЄКТ: Так, якщо ж ні, то я зустріну їх у класі (духовного розпізнавання).

Д-р Н.: Я вважаю, що є також душі, які влаштовуватимуть для Вас зустрічі любовного характеру?

СУБ'ЄКТ: (сміється) А, свого роду свати чи свахи — так, вони це роблять, але такі зустрічі можуть започаткувати і дружні стосунки... зводять когось разом, щоб допомогти нам просунутися по роботі... тощо.

Д-р Н.: У такому разі душі, які знаходяться у цій аудиторії і деінде, можуть бути залучені до різного роду відносин з Вами у Вашому житті?

СУБ'ЄКТ: (з ентузіазмом) Так, я збираюся зустрітися з хлопцем, який входить до моєї бейсбольної команди. Інший буде моїм партнером у сільськогосподарському підприємстві, і ще друг дитинства, з яким ми разом навчалися у початковій школі.

Д-р Н.: А що, якщо Ви встановлюєте зв'язок із невідповідними людьми у бізнесі, коханні тощо? Чи означає це, що Ви пропустили знак, або "червоний прапорець", що вказує на потрібні стосунки, на важливу подію?

СУБ'ЄКТ: Гм... можливо, це насправді і не буде неправильним кроком... це може бути початком, стартом, необхідним для того, щоб ви прийняли новий напрямок.

Д-р Н.: Добре, тепер розкажіть мені, який найважливіший розпізнавальний знак ви повинні винести з цього підготовчого класу?

СУБ'ЄКТ: Сміх Мелінди.

Д-р Н.: Хто така Мелінда?

СУБ'ЄКТ: Та, яка має стати моєю дружиною.

Д-р Н.: Що Ви повинні пам'ятати про сміх Мелінди?

СУБ'ЄКТ: При зустрічі, її сміх буде... звучатиме подібно до маленьких дзвіночків... я навіть не можу пояснити Вам це. Потім, аромат її парфумів коли ми танцюватимемо

наш перший танець... знайомий аромат... її очі.

Д-р Н.: Отже, Вам насправді дають кілька знаків, що вказують на споріднену душу?

СУБ'ЄКТ: Так, я такий тупий, що, думаю, мої підказники вирішили, що мені потрібно більше підказок. Я не хотів помилитися при зустрічі із потрібною особистістю.

Д-р Н.: А що має послужити розпізнавальним знаком для неї?

СУБ'ЄКТ: (посміхається) Мої великі вуха... те, що я наступаю їй на ноги під час танцю... те, що ми відчуємо, коли вперше торкнемося один одного.

Є одна стара приказка про те, що очі — це дзеркало душі. Жоден інший фізичний атрибут не має більшого впливу на нас, коли споріднені душі зустрічаються на Землі. Щодо інших наших фізичних відчуттів, то, як я вже згадував, душі зберігають у пам'яті звуки та запахи. Всі п'ять почуттів можуть бути використані духовними підказниками, як розпізнавальні сигнали в наших майбутніх життях.

Суб'єкт 28 почав виявляти ознаки дискомфорту у зв'язку з тим, що я відволікаю його від участі у класі духовного розпізнавання. Я зміцнив його візуальне спілкування, давши можливість плавати навколо центрального піднесення в аудиторії (інші Суб'єкти називають це інакше). Я дав моєму Суб'єктові час завершити отримання інструкцій і спілкування з його друзями і потім вивів його з Місця Розпізнавання.

Не в моїх правилах квапити пацієнта входити або виходити з їхнього духовного середовища під час сеансу, тому що я помітив, що це перешкоджає інтенсивній концентрації та спогадам. Коли ми пішли від інших душ, я поговорив із цією людиною про його споріднену душу Мелінду. Я дізнався, що ці дві душі почуваються найкраще в ролі чоловіка та дружини, хоча іноді вони вирішують мати інші стосунки у своїх спільних життях. Обидві ці душі хотіли переконатись, що вони встановлять контакт на Землі у своєму нинішньому житті. Я вирішив довести цю тему до кінця.

Д-р Н.: Коли Ви та Мелінда прийшли на Землю і були маленькими, чи далеко ви жили один від одного?

СУБ'ЄКТ: Ні, я жив у Айові, а вона — у Каліфорнії... (роздумуючи) У Айові я знав Клер.

Д-р Н.: Ви відчували романтичне почуття щодо Клер?

СУБ'ЄКТ: Так, я мало не одружився з нею. Все йшло до того — і це було б помилкою. Клер і я не підходили один одному, але звикли спілкуватися у вищій школі, де ми разом навчалися.

Д-р Н.: І все ж таки Ви поїхали із свого рідного міста до Каліфорнії?

СУБ'ЄКТ: Так... Клер не хотіла, щоб я їхав, але мої батьки хотіли переїхати з нашої ферми кудись на Захід. Мені подобалося в Айові, і мені було нелегко їхати і покидати Клер, яка ще не закінчила навчання у вищій школі.

Д-р Н.: Чи був якийсь вказівний знак, щось на кшталт "прапорця", який допоміг Вам прийняти рішення і переїхати разом з Вашими батьками?

СУБ'ЄКТ: (зітхає) Моя сестра — ось хто махав "червоним прапорцем" мені. Вона переконала мене, що я матиму більше можливостей у місті, куди мої батьки планували переїхати.

Д-р П.: Чи бачите Ви свою сестру у духовному світі?

СУБ'ЄКТ: Так, вона із моєї духовної групи.

Д-р Н.: Чи є Клер однією з Ваших споріднених душ?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Швидше за подругу... ми просто друзі...

Д-р Н.: Вам важко було залишати Клер?

СУБ'ЄКТ: О, так... їй ще більше. У нас був сексуальний потяг один до одного у вищій школі. У цьому пристрасному захопленні не було справжнього ментального зв'язку... так важко на Землі зрозуміти, що вам слід робити по відношенню до інших людей... секс — це велика пастка... ми б набридли один одному.

Д-р Н.: Чи є різниця у Вашому фізичному потягу до Клер та до Мелінди?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Коли Мелінда і я зустрілися на танцях, мене дуже привабляло її тіло... і я думаю, що їй теж подобалося, як я виглядав... Але ми ще щось відчували крім цього, щось більше...

Д-р Н.: Я хочу правильно зрозуміти. Ви і Мелінда вибрали у духовному світі свої тіла, чоловіче та жіноче, спеціально, щоб привабити одне одного, коли опинитеся на Землі?

СУБ'ЄКТ: (Киваючи головою) До певної міри... ми притягнулися один до одного на Землі тому, що у кожного в голові була пам'ять про те, як ми, мабуть, маємо виглядати.

Д-р Н.: Коли мали відбутися танці — що відбувалося у Вас в голові?

СУБ'ЄКТ: Зараз я можу все це зрозуміти. Наш наставник допомагав Мелінді і мені тієї ночі. Мені раптово спало на думку піти на танці. Я їх терпіти не можу, бо я незграбний. Я ще нікого не знав у місті і почував себе безглуздо, але мене направили туди.

Д-р Н.: Чи складали ви з Меліндою сцену танцю під час духовного підготовчого класу?

СУБ'ЄКТ: Так, ми склали тоді, і коли я побачив її на танцях — знак спрацював. Я поведився так, як мені було зовсім не властиво... Я відвів її від чоловіка, з яким вона танцювала. Коли я вперше доторкнувся до неї, мені здалося, що мої ноги стали немов гумові.

Д-р Н.: І що ще Ви та Мелінда відчували на той момент?

СУБ'ЄКТ: Ми ніби опинилися в іншому світі... було таке знайоме почуття... таке фантастичне почуття під час танцю... Ані найменшого сумніву, що починається щось важливе... Знак згори... значення нашої зустрічі... наші серця билися... це було чарівно.

Д-р Н.: Тоді чому раніше Ваше життя мало ускладнитися появою Клер?

СУБ'ЄКТ: Щоб у мене була спокуса залишитися на фермі... одне з хибних випробувань, яке необхідно було для того, щоб пройти через... іншого роду життя. Після мого від'їзду Клер зустріла потрібну їй людину.

Д-р Н.: Якби Ви разом із Клер прийняли це менше випробування і пропустили "прапорець" Вашої сестри, чи стало б Ваше життя суцільним нещастям для Вас?

СУБ'ЄКТ: Ні, просто було б не дуже добре. Існує, один головний напрямок життя, який ми вибираємо заздалегідь, але завжди є альтернативи, і через них ми також

навчаємось.

Д-р Н.: Чи робите Ви у своєму житті помилки і чи приймаєте помилкові випробування, пропускаючи "прапорці" на шляху — щодо зміни роботи, переїзду в інше місто або зустрічі з кимось важливим для Вас, тому що деталі, які Ви бачили в Місці Вибору Життя або в Розпізнавальному Класі, слабо закарбувалися у Вас в пам'яті?

СУБ'ЄКТ: (Довга пауза) Знаки присутні. Але іноді я відмовляюся від того, що... мені б хотілося. Буває так, що я змінюю у своєму житті напрямок через те, що занадто багато думаю і аналізую. Або, навпаки, нічого не роблю з тих самих причин.

Д-р Н.: Ви можете робити щось, що не було заплановано в духовному світі?

СУБ'ЄКТ: Так, це (заплановане) також може не спрацювати... але ми маємо право пропускати "червоні прапорці".

Д-р Н.: Ну, я отримав задоволення від нашої бесіди про Місце Розпізнавання і я хотів би дізнатися, чи надає цей духовний клас Вам ще якесь сприяння у Вашому фізичному житті?

СУБ'ЄКТ: (відсторонено) Так, іноді, коли я відчуваю розгубленість у житті і не знаю, в якому напрямку рухатися далі, я просто... уявляю собі, куди б я міг піти, порівняно з тим, де я вже був, і... приходить розуміння того, що мені слід робити.

Допомагати своїм пацієнтам дізнаватися людей, яким призначено зіграти важливу роль у їхньому житті це найбільш хвилюючий аспект моєї практики. Я вважаю, що ті, хто приходять до мене на прийом з проблемами взаємин, не випадково з'являються в моєму офісі у певний момент свого життя. Чи я дію всупереч задуму духовного Пізнавального Класу моїх пацієнтів, допомагаючи їм згадати ключові знаки? Не думаю, що це так, — з двох основних причин. Те, що їм ще не слід знати, можливо, не буде розкрито у стані гіпнозу, і з іншого боку, порядна кількість моїх пацієнтів бажають лише підтвердження того, що вони вже відчувають у своєму житті.

Я знаю про розпізнавальні знаки із свого особистого досвіду, тому що мені, на щастя, було дано три особливі знаки, які мали допомогти мені знайти свою дружину. Ще будучи підлітком, я якось гортав журнал "Look" і побачив різдвяну рекламу наручного годинника марки Гамільтон, який демонструвала прекрасна темноволоса жінка, одягнена у біле. У супровідному тексті був напис: "Для Пеггі", тому що вона (модель) отримала цей годинник як подарунок від уявного чоловіка. Дивне почуття охопило мене тоді, і я назавжди запам'ятав це ім'я та обличчя. Коли мені виповнилося двадцять один, я отримав на день народження у подарунок від улюбленої тітки годинник того ж бренду.

Одного суботнього дня, через кілька років — я тоді навчався в аспірантурі у Феніксі — я займався пранням у пральні. Раптом у моєму розумі активізувався перший "важіль пам'яті" у вигляді послання: "Настав час зустріти жінку у білому". Я спробував відмахнутися від цього, але обличчя з реклами, що раптово сплигло у моїй пам'яті, витіснило всі інші думки. Я зупинився, подивився на свій годинник бренду Гамільтон і почув команду: "Йди зараз". Я почав думати про те, хто міг би носити біле, і потім, немов одержимий, відправився до найбільшої лікарні у місті і запитав у чергової про

медсестру з таким ім'ям і з такою зовнішністю. Мені сказали, що така медсестра є і вона якраз закінчує свою зміну. Побачивши її, я був вражений подібністю до образу у моєму розумі. Наша зустріч була незручною і викликала в обох зніяковіння, але потім ми сіли у вестибюлі і безупинно проговорили чотири години як старі друзі, які довгий час не бачили один одного, так і було, насправді. Тільки після того, як ми одружилися, я розповів своїй дружині про причину, через яку я прийшов до неї в лікарню, і про знаки, які мені було дано, щоб знайти її. Я не хотів, щоб вона вважала мене божевільним. І тільки після весілля я дізнався, що в день своєї першої зустрічі зі мною вона повідомила своїм здивованим друзям: "Я щойно зустріла людину, за яку вийду заміж".

Щодо багатозначних зустрічей, я б порадив не інтерпретувати надто інтелектуально події, що відбуваються. Деякі наші найкращі рішення приходять завдяки тому, що ми називаємо інстинктом, інтуїцією. Дотримуйтесь свого чуття. Коли щось особливе має наступити у житті, воно зазвичай настає.

Одна з останніх необхідних умов перед входженням у нове тіло для багатьох душ — це друга зустріч із Радою Старійших. Хоча деякі мої Суб'єкти бачать Раду лише один раз між життями, більшість бачить їх одразу після смерті та безпосередньо перед новим народженням. Духовний світ це середовище, проявлене відповідно до певного завдання, і Старійші хочуть підкреслити значення завдань душі у її наступному житті. Одні мої пацієнти розповідають, що після цієї зустрічі вони повертаються у свою духовну групу, щоб попроситися, а інші — одразу йдуть, щоб втілитися. Один мій Суб'єкт описував зустріч так: "Мій Гід Мегра супроводила мене в м'який білий простір, який був схожий на обгороджене місце, заповнене хмарами. Я, як завжди, побачив свою Раду — трьох істот, що мене чекали. Той, хто у центрі, здається, має більшу командну енергію. Овальні обличчя, високі вилиці, відсутність волосся та інші дрібні деталі зовнішності, вони здаються мені безстатевими — або, швидше, вони ніби переходять з чоловічої сутності у жіночу і назад. Я відчуваю спокій. Атмосфера формальна, але достатньо дружня. Кожен по черзі дуже м'яко запитує мене. Найстарші знають усе про всі мої життя, але вони нічого мені не нав'язують. Вони хочуть, щоб я зробив свій внесок в оцінку моїх мотивацій і рішучості працювати у новому тілі. Я впевнений, що вони брали участь у процесі вибору тіл, що пропонувалися мені для майбутнього життя: я відчуваю, що вони є майстерними стратегами у виборі життя. Рада хоче, щоб я оцінив переваги мого контракту. Вони підкреслюють важливість моєї стійкості, завзятості та прихильності до своїх цінностей у важких умовах життя. Я часто дуже легко піддаюся гніву, і вони нагадують мені про це, переглядаючи мої минулі дії та реакції щодо подій та людей. Старійші та Мегра надихають і заохочують мене більше довіряти собі у важких ситуаціях та не пускати справи на самоплив. І потім, вже перед моїм відходом, як завершальна дія, покликана зміцнити мою впевненість у собі, вони піднімають свої руки і посилають дозу позитивної енергії в мій розум, щоб я взяв її із собою у дорогу".

Один аспект таких зустрічей з Радою (першою та останньою), який спочатку здався

мені досить дивним, полягав у тому, що не всі члени однієї і тієї ж духовної групи в обов'язковому порядку поставали перед тією самою Радою. Якийсь час я вважав, що тут завжди має бути взаємозв'язок, тому що всі члени однієї духовної групи мають одного й того самого Гіда. Я був не правий. В уявленнях моїх Суб'єктів навіть старші Гіди мисляться на кілька шаблів нижче за рівень розвитку всемогутніх істот, які проводять ці Ради. Вони подібні до Старійших, про яких говорила Тіс у Розділі 11, але там у них були особливі обов'язки щодо оцінки минулого життя душі. Якщо Гід може вважатися в якомусь сенсі особистим повіреним, можна сказати, наперсником душі, то у відносинах із Старійшими немає такого роду близькості. Згодом я зміг оцінити, що влада Старійших, на відміну від Гідів, поширюється на душі багатьох груп.

Зрозуміло, кожен у духовній групі поважає особливо конфіденційну природу цих засідань Ради. Усі вони розглядають їхню індивідуальну Радку Старійших як божественну. Старійші оточені яскравим світлом, і все середовище там пронизане ауру божественності. Один Суб'єкт описав це так: "Коли ми постаємо перед цими вищими істотами, які перебувають у такому високому духовному царстві, це узаконює, підтверджує наші почуття щодо джерела творіння".

Розділ 15

Нове народження

Ми вже бачили, що процес прийняття душею рішення увійти у нове життя в певний час і в певному місці на Землі є впорядкованою послідовністю духовного планування. Коли я підводжу свідомість душі моїх Суб'єктів ближче до моменту залишення духовного світу, більшість із них поринають у тихі роздуми, тоді як деякі обмінюються із друзями добродушними зауваженнями та жартами. Характер реакції на те, що чекає їх попереду, залежить більше від індивідуальних особливостей душі, ніж від тривалості часу перебування у духовному світі після останнього втілення.

Нове народження — це серйозний, глибокий досвід. Душі, що готуються до втілення на Землі, подібні до загартованих у боях ветеранам, які збираються з духом перед черговою битвою. Це остання можливість для душ насолодитися повним знанням того, ким вони є, перш ніж вони приймуть нове тіло. У моєму останньому випадку, представлена жінка, яка пропонує нам чіткий опис свого останнього переходу із духовного світу на Землю.

Випадок 29

Д-р Н.: Чи прийшов час Вашого народження у новому житті?

СУБ'ЄКТ: Так.

Д-р Н.: Що зараз найбільше займає Ваш розум у зв'язку із поверненням на Землю?

СУБ'ЄКТ: Можливість жити у ХХ столітті. Це хвилюючий час численних змін.

Д-р Н.: І Ви вже заздалегідь бачили це життя, або, принаймні, окремі його

фрагменти?

СУБ'ЄКТ: Так... я проходила через це... (Суб'єкт здається трохи розгубленим)

Д-р Н.: Чи можете ви розповісти ще щось, пов'язане з наступним втіленням?

СУБ'ЄКТ: Я востаннє розмовляю з Поумером (Гід Суб'єкта) про всі альтернативи моєї програми (життя).

Д-р Н.: Чи може ця розмова з Поумером вважатися останнім напуттям?

СУБ'ЄКТ: Думаю, що так.

Д-р Н.: Чи зможете Ви тоді розповісти мені про ці додаткові плани на випадок непередбачених обставин у наступному житті?

СУБ'ЄКТ: (каже глухим і слабким голосом) Я... гадаю, вони вже є...

Д-р Н.: Як пройшов Ваш Розпізнавальний Клас? Я вважаю, що ця фаза вашої підготовки завершена?

СУБ'ЄКТ: (все ще розгублено) Так-так... Я зустрілася з усіма іншими (учасниками) моєї програми.

Д-р Н.: Ви запам'ятали розпізнавальні знаки, необхідні для зустрічі із потрібними душами?

СУБ'ЄКТ: (нервовий сміх) А... сигнали... мої домовленості з людьми... так, усе гаразд.

Д-р Н.: Не аналізуючи та не оцінюючи критично свої враження, розкажіть мені, що Ви зараз відчуваєте?

СУБ'ЄКТ: Я... я просто... збираюся із силами для... великого стрибка у нове життя... є побоювання... також я відчуваю хвилювання і збудження...

Д-р Н.: Ви трохи боїтеся або, можливо, роздумуєте, чи варто Вам взагалі вирушати на Землю?

СУБ'ЄКТ: (пауза і потім трохи веселіше) Трохи... стурбована... залишаючи мій дім тут... тим, що там попереду... але й щаслива такій можливості, що представилася.

Д-р Н.: Отже, у Вас є змішані почуття у зв'язку із залишенням духовного світу?

СУБ'ЄКТ: Більшість із нас відчувають їх, коли настає такий момент. Перед деякими життями я знову переглядаю все... але Поумер знає, коли я можу вибитися з графіка — ви не можете тут нічого приховати.

Д-р Н.: Добре, давайте уявімо, що Ви ось-ось приймете нове життя. На рахунок "три" Ви вже прийняли остаточне рішення повернутися у призначений час, і ось Ви на останній стадії залишення духовного світу. Один, два, три! Опишіть мені, що зараз відбувається.

СУБ'ЄКТ: Я прощаюся з усіма. Це може виявитися... важкою справою... (різко відкидає свою голову назад). Так чи інакше, вони всі бажають мені всього доброго і я віддаляюся від них... на самоті. Без особливого поспіху... Поумер дозволяє мені зібратися з думками. Коли я повністю готова, він з'являється поряд, щоб супроводжувати мене... підбадьорити... заспокоїти... і він знає, коли я готова вирушити.

Д-р Н.: Я відчуваю, що Ви зараз оптимістичніші щодо перспективи нового народження.

СУБ'ЄКТ: Так, це період натхнення та надій... нове тіло... шлях попереду...

Зараз я готую цього Суб'єкта до залишення духовного світу перед його нинішнім життям. Я роблю це так само ретельно, як і під час першого введення її у духовний світ під час звичайної вікової регресії. Почавши із зміцнення захисного енергетичного щита, що вже був навколо цього Суб'єкта, я використовую додаткові прийоми, щоб її душа перебувала у правильній рівновазі із розумом дитини, з якою вона має з'єднатися на Землі.

Д-р Н.: Добре, Ви і Поумер зараз разом і збираєтеся здійснити Ваш вихід із духовного світу. Я хочу, щоби Ви занурилися глибоко в себе і пояснювали свої наступні дії, наче все відбувається в уповільненому темпі. Давайте!

СУБ'ЄКТ: (пауза) Ми... починаємо рухатися... з більшою швидкістю. Потім я усвідомлюю, що Поумер... віддаляється від мене... і я залишаюсь одна.

Д-р Н.: Що Ви бачите та відчуваєте?

СУБ'ЄКТ: О, я...

Д-р Н.: Залишайтеся із цим! Ви одна і рухаєтеся швидше. Що потім?

СУБ'ЄКТ: (тихим голосом) ...Все далі... рухаюся під кутом... через м'яку, наче подушки, білизну... рухаюся геть...

Д-р Н.: Залишайтеся із цим! Продовжуйте рухатися та повідомляйте мені про все.

СУБ'ЄКТ: О, я... проходжу через... складки шовковистої тканини... гладкої... я на смузі... на дорозі... швидше і швидше...

Д-р Н.: Продовжуйте рухатися!

СУБ'ЄКТ: Все розпливається... я ковзаю вниз... вниз у довгу, темну трубу... відчуття порожнечі... темрява... потім... тепло!

Д-р Н.: Де Ви зараз?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Я розумію, що всередині моєї матері.

Д-р Н.: Хто ви?

СУБ'ЄКТ: (Хихикає) Я — у дитині, я — дитина.

Ефект порожньої труби, або тунелю, що описується моїми суб'єктами, не має відношення до дітородного каналу матері. Він подібний до ефекту проходження душі через тунель після фізичної смерті — можливо, за тим самим маршрутом. Читач може здивуватися, чому я так старанно готую душу до акту входження у тіло, тоді як я вже неодноразово поміщав своїх Суб'єктів у велику кількість минулих життів протягом сеансу. Тому є дві причини. По-перше, входження у минулі життя не включає процес народження. Я допомагаю моїм пацієнтам потрапити із духовного світу у те чи інше життя вже дорослими. По-друге, коли я повертаю Суб'єктів у їхнє нинішнє тіло і пропоную їм згадати досвід народження, я хочу усунути чи попередити найменші незручності, які можуть виникнути у деяких людей після їх пробудження.

Перш ніж продовжити діалог із цим Суб'єктом, я повинен дати читачам трохи додаткової інформації про душі та немовлят. Усі мої Суб'єкти розповідають, що перехід їхньої душі із духовного світу до розуму немовляти відбувається порівняно швидше, ніж повернення назад у духовний світ. Чому так відбувається? Після фізичної смерті наша

душа здійснює поетапний перехід через тунель часу і проходить крізь браму духовного світу. Ми вже бачили, що це відбувається повільніше, ніж наше повернення на Землю, щоб душа, яка щойно звільнилася від тіла, могла акліматизуватися. Повертаючись із духовного світу, ми як всезнаюча душа здатні швидше ментально пристосуватися до нашого нового оточення, коли входимо у тіло дитини, ніж наприкінці життя, коли залишаємо своє тіло. Крім того, нам дається додатковий час для адаптації, поки ми перебуваємо в утробі матері.

Те, що ми маємо додатковий час усередині нашої матері, не означає, що ми повністю підготовлені до шоку народження: до сліпучих ламп лікарні, різкого вдиху і того, як спочатку обходяться із нашим фізичним тілом. Мої Суб'єкти кажуть, що якщо порівнювати момент народження із моментом смерті, то фізичний шок від народження набагато сильніший.

У якийсь момент, що передує народженню, душа стикається і повніше з'єднується із чутливим, мозком дитини, що розвивається. Коли душа вирішує увійти у дитину, ясно, що сама дитина не має свободи вибору щодо того, прийняти або відкинути цю душу. На момент першого входження для душі починається відлік часу. Залежно від нахилів даної душі, з'єднання може статися будь-коли в період вагітності матері — іноді раніше, іноді пізніше. Мені зустрічалися випадки, коли душі затягували своє прибуття до останньої хвилини під час пологів, але це виняток із правил. Я виявив, що навіть ті душі, які рано долучилися до дитини, можуть довго блукати поза материнською утробою у період її вагітності.

Але коли народження вже сталося, душа і тіло остаточно зливаються для співпраці. Безсмертна душа стає центром сприйняття для людського его, що розвивається. Душа приносить духовну силу, яка є спадщиною свідомості, яка не має меж. Хоча, як я сказав, душі можуть виявитися дещо скутими через травму під час народження, вони ніколи не бувають повністю замкнутими у пастці тіла. Окрім випадку залишення тіла в останній момент смерті, душа може також виходити з тіла і повертатися під час сну, глибокої медитації чи під наркозом під час операції. Вона буває довше відсутня у тілі у випадках серйозних пошкоджень мозку або коли людина перебуває у комі.

Суб'єкт 29 продовжує описувати красу з'єднання душі з новою людською істотою. Цей процес поєднання розумної життєвої сили з тілом перед народженням стане завершальною ланкою повного циклу, що розпочався для читача зі сцени фізичної смерті, описаної у Випадку 1.

Д-р Н.: Ну, я радий, що Ви прибули цілою та неушкодженою у своє нове тіло. Скажіть, який вік дитини?

СУБ'ЄКТ: Минуло п'ять місяців (після зачаття).

Д-р Н.: Ви завжди входите у тіло дитини на такій стадії його розвитку?

СУБ'ЄКТ: У моїх життях... я приходила у різні моменти... все залежить від конкретної дитини, матері та майбутнього життя.

Д-р Н.: Як душа, чи відчуваєте Ви стрес, якщо з якоїсь причини стався викидень або був зроблений аборт?

СУБ'ЄКТ: Ми заздалегідь знаємо, чи пройде дитина повний цикл розвитку чи ні. Народження, що не відбулося, не виявляється для нас несподіванкою. Ми можемо бути поблизу просто щоб заспокоїти дитину.

Д-р Н.: Якщо дитина не минає належного терміну, чи не порушується при цьому завдання Вашого життя як душі?

СУБ'ЄКТ: Ні, у цьому випадку і не могло бути завдання повного життя.

Д-р Н.: Можливо деякі абортівані діти взагалі не мають душі?

СУБ'ЄКТ: Це залежить від рівня розвитку. Ті, які помирають дуже рано, часто потребують нас.

Примітка: Ця проблема викликала у далекому минулому такі ж гарячі дебати, як і сьогодні. У тринадцятому столітті християнська церква у зв'язку з абортами вважала за необхідне видати директиви щодо існування душі. Св. Хома Аквінський та інші середньовічні теологи довільно вирішили, що душа входить у ембріон на сороковий день після зачаття.

Д-р Н.: Якщо дитина виношується повний термін, чи відомо Вам, як інші душі зазвичай поведуться з дитиною, з якою вони з'єднуються?

СУБ'ЄКТ: (легко) О, одні літають навколо більше, інші менше, виходячи і входячи в тіло дитини, яка ще не народилася, тому що їм нудно (постійно перебувати в тілі).

Д-р Н.: Що ви робите?

СУБ'ЄКТ: Я думаю, я займаю проміжне положення. Насправді, я не проводжу довгий час у тілі дитини, бо це може набриднути.

Д-р Н.: Добре, давайте розглянемо поточну ситуацію всередині Вашої матері, і нехай мине якийсь час. Що ви робите, коли ви не знаходитесь разом із дитиною?

СУБ'ЄКТ: (задоволена, сміється) Бажаєте знати правду? Я розповім вам. Я граюся! Це чудовий час, коли можна вийти і тинятися всюди без жодної справи... коли дитина в менш активному стані. Я бавлюся зі своїми друзями, які роблять те саме, що і я. Ми ганяємо навколо Землі, відвідуємо одне одного... і відвідуємо цікаві місця... де ми колись жили разом у минулих життях.

Д-р Н.: Чи не здається Вам і цим іншим душам, що, залишаючи ненароджену дитину на довгий час, ви уникаєте відповідальності за доручене вам завдання на Землі?

СУБ'ЄКТ: (виправдовуючись) Ой, годі Вам. Хто говорить про тривалу відсутність? Я так не роблю! Та й у будь-якому разі наші важкі завдання ще не розпочалися.

Д-р Н.: Коли Ви залишаєте на якийсь час дитину, в якому астральному плані відносно Землі Ви знаходитесь?

СУБ'ЄКТ: Ми все ж таки знаходимося на земному плані... і ми також намагаємося не відриватися дуже сильно. Ми здебільшого курсуємо по сусідству з дитиною. Я не хочу, щоб Ви подумали, ніби нам нічого робити з дітьми, що ще не народилися.

Д-р Н.:?

СУБ'ЄКТ: (продовжує) Я займаюся цим новим розумом, навіть не дивлячись на те, що він не зовсім готовий.

Д-р Н.: Давайте докладніше поговоримо про це. Коли Ваша душа входить у дитину,

щоб залишитися з цим новим тілом на ціле життя, що вона робить?

СУБ'ЄКТ: (глибоко зітхає) Коли я з'єднуюсь з дитиною, необхідно синхронізувати мій розум з її мозком. Нам потрібно звикнути один до одного як до партнерів.

Д-р Н.: Саме про це мені розповідали й інші люди, але чи з'єднуєтеся ви одразу один до одним?

СУБ'ЄКТ: Ну... Я знаю дитину, але наче окремо. Я повільно починаю.

Д-р Н.: Добре, може, поясніть, що Ви робите з розумом дитини?

Суб'єкт: Це тонка справа і тут поспішати не можна. Я починаю з легкої перевірки... перевіряю зв'язки... недоліки... один розум не нагадує інший.

Д-р Н.: Чи виникає у дитині якесь напруження по відношенню до вас?

СУБ'ЄКТ: (м'яко) Ой... є невеликий опір на самому початку... не повне прийняття, коли я "промацую" канали... це зазвичай так і буває... доти, доки ми не освоїмося (зупиняється на мить і тихо сміється). Я врізалася у себе!

Д-р Н.: Після того, як Ви з'єднуєтеся із розумом дитини, коли вона стає сприйнятливою до сили Вашої сутності як душі?

СУБ'ЄКТ: Мене непокоїть Ваше слово "сила". Ми ніколи не проявляємо силу, коли входимо в дитину, яка ще не народилася. Я дуже обережно "промацую" шляхи.

Д-р Н.: Чи багато життів у Вас зайняло, щоб навчитися "промацувати" людський мозок?

СУБ'ЄКТ: Ну... якийсь час... новим душам допомагають у цьому.

Д-р Н.: Оскільки Ви уявляєте чисту енергію, чи фіксуєте Ви електричні зв'язки мозку, такі як трансмітери, нервові клітини тощо?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Ну, щось подібне до цього... але я нічого не порушую... коли з'ясовую зразки мозкових хвиль дитини.

Д-р Н.: Ви маєте на увазі схему регулювання думки в розумі?

СУБ'ЄКТ: Те, як ця особа передає сигнали. Її розумові здібності. Нема двох однакових дітей.

Д-р Н.: Будьте абсолютно відверті зі мною. Чи не бере ваша душа верх над цим розумом і чи не підкоряє його своїй волі?

СУБ'ЄКТ: Ви не розумієте. Це злиття. До мого прибуття там... порожнеча, яку я заповнюю, щоб зробити дитину цілісною.

Д-р Н.: Ви приносите інтелект?

СУБ'ЄКТ: Ми розширюємо те, що є.

Д-р Н.: Чи не могли б Ви більш конкретно розповісти про те, чим Ваша душа справді забезпечує людське тіло?

СУБ'ЄКТ: Ми приносимо... розуміння речей... визнання істинності того, що бачить мозок.

Д-р Н.: Як ви вважаєте, ця дитина здатна подумати, що в її розумі з'явилося якась чуже істота?

СУБ'ЄКТ: Ні, тому ми і поєднуємося із не зовсім розвиненим розумом. Дитина визнає в мені друга... близнюка... який буде частиною його. Дитина ніби чекає на мою

парафію.

Д-р Н.: Ви думаєте, що вища сила готує дитину до вашого приходу?

СУБ'ЄКТ: Я не знаю — можливо, і так.

Д-р Н.: Чи завершується Ваша робота зі з'єднання із дитиною ще до її народження?

СУБ'ЄКТ: Не зовсім, але під час народження ми починаємо доповнювати одне одного.

Д-р Н.: Отже процес об'єднання займає якийсь час?

СУБ'ЄКТ: Звичайно, поки ми пристосуємося один до одного і, як я говорила Вам, іноді я покидаю ще не народжену дитину.

Д-р Н.: Але як з тими душами, які приєднуються до дітей в останню мить перед народженням?

СУБ'ЄКТ: Гм! Це їхній стиль — не мій. Їм доводиться розпочинати свою роботу у колисці.

Д-р Н.: На якому етапі розвитку тіла Ваша душа більше не залишає дитину

СУБ'ЄКТ: Приблизно п'ять чи шість років. Зазвичай ми приходимо у повну бойову готовність, коли дитина починає ходити до школи. Дітей молодше за цей вік можна надавати самих собі.

Д-р Н.: Хіба це не ваш обов'язок завжди перебувати у вашому тілі?

СУБ'ЄКТ: Якщо виникають якісь фізичні проблеми — я відразу опиняюся всередині тіла.

Д-р Н.: Як Ви можете дізнатися про це, якщо Ви бавитесь десь з іншими душами?

СУБ'ЄКТ: Кожен мозок має свій зразок хвилі — це як відбитки пальців. Ми миттєво дізнаємося, якщо доручена нам дитина відчуває занепокоєння.

Д-р Н.: Отже, Ви спостерігаєте за дорученою Вам дитиною весь час — як зсередини, так і ззовні — на ранніх стадіях розвитку?

СУБ'ЄКТ: (з гордістю) Так, і я спостерігаю за батьками. Вони можуть сперечатися і сваритися поруч із дитиною, що створює неспокійні вібрації.

Д-р Н.: Якщо це відбувається, що Ви як душа робите?

СУБ'ЄКТ: Заспокоюю дитину як можу. Звертаюся до батьків через дитину, щоби заспокоїти їх.

Д-р Н.: Наведіть приклад того, як Ви можете звернутися до Ваших батьків.

СУБ'ЄКТ: О, змушую дитину сміятися перед ними і чіпати своїми ручками їх обличчя. Такі речі викликають у батьків ще більшу любов до дитини.

Д-р Н.: Ви можете як душа контролювати рухову активність дитини?

СУБ'ЄКТ: Я... є я. Я можу трохи підштовхнути щось у тій частині мозку, яка контролює рухи. Я можу також іноді полоскотати внутрішній відросток плечової кістки дитини... Я роблю все, що може внести гармонію в пропоновану мені сім'ю.

Д-р Н.: Розкажіть мені, на що це схоже, коли перебуваєш в утробі матері.

СУБ'ЄКТ: Мені подобається тепле, приємне почуття любові. Здебільшого, там любов... іноді стрес. У будь-якому випадку, я використовую цей час, щоб поміркувати і прикинути, що мені робити після народження. Я думаю про свої минулі життя та

втрачені можливості в інших тілах, і це стимулює мене.

Д-р Н.: І Ваші спогади про всі Ваші минулі життя та життя у духовному світі не заблоковані амнезією?

СУБ'ЄКТ: Це починається після народження.

Д-р Н.: Коли дитина народжується, чи є у неї якісь свідомі думки щодо того, ким є її душа і які причини її з'єднання з нею?

СУБ'ЄКТ: (пауза) Розум дитини настільки нерозвинений, що вона не обмірковує цю інформацію. У нього є фрагменти цього знання для заспокоєння, а потім і вони забуваються. У момент нашої розмови ця інформація закрита глибоко всередині мене, і так воно й має бути.

Д-р Н.: Отже, чи бувають у Вас як у дитини, що народилася, швидкоплинні спогади про інші життя?

СУБ'ЄКТ: Так... наші фантазії... те, як ми граємо... вигадуюмо історії... маємо уявних друзів, які реальні... але це йде. У перші роки життя діти знають більше, ніж це здається дорослим.

Д-р Н.: Добре, Ви ось-ось народитеся. Розкажіть мені, що ви робите.

СУБ'ЄКТ: Я слухаю музику.

Д-р Н.: Яку музику?

СУБ'ЄКТ: Я слухаю платівку, яку поставив мій батько — це його дуже розслаблює та допомагає думати; я трохи турбуюся за нього...

Д-р Н.: Чому?

СУБ'ЄКТ: (хихикає) Він думає, що хоче хлопчика, але я швидко зміню його очікування!

Д-р Н.: Отже, це для Вас продуктивний час?

СУБ'ЄКТ: (з рішучістю) Так, я думаю про наближення моменту народження, коли я вступлю у світ як людина і зроблю цей перший вдих. Це мій останній шанс спокійно подумати про майбутнє життя. Коли я вийду — для мене почнеться марафон.

Висновок

Інформація, що міститься у цій книзі, про існування душі після фізичної смерті є найбільш глибокою і значною із пояснень причин нашого існування, що зустрічалися тут, у цьому світі. Чи мої багаторічні пошуки сенсу життя підготували мене до того знаменного моменту, коли одного разу мій пацієнт у стані гіпнозу раптом відчинив для мене двері у вічний світ.

У мене є старий друг, католицький священник. Хлопцями ми бродили по пагорбах і узбережжям океану в Лос-Анджелесі і вели філософські розмови, але що стосується духовних переконань, то нас розділяла прірва. Одного разу він сказав мені: "Я думаю, що потрібна велика мужність, щоб бути атеїстом і вірити в те, що поза цим життям нічого немає". Ні тоді, ні через багато років я не вважав, що це так. У п'ятирічному віці,

мої батьки віддали мене до школи-інтернату військового типу, де я й проводив більшу частину часу. Почуття покинутості та самотності були настільки сильними, що я не вірив у жодну найвищу силу, окрім себе самого. Тепер я розумію, що якимсь тонким, незрозумілим для мене чином мені була тоді надіслана необхідна сила. У нас з другом, як і раніше, різні підходи до духовності, але ми обидва переконані сьогодні, що порядок і сенс у Всесвіті походять від вищої свідомості.

Озираючись назад, я припускаю, що для мене самого не було випадковістю те, що до мене стали приходити люди і під гіпнозом — а це єдиний посередник істини, якому я міг повірити, — стали розповідати мені про Гідів, небесну браму, духовні групи навчання і про творіння як таке у світі душ. Так само зараз мені іноді здається, що я, як непроханий гість, вторгаюся в розуми тих, хто описує духовний світ і своє місце у ньому, але їхнє знання дало мені напрямок. І все ж я дивуюся, чому саме я виявився рупором того духовного знання, яке міститься у цій книзі, тоді як інші, спочатку менш піддані скептицизму і сумнівам, більше підійшли б для цієї ролі. Але насправді не оповідач, а саме люди, представлені у цих випадках, є справжніми провісниками надії на майбутнє.

Тим людям, які звернулися до мене за допомогою, як до гіпнолога, я зобов'язаний усім, що я дізнався про наше походження та витоки. Вони допомогли мені зрозуміти, що головний аспект нашої місії на Землі як душ це — будучи відрізнаним від нашого справжнього дому, ментально вижити. Перебуваючи в людському тілі, душа дуже самотня. Відносна ізоляція душі на Землі, протягом тимчасового фізичного життя, посилюється на свідомому рівні думками, що поза цим життям нічого немає. Наші сумніви спонукають нас шукати уподобання виключно у фізичному світі, який ми можемо бачити. Наукове знання про те, що Земля є лише піщинкою на галактичній "береговій лінії" неосяжного світового океану, посилює наше почуття власної нікчемності.

Чому більше ніяка інша жива істота на Землі не стурбована життям після смерті? Чи не тому, що наше роздуте его просто не хоче думати про життя як про щось тимчасове, чи, може, тому, що наша істота пов'язана із найвищою силою? Багато людей заперечують, говорячи, що будь-які думки про те, що буде потім, це просто сприйняття бажаного за дійсне. Я й сам так думав раніше. Однак є логіка у концепції, згідно з якою ми не були створені випадково, просто для боротьби за існування, і що ми дійсно діємо усередині всесвітньої системи, яка керує фізичною трансформацією нашого Я з якихось особливих причин. Я вважаю, що це голос нашої душі говорить нам, що ми дійсно маємо особистісну сутність, яка не схильна до смерті.

Усі свідчення про життя після смерті у моїх випадках не мають наукової природи, щоб служити науковим доказом. Ті читачі, яким матеріал, запропонований у цій книзі, здається надто безпрецедентним, щоб сприйняти його, я сподіваюся, таки дещо абсорбують з нього. Якщо Ви винесете лише ідею про те, що у Вас, можливо, є постійна особистісна сутність, яка варта того, щоб її розкрити, то я можу вважати, що виконав велике завдання.

Одним із найболючіших питань, що турбують усіх людей, які хочуть вірити у щось вище, ніж вони самі, є питання про те, чому у світі так багато негативного. Зло дано як повчальний приклад. Коли я запитую своїх Суб'єктів про те, як міг люблячий Бог допустити страждання, я отримую, як не дивно, різні відповіді. Мої Суб'єкти повідомляють, що наші душі — породження творця, який навмисне робить недосяжним абсолютний спокій, щоб ми сильніше бажали його.

Ми навчаємось на помилках, на своїх провинах. Відсутність добрих якостей свідчить про якісь недоліки нашої природи. Не дуже хороші якості є випробуванням для нас — інакше ми не мали б ні стимулу покращити світ через себе, ні мірки, за допомогою якої можна було б встановити ступінь прогресу. Коли я запитую моїх Суб'єктів про прояви якостей милості і гніву, що чергуються, деякі з них кажуть, що творець, з якоїсь певної причини, показує нам лише певні якості. Наприклад, якби ми зрівняли зло із справедливістю, милосердя із праведністю, і Бог дозволив би нам знати лише милосердя, то не було б справедливості.

У цій книзі представлена тема порядку та мудрості, що виходить із багатьох рівнів духовної енергії. У дивовижних повідомленнях Суб'єктів, особливо більш розвинутих, допускається можливість того факту, що божественна наддуша нашого Всесвіту знаходиться нижче за рівень абсолютної досконалості. Таким чином, відома нам повна непогрішність поступається цьому, ще більш досконалому, вищому божественному джерелу.

Матеріали моїх досліджень переконують мене в тому, що ми не випадково живемо у недосконалому світі, а відповідно до певного задуму. Земля — це один з незліченних світів, населених розумними істотами, які мають різні особливості, свій набір недосконалостей, які необхідно гармонізувати. Розвиваючи цю думку, можна уявити, що ми існуємо як один із багатьох просторових Всесвітів, кожен з яких має свого власного творця, що знаходиться на якісно іншому рівні майстерності і зумовлює певні ступені еволюції душ (подібно до тієї послідовності рівнів, що представлені у даній книзі). У такому сонмі божественних правителів, божественній істоті нашого вселенського дому може бути дозволено керувати так, як Він, Вона чи Воно того забажають.

Якщо душі, що втілюються на планетах нашого Всесвіту, породжені якоюсь батьківською Наддушею, яка стає ще мудрішою завдяки нашій боротьбі, то чи не можемо ми мати і досконалішого божественного Прабатька, який є абсолютним Богом? Концепція, за якою наш безпосередній Бог розвивається, як і ми, не применшує значення первинного джерела досконалості, яке породило нашого Бога. На мій погляд, верховний, досконалий Бог не втратив би своєї абсолютної всемогутності або тотального контролю над усім творінням, якби надав свободу розвитку своїм менш досконалим нащадкам. Цим меншим богам було б надано можливість творити свої власні недосконалі світи — як вирішальний засіб навчання та виховання, щоб вони могли зрештою возз'єднатися із абсолютним Богом.

Відображені аспекти божественного втручання у цьому Всесвіті мають залишатися

нашою кінцевою реальністю. Якщо наш Бог не найкращий з усіх, тому що як засіб навчання Він використовує біль, тоді ми повинні прийняти це як найкраще з того, що у нас є, і вважати причини нашого існування божественним даром. Виразно, цю ідею не так просто піднести тому, хто фізично страждає, наприклад, має якесь хронічне захворювання. Біль у житті особливо підступний, тому що він може блокувати цілительну силу нашої душі, особливо якщо ми не прийняли те, що сталося з нами, як зумовлене випробування. Однак наша карма працює у нашому житті таким чином, що ми можемо витримати кожне послане нам випробування, яке зазвичай буває нам під силу.

Одного разу в одному храмі у горах Північного Таїланду буддистський учитель нагадав мені просту істину. "Життя, — сказав він, — пропонується як засіб самовираження і дає нам те, що ми шукаємо тільки тоді, коли ми слухаємо своє серце". Найвищими формами цього висловлювання є акти доброти. Наша душа у своїх подорожах може далеко втекти від свого постійного духовного дому, але ми не звичайні туристи. Ми несемо відповідальність за еволюцію вищої свідомості у своєму житті та у житті інших. Таким чином, всі ми здійснюємо колективну подорож.

Ми — божественні, хоч і не досконалі істоти, які перебувають у двох світах — матеріальному та духовному. Це наше призначення — курсувати взад і вперед між Всесвітами через простір і час, поки ми не навчимося управляти собою і не опануємо знання. Ми повинні довіритися цьому процесу, виявляючи рішучість та терпіння. Наша сутність у більшості тіл, які приймає наша душа, не має повного знання, але наше Я ніколи не буває втрачене, тому що ми завжди зберігаємо зв'язок з обома світами.

Велика кількість моїх найбільш розвинутих Суб'єктів повідомили мені, що у духовному світі шириться рух за "зміну правил гри на Землі". Ці Суб'єкти кажуть, що їхні душі були менш схильні до амнезії (щодо свого Я і існування між життями), коли вони жили у більш ранніх культурах. Здається, що останні тисячоліття на свідомому рівні відбулося сильне блокування — наша безсмертна пам'ять почала блокуватися. Саме через це у людей спостерігається втрата віри у свої можливості змінити себе та еволюціонувати. Земля заповнена людьми, які відчують безнадійну порожнечу та не бачать сенсу життя. Недостатній зв'язок людей з їхньою безсмертною сутністю плюс поширеність хімікатів, що впливають на мозок, а також перенаселеність земної кулі — все це викликає ремствування нагорі, у духовних сферах. Мені розповідали, що багато душ, які частіше втілювалися на Землі у останні століття, зараз зайняті пошуками можливості народитися у тих світах, які менш схильні до стресів. Є такі просвітлені місця, де амнезія значно знижена і створює при цьому ностальгію по духовному світу. У міру наближення до наступного тисячоліття, Майстри, що керують долями Землі, схоже, роблять деякі зміни, що дозволяють нам отримати більше інформації та розуміння щодо того, хто ми такі і що ми тут робимо.

Можливо, найбільш приємна особливість моєї роботи із Суб'єктами, це ефект, який має на них активоване у їхньому свідомому розумі знання про існування духовного світу. Найзначніший результат, який ми отримуємо завдяки знанню про наш

першопочатковий Дім вічної любові, це зростаюча сприйнятливість до вищої духовної сили всередині нашого розуму. Свідомість того, що ми дійсно належимо до чогось вищого, обнадіює нас і приносить нам спокій, даючи не просто притулок від конфліктів, а й єднання із світовим розумом. Одного дня наша довга подорож підійде до кінця і ми досягнемо кінцевого ступеня просвітлення, де все можливо.

Примітки

1 У цій книзі автор використовує словосполучення "духовний світ", не маючи на увазі під цим кінцевий щабель розвитку душі. Тут "духовний світ" означає місце, куди відправляються душі людей після фізичної смерті (прим. редактора).